

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 10560

TANAKH

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

נביאים אחרונים

יחזקאל
תרי-עשר

אידיש פון
יהואש

פארלאג
"תנ"ך"
נייאארק
1929

Copyright 1929
by
F. BLOOMGARDEN
אלע רעכט פאַרבאָהאַלטן

PRINTED IN U.S.A.

וועזעריי פון דער
דזשואיש פאָבליקישאַן סאַסייעטי

יחזקאל

יְחֻזְקָאָל

1	א	יְחֻזְקָאָל זעט זעאויגען פון גאָט
1	ב	גאָט שיקט יְחֻזְקָאָלן צו ישראל
16	ג	דער נביא—אָ חעכטער
22	ג	יְחֻזְקָאָל אַייגעשלאַסן אין הויז אין שטום
1	ד	סימבאָלישע בילדער פון ירושלים שיקואָל
1	ו	אַנאָן פון דער קומעדיקער שטראָף
1	ח	געצנדינעריי אין הייליקטום
1	ט	פאַרטיליטיג פון די זינדיקע
1	י	הידער אָ זעאונג פון גאָט
1	יא	אָ שטראָפֿנבואה
22	יא	די שכינה טוט זיך אָפּ פון ירושלים
1	יב	סימבאָלישע פאַרשטעלונג פון דעם אַזעקגיין אין גלות
21	יב	קעגן די וואָס צוהייפלען אין די נבואות
1	יג	קעגן די פאַלשע נביאים אין וואָרזאָגערנס
		קעגן די וואָס קומען פּרעגן ביי גאָט מיט געצנדינסט אין זייער
1	יד	האַרצן
		דאָס זינדיקע לאַנד זעט ניט פאַרשיינט זערן אין זכות פון
12	יד	עטלאַכע צדיקים
1	טו	דער משל מיטן חיינשטאַק
1	טז	ישראלס אימטריישאַפט צו גאָט
1	יז	משל איבער מלך צדקיהוס פאַרראַט
1	יח	די גערעכטע פאַרגעלטונג פון דעם צדיק אין דעם רשע
1	יט	קלאָגליד אויף די פירשטן פון ישראל
1	כ	געצנדינסט אין חידערשפּעניקייט

- 1 כא די שווערד אויף ירושלים און אויף די קינדער פון צמון
- 1 כב די זינד פון ירושלים
- 1 כג די צוויי זינדיקע שוועסטער; ירושלים און שומרון
- 1 דאָס בילד פון דעם טאָפּ וועגן דער צעשטערונג פון ירושלים כד
- 15 דער טויט פון דעם נביאס חייב, אַ פאַרצייכן פאַר ישראל כד
- 1 כה נבואה אויף די קינדער פון צמון
- 8 כה נבואה אויף מואב
- 12 כה נבואה אויף אָדום
- 15 כה נבואה אויף די פלשתים
- 1 כו נבואה אויף צור
- 20 כח נבואה אויף צידון
- 1 כט נבואה אויף מצרים
- 1 לג דער טרייער וועכטער און דער אימטרייער
- 21 לג דער אַנזאָג און ירושלים איז געטימען
- דאָס זינדיקע פאַלק קלערט און דאָס לאַנד קומט זי לויט
- 23 לג רעכט
- 30 לג דעם נביאס רייד זיינען ביים פאַלק ווי אַ פאַרווילונג
- 1 לד די שלעכטע פאַסטוכער
- 1 לה נבואה אויף אָדום
- 1 לו די חידעראויפריכטונג פון ישראל
- 1 לז די זעאונג פון טויטע ביינער
- 15 לז די פאַראייניגונג פון אַלע שבטים
- 1 לח גוג פון לאַנד מנוג
- 1 מ די זעאונג פון דעם קומעדיקן ביתהמקדש
- 18 מג איינזיאונג פון מובח
- 1 מד דער דינסט אין ביתהמקדש און די הייליקע אָפּטאָבן
- 1 מה אויסטיילונג פון דעם לאַנד
- 9 מה וועגן אַ ריכטיקער מאָס און וואָג
- 13 מה די אָפּשיידונגען

18	מה	די קרבנות אין די יום־טובים
1	מו	די קרבנות פון דעם פירשט
16	מו	דאָס אייגנטום פון דעם פירשט
19	מו	ערטער וווּ צו קאָכן די קרבנות
1	מז	דער ווּנדער־וואַסער וואָס פּליסט אַרויס פון בית־המקדש
13	מז	די גרענעצן פון די צוועלף שבטים
8	מח	די הייליקע שטאַט און אירע צוועלף טויערן

יחזקאל

א יאון עס איז געווען אין דרייסיקסטן יאָר, אין פירטן חודש, אין פינפטן טאָג פון חודש, ווען איך בין געווען צווישן די פאַרטריבענע ביים טייך כְּבָר, האָבן זיך געעפנט די הימלען, און איך האָב געזען זעאויגען פון גאָט. ² אין פינפטן טאָג פון חודש—דאָס איז דאָס פינפטע יאָר נאָך דעם גלות פון מלך יוֹיָכִן—איז געווען דאָס וואָרט פון גאָט צו יחזקאל דעם זון פון בוּיז, דעם פֿהן, אין לאַנד פון די כְּשָׁדִים ביים טייך כְּבָר; און די האַנט פון גאָט איז דאָרטן געווען אויף אים.

³ און איך האָב געזען, ערשט אַ שטורעמווינט איז אָנגעקומען פון צפון, אַ גרויסער וואַלקן מיט אַ פלאַקעריקן פֿייער און אַ שײן רונד אַרום אים; און אין מיטן פון אים אַזוי ווי דער אָנבליק פון בורשטין—אין מיטן פון פֿייער. ⁴ און אין מיטן דערפון איז געווען די געשטאַלט פון פיר חיות. און דאָס איז געווען זײער אויסזען: זיי האָבן געהאַט די געשטאַלט פון אַ מענטשן. ⁵ און פיר פנימער זיינען ביי איטלאַכער געווען, און פיר פליגלען ביי איטלאַכער פון זיי. ⁶ יאון זײערע פיס זיינען געווען גלייכע פיס, און זײערע פוסטריט זיינען געווען אַזוי ווי דער פוסטריט פון אַ קאַלב; און זיי האָבן געפונקלט אַזוי ווי בלאַנקע קופער. ⁷ און הענט פון אַ מענטשן זיינען געווען פון אונטער זײערע פליגלען אויף זײערע פיר זייטן; און זײערע פנימער און זײערע פליגלען ביי זיי פירן—זײערע פליגלען זיינען געווען באַהעפט איינער צום אַנדערן—האָבן זיך ניט אומגעדרײט ביי זײער גיין; איטלאַכע צו דער זײט פון איר פנים זיינען זיי געגאַנגען. ¹⁰ און

די געשטאַלט פון זייערע פנימער איז געווען: אַ פנים פון אַ מענטשן; און אַ פנים פון אַ לײב אויף דער רעכטער זייט ביי זיי פירן; און אַ פנים פון אַן אַקס פון דער לינקער זייט ביי זיי פירן; און אַ פנים פון אַן אַדלער ביי זיי פירן. ¹¹אזוי זיינען געווען זייערע פנימער; און זייערע פליגלען זיינען געווען פאַנאנדערגעשפרייט צו דער הייך צו; צוויי פון איטלאַכער זיינען געווען באַהעפט אַן איינאַנדער, און צוויי האָבן באַדעקט זייערע לייבער. ¹²און איטלאַכע צו דער זייט פון איר פנים זיינען זיי געגאַנגען; ווהיך דער גייסט איז געווען צו גיין, זיינען זיי געגאַנגען; זיי האָבן זיך ניט אומגעדרייט ביי זייער גיין. ¹³און די געשטאַלט פון די חיות, זייער אויסזען, איז געווען אזוי ווי ברענעדיקע קוילן פייער; אזוי ווי דאָס אויסזען פון בראַנד־העלצער איז דאָס אומגעגאַנגען צווישן די חיות; און דאָס פייער האָט געהאַט אַ שײן, און פון דעם פייער איז אַרויסגעגאַנגען אַ בליץ. ¹⁴און די חיות זיינען געלאָפן הין און צוריק, אזוי ווי דאָס אויסזען פון אַ בליצשטראַל.

¹⁵און איך האָב אָנגעקוקט די חיות, ערשט צו איין ראָד און אויף דער ערד לעבן די חיות צו זייער פיר פנימער. ¹⁶דאָס אויסזען פון די רעדער און זייער אַרבעט איז געווען אזוי ווי דער אַנבליק פון גאַלדשטיין, און איין געשטאַלט איז געווען ביי זיי פירן; און זייער אויסזען און זייער אַרבעט איז געווען אזוי ווי עס וואָלט זיין אַ ראָד אין אַ ראָד. ¹⁷און זיי זיינען געגאַנגען, זיינען זיי געגאַנגען צו זייערע פיר זייטן; זיי האָבן זיך ניט אומ־געדרייט ביי זייער גיין. ¹⁸און זייערע רייפן—אי זיי האָבן געהאַט אַ הויכקייט, אי זיי האָבן געהאַט אַ מוראדיקייט; און זייערע רייפן זיינען געווען פול מיט אויגן רונד אַרום ביי זיי פירן. ¹⁹און אַז די חיות זיינען געגאַנגען, זיינען געגאַנגען די רעדער לעבן זיי, און אַז די חיות האָבן זיך אויפגעהויבן פון דער ערד, האָבן

זיך אויפגעהויבן די רעדער. ²⁰וואוהיז נאָר דער גייסט איז געווען
 צו גיין, זיינען זיי געגאנגען אַהין וווּ דער גייסט איז געווען צו גיין,
 און די רעדער האָבן זיך אויפגעהויבן באַגלייך מיט זיי, וואָרום
 דער גייסט פון די חיות איז געווען אין די רעדער. ²¹אַז יענע זיינען
 געגאנגען, זיינען זיי געגאנגען, און אז יענע האָבן זיך אָפגעשטעלט,
 האָבן זיי זיך אָפגעשטעלט; און אז זיי האָבן זיך אויפגעהויבן
 פון דער ערד, האָבן זיך אויפגעהויבן די רעדער באַגלייך מיט
 זיי, וואָרום דער גייסט פון די חיות איז געווען אין די רעדער.
²²און איבער די קעפּ פון די חיות איז געווען די געשטאַלט
 פון אַ הימל, אזוי ווי דער אָנבליק פון מוראדיקן אַיז, אויס-
 געשפּרייט איבער זייערע קעפּ פון אויבן. ²³און אונטער דעם
 הימל זיינען געווען זייערע פליגלען, איינער גלייך אַקעגן
 אַנדערן; צו צוויי פון איטלאַכער פון זיי האָבן צוגעדעקט, צו
 צוויי פון איטלאַכער פון זיי האָבן צוגעדעקט זייערע ליבער.
²⁴און אז זיי זיינען געגאנגען, האָבן זיי געהערט דאָס גערויש פון
 זייערע פליגלען, אזוי ווי דאָס גערויש פון גרויסע וואַסערן, אזוי
 ווי דער קול פון אַלמאַכטיקן, אַ טומלדיק גערויש, אזוי ווי דאָס
 גערויש פון אַ מחנה; אז זיי האָבן זיך אָפגעשטעלט, האָבן זיי
 אַראָפּגעלאָזט זייערע פליגלען. ²⁵און עס איז געוואָרן אַ גערויש
 איבער דעם הימל וואָס אויף זייערע קעפּ, אז זיי האָבן זיך
 אָפגעשטעלט, אַראָפּלאָזנדיק זייערע פליגלען.
²⁶און איבער דעם הימל וואָס אויף זייערע קעפּ איז געווען
 אזוי ווי דאָס אויסזען פון סאַפּירשטיין, די געשטאַלט פון אַ טראָן;
 און אויף דער געשטאַלט פון דעם טראָן אַ געשטאַלט אזוי ווי
 דאָס אויסזען פון אַ מענטשן, אויבן אויף אים. ²⁷און איך האָב
 געזען אזוי ווי דעם אָנבליק פון בורשטיין, מיט אַן אַינראַם דער-
 צו רונד אַרום אזוי ווי דאָס אויסזען פון פייער, פון דעם אויסזען
 פון זיינע לענדן און אַרויף; און פון דעם אויסזען פון זיינע לענדן

און אַראָפּ האָב איך געזען אַזוי ווי דאָס אויסזען פון פייער, מיט אַ שײַן רונד אַרום אים. ²⁵אַזוי ווי דאָס אויסזען פון רעגנבויגן וואָס איז אין וואַלקן אין אַ טאָג פון רעגן, אַזוי איז געווען דאָס אויסזען פון דעם שײַן רונד אַרום. דאָס איז געווען דאָס אויסזען פון דער געשטאַלט פון גאַטס פּראַכט. און ווי איך האָב עס געזען, אַזוי בין איך געפאַלן אויף מײַן פנים, און איך האָב געהערט אַ קול פון איינעם וואָס רעדט.

ב און ער האָט צו מיר געזאָגט: מענטשנקינד, שטעל זיך אויף דינע פיס, און איך וועל רעדן מיט דיר. ²און אַ גיסט איז אַרײַן אין מיר, ווי ער האָט גערעדט צו מיר, און האָט מיך אויפגעשטעלט אויף מײַנע פיס, און איך האָב געהערט דעם וואָס רעדט צו מיר. ³און ער האָט צו מיר געזאָגט:

מענטשנקינד, איך שיק דײַך צו די קינדער פון ישראל, צו די ווידערשפעניקע שבטים

וואָס האָבן ווידערשפעניקט אָן מיר;

זיי און זייערע עלטערן האָבן געבראַכן אָן מיר אַזש ביז היינטיקן טאָג.

⁴און די קינדער האָבן פאַרשייטע פנימער און האַרטע הערצער:

צו זיי שיק איך דײַך, און וואַלסט זאָגן צו זיי:

אַזוי האָט געזאָגט גאַט דער האַר;

⁵און זיי, סײַ זיי וועלן הערן,

און סײַ זיי וועלן פאַרמײַדן—

וואָרום אַ ווידערשפעניק געזינדל זיינען זיי—

וואָלן זיי וויסן אַז אַ נביא איז געווען צווישן זיי.

⁶און דו מענטשנקינד,

וואַלסט ניט מורא האָבן פאַר זיי,

און ניט מורא האָבן פאַר זייערע רײַד,

הגם דערנער און שטעכגעוועקס זיינען אַרום דיר,
 און צווישן שקאַרפּיאָנען טויסטו זיצן;
 פאַר זייערע רייד זאָלסטו ניט מורא האָבן,
 און פאַר זייער פנים זאָלסטו ניט אַנגסטן;
 וואָרום אַ חידערשפעניק געזינדל זיינען זיי.
 יאָן זאָלסט רעדן מינע ווערטער צו זיי,
 סיי זיי וועלן הערן,

און סיי זיי וועלן פאַרמיידן;
 וואָרום לויטער חידערשפעניקייט זיינען זיי.
 יאָן דו מענטשנקינד, הער וואָס איך רעד צו דיר;
 זאָלסט ניט חידערשפעניק זיין
 חי דאָס חידערשפעניקע געזינדל;
 מאַך אויף דיין מויל, און עס וואָס איך גיב דיר.

יאָן איך האָב אַ קוק געטאַן, ערשט אַ האַנט איז אויס
 געשטרעקט צו מיר, און זע, אין איר איז געווען אַ מגילה פון אַ
 בוך. יאָן ער האָט זי אויסגעשפּרייט פאַר מיר, און זי איז
 געווען באַשריבן פון אינעווייניק און פון אויסנווייניק, און אויף
 איר איז געווען אַגעשריבן קלאַנג און זיפצעניש און זיי.

יָ יאָן ער האָט צו מיר געזאָגט:

מענטשנקינד, וואָס דו געפינסט, עס,

עס די דאָזיקע מגילה,

און גיי רעד צו דעם הויז פון ישראל.

יאָן איך אויפגעפנט מיין מויל, און ער האָט מיר געגעבן

עסן די דאָזיקע מגילה. יאָן ער האָט צו מיר געזאָגט:

מענטשנקינד, דיין בוך זאָלסטו אַנשפּיין,

און דינע אינגעווייד זאָלסטו אַנפילן,

מיט דער דאָזיקער מגילה וואָס איך גיב דיר.

און איך האָב געגעסן, און זי איז געווען אין מיין מויל אַזוי
זיי האָניק אין זיסקייט.

⁴און ער האָט צו מיר געזאָגט:

מענטשניקונד, גיי קום צו דעם הויז פון ישראל,

און זאָלסט רעדן מיט מיינע ווערטער צו זיי.

⁵וואָרום ניט צו אַ פּאָלק מיט אַ טונקעלער שפּראַך

און אַ שווערער צונג ווערסטו געשיקט,

נייערט צו דעם הויז פון ישראל;

⁶ניט צו פעלקער אַ סך

מיט אַ טונקעלער שפּראַך און אַ שווערער צונג,

וואָס דו פּאַרשטייסט ניט זייערע ווערטער.

פאַרוואָר, אַז איך וואָלט דיר צו זיי געשיקט,

וואָלטן זיי יאָ צוגעהערט צו דיר.

⁷אַבער דאָס הויז פון ישראל וועלן ניט וועלן צוהערן צו דיר,

וואָרום זיי ווילן ניט צוהערן צו מיר;

וואָרום דאָס גאַנצע הויז פון ישראל

האָבן האַרטע שטערנס און פאַרשייטע הערצער.

⁸זע, איך האָב געמאַכט דיין פנים האַרט אַקעגן זייער פנים,

און דיין שטערן האַרט אַקעגן זייער שטערן.

⁹זיי דימענט האַרטער פון פעלו,

האָב איך געמאַכט דיין שטערן;

זאָלסט ניט מורא האָבן פאַר זיי,

און ניט אַנגסטן פאַר זייער פנים;

וואָרום אַ ווידערשפעניק געזינדל זיינען זיי.

¹⁰און ער האָט צו מיר געזאָגט: מענטשניקונד,

אַלע מיינע ווערטער וואָס איך וועל רעדן צו דיר,

נעם אַרײַן אין דיין האַרצן,

און מיט דייע אַויערן הער.

¹¹און גיי קום צו די פארטריבענע,
 צו די קינדער פון דיין פאלק,
 און זאלסט רעדן צו זיי, און זאגן צו זיי:
 אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר;
 סײַ זײ וועלן הערן,
 און סײַ זײ וועלן פאַרמײַדן.

¹²און אַ ווינט האָט מיך אויפגעוויבן, און איך האָב געהערט
 הינטער מיר אַ גערויש פון אַ גרויס ערדציטערניש: געלויבט איז
 די פראַכט פון גאָט אין זײַן אָרט; ¹³און דאָס גערויש פון די
 פליגלען פון די חיות זיך אַנרירנדיק אײנער אָן אַנדערן, און
 דאָס גערויש פון די רעדער באַגלייך מיט זײ—אַ גערויש פון אַ
 גרויס ערדציטערניש. ¹⁴און דער ווינט האָט מיך אויפגעוויבן,
 און האָט מיך אַוועקגענומען; און איך בין געגאַנגען אַ
 פאַרביטערטער אין מײַן הײס געמיט, און די האַנט פון גאָט איז
 געווען שטאַרק אויף מיר. ¹⁵און איך בין געקומען צו די פאַר-
 טריבענע קײן תּל־אַביב, וואָס זײנען געזעסן ביים טײך כּבָּר,
 און איך בין געזעסן אַוואָ זײ זײנען געזעסן; און איך בין דאָרטן
 געזעסן זיבן טעג אַ באַנומענער צווישן זײ.

¹⁶און עס איז געווען צום סוף פון זיבן טעג, איז געווען דאָס
 וואָרט פון גאָט צו מיר, אזוי צו זאָגן: ¹⁷מענטשנקינד, א וועכטער
 האָב איך דײך געמאַכט פאַר דעם הויז פון ישראל, און אַז דו
 וועסט הערן פון מײַן מויל אַ וואָרט, זאָלסטו זײ וואָרענען פון
 מײַנעטווען. ¹⁸אַז איך זאָג צו דעם שלעכטן: שטאַרבן מוסטו
 שטאַרבן; און דו האַסט אים נישט געוואָרנט, און נישט גערעדט צו
 וואָרענען דעם שלעכטן פון זײַן שלעכטן וועג, פדי ער זאָל
 לעבן, וועט ער, דער שלעכטער, שטאַרבן פאַר זײַן זינד, און
 זײַן בלוט וועל איך מאַנען פון דיין האַנט. ¹⁹אַבער אויב דו

הָאָסַט געוואָרנט דעם שלעכטן, און ער האָט זיך נישט אומגעקערט פון זיין שלעכטיקייט, און פון זיין שלעכטן וועג, וועט ער שטאַרבן פאַר זיין זינד, און דו האָסט מציל געווען דיין נפש. ²⁰און אַז דער גערעכטער קערט זיך אָפּ פון זיין גערעכטיקייט, און ער טוט אומרעכט, וועל איך לייגן אַ שטרויכלונג פאַר אים; ער וועט שטאַרבן. ווייל דו האָסט אים נישט געוואָרנט, וועט ער שטאַרבן פאַר זיין חטא, און זיינע גערעכטיקייטן וואָס ער האָט געטאָן, וועלן נישט דערמאָנט ווערן, און זיין בלוט וועל איך מאַנען פון דיין האַנט. ²¹אַבער אויב דו האָסט אים געוואָרנט, דעם גערעכטן, אַז דער גערעכטער זאָל נישט זינדיקן, און ער האָט נישט געזינדיקט, וועט ער בלייבן לעבן, ווייל ער האָט זיך געלאָזט וואַרענען, און דו האָסט מציל געווען דיין נפש.

²²און די האַנט פון גאָט איז דאָרטן געווען אויף מיר, און ער האָט צו מיר געזאָגט: שטיי אויף, גיי אַרויס צום טאָל, און דאָרטן וועל איך רעדן מיט דיר. ²³בין איך אויפגעשטאַנען, און בין אַרויסגעגאַנגען צום טאָל, ערשט די פראַכט פון גאָט שטייט דאָרטן, אזוי ווי די פראַכט וואָס איך האָב געזען ביים טייך פּבָר; און איך בין געפאלן אויף מיין פנים. ²⁴און אַ גייסט איז אַריין אין מיר, און האָט מיך אויפגעשטעלט אויף מייע פיס; און ער האָט מיט מיר גערעדט, און האָט צו מיר געזאָגט:

קום פאַרשליס זיך אין דיין הויז.

²⁵און דו מענטשנקינד, זע,

מע טוט אַרויף אויף דיר שטריק,

און מע וועט דיך בינדן דערמיט,

און וועסט נישט אַרויסגיין צווישן זיי.

²⁶און דיין צונג וועל איך באַהעפטן אָן דיין גומען,

כדי זאָלסט שטום זיין,

און זאָלסט זיי ניט זיין אַ בַּעַל־מוֹכִיחַ;
 חוֹאֲרוֹם אַ חִידְעַר־שַׁפְעֻנִיק גַּעזִינְדֵל זײַנען זײ.
 זײַער־שט חוּען אײך רַעַד מײט דײַר,
 חוּעֵל אײך עִפְעֻנען דײַן מוּיֵל;
 און זאָלסט זאָגן צו זײ:
 אַזױ הָאָט געוואָגט גאָט דער הָאָר:
 דער חוּאָס חוּיֵל הָעֵרֶן, זאָל הָעֵרֶן,
 און דער חוּאָס חוּיֵל פֶּאַר־מײַדן, זאָל פֶּאַר־מײַדן;
 חוֹאֲרוֹם אַ חִידְעַר־שַׁפְעֻנִיק גַּעזִינְדֵל זײַנען זײ.

ד און דו מענטשן־קִינֵד, נַעֵם דײַר אַ צײַגֵל,
 און זאָלסט אים אַזױַע־קִלִּיגן פֶּאַר דײַר,
 און אויס־קִרִיצֵן אויף אים אַ שַׁטְאָט־יְרוּשָׁלַיִם.
 און זאָלסט מאַכן אויף אײַר אַ בַּאֲלַע־גֵּרוֹנֵג,
 און בויען אַרום אײַר אַ בַּאֲלַע־גֵּר־מויער,
 און אַנְשׂיטן אַרום אײַר אַן עֵרֶד־חוּאַל,
 און שַׁטְעֵלן אַקעגן אײַר מַחֲנֹת;
 און טו אַקעגן אײַר שַׁטְוֵרֶע־מִבַּעַק רוֹנֵד אַרום.
 און דו נַעֵם דײַר אַן אַיִז־עֵרֶנֶע פֶּאַן,
 און זאָלסט זי שַׁטְעֵלן חוּי אַן אַיִז־עֵרֶנֶע חוּאַנט
 צווישן דײַר און צווישן דער שַׁטְאָט;
 און זאָלסט קערן דײַן פֶּנִים צו אײַר,
 און זי זאָל זיין אין בַּאֲלַע־גֵּרוֹנֵג,
 און דו זאָלסט זי בַּאֲלַע־גֵּרֶן.
 אַ צײַכן איז דאָס פֶּאַר דעם הוּיז פֶּון יִשְׂרָאֵל.
 און דו ליג אויף דײַן לינקער זײַט,
 און זאָלסט אַרױפ־טאַן אויף אײַר
 די זינד פֶּון דעם הוּיז פֶּון יִשְׂרָאֵל;

די צאל טעג וואָס דו וועסט ליגן אויף איר,
וועסטו טראָגן ווייערע זינד.
און איך האָב דיר געמאַכט די יאָרן פון ווייערע זינד
אַקעגן דער צאל טעג—דריי הונדערט און ניינציק טעג;
און וועסט טראָגן די זינד פון דעם הויז פון ישראל.
און אַז דו וועסט ענדיקן דיִדאַזיקע,
וואָלסטו ווידער ליגן אויף דיין רעכטער זייט,
און טראָגן די זינד פון דעם הויז פון יהודה פּערציק טעג:
אַ טאָג פאַר אַ יאָר,
אַ טאָג פאַר אַ יאָר האָב איך עס דיר געמאַכט.
יאון צו דער באַלעגערונג פון ירוּשָׁלַיִם,
וואָלסטו קערן דיין פנים
מיט דיין אָרעם אַנטבלייזט,
און וואָלסט נביאות זאָגן אויף איר.
און זע, איך טו אַרויף אויף דיר שטריק,
און וועסט זיך ניט אומדרייען
פון איין זייט אויף דער אַנדערער,
ביז דו ענדיקסט די טעג פון דיין באַלעגערונג.

און דו נעם דיר ווייץ און גערשטן
און בעבלאַך און לינדזון און הירוש און טונקל־ווייץ;
און טו זיי אַריין אין איין כלי,
און וואָלסט זיי דיר מאַכן צו ברויט;
די צאל טעג וואָס דו ליגסט אויף דיין זייט,
דריי הונדערט און ניינציק טעג, וואָלסטו עס עסן.
יאון דיין עסן וואָס דו וועסט עסן,
וואָל זיין מיט אַ וואָג, צוואַנציק שקל אַ טאָג;
פון מעת־לעת צו מעת־לעת וואָלסטו עס עסן.

¹¹און וואסער מיט אַ מאָס זאָלסטו טרינקען;
אַ זעקסטל היץ פון מעת־לעת צו מעת־לעת זאָלסטו טרינקען.
¹²אָזוי ווי אַ גערשטענעם קוכן זאָלסטו עס עסן,
און אויף קויט פון מענטשישער צוֹאָה
זאָלסטו עס באַקן פאַר זייערע אויגן.

¹³און גאָט האָט געזאָגט:
אָזוי וועלן עסן די קינדער פון ישראל
זייער ברויט אומריין צווישן די פעלקער
וואָס איך וועל זיי אַהין פאַרשטויסן.
¹⁴האָב איך געזאָגט: וויי, גאָט דו האָר, זע מיין זעל איז ניט
פאַראומרייניקט געוואָרן, און געפאַלנס און פאַרצוקטס האָב
איך ניט געגעסן פון מיין יוגנט אָן און ביז אַצונד, און אין מיין מויל
איז ניט געקומען אומווערדיק פלייש. ¹⁵האָט ער צו מיר געזאָגט:
זע, איך גיב דיר מיסט פון רינדער אָנשטאַט קויט פון מענטשן,
און זאָלסט מאַכן דיין ברויט דערויף. ¹⁶און ער האָט צו מיר
געזאָגט:

מענטשנקינד,
זע, איך צעברעך דעם אונטערלען פון ברויט אין ירושלים,
און זיי וועלן עסן ברויט מיט אַ וואָג, און מיט זאָרג,
און וואָסער מיט אַ מאָס און מיט באַנומעניש וועלן זיי טרינקען.
¹⁷ווייל זיי וועלן געמינערט זיין ברויט און וואָסער,
און זיי וועלן באַנומען ווערן איינער מיטן אַנדערן,
און וועלן איינגיין פאַר זייערע זינד.

ך' און דו מענטשנקינד, נעם דיר אַ שאַרפע שווערד—
פאַר אַ גאַלמעסער זאָלסטו זי דיר נעמען,
און אַריבערפירן איבער דיין קאַפּ און איבער דיין באַרד:

און זאָלסט דיר נעמען וואָגשאַלן און עס צעטיילן.
 אַ דריט־חלק זאָלסטו אין פייער פאַרברענען
 אין מיטן פון דער שטאָט,
 ווען עס ווערן פול די טעג פון דער באַלעגערונג;
 און אַ דריט־חלק זאָלסטו נעמען,
 און שלאָגן מיט דער שווערד רונד אַרום דעם,
 און אַ דריט־חלק זאָלסטו צעשפרייטן פאַרן ווינט;
 און אַ שווערד וועל איך אַרויסציען הינטער זיי.
 און זאָלסט נעמען דערפון עטלאַכע אין צאָל,
 און זיי אַיינבינדן אין דייע ברעגן.
 און פון זיי זאָלסטו ווידער נעמען נעטלאַכע.
 און זיי אַריינזאָרפן אין מיטן פייער,
 און זיי פאַרברענען אין פייער;
 דערפון וועט אַרויסגיין אַ פייער
 אויפן גאַנצן הויז פון ישראל.

אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:

דאָס איז ירוּשָׁלַיִם;

אין מיטן פון די פעלקער האָב איך זי באַשטאַט,
 מיט לענדער רונד אַרום איר.

און זי האָט ווידערשפעניקט מיינע געזעצן

צו טאָן ביז מער פון די פעלקער,

און מיינע חוקים—

מער פון די לענדער וואָס רונד אַרום איר;

וואָרום מיינע געזעצן האָבן זיי פאַראַכט,

און מיינע חוקים, אין זיי זיינען זיי ניט געגאַנגען.

דָרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:

ווייל איר האָט אָנגעגעבן

מער פון די פעלקער וואָס רונד אַרום אַיך;
 אין מײנע חוקים זײט איר ניט געגאַנגען,
 און מײנע געזעצן האָט איר ניט געטאָן;
 צומאָל ווי די געזעצן פון די פעלקער וואָס רונד אַרום אַיך
 האָט איר ניט געטאָן—
 םדרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געוואָגט:
 זע, איך אויך קום אויף דיר,
 און וועל טאָן אַ משפּט אין דיר
 פאַר די אויגן פון די פעלקער.
 םאון איך וועל טאָן אויף דיר וואָס איך האָב ניט געטאָן,
 און וואָס איך וועל אַזוינס מער ניט טאָן,
 פון וועגן אַלע דינע אומווערדיקייטן.
 םדרום וועלן עלטערן עסן זייערע קינדער אין דיר,
 און קינדער וועלן עסן זייערע עלטערן,
 און איך וועל טאָן אַ משפּט אויף דיר,
 און אַל דיין איבערבלייב וועל איך צעשפּרייטן אויף אַלע
 ווינטן.
 םדרום, אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
 פאַרוואָר, ווײל דו האָסט מײן הייליקטום פאַראומרייניקט
 מיט אַלע דינע מיאוסקייטן
 און מיט אַלע דינע אומווערדיקייטן,
 דרום וועל איך אויך [דיך] פאַרמינערן,
 און מײן אויג וועט ניט שוײנען,
 און איך אויך וועל ניט דערבאַרימען.
 םאַ דריט־חלק פון דיר וועלן פון פעסט שטאַרבן,
 און אויסגיין פון הונגער אין דיר,
 און אַ דריט־חלק וועלן דורכן שווערד פאַלן רונד אַרום דיר,
 און אַ דריט־חלק וועלן איך אויף אַלע ווינטן צעשפּרייטן,

און אַ שווערד וועל איך אַרויסציען הינטער זיי.
 13 און מיין כעס וועט אויסגיין,
 און איך וועל באַרוען מיין גרימצאָרן אויף זיי,
 און איך וועל מיך שטילן;
 און זיי וועלן וויסן אַז איך יהוה
 האָב גערעדט אין מיין פאַרדראָס,
 ווען איך לאָז אויס מיין גרימצאָרן אויף זיי.
 14 און איך וועל דיך מאַכן פאַר אַ חורבן און פאַר אַ חרפה
 צווישן די פעלקער וואָס רונד אַרום דיר,
 פאַר די אויגן פון איטלאַכן פאַרבייגער.
 15 און עס וועט זיין אַ חרפה און אַ לעסטערונג,
 אַ מוסר און אַ שרעק,
 ביי די פעלקער וואָס רונד אַרום דיר,
 ווען איך טו אַ משפט אויף דיר
 מיט כעס און מיט גרימצאָרן און מיט שטראַפן פון גרימצאָרן—
 איך יהוה האָב גערעדט;
 16 ווען איך שיק אָן אויף זיי די בייזע פּיילן פון הונגער¹⁶
 וואָס זיינען אויף אומצוברענגען,
 וואָס איך וועל זיי שיקן אַיך אומצוברענגען;
 און הונגער וועל איך מערן אויף אַיך,
 און וועל אַיך צעברעכן דעם אונטערלען פון ברויט.
 17 און איך וועל אָנשיקן אויף אַיך הונגער און בייזע חיות,
 און זיי וועלן דיך אָן קינדער לאָזן;
 און פעסט און בלוט וועט דורכגיין דורך דיר,
 און אַ שווערד וועל איך ברענגען אויף דיר.
 איך יהוה האָב גערעדט.

¹⁶ אַ האַרטשפּיל: קראַכ קראַכ.

ווען איר ווערט צעשפרייט אין די לענדער.
 און אייערע אנטרווענע וועלן מיך דערמאָנען
 צווישן די פעלקער וואָס זיי זיינען געפאָנגען געוואָרן אַהין,
 ווי אַזוי איך בין געווען צעבראָכן
 פון וועגן זייער פאַרפירטן האַרצן
 וואָס האָט זיך אָפּגעקערט פון מיר,
 און פון וועגן זייערע אויגן
 וואָס זיינען געווען פאַרפירט נאָך זייערע אָפּגעטער;
 און זיי וועלן זיך עקלען פאַר זיך אַליין,
 וועגן די ביזן וואָס זיי האָבן געטאָן
 ביי אַלע זייערע אומזענדיקייטן.
 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה;
 ניט אומזיסט האָב איך גערעדט
 זיי צו טאָן דאָסדאָזיקע ביז.

11 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 פאַטש מיט דיין האַנט,
 און קלאַפּ מיט דיין פּוס,
 און זאָג: זיי אויף אַלע ביזע אומזענדיקייטן
 פון דעם הויז פון ישׂראל;
 וואָרום פון שווערד, פון הונגער,
 און פון פעסט, וועלן זיי פאַלן.
 12 דער זייער וועט פון פעסט שטאַרבן,
 און דער נאַנטער וועט פון שווערד פאַלן,
 און דער געבליבענער און באַלעגערטער
 וועט פון הונגער שטאַרבן;
 און איך וועל אויסלאָזן מיין גרימצאָרן אויף זיי.
 13 יאָן איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה,

זענן זייערע דערשלאָגענע וועלן זיין צווישן זייערע אָפּגעטער
 רונד אַרום זייערע מזבחות,
 אויף יעטוועדער הויכן בערגל,
 אויף אַלע שפיצן בערג,
 און אונטער יעטוועדער צווייגהאַפטיקן בוים,
 און אונטער יעטוועדער געדיכטן אייכנבוים,
 אין דעם אָרט וואָס זיי האָבן דאָרטן געגעבן
 אַ געשמאַקן ריח צו אַלע זייערע אָפּגעטער.
¹⁴און איך וועל אויסשטרעקן מיין האַנט אויף זיי,
 און וועל מאַכן דאָס לאַנד אַ וויסט און וויסטעניש
 מער פון מדבר דבֿלה,
 אין אַלע זייערע ווינערטער;
 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

ךַּ יאון דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
²און דו מענטשנקינד, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האָר:
 אַ סוף צו דער ערד פון ישראל!
 געקומען אַ סוף אויף די פיר עקן פון לאַנד.
³אַצונד איז אַ סוף אויף דיר,
 און איך וועל אַנשיקן מיין צאָרן אויף דיר,
 און וועל דיך משפטן לויט דיניע וועגן,
 און פאַרגעלטן אויף דיר אַלע דיניע אומווערדיקייטן.
⁴און מיין אויג וועט דיך ניט שווינען,
 און איך וועל ניט דערבאַרימען;
 ניערט דיניע וועגן וועל איך פאַרגעלטן אויף דיר,
 און דיניע אומווערדיקייטן וועלן אין דיין מיט בלייבן;
 און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.

5 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 אַן אומגליק, אַ באַזונדער אומגליק אָט קומט!
 6 אַ סוף איז געקומען,
 געקומען דער סוף,^א
 ער האָט זיך דערוועקט^ב אויף דיר;
 אָט קומט עס!
 7 געקומען איז די ריי צו דיר,
 באַוווּינער פון לאַנד;
 געקומען די צייט,
 נאָנט איז דער טאָג פון מהומה,
 און אויס דער געהילך פון די בערג.
 8 אַצונד באַלד וועל איך אויסגיסן מיין גרימצאָרן אויף דיר,
 און אויסלאָזן אויף דיר מיין כּעס,
 און דיך משפטן לויט דייע וועגן,
 און פאַרגעלטן אויף דיר אַלע דייע אומווערדיקייטן.
 9 און מיין אויג וועט ניט שווינען,
 און איך וועל ניט דער באַרימען;
 לויט דייע וועגן וועל איך פאַרגעלטן אויף דיר,
 און דייע אומווערדיקייטן וועלן אין דיין מיט בלייבן;
 און איר וועט וויסן אַז איך יהוה טו שלאַגן.

10 אָט איז דער טאָג,
 אָט קומט עס!
 אויסגעפאַלן איז די ריי,
 געשפּראַצט האָט דער שטעקן,
 געבליט האָט די מוטוויליקייט.
 11 אומרעכט איז אויסגעוואַקסן
 אין אַ שטעקן פון שלעכטיקייט;
 * - וואָרטשפּיל: קז-קז.

נִיט פֿון זײ קומט אַרויס,
 און נִיט פֿון זײער געזעמל,
 און נִיט פֿון זײער געטומל;¹²
 און נִיט אַ קײן געהויבנקײט אין זײ.
¹³געקומען איז די צײט,
 דערגרײכט דער האָט דער טאַג;
 דער קויפער זאָל זײך נִיט פּרײען,
 און דער פאַרקויפער זאָל נִיט טרויערן,
 וואָרום אַ גרימצאָרן איז אויף איר גאַנצן געזעמל.
¹⁴וואָרום דער פאַרקויפער וועט צום פאַרקויפטן
 אין זײן לעבנס לעבן זײך נִיט אומקערן;
 ווײל אַ זעאוונג איז אויף איר גאַנצן געזעמל,
 עס זאָל זײך נִיט אומקערן;
 און פֿון וועגן זײן זינד אין זײן לעבן
 וועט זײך קײנער נִיט דערהאַלטן.
¹⁵געבלאָזן דעם האָרן,
 און אָנגעברײט אַלצדינג,
 און נִיטאַ ווער זאָל גײן אויף מלחמה;
 וואָרום מײן גרימצאָרן איז אויף איר גאַנצן געזעמל.
¹⁶דערײסן די שווערד,
 און אינעווייניק די פעסט און דער הונגער;
 דער וואָס אין פעלד וועט דורכן שווערד שטאַרבן,
 און דער וואָס אין שטאָט, וועט אים הונגער און פעסט אויפעסן.
¹⁷און זײערע אַנטרונענע וועלן אַנטרײען,
 און וועלן זײן אויף די בערג,
 ווי טויבן פֿון די טאַלן,
 וואָס אַלע טוען זײ ברומען;
 איטלאַכער פֿון וועגן זײן זינד.
 * וואָרטשפּיל: לאַ מַהֵם וְלֹא מִהֵמָּה וְלֹא מִהֵמָּה.

17 אַלע הענט וועלן שלאָף ווערן,
 און אַלע קני וועלן רינען מיט וואַסער.
 18 און זיי וועלן אָנווערטן זאַקקליידער,
 און אַ שוידער וועט זיי באַדעקן,
 און אויף אַלע פּנימער וועט זיין אַ בושה,
 און אויף אַלע זייערע קעפּ אַ פּליך.
 19 זייער זילבער וועלן זיי אויף די גאַסן אַרויסוואַרפּן,
 און זייער גאָלד וועט אָן אומרייניקייט ווערן,
 זייער זילבער און זייער גאָלד וועט זיי ניט קענען מציל זיין
 אין טאָג פּון גאַטס גרימצאָרן;
 זייער לייב וועלן זיי ניט אָנזעטן
 און זייערע אינגעווייד וועלן זיי ניט אָנפילן;
 וואָרום די שטרויכלונג צו זייער זינד איז דאָס געזען,
 20 און זייער שיינע צירונג וואָס זיי האָבן פאַר אַ שטאַלץ געמאַכט;
 און בילדער פּון זייערע מיאוסע אומווערדיקייטן
 האָבן זיי דערפּון אויסגעאַרבעט;
 דרום מאַך איך עס זיי פאַר אָן אומרייניקייט.
 21 און איך וועל עס געבן אין דער האַנט פּון פרעמדע צו רויב,
 און צו די שלעכטע פּון דער ערד צום פּאַנג,
 און זיי וועלן עס פאַרשוועכן.
 22 און איך וועל אָפּדרייען מיין פנים פּון זיי,
 און מע וועט פאַרשוועכן מיין פאַרבאַרגעניש;
 יא, אַיינברעכער וועלן קומען אין איר,
 און וועלן זי פאַרשוועכן.

23 גרייט צו די קייטן,
 וואָרום דאָס לאַנד איז פול מיט בלוטשולד,
 און די שטאַט איז פול מיט אומרעכט.

24 און איך וועל ברענגען די ערגסטע פון די פעלקער,
 און זיי וועלן ירשען זייערע הייזער;
 און איך וועל פאַרשטערן דעם שטאַלץ פון די שטאַרקע;
 און פאַרשוועכט ווערן וועלן זייערע הייליקטומען.
 25 אַ שוידערניש קומט,
 און זיי וועלן זוכן שלום, און עס וועט ניט זיין.
 26 אַ בראַך אויף אַ בראַך וועט קומען,
 און אַ הערונג נאָך אַ הערונג וועט זיין;
 און זיי וועלן זוכן אַ זעאונג פון נביא,
 און די תורה וועט פאַרלאָרן ווערן פון פּהן,
 און אַן עצה פון די זקנים.
 27 דער מלך וועט טרויערן,
 און דער פירשט וועט זיך אַנקליידן מיט וויסטיקייט,
 און די הענט פון דעם פּאַלק פון לאַנד וועלן צעטומלט ווערן;
 לויט זייער וועג וועל איך טאָן מיט זיי,
 און מיט זייערע משפּטים וועל איך זיי משפּטן;
 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

חן יאון עס איז געווען אין זעקסטן יאָר, אין זעקסטן חודש, אין
 פינפטן טאָג פון חודש, ווי איך זיץ אין מיין הויז, און די
 עלטסטע פון יהודה זיצן פאַר מיר, אַזוי איז דאָרטן געפאַלן
 אויף מיר די האַנט פון גאָט דעם האַר. 2 און איך האָב געזען,
 ערשט אַ געשטאַלט אַזוי ווי דאָס אויסזען פון פייער: פון דעם
 אויסזען פון זיינע לענדן און אַראָפּ פייער, און פון זיינע לענדן
 און אַרויף אַזוי ווי דאָס אויסזען פון גלאַנציקייט, אַזוי ווי דער
 אַנבליק פון בורשטין. 3 און ער האָט אויסגעשטרעקט אַ
 געשטאַלט פון אַ האַנט, און האָט מיך אַנגענומען פאַר אַ לאַך

פון מײן קאָפּ, און אַ חײַנט האָט מיך געטראָגן צווישן ערד און צווישן הימל, און האָט מיך געבראַכט אין זעאונגען פון גאָט קײן ירושלים, צום אײַנגאַנג פון דעם אינעווייניקסטן טויער וואָס איז געקערט צו צפון, וואָס דאַרטן איז געווען דער אָרט פון דעם דערצערנבילד וואָס דערצערנט. ערשט דאַרטן איז די פראַכט פון דעם גאָט פון ישראל, אַזוי ווי די זעאונג וואָס איך האָב געזען אין טאַל. ⁶ און ער האָט צו מיר געזאָגט: מענטשער קינד, הייב אַקאַרשט אויף דינע אויגן קעגן צפון. האָב איך אויפגעהויבן מײַנע אויגן קעגן צפון, ערשט אין צפון פון דעם טויער פון מזבח איז דאָסדאַזיקע דערצערנבילד, ביים אַרײַר גאַנג. ⁷ און ער האָט צו מיר געזאָגט: מענטשנקינד, דו זעסט וואָס זיי טוען? די גרויסע אומווערדיקייטן וואָס דאָס הויז פון ישראל טוט דאָ, כּדי איך זאָל מיך דערווייטערן פון מײן הייליקטום? און וועסט נאָך חײַטער זען גרעסערע אומווערדיקייטן. ⁸ און ער האָט מיך געבראַכט צום אײַנגאַנג פון הויף, און איך האָב געזען, ערשט אַ לאַך איז אין דער וואַנט. ⁹ האָט ער צו מיר געזאָגט: מענטשנקינד, גראַב אַקאַרשט אין דער וואַנט. און איך האָב געגראַבן אין דער וואַנט, ערשט אַן אײַנגאַנג. ¹⁰ האָט ער צו מיר געזאָגט: גײ אַרײַן, און זע די בײַזע אומווערדיקייטן וואָס זיי טוען דאָ. ¹¹ ביין איך אַרײַר געגאַנגען, און האָב געזען, ערשט אַלערליי אומווערדיקע געשטאַלטן פון שרצים און בהמות, און אַלערליי אַפּגעטער פון דעם הויז פון ישראל, זײַנען אויסגעקריצט אויף דער וואַנט רונד אַרום. ¹² און פאַר זיי שטייען זיבעציק מאָן פון די עלטסטע פון דעם הויז פון ישראל, און יאַנגהויז דער זון פון שפּענען שטייט אין מיטן פון זיי, און איטלאַכער מיט זײַן רײכערפּאַן אין זײַן האַנט, און אַ דיקער וואַלקן פון דעם ווײַרויך גײט אויף. ¹³ האָט ער צו מיר געזאָגט: האַסטו געזען, מענטשנקינד, וואָס די

עלטסטע פון דעם הויז פון ישראל טוען אין דער פינצטערניש, איטלאכער אין זיינע בילדערקאמערן? וואָרום זיי זאָגן: גאָט זעט אונדז ניט, פאַרלאָזן האָט גאָט דאָס לאַנד. ¹³ און ער האָט צו מיר געזאָגט: וועסט נאָך ווייטער זען גרעסערע אומזענדיקייטן וואָס זיי טוען. ¹⁴ און ער האָט מיך געבראַכט צו דעם טויער-אַיינגאנג פון גאָטס הויז וואָס צו צפון, ערשט דאָרטן זיצן די ווייבער און באַוויינען תּמוז. ¹⁵ האָט ער צו מיר געזאָגט: האָסטו געזען, מענטשנקינד? וועסט נאָך ווייטער זען גרעסערע אומזענדיקייטן ווי די דאָזיקע. ¹⁶ און ער האָט מיך געבראַכט צו דעם אינעווייניקסטן הויף פון גאָטס הויז, ערשט ביים אַיינגאנג פון גאָטס טעמפל, צווישן דעם פּאַליש און דעם מזבח, זיינען אַרום פינף און צוואַנציק מאָן, מיט זייערע רוקנס צום טעמפל פון גאָט, און זייערע פּנימער צו מזרח, און זיי בוקן זיך קעגן מזרח צו דער זון. ¹⁷ האָט ער צו מיר געזאָגט: האָסטו געזען, מענטשנקינד? קנאַפּ איז דעם הויז פון יהודה צו טאָן די אומזענדיקייטן וואָס זיי האָבן דאָ געטאָן, און זיי האָבן נאָך אַר געפילט דאָס לאַנד מיט אומרעכט, און האָבן מיך ווידער און ווידער דערצערנט; און אָט לייגן זיי צו דעם צווייג צו זייער נאָז. ¹⁸ דרום וועל איך אויך טאָן מיט גרימצאָרן;

מיין אויג וועט ניט שווינען,

און איך וועל ניט דערבאַרימען;

און זיי וועלן שרייען אין מיין אויער אויף אַ הויך קול,

און איך וועל זיי ניט צוהערן.

ט און אַ הויכער קול האָט אויסגערופן אין מיין אויער, אַזוי צו זאָגן: מאַכט גענענען די וואָס זיינען געזעצט אויף דער שטאָט, און איטלאַכן מיט זיין צעשטערגעצייג אין זיין האַנט. ערשט זעקס מענער זיינען אָנגעקומען פון דעם וועג פון דעם

אויבערשטן טויער וואָס איז געקערט צו צפון, און איטלאַכער
 מיט זיין ברעכגעצייג אין זיין האַנט, און איין מאָן צווישן זיי אָב
 געטאָן אין ליינען מיט אַ שרייבערס טינטאַרן אויף זיינע לענדן.
 און זיי זיינען געקומען, און האָבן זיך געשטעלט לעבן דעם
 קופערנעם מזבח. ³ און די פראַכט פון דעם גאָט פון ישראל
 האָט זיך אויפגעהויבן פון איבער דעם כרוב וואָס זי איז אויף
 אים געווען, צו דעם שוועל פון הויז; און ער האָט גערופן צו דעם
 מאָן אָנגעטאָן אין ליינען, וואָס אַ שרייבערס טינטאַרן איז געווען
 אויף זיינע לענדן. ⁴ און גאָט האָט צו אים געזאָגט: גיי דורך אין
 מיטן שטאָט, אין מיטן ירוּשָׁלַיִם, און זאָלסט אָנצייכענען אַ צייכן
 אויף די שטערנס פון די מענטשן וואָס זיפצן און קרעכצן אויף
 אַלע אומווערדיקייטן וואָס ווערן געטאָן אין איר. ⁵ און צו יענע
 האָט ער געזאָגט פאַר מיינע אויערן: גייט דורך אין שטאָט
 הינטער אים, און שלאָגט; אַייער אויג זאָל ניט שווינען, און איר
 זאָלט ניט דערבאַרימען. ⁶ אַ זקן, אַ בחור און אַ מיידל, און
 קליינע קינדער און ווייבער, זאָלט איר הרגען צום טויט, נאָר
 צו קיין מענטשן וואָס אויף אים איז דער צייכן, זאָלט איר ניט
 גענענען; און פון מיין הייליקטום זאָלט איר אָנהייבן. האָבן
 זיי אָנגעהויבן פון די אַלטע לייט וואָס פאַרן הויז. ⁷ און ער
 האָט צו זיי געזאָגט: פאַראומרייניקט דאָס הויז, און פילט אָן די
 הויפן מיט דערשלאָגענע; גייט אַרויס! און זיי זיינען אַרויס-
 געגאַנגען, און האָבן געשלאָגן אין שטאָט. ⁸ און עס איז געווען,
 ווי זיי האָבן געשלאָגן, און איך בין געבליבן אַליין, אַזוי בין איך
 געפאַלן אויף מיין פנים, און איך האָב געשריען, און געזאָגט:
 וויי, גאָט דו האָר, ווילסטו אומברענגען דעם גאַנצן איבערבלייב
 פון ישראל מיט וואָס דו גיסט אויס דיין גרימצאָרן אויף ירוּשָׁלַיִם?
⁹ האָט ער צו מיר געזאָגט: די זינד פון דעם הויז פון ישראל און
 יהודה איז זייער זייער גרויס, און דאָס לאַנד איז אָגעפילט מיט

בלוט, און די שטאָט איז פול מיט אומגערעכטיקייט, וואָרום זיי זאָגן: פאַרלאָזן האָט גאָט דאָס לאַנד, און גאָט זעט ניט.
¹⁰ידרום וועט אויך מיין אויג ניט שוינען,
 און איך וועל ניט דערבאַרימען;
 זייער וועג וועל איך פאַרגעלטן אויף זייער קאָפּ.

זייערשט דער מאַן אָנגעטאָן אין לייען וואָס דער טינטאַרן איז געווען אויף זיינע לענדן, האָט געבראַכט אַן ענטפער, אַזוי צו זאָגן: איך האָב געטאָן אַזוי ווי אַלץ וואָס דו האָסט מיר באַפוילן.
¹ יאון איך האָב געזען, ערשט אויף דעם הימל וואָס איבערן קאָפּ פון די כּרובים האָט זיך באַוווּן אַזוי ווי סאַפּירשטיין, אַזוי ווי דאָס אויסזען פון דער געשטאַלט פון אַ טראָן איבער זיי.
² און ער האָט גערעדט צו דעם מאַן וואָס איז געווען אָנגעטאָן אין לייען, און ער האָט געזאָגט: גיי אַריין צווישן די רעדער, אונטער דעם כּרוב, און פיל אַן דייע הויפּנס מיט פייערקוילן פון צווישן די כּרובים, און טו אַ וואַרף אויף דער שטאָט. איז ער אַריינגעגאַנגען פאַר מיינע אויגן. ³ און די כּרובים זיינען געשטאַנען רעכטס פון הויז, ווען דער מאַן איז אַריינגעגאַנגען; און אַ וואַלקן האָט אָנגעפילט דעם אינעווייניקסטן הויף. ⁴ און די פּראַכט פון גאָט האָט זיך אויפגעהויבן פון איבער דעם כּרוב צום שוועל פון הויז; און דאָס הויז איז אָנגעפילט געוואָרן מיטן וואַלקן, און דער הויף איז געווען פול מיט דעם שייך פון גאָטס פּראַכט. ⁵ און דאָס גערויש פון די פּליגלעך פון די כּרובים האָט זיך געהערט ביזן אויסנווייניקסטן טויער, אַזוי ווי דער קול פון גאָט אַלמאַכטיקן, ווען ער רעדט. ⁶ און עס איז געווען, ווי ער האָט באַפוילן דעם מאַן וואָס איז געווען אָנגעטאָן אין לייען, אַזוי צו זאָגן: נעם פייער פון צווישן די רעדער, פון צווישן די כּרובים, אַזוי איז ער אַריינגעגאַנגען, און האָט זיך געשטעלט לעבן אַ ראָד. ⁷ און דער כּרוב האָט אויסגעשטרעקט זיין האַנט

פון צווישן די כרובים צו דעם פייער וואָס צווישן די כרובים, און ער האָט אויפגעהויבן און געגעבן אין די הויפנס פון דעם אָנגעטאָנענעם אין ליינען; און דער האָט עס גענומען, און איז אַרויסגעגאַנגען. ⁸ און ביי די כרובים האָט זיך געזען די געשטאַלט פון אַ מענטשנס האַנט אונטער זייערע פליגלען. ⁹ און איך האָב געזען, ערשט פיר רעדער זיינען לעבן די כרובים, איין ראָד לעבן איין כרוב, איין ראָד לעבן איין כרוב; און דאָס אויסזען פון די רעדער איז געווען אַזוי ווי דער אַנבליק פון גאַלדשטיין. ¹⁰ און זייער אויסזען: איין געשטאַלט איז געווען ביי זיי פירן, אַזוי ווי עס וואָלט זיין אַ ראָד אין אַ ראָד. ¹¹ אַזוי זיינען געגאַנגען, זיינען זיי געגאַנגען צו זייערע פיר זייטן: זיי האָבן זיך ניט אומד געדרייט ביי זייער גיין, נייערט צום אָרט ווהיין דער קאָפּ איז געווען געקערט, נאָך אים זיינען זיי געגאַנגען; זיי האָבן זיך ניט אומגעדרייט ביי זייער גיין. ¹² און זייער גאַנצער לייב, און זייער רוקן, און זייערע הענט, און זייערע פליגלען, און די רעדער, זיינען געווען פול מיט אויגן רונד אַרום—זייערע רעדער ביי זיי פירן. ¹³ די רעדער, זיי האָט מען אָנגערופן „דער גלגל“ אין מיינע אויערן. ¹⁴ און פיר פנימער זיינען ביי איטלאַכן געווען: איין פנים דער פנים פון אַ כרוב, און דער צווייטער פנים דער פנים פון אַ מענטשן, און דער דריטער דער פנים פון אַ לייב, און דער פירטער דער פנים פון אַן אַדלער. ¹⁵ און די כרובים האָבן זיך אויפגעהויבן. דאָס איז געווען די חיה וואָס איך האָב געזען ביים טייך כְּבָר. ¹⁶ און אַז די כרובים זיינען געגאַנגען, זיינען געגאַנגען די רעדער לעבן זיי, און אַז די כרובים האָבן אויפגעשטעלט זייערע פליגלען זיך אויפצוהייבן פון דער ערד, האָבן אויך די רעדער זיך ניט אָפגעדרייט פון לעבן זיי. ¹⁷ אַז יענע זיינען געשטאַנגען, זיינען די געשטאַנגען, און אַז יענע האָבן זיך אויפגעהויבן, האָבן זיי זיך אויפגעהויבן מיט זיי, וואָרום

א ראד אָדער ראָדווערק.

דער גייסט פון דער חיה איז געווען אין זיי. ¹⁸און די פראַכט פון גאָט איז אַזוועק פון דעם שוועל פון הויז, און האָט זיך געשטעלט אויף די כרובים. ¹⁹און די כרובים האָבן אויפֿ געשטעלט זייערע פליגלען, און האָבן זיך אויפגעהויבן פון דער ערד פאַר מיינע אויגן ביי זייער אַרויסגיין, און די רעדער באַגלייך מיט זיי; און זיי האָבן זיך געשטעלט ביים אַיינגאַנג פון מזרח־טויער פון גאָטס הויז; און די פראַכט פון דעם גאָט פון ישראל איז געווען איבער זיי פון אויבן. ²⁰דאָס איז די חיה וואָס איך האָב געזען אונטער דעם גאָט פון ישראל, ביים טייך כָּבָר; און איך האָב דערקענט אַז דאָס זיינען כרובים. ²¹צו פיר, צו פיר פנימער זיינען ביי איטלאַכן געווען, און פיר פליגלען ביי איטלאַכן, און די געשטאַלט פון הענט פון אַ מענטשן אונטער זייערע פליגלען. ²²און די געשטאַלט פון זייערע פנימער: דאָס זיינען געווען די פנימער וואָס איך האָב געזען ביים טייך כָּבָר, זייער אויסזען און זיי גופא. איטלאַכער צו דער זייט פון זיין פנים זיינען זיי געגאַנגען.

יאון אַ ווינט האָט מיך אויפגעהויבן, און האָט מיך געבראַכט צו דעם מזרח־טויער פון גאָטס הויז וואָס איז געקערט צו מזרח; ערשט אין דעם אַיינגאַנג פון טויער זיינען פינף און צוואַנציק מאַן; און איך האָב געזען צווישן זיי יאַנְגִּיה דעם זון פון צוורן, און פּלִטְיָהוּ דעם זון פון בְּנֵיהוּן, די האַרן פון פּאַלֶק. ²און ער האָט צו מיר געזאָגט:

מענטשנקינד, דאָס זיינען די מענער וואָס טראַכטן אומרעכט,

און עצהן בייזע עצות אין דערדאָזיקער שטאָט;

וואָס זאָגן: ניט אַזוי באַלד!

מע וועט נאָך בויען הייזער!

זי איז דער טאַפּ,

און מיר זיינען דאָס פּלִיש.

⁴דרום זאָג נביאות אויף זיי,
זאָג נביאות, דו מענטשנקינד.

⁵און דער גייסט פון גאָט איז געפאלן אויף מיר, און ער האָט
צו מיר געזאָגט:

זאָג: אַזוי האָט גאָט געזאָגט:

אַזוי האָט איר געזאָגט, הויז פון ישראל,

און וואָס אַיך קומט אויפן זינען דאָס ווייס איך.

⁶איר האָט געמערט אַייערע דערשלאָגענע

אין דערדאָזיקער שטאָט,

און אָנגעפילט אירע גאַסן מיט דערשלאָגענע.

⁷דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:

אַייערע דערשלאָגענע וואָס איר האָט אַוועקגעלייגט אין איר,

זיי זיינען דאָס פלייש, און זי איז דער טאָפ,

אַבער אַיך וועט מען אַרויסציען פון איר.

⁸פאַר דער שווערד האָט איר מורא געהאַט,

און אַ שווערד וועל איך ברענגען אויף אַיך,

זאָגט גאָט דער האַר.

⁹און איך וועל אַיך אַרויסציען פון איר מיט,

און וועל אַיך געבן אין דער האַנט פון פרעמדע,

און וועל טאָן אויף אַיך אַ משפט.

¹⁰דורך דער שווערד וועט איר פאַלן;

אויפן געמאַרק פון ישראל וועל איך אַיך משפטן;

און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.

¹¹זי וועט אַיך ניט זיין צום טאָפ,

אַבער איר וועט זיין אין איר צו פלייש;

ביים געמאַרק פון ישראל וועל איך אַיך משפטן.

¹²און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה,

וואָס אין מײַנע חוקים זײַט איר ניט געגאַנגען,
און מײַנע געזעצן האָט איר ניט געטאַן,
נײַערט אַזוי ווי די געזעצן פון די פעלקער
וואָס רונד אַרום אײַך האָט איר געטאַן.

¹³און עס איז געווען, ווי איך האָב נביאות געזאָגט, אַזוי איז
פֿלטיה דער זון פון בְּנֵיהוֹן געשטאַרבן; בין איך געפאַלן אויף
מיין פנים, און איך האָב געשריען אויף אַ הויכן קול, און האָב
געזאָגט: וויי, גאָט דו האָר, ווילסטו אַ פאַרלענדונג מאַכן פון דעם
איבערבלייב פון ישראל? ¹⁴איז דאָס וואָרט פון גאָט געווען צו
מיר, אַזוי צו זאָגן:

¹⁵מענטשנקינד, דינע ברידער, דינע ברידער,
די מענטשן פון דיין קרובהשאַפט,

און דאָס גאַנצע הויז פון ישראל אין גאַנצן,
וואָס די באַוווינער פון ירוּשָׁלַיִם האָבן צו זיי געזאָגט:
זײַט דערווייטערט פון גאָט!

דאָס איז אונדז דאָס לאַנד געגעבן געוואָרן פאַר אַ ירוּשָׁה—
¹⁶דרום זאָג: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האָר:

הגם איך האָב זיי דערווייטערט צווישן די פעלקער,
און הגם איך האָב זיי צעשפּרייט אין די לענדער,
בין איך זיי אָבער פאַר אַ קליין הייליקטום
אין די לענדער וואָס זיי זיינען געקומען אַהין.

¹⁷דרום זאָג: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האָר:
יא, איך וועל אײַך אײַנוואַמלען פון די אומות,
און וועל אײַך צונויפקלייבן פון די לענדער
וואָס איר זײַט צעשפּרייט געוואָרן אין זיי,
און איך וועל אײַך געבן די ערד פון ישראל.

¹⁸און זיי וועלן קומען אַהין,
און וועלן אַפּטאַן אַלע אירע מיאוסקייטן

און אַלע אירע אומווערדיקייטן פון איר.
 יאון איך וועל זיי געבן איין האַרץ,
 און אַ ניי געמיט וועל איך אַריינגעבן אין אַיך;
 און איך וועל אַפּטאַן דאָס האַרץ פון שטיין פון זייער ליב,
 און וועל זיי געבן אַ האַרץ פון פלייש;
 כּדי זיי זאָלן גיין אין מיינע חוקים,
 און מיינע געזעצן זאָלן זיי היטן און זיי טאָן;
 און זיי וועלן מיר זיין צום פּאָלק,
 און איך וועל זיי זיין צום גאָט.
 יאון די וואָס זייער האַרץ גייט נאָך דעם האַרצן
 פון זייערע מיאוסקייטן און זייערע אומווערדיקייטן,
 וועל איך זייער וועג אויף זייער קאָפּ פאַרגעלטן,
 זאָגט גאָט דער האַר.

יאון די כּרובים האָבן אויפגעהויבן זייערע פליגלען, און
 די רעדער באַגלייך מיט זיי; און די פּראַכט פון דעם גאָט פון
 ישׂראל איז געווען איבער זיי פון אויבן. יאון די פּראַכט פון
 גאָט האָט זיך אויפגעהויבן פון איבערן מיטן שטאָט, און האָט
 זיך געשטעלט אויף דעם באַרג וואָס אין מזרח פון שטאָט. יאון
 אַ ווינט האָט מיך אויפגעהויבן, און האָט מיך געבראַכט קיין
 כּשדים צו די פּאַרטריבענע, אין אַ זעאוונג, מיט דעם גייסט פון
 גאָט. און די זעאוונג וואָס איך האָב געזען, האָט זיך אויפֿ-
 געהויבן פון מיר. יאון איך האָב גערעדט צו די פּאַרטריבענע
 אַלע ווערטער פון גאָט וואָס ער האָט מיר באַוויזן.

יב יאון דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו
 זאָגן:

מענטשן קינד, צווישן אַ חידערשפעניקן געזינדל זיצסטו,
 וואָס האָבן אויגן צו זען, און זעען ניט,

וְאָס הָאָבֵן אויערן צו הערן, און הערן ניט,
 חייל אַ ווידערשפעניק געזינדל זיינען זיי.
 און דו מענטשנקינד, מאַך דיר וואַנדער־כלים,
 און וואַנדער אויס ביי טאָג פאַר זייערע אויגן;
 און וואַלסט וואַנדערן פון דיין אָרט
 צו אַן אַנדער אָרט פאַר זייערע אויגן;
 אפשר וועלן זיי אַיינווען
 אַז אַ ווידערשפעניק געזינדל זיינען זיי.
 און וואַלסט אַרויסטראַגן דייע כלים
 אַזוי ווי וואַנדער־כלים ביי טאָג פאַר זייערע אויגן;
 און דו וואַלסט אַרויסגיין אין אַוונט פאַר זייערע אויגן,
 אַזוי ווי מע גייט אַרויס אין גלות.
 פֿאַר זייערע אויגן גראַב דיר דורך די וואַנט,
 און טראַג אַרויס דורך איר.
 פֿאַר זייערע אויגן וואַלסטו אויפן אַקסל טראַגן,
 אין שטאַקפינצטערניש וואַלסטו אַרויסטראַגן;
 דיין פנים וואַלסטו פאַרדעקן, און ניט אַנקוקן דאָס לאַנד;
 וואַרום אַ צייכן האָב איך דיך געמאַכט
 פֿאַר דעם הויז פון ישראל.

און איך האָב געטאָן אַזוי ווי איך בין באַפוילן געוואָרן:
 מיינע כלים האָב איך אַרויסגעטראַגן אַזוי ווי וואַנדער־כלים
 ביי טאָג, און אין אַוונט האָב איך מיר דורכגעגראַבן די וואַנט
 מיט דער האַנט; אין שטאַקפינצטערניש האָב איך אַרויסגעטראַגן;
 אויפן אַקסל האָב איך געטראַגן פֿאַר זייערע אויגן.
 און דאָס וואַרט פון גאָט איז געווען צו מיר אין דער פרי,
 אַזוי צו זאָגן:

מענטשנקינד, האָבן ניט געזאָגט צו דיר דאָס הויז פון ישראל,
 דאָס ווידערשפעניקע געזינדל: וואָס טוסטו?

10 וְזָאג צו זיי: אַזוי האָט געוואָנט גאַט דער האַר:
 די דאָזיקע נבואה איז אויף דעם פירשט¹⁰ אין ירושלים,
 און אויף דעם גאַנצן הויז פון ישראל
 וואָס זיי זיינען צווישן זיי.
 11 וְזָאג: איך בין אַייער ציין;
 ווי איך האָב געטאַן, אַזוי וועט געטאַן ווערן צו זיי:
 אין גלות, אין געפאַנגענשאַפט וועלן זיי גיין.
 12 און דער פירשט וואָס צווישן זיי
 וועט אויפן אַקסל טראָגן,
 און אין שטאַק פּינצטערניש וועט ער אַרויסגיין;
 די וואָנט וועט מען דורכגראָבן
 אים אַרויסצופירן דורך איר;
 זיין פנים וועט ער פאַרדעקן,
 כדי ער זאל ניט אַנקוקן מיטן אויג דאָס לאַנד.
 13 און איך וועל אויספרייטן מיין געזיך אויף אים,
 און ער וועט געפאַנגען ווערן אין מיין פאַסטקע;
 און איך וועל אים ברענגען קיין בָּבֶל,
 אין לאַנד פון די כּשדים,
 אַבער ער וועט עס ניט אַנקוקן,
 הגם דאָרט וועט ער שטאַרבן.
 14 און אַלע וואָס רונד אַרום אים,
 זיינע העלפער, און אַלע זיינע מחנות,
 וועל איך צעשפרייטן אויף אַלע ווינטן,
 און אַ שווערד וועל איך אַרויסציען הינטער זיי.
 15 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה,
 ווען איך צעוואַרף זיי צווישן די פעלקער,
 און וועל זיי צעשפרייטן אין די לענדער.
 16 וְנִבְאָר געציילטע מענטשן פון זיי וועל איך איבערלאָזן
 * וואָרטשפּיל: הַקְּשִׁיאַ הַמִּשָּׂא.

פון שווערד, פון הונגער, און פון פעסט,
פדי זיי זאלן דערציילן אלע זייערע אומזעדיקייטן
צווישן די פעלקער וואָס זיי זיינען געקומען אַהין;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

¹⁷און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
¹⁸מענטשנקינד, דיין ברויט זאָלסטו מיט ציטערניש עסן,
און דיין וואַסער זאָלסטו מיט אומרו און מיט זאָרג טרינקען.
¹⁹און זאָלסטו זאָגן צו דעם פּאָלק פון לאַנד:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר
וועגן די באַוווינער פון ירוּשָׁלַיִם אויף דער ערד פון ישׂראֵל:
זייער ברויט וועלן זיי מיט זאָרג עסן,
און זייער וואַסער וועלן זיי מיט באַנומעניש טרינקען,
ווייל איר לאַנד וועט פאַרוויסט ווערן פון איר פּוֹלְקִיט,
פון וועגן דעם אומרעכט פון אַלע וואָס וווינען אין איר.
²⁰און די באַזעצטע שטעט וועלן חרב ווערן,
און דאָס לאַנד וועט אַ וויסטעניש זיין;
און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.

²¹און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
²²מענטשנקינד, וואָס איז דאָסדאָזיקע ווערטל ביי אַיך
אין לאַנד פון ישׂראֵל, אַזוי צו זאָגן:
עס לענגערן זיך די טעג,
און צו נישט ווערט איטלאַכע זעאוונ?
²³דרום זאָגן צו זיי: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
איך פאַרשטער דאָסדאָזיקע ווערטל,
און מע וועט עס מער ניט זאָגן אין ישׂראֵל.
נייערט רעדן צו זיי: עס גענענען די טעג,

און די געשעאונג פון איטלאַכער זעאונג.
 24 וואָרום מער וועט ניט זיין קיין פאַלשע זעאונג
 און גלאַטע וואָרזאָגערײַ אין הויז פון ישראל.
 25 נײַערט איך יהוה וועל רעדן, וואָסער וואָרט איך וועל רעדן,
 און עס וועט געשען; עס וועט זיך מער ניט פאַרציען.
 וואָרום אין אײַערע טעג, איר ווידערשפּעניק געזינדל,
 וועל איך רעדן אַ וואָרט, און וועל עס טאָן,
 זאָגט גאָט דער האַר.

26 און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
 27 מענטשנקינד, זע, דאָס הויז פון ישראל זאָגט:
 די זעאונג וואָס ער זעט איז אויף פיל טעג אַרום,
 און אויף ווייטע צײַטן זאָגט ער נביאות.
 28 דרום זאָג צו זײַ: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 מער וועלן זיך ניט פאַרציען אַלע מײַנע ווערטער;
 אַז איך וועל רעדן אַ וואָרט, וועט עס געשען,
 זאָגט גאָט דער האַר.

יג יאון דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו
 זאָגן:

2 מענטשנקינד, זאָג נביאות
 אויף די נביאים פון ישראל וואָס זאָגן נביאות,
 און זאָלסט זאָגן צו די נביאים פון זײַער אײַגענעם האַרצן:
 הערט דאָס וואָרט פון גאָט:
 3 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 ווי צו די נביאים מנווילים
 וואָס גײַען נאָך זײַער געמיט,
 און נאָך וואָס זײַ האָבן ניט געווען!—
 * וואָרטשפּיל: הנביאים הנבילים.

4 אזוי ווי פיקס אין חורבות
 זיינען געווען דיינע נביאים, ישראל.
 5 איר זייט ניט ארויפגעגאנגען אין די בראַכן,
 און פאַרצאַמט אַ צאַם אַרום דעם הויז פון ישראל,
 צו באַשטיין אין מלחמה אין טאָג פון גאָט.
 6 זיי האָבן געווען פאַלשקייט און וואַרואַגעניש פון ליגן,
 זיי וואָס זאָגן: גאָט האָט געוואָגט,
 ווען גאָט האָט זיי ניט געשיקט;
 און זיי האָרן ער זאָל מקיים זיין דאָס וואָרט!
 7 דאָס איר דען ניט אַ זעאוונג פון ליגן געווען,
 און פאַלשע וואַרואַגעניש געוואָגט?
 און איר זאָגט: גאָט האָט געוואָגט,
 ווען איך האָב ניט גערעדט.

8 דרום האָט גאָט דער האַר אזוי געוואָגט:
 ווייל איר האָט גערעדט פאַלשקייט און געווען ליגן,
 דרום זעט, איך קום אויף אייך,
 זאָגט גאָט דער האַר.

9 און מיין האַנט וועט זיין אויף די נביאים
 וואָס זעען פאַלשקייט און וואַרואַגן ליגן;
 אין דעם באַראַט פון מיין פאַלק וועלן זיי ניט זיין,
 און אין דעם געשריפֿן פון דעם הויז פון ישראל
 וועלן זיי ניט פאַרשריבן ווערן.
 און אויף דער ערד פון ישראל וועלן זיי ניט קומען;
 און איר וועט וויסן אַז איך בין גאָט יהוה.
 10 ווייל און באַווייל זיי האָבן פאַרפירט מיין פאַלק,
 אזוי צו זאָגן: שלום! ווען קיין שלום איז ניטאָ;
 און ער בויט אַ ווענטל,

און זייַאָ באַשמירן עס מיט טינק;
 11 זאָג צו די טינקשמירער אָו עס וועט אַיינפאַלן:
 עס ווערט אַ רעגן אַ פלייציקער,
 און איר, האַגלשטיינער, וועט פאַלן,
 און אַ שטורעמווינט וועט אויסברעכן.
 12 און אַט אָו די מויער פאַלט אַיין,
 צי וועט ניט געזאָגט ווערן צו אַיך:
 ווו איז דאָס געשמיר וואָס איר האָט אָנגעשמירט?
 13 דרום האָט גאָט דער האַר אַווי געזאָגט:
 יאָ, איך וועל מאַכן אויסברעכן אַ שטורעמווינט
 אין מיין גרימצאָרן,
 און אַ פלייציקער רעגן וועט זיין אין מיין פעס,
 און האַגלשטיינער אין גרימצאָרן, צו פאַרלענדן.
 14 און איך וועל צעשטערן די מויער
 וואָס איר האָט באַשמירט מיט טינק,
 און וועל זי ברענגען צו דער ערד,
 און איר גרונטפעסט וועט אַנטפלעקט ווערן;
 און זי וועט אַיינפאַלן,
 און איר וועט פאַרלענדט ווערן דערין;
 און איר וועט וויסן אָו איך בין יהוה.
 15 און איך וועל אויסלאָזן מיין גרימצאָרן אויף דער מויער,
 און אויף די וואָס האַבן זי באַשמירט מיט טינק;
 און איך וועל זאָגן צו אַיך:
 ניטאָ די מויער, און ניטאָ די וואָס האַבן זי באַשמירט—
 16 די נביאים פון ישׂראל וואָס זאָגן נביאות אויף ירוּשָׁלַיִם,
 און זעען איר אַ זעאוונג פון שלום,
 זען קיין שלום איז ניטאָ,
 זאָגט גאָט דער האַר.

¹⁷און דו מענטשנדיק, טו דיין פנים
 צו די טעכטער פון דיין פאָלק
 וואָס זאָגן נביאות פון זייער אייגענעם האַרצן,
 און זאָגן נביאות אויף זיי,
¹⁸און זאָלסט זאָגן: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר :
 וויי צו די וואָס נייען אָן קישעלאַך אויף אַלע עלנבוויגנס,
 און מאַכן שלײַערס אויפן קאָפּ פון איטלאַכן וויקס,
 כדי נפשות צו פאַנגען!
 די נפשות טוט איר פאַנגען ביי מיין פאָלק,
 כדי אַיך די נפשות ביים לעבן צו דערהאַלטן.
¹⁹און איר האָט מיך פאַרשוועכט ביי מיין פאָלק
 פאַר הייפלאַך גערשטן, און פאַר ברעקלאַך ברויט,
 צו מאַכן שטאַרבן נפשות וואָס דאַרפן ניט שטאַרבן,
 און צו לאָזן לעבן נפשות וואָס דאַרפן ניט לעבן,
 מיט וואָס איר זאָגט ליגן צו מיין פאָלק,
 די צוהערער פון ליגן.

²⁰דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
 זעט, איך נעם זיך צו אַייערע קישעלאַך
 וואָס איר פאַנגט דערמיט די נפשות ווי פויגלען,
 און איך וועל זיי אַראָפּרייסן פון אַייערע אָרעמס,
 און וועל אַוועקלאָזן די נפשות וואָס איר פאַנגט—
 נפשות ווי פויגלען.
²¹און איך וועל אַראָפּרייסן אַייערע שלײַערס,
 און וועל מציל זיין מיין פאָלק פון אַייער האַנט,
 און זיי וועלן מער ניט זיין צום געפאַנג אין אַייער האַנט;
 און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.

22 וְיִלֵּל אִיר הָאֵט מִיט לִיגן בְּאֵט־רִיבֵט דָּאָס הָאָרֶץ פֿון דעם צדיק,
 ווען איך האָב אים נִיט געוואָלט חיי טאָן,
 און אִיר הָאֵט געשטאַרקט די הענט פֿון דעם רשע
 זיך נִיט אומצוקערן פֿון זיין שלעכטן וועג,
 אָו מע וואָל אים לאָזן לעבן,
 23 דִּרוֹם וועט אִיר מער פֿאַלשקייט נִיט זען,
 און וואָרוואָגעניש נִיט וואָרוואָגן;
 און איך וועל מצִיל זיין מִיין פֿאַלק פֿון אַייער הָאָנט;
 און אִיר וועט חִסֵּן אָו איך בֵּין יְהוָה.

יך יאון צו מיר זיינען געקומען מענער פֿון די עלטסטע פֿון
 ישראל, און זיינען געזעסן פֿאַר מיר. 2 איז דָּאָס וואָרט
 פֿון גאָט געווען צו מיר אַזוי צו זאָגן:
 3 מענטשניקנד, דיִדאָזיקע לייט האָבן אויפגעשטעלט
 זייערע אָפּגעטער אין זייער הָאָרצן,
 און די שטרויכלונג צו זייער זינד
 האַלטן זיי אַקעגן זייער פֿנים;
 זאָל איך פרעגן זיך לאָזן פרעגן פֿון זיי?
 4 דרום רעד מיט זיי, און זאָלסט זאָגן צו זיי:
 אַזוי הָאֵט געזאָגט גאָט דער האָר:
 יעטוועדער מאָן פֿון דעם הויז פֿון ישראל
 וואָס וועט אויפשטעלן זיינע אָפּגעטער אין זיין הָאָרצן,
 און די שטרויכלונג צו זיין זינד
 וועט ער האַלטן אַקעגן זיין פֿנים,
 און ער וועט קומען צום גביא,
 וועל איך יהוה אים ענטפערן—
 דעם וואָס קומט מיט זיינע פֿיל אָפּגעטער;
 5 כִּדִּי צו פֿאַרכאַפֿן ביים הָאָרצן דָּאָס הויז פֿון ישראל,

וואָס האָבן זיך אָפגעקערט פון מיר
דורך זייערע אָפגעטער אַלע.

⁶דרום זאָג צו דעם הויז פון ישראל:

אַזוי האָט געוואָנט גאָט דער האַר:

קערט צוריק, און קערט אײך אום פון אײערע אָפגעטער,
און פון אַלע אײערע אומווערדיקייטן קערט אָפ אײער פנים.

וואָרום יעטוועדער מאָן פון דעם הויז פון ישראל,

אַדער פון דעם פרעמדן וואָס האַלט זיך אויף אין ישראל,
וואָס וועט זיך אָפשיידן פון הינטער מיר,

און וועט אויפשטעלן זיינע אָפגעטער אין זיין האַרצן,

און די שטרויכלונג צו זיין זינד

וועט ער האַלטן אַקעגן זיין פנים,

און ער וועט קומען צום נביא,

כדי ער זאָל מיך פרעגן פון זיינעטוועגן,

וועל איך יהוה אַליין אים ענטפערן.

⁷און איך וועל קערן מיין פנים אַקעגן יענעם מאָן,

און וועל אים פאַרוויסטן,

פאַר אַ צײכן און פאַר אַ שפּריכוואָרט,

און וועל אים פאַרשניידן פון צווישן מיין פּאָלק;

און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.

⁸און אַז דער נביא וועט פאַרפירט ווערן,

און וועט רעדן אַ וואָרט,

האָב איך יהוה דאָס פאַרפירט יענעם נביא,

און איך וועל אויסטרעקן מיין האַנט אויף אים,

און וועל אים פאַרטיליגן פון צווישן מיין פּאָלק ישראל.

⁹און זיי וועלן טראָגן זייער זינד;

אַזוי ווי די זינד פון דעם פרעגער,

אָזוי וועט זיין די וינד פון דעם נביא.
¹¹ כּדי דאָס הויז פון ישׂראל
 זאָלן מער ניט אַוועקבלאָנדזשען פון הינטער מיר,
 און זאָלן זיך מער ניט פאַראומרייניקן
 מיט אַלע זייערע פאַרברעכן;
 און זיי זאָלן מיר זיין צום פאַלק,
 און איך זאָל זיי זיין צום גאָט,
 זאָגט גאָט דער האַר.

¹² און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אָזוי צו זאָגן:
¹³ מענטשנקינד, ווען אַ לאַנד זאָל וינדיקן קעגן מיר
 צו פעלשן אַ פעלשוונג,
 און איך זאָל אויסשטרעקן מיין האַנט אויף איר,
 און איר צעברעכן דעם אונטערלען פון ברויט,
 און אָנשיקן אויף איר אַ הונגער,
 און פאַרשניידן פון איר מענטשן און בהמות,
¹⁴ און דיִדאָזיקע דריי מענער זאָלן זיין אין איר:
 נח, דַניאַל, און אַיוב,
 וועלן זיי מיט זייער גערעכטיקייט
 נאָר מציל זיין זייער נפש, זאָגט גאָט דער האַר.
¹⁶ ווען אַ ביזע חיה זאָל איך מאַכן דורכגיין אין לאַנד,
 און זי זאָל עס פון מענטשן באַרויבן,
 און עס זאָל ווערן אַ חיסטעניש אָן אַ דורכגייער
 פון וועגן דער חיה,
¹⁶ מעגן דיִדאָזיקע דריי מענער זיין אין איר,
 אָזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
 אויב זיי וועלן מציל זיין זיך אָדער טעכטער!
 זיי אַליין וועלן ניצול ווערן.

אָבער דאָס לאַנד וועט ווערן אַ וויסטעניש.
¹⁷אָדער ווען אַ שווערד זאָל איך ברענגען אויף יענעם לאַנד,
און זאָגן: אַ שווערד זאָל דורכגיין אין לאַנד;
און איך זאָל פאַרשניידן פון איר מענטשן און בהמות,
¹⁸און די דאָזיקע דריי מענער זיינען אין איר,
אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
זיי וועלן ניט מציל זיין זין און טעכטער;
בלויז זיי אליין וועלן ניצול ווערן.
¹⁹אָדער ווען אַ פעסט זאָל איך שיקן אויף יענעם לאַנד,
און אויסגיסן מיין גרימזאַרן אויף איר מיט בלוט,
צו פאַרשניידן פון איר מענטשן און בהמות,
²⁰און נח, דַניאַל, און אַיוב זיינען אין איר,
אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
אויב זיי וועלן מציל זיין אַ זון אָדער אַ טאָכטער!
זיי וועלן מיט זייער גערעכטיקייט
נאָר מציל זיין זייער נפש.
²¹פאַרוואָר, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
היינט ווי שוין אַז מיינע פיר ביזע שטראָפן,
שווערד, און הונגער, און אַ ביזע חיה, און פעסט,
האָב איך אָנגעשיקט אויף ירוּשָׁלַיִם,
צו פאַרשניידן פון איר מענטשן און בהמות!
²²אָבער אַט איז געבליבן אַן אַנטרינונג אין איר,
די וואָס ווערן אַרויסגעפירט, זין און טעכטער;
אַט קומען זיי אַרויס צו אַיך,
און איר וועט זען זייער וועג און זייערע מעשים,
און איר וועט אַיך טרייסטן וועגן דעם ביז
וואָס איך האָב געבראַכט אויף ירוּשָׁלַיִם,
וועגן אַלץ וואָס איך האָב געבראַכט אויף איר;

²³וואַרום זיי וועלן אַיך זיין אַ טרייסטונג,
אַז איר וועט זען זייער וועג און זייערע מעשים;
און איר וועט וויסן אַז ניט אומזיסט האָב איך געטאַן
אַלץ וואָס איך האָב געטאַן אין איר,
זאָגט גאָט דער האַר.

טו ¹און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו
זאָגן:

²מענטשנדיק, וואָס איז דער וויינשטאַק
מער פון איטלאַכן בוים—
דער וויינצווייג וואָס איז צווישן די וואַלדבויםער?
³ציי ווערט פון אים האַלץ גענומען
אויף צו מאַכן אַן אַרבעט?
אַדער נעמט מען פון אים אַ פלעקל
צו הענגען אַ שום כלי דערויף?
⁴היינט אַז ער איז צום פייער פאַר אַ שפייז געגעבן געוואָרן,
אַז זיינע ביידע עקן האָט אָפגעגעסן דאָס פייער,
און זיין מיטן איז צוגעברענט געוואָרן,
קען ער דען טויגן אויף אַן אַרבעט?
⁵זע, אַז ער איז גאַנץ געווען,
האַט ער ניט געקענט פאַרטאַן ווערן אויף אַן אַרבעט,
היינט ווי שוין אַז דאָס פייער האָט אים אַרומגעגעסן,
און ער איז צוגעברענט געוואָרן,
קען ער דען נאָך פאַרטאַן ווערן אויף אַן אַרבעט?
⁶דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
אַזוי ווי דער וויינשטאַק צווישן די וואַלדבויםער,
וואָס איך האָב אים געגעבן צום פייער פאַר אַ שפייז,
אַזוי גיב איך די באַוויינער פון ירוּשָׁלַיִם.

7'און איך וועל קערן מיין פנים אַקעגן זיי;
 פון פייער זיינען זיי אַרויס, און דאָס פייער וועט זיי פאַרצערן;
 און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה,
 ווען איך טו מיין פנים אַקעגן זיי.
 8'און איך וועל מאַכן דאָס לאַנד אַ וויסטעניש,
 ווייל זיי האָבן געפעלשט אַ פעלשונג,
 זאָגט גאָט דער האַר.

טז 'און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו
 זאָגן:

2'מענטשנקינד, לאַז וויסן ירושלים אירע אומווערדיקייטן,
 3'און זאָלסט זאָגן: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר צו ירושלים:
 דיין אַפּשטאַם און דיין געבורט
 איז פון לאַנד פון דעם כּנעני;
 דיין פאָטער איז געווען דער אַמורי,
 און דיין מוטער פון חת.
 4'און אָט איז דיין געבורט:
 אין דעם טאָג וואָס דו ביסט געבאָרן געוואָרן
 האָט מען דיין נאָפּל ניט אַפּגעשניטן,
 און אין וואַסער ביסטו ניט געוואָשן געוואָרן צום רייניקן,
 און באַזאָלצן ביסטו ניט באַזאָלצט געוואָרן,
 און געוויקלט ביסטו ניט געוויקלט געוואָרן.
 5'ניט דערבאַרימט האָט זיך אַן אויג אויף דיר,
 דיר צו טאָן איינס פון די דאָזיקע,
 צו האָבן רחמנות אויף דיר;
 און ביסט אַוועקגעוואָרפן געוואָרן אויפן פּרייען פעלד,
 פון וועגן דער עקלדיקייט פון דיין לייב,
 אין דעם טאָג וואָס דו ביסט געבאָרן געוואָרן.

6 און איך בין פאַרבייגעגאַנגען פאַרביי דיר,
 און האָב דיר געזען זיך וועלגערן אין דיין בלוט,
 און איך האָב געזאָגט צו דיר אין דיין בלוט: לעב!
 יא, איך האָב געזאָגט צו דיר אין דיין בלוט: לעב!
 7 וואַקסעדיק ווי די שפּראַצונג פון פעלד האָב איך דיר געמאַכט,
 און ביסט געוואַקסן, און ביסט גרויס געוואָרן,
 און געקומען אין שענסטער שיינקייט;
 די בריסט זיינען געווען געפורעמט,
 און דייע האָר האָט געשפּראַצט,
 נאָר נאַקעט און הויל ביסטו געווען.

8 בין איך פאַרבייגעגאַנגען פאַרביי דיר, און האָב דיר געזען,
 ערשט דיין צייט איז די צייט פון ליבשאַפט;
 און איך האָב אויסגעשפּרייט מיין ברעג קלייד איבער דיר,
 און צוגעדעקט דיין נאַקעטקייט;
 און איך האָב דיר געשוואָרן,
 און בין אַריין אין אַ בונד מיט דיר,
 זאָגט גאָט דער האָר,
 און ביסט געוואָרן מיינע.

9 און איך האָב דיר אַרומגעוואַשן מיט וואַסער,
 און האָב אָפּגעשווענקט דיין בלוט פון דיר,
 און האָב דיר באַזאָלבת מיט אייל.

10 און איך האָב דיר אָנגעקליידט אין געשטיקטן געוואַנט,
 און דיר באַשוכט מיט תּחש־פעל,
 און באַוויקלט דיין קאָפּ מיט ליינען,
 און באַדעקט דיר מיט זייד.

11 און איך האָב דיר באַצירט מיט צירונג,
 און אָנגעטאָן אַרעמבענדער אויף דייע הענט,
 און אַ האַלדובאַנד אויף דיין האַלדו.

- 12 און איך האָב אָנגעטאַן אַ נאַזרינג אויף דיין נאַז,
 און אוירינגען אין דייןע אויערן,
 און אַ שיינע קרוין אויף דיין קאָפּ.
 13 און האָסט זיך אָנגעצירט אין גאַלד און זילבער,
 און דיין קלייד איז געווען ליינען,
 און זייד, און געשטיקט געוואָנט;
 זעמלמעל, און האַניק, און אייל האָסטו געגעסן,
 און ביסט זייער זייער שיינ געוואָרן,
 און האָסט זיך געפאַסט פאַר מלוכה.
 14 און דיין שם איז אַרויס צווישן די פעלקער
 דורך דיין שיינקייט, וואָרום זי איז געווען פאַרפּול,
 דורך מיין פּראַכט וואָס איך האָב אַרויפגעטאַן אויף דיר,
 זאָגט גאָט דער האַר.
 15 אַבער האָסט זיך פאַרויכערט אויף דיין שיינקייט,
 און האָסט מזנה געווען אויף דיין שם,
 און אויסגעגאַסן דיין זנות אויף יעטוועדער דורכגייער;
 זיינס איז עס געווען.
 16 און האָסט גענומען פּון דייןע קליידער,
 און דיר געמאַכט געפּלעקטע בּמות,
 און מזנה געווען אויף זיי;
 וואָס אַזוינס איז ניט געשען, און וועט ניט זיין.
 17 און האָסט גענומען דייןע שיינע זאַכן,
 פּון מיין גאַלד און פּון זילבער וואָס איך האָב דיר געגעבן,
 און האָסט דיר געמאַכט בילדער פּון אַ מאַנספאַרשוין,
 און מזנה געווען מיט זיי.
 18 און האָסט גענומען דייןע געשטיקטע קליידער,
 און האָסט זיי באַדעקט;
 און מיין אייל און מיין וויירויך

הָאָסְטוּ דַּעַרְלֶאָנְט פֶּאָר זײ .
¹⁹און מיין ברויט וואָס איך האָב דיר געגעבן,
זעמלמעל, און אייל, און האָניק,
מיט וואָס איך האָב דײַך געשפּײזט,
הָאָסְטוּ דַּעַרְלֶאָנְט פֶּאָר זײ, פֶּאָר אַ געשמאַקן ריח;
אַזוי איז דאָס געווען, זאָגט גאָט דער האַר.
²⁰און הָאָסְט גענומען דײַנע זין און דײַנע טעכטער
וואָס דו האָסט מיר געבאַרן,
און הָאָסְט זײ געשלאַכט פֶּאָר זײ צום עסן.
ווינציק איז דיר געווען דײַן זנות,
²¹הָאָסְטוּ נאָך געשאַכטן מײַנע קינדער,
און זײ אַוועקגעגעבן,
אַז דו האָסט זײ מקריב געווען צו זײ.
²²און אין אַלע דײַנע אומזערדיקייטן און דײַן זנות
הָאָסְטוּ נישט געדאַכט אָן די טעג פון דײַן יוגנט,
ווען דו ביסט געווען נאַקעט און הויל,
זיך וועלגערנדיק אין דײַן בלוט.
²³און עס איז געווען: נאָך אַל דײַן שלעכטיקייט—
זײ, זײ דיר, זאָגט גאָט דער האַר—
²⁴הָאָסְטוּ דיר געבויט אַ געוועלבונג,
און דיר געמאַכט אַ הויכן אָרט אויף איטלאַכן מאַרק.
²⁵אויף יעטוועדער עק וועג הָאָסְטוּ דיר געבויט דײַן הויכן אָרט,
און הָאָסט פֶּאַראומזערדיקט דײַן שײַנקייט,
און צעשפּרײט דײַנע פּײַס פֶּאַר יעטוועדער דורכגייער,
און געמערט דײַן זנות.
²⁶און הָאָסט מונה געווען מיט די זין פון מַצְרַיִם,
דײַנע שכנים די גרויסליבביקע,
און הָאָסט געמערט דײַן זנות, מיך צו דערצערענען.

²⁷און זע, איך האָב אויסגעשטרעקט מיין האַנט אויף דיר,
און האָב געמינערט דיין אויסקומעניש,
און דיך איבערגעגעבן אויף דעם באַראָט פון די ינע פיינט,
די טעכטער פון די פּלשתים
וואָס האָבן זיך געשעמט וועגן דיין שענדלאַכן וועג.
²⁸און דו האָסט מזנה געווען מיט די זין פון אַשור,
ווייל דו האָסט זיך ניט געקענט אָנוועטן,
און האָסט מזנה געווען מיט זיי,
און ביסט פאַרט ניט זאָט געוואָרן.
²⁹און האָסט געמערט דיין זנות
מיט דעם לאַנד פון קרעמער, מיט כּשדים,
און אויך דערמיט ביסטו ניט זאָט געוואָרן.
³⁰ווי שוואַך איז דיין האַרץ, זאָגט גאָט דער האַר,
אַז דו האָסט געטאָן אַלדאָסדאָזיקע
אַזוי ווי עס טוט אַן אַרצייזונה,
³¹מיט וואָס דו האָסט געבויט דיין געוועלבונג
אויף יעטוועדער עק וועג,
און דיין הויכן אָרט האָסטו געמאַכט
אויף יעטוועדער מאַרק;
ביסט צומאַל ניט געווען ווי אַ זונה
צו שפּאַטן פון אַבי וואָסער לויין.
³²דו ווייב נאָפּטע וואָס נעמט פרעמדע אָנשטאַט איר מאַן,
אַלע זונות גיט מען אַ געשאַנק,
און דו האָסט געגעבן די ינע געשאַנקען
צו אַלע די ינע ליבהאַבער,
און זיי אונטערגעקויפט צו קומען צו דיר
פון רונד אַרום, אין דיין זנות.
³⁴און ביי דיר איז געווען קאַפּויר ווי ביי אַנדערע ווייבער,

מיט וואָס דו ביסט נאַכגעלאָפֿן,
און נאָך דיר איז מען ניט נאַכגעלאָפֿן,
און וואָס דו האָסט געגעבן לויך,
און דיר איז קיין לויך ניט געגעבן געוואָרן;
יא, קאַפּוּיר ביסטו געווען.

³⁵דרום הער, דו זונה, דאָס וואָרט פון גאָט:
³⁶אָזוי האָט געוואָגט גאָט דער האָר:
ווייל דיין שמוציקייט האָט זיך אויסגעוואָסן,
און דיין שאַנד איז אַנטפלעקט געוואָרן
אין דיין זנות מיט דינע ליבהאַבער,
און מיט אַלע דינע אומווערדיקע אָפּגעטער;
און פאַר דעם בלוט פון דינע זין וואָס דו האָסט זיי געגעבן—
³⁷דרום זע, איך זאַמל אַיין אַלע דינע ליבהאַבער
וואָס דו האָסט זיך געזונדלט צו זיי,
און אַלע וואָס דו האָסט ליב,
מיט אַלע וואָס דו האָסט פיינט;
און איך וועל זיי אַיינוואַמלען אַרום דיר פון רונד אַרום,
און וועל אַנטפלעקן דיין שאַנד פאַר זיי,
און זיי וועלן זען דיין גאַנצע שאַנד.
³⁸און איך וועל דיך משפטן מיט דעם משפט
פון נאַפּטעס און בלוטפאַרגיסערנס;
און איך וועל ברענגען אויף דיר
בלוט פון גרימצאָרן און פאַרדראָס.
³⁹און איך וועל דיך איבערגעבן אין זייער האַנט,
און זיי וועלן צעשטערן דיין געוועלבונג,
און אַיינוואַרפֿן דינע הויכע ערטער;
און זיי וועלן דיר אויסטאָן דינע קליידער,

און צונעמען די ינע שיינע זאכן;
 און זיי וועלן דיך לאָזן נאָקעט און הויל.
⁴⁰און זיי וועלן אַרויפברענגען אויף דיר אַ געזעמל,
 און זיי וועלן דיך פאַרשטיינען מיט שטיינער,
 און דיך צעהאַקן מיט זייערע שווערדן.
⁴¹און זיי וועלן פאַרברענגען די ינע הייזער אין פייער,
 און טאָן אויף דיר אַ משפּט פאַר די אויגן פון פּיל ווייבער;
 און איך וועל דיך מאַכן אויפהערן זיין אַ זונה,
 און וועסט אויך קיין לוינ מער ניט געבן.
⁴²און איך וועל באַרוען מיין גרימצאָרן אויף דיר,
 און אָפּטאָן וועט זיך מיין פאַרדראָס פון דיר,
 און איך וועל מיך שטילן, און מער ניט צערענען.
⁴³ווייל דו האָסט ניט געדאַכט אָן די טעג פון דיין יוגנט,
 און האָסט מיך דערערגערט מיט אַלעם דאָזיקן,
 דרום אַט פאַרגעלט איך אויך דיין וועג אויף דיין קאָפּ,
 זאָגט גאָט דער האַר.
 אָדער האָסטו דען ניט געטאָן די דאָזיקע שענדלאַכקייט
 צו אַלע די ינע אומזערהדיקייטן?
⁴⁴זע, יעטוועדער ווערטלזאָגער וועט זיך ווערטלען אויף דיר,
 אַזוי צו זאָגן: ווי די מוטער אַזוי איר טאַכטער.
⁴⁵ביסט אַ טאַכטער פון דיין מוטער
 וואָס האָט זיך געמייאוסט מיט איר מאַן און אירע קינדער,
 און ביסט אַ שוועסטער פון די ינע שוועסטער,
 וואָס האָבן זיך געמייאוסט מיט זייערע מאַנען און זייערע קינדער;
 דיין מוטער איז געווען פון חת,
 און דיין פאָטער אַן אַמורי.
⁴⁶און דיין גרעסערע שוועסטער איז געווען שומרון,
 וואָס איז געוועסן אויף דיין לינקער זייט,

זי מיט אירע טעכטער;
 און דיין קלענערע שוועסטער
 וואָס איז געוועסן אויף דיין רעכטער זייט,
 איז געווען סדום מיט אירע טעכטער.
⁴⁷ניט צומאָל אין זייערע וועגן ביסטו געגאַנגען,
 און ווי זייערע אומווערדיקייטן געטאַן;
 אין אַ קורצער ווייל ביסטו געוואָרן
 פאַרדאָרבענער פון זיי אין אַלע דינע וועגן.
⁴⁸אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
 אויב דיין שוועסטער סדום, זי מיט אירע טעכטער,
 האָט געטאַן ווי דו מיט דינע טעכטער האָסט געטאַן!
⁴⁹זע, דאָס איז געווען די זינד פון דיין שוועסטער סדום:
 שטאַלצקייט, זעטיקייט מיט ברויט, און רואיקע שלווה
 איז געווען ביי איר און ביי אירע טעכטער,
 און די האַנט פון דעם אַרעמאַן און דעם אביון
 האָט זי ניט אויפגעהאַלטן.
⁵⁰און זיי זיינען געווען האַפערדיק,
 און האָבן געטאַן אומווערדיקייט פאַר מיר;
 דרום האָב איך זיי אַפגעראַמט,
 אַז איך האָב דאָס געווען.
⁵¹און שוּמרון האָט אַ העלפט פון דינע זינד ניט געווינדיקט;
 און דו האָסט געמערט דינע אומווערדיקייטן מיין פון זיי,
 און האָסט גערעכטפאַרטיקט דינע שוועסטער
 מיט אַלע דינע אומווערדיקייטן וואָס דו האָסט געטאַן.
⁵²דרום טראָג אויך דו דיין שאַנד,
 וואָס דו האָסט געמשפּט דינע שוועסטער;
 דורך דינע זינד וואָס דו האָסט געטאַן מער אומווערדיק פון זיי,
 ווערן זיי גערעכטער פון דיר;

דרום אויך דו שעם זיך, און טראָגן דיין שאַנד,
 וואָס דו רעכטפאַרטיקסט דייןע שוועסטער.
⁵³ און איך וועל אומקערן זייער געפאַנגענשאַפט,
 די געפאַנגענשאַפט פון סדום און אירע טעכטער,
 און די געפאַנגענשאַפט פון שומרון און אירע טעכטער,
 און די געפאַנגענשאַפט פון דייןע געפאַנגענע צווישן זיי;
⁵⁴ כּדי זאָלסט טראָגן דיין שאַנד,
 און זיך שעמען פאַר אַלץ וואָס דו האָסט געטאָן,
 אַז דו ביסט זיי געוואָרן אַ טרייסטונג.
⁵⁵ און דייןע שוועסטער סדום און אירע טעכטער
 וועלן זיך אומקערן צו זייער פריערדיקן שטאַנד,
 און שומרון און אירע טעכטער
 וועלן זיך אומקערן צו זייער פריערדיקן שטאַנד,
 און דו און דייןע טעכטער
 וועט זיך אומקערן צו אייער פריערדיקן שטאַנד.
⁵⁶ און איז ניט סדום דיין שוועסטער
 געווען אַ גערייד אין דיין מויל,
 אין דעם טאָג פון דיין שטאָלץ,
⁵⁷ איידער דיין שלעכטיקייט איז אַנטפלעקט געוואָרן,
 ווי אין דער צייט פון דער לעסטערונג
 פון די טעכטער פון אַרם,
 און פון אַלע אירע אַרומיקע, די טעכטער פון די פּלשתים,
 וואָס פאַראַכטן דיך פון רונד אַרום?
⁵⁸ דיין שענדלאַכקייט און דייןע אומזערהייטן—
 דו וועסט זיי טראָגן, זאָגט גאָט.

⁵⁹ וואָרום אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 יא, איך וועל טאָן מיט דיר אזוי ווי דו האָסט געטאָן,

וְאָס דוּ הָאָסֶט פֿאַראַכַּט די שבוּעה, צו פֿאַרשטערן דעם בונד.
⁶⁰ אָבער איך וועל זיך דערמאָנען אָן מיין בונד מיט דיר
 אין די טעג פון דיין יוגנט,
 און וועל דיר אויפשטעלן אַן אייביקן בונד.
⁶¹ און וועסט זיך דערמאָנען דייע וועגן, און זיך שעמען,
 ווען דו קריגסט דייע שוועסטער,
 די גרעסערע פון דיר מיט די קלענערע פון דיר;
 און איך וועל זיי דיר געבן פֿאַר טעכטער,
 אָבער ניט פון וועגן דיין בונד.
⁶² און איך וועל אויפשטעלן מיין בונד מיט דיר,
 און וועסט וויסן, אַז איך בין יהוה;
⁶³ כִּדִּי זאָלסט זיך דערמאָנען, און זיך שעמען,
 און מער אַ מויל ניט עפענען פון וועגן דיין שאַנד,
 ווען איך בין דיר מכפר אויף אַלץ וואָס דו האָסט געטאָן,
 זאָגט גאָט דער האַר.

יְיָ אֱלֹהֵי דָאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו
 זאָגן:

⁶⁴ מענטשןקינד, ראָט אַ רעטעניש,
 און גיב אַ משל אויף דעם הויז פון ישראל,
⁶⁵ און זאָלסט זאָגן: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 דער גרויסער אָדלער
 מיט פליגלען גרויסע,
 מיט פלעדערן לאַנגע,
 מיט פעדערן פּויל,
 וואָס האָט אַלערליי פֿאַרבן,
 איז געקומען צום לבָנון,
 און גענומען דעם שפיץ פון צעדערבוים.

⁴דאָס אויבערשטע פון זיינע ריטלאַך האָט ער אָפּגעריסן,
און האָט עס געבראַכט אין אַ לאַנד פון סוּחַרים;
אין אַ שטאָט פון האַנדלסלייט האָט ער עס אַיינגעזעצט.

⁵און ער האָט גענומען פון דעם זאַמען פון לאַנד,
און האָט עס אַיינגעפלאַנצט אין אַ זאַמענדיק פעלד,
געבראַכט לעבן וואַסער אַ סך;
ווי אַ ווערבע האָט ער עס אַיינגעזעצט.

⁶און עס האָט געשפּראַצט, און איז געוואָרן
אַן אויסגעשפּרייט וויינשטאַק, גידעריק אין וויקס;
כדי זיינע צווייגן זאָלן זיך קערן צו אים,
און זיינע וואַרצלען זאָלן זיין אונטער אים;
און עס איז געוואָרן אַ וויינשטאַק,
און אַרויסגעבראַכט שטענגלאַך,
און אַרויסגעלאָזט צווייגן.

⁷און עס איז געווען אַן אַנדער גרויסער אָדלער
מיט פליגלען גרויסע און פעדערן פיל;
ערשט דערדאָזיקער וויינשטאַק
האָט אויסגעבייגט זיינע וואַרצלען צו אים,
און אויסגעשטרעקט זיינע צווייגן צו אים
פון די בייטן פון זיין פלאַנצונג,
כדי ער זאָל אים אַנטרינקען;
⁸הגם אין אַ גוטן פעלד, לעבן וואַסער אַ סך,
איז ער געפלאַנצט געווען,
צו לאָזן צווייגן, און צו טראָגן פרוכט,
צו ווערן אַ פּראַכטיקער וויינשטאַק.
⁹זאָג: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:

צי וועט ער באגליקן?
 וועט ניט אויסרייסן יענער זיינע וואַרצלען,
 און זיין פרוכט אָפהאַקן, ער זאָל פאַרטריקנט ווערן,
 אַלע בלעטער פון זיין שפראַצונג זאָלן פאַרטריקנט ווערן?
 און ניט מיט אַ גרויס מאַכט און ניט מיט פיל פאַלק
 וועט ער אים אויספליקן מיט זיינע וואַרצלען.
¹⁰און איז ער שוין אַיינגעפלאַנצט, צי וועט ער באַגליקן?
 פאַרוואָר, ווי דער מזרח־זוינט רירט אים אָן,
 וועט ער טרוקן פאַרטריקנט ווערן;
 אויף די בייטן פון זיין שפראַצונג
 וועט ער פאַרטריקנט ווערן.

¹¹און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אזוי צו זאָגן:
¹²זאָג אַקאָרשט צו דעם ווידערשפעניקן געזינדל:
 ווייסט איר ניט וואָס די דאָזיקע זיינען?
 זאָג: אַט איז געקומען דער מלך פון קיין ירושלים,
 און האָט גענומען איר מלך און אירע האַרן,
 און זיי געבראַכט צו זיך קיין קָבֶל.

¹³און ער האָט גענומען [איינעם] פון קיניגלאַכן שטאַם,
 און האָט געשלאָסן מיט אים אַ בונד,
 און אים געבראַכט אונטער אַ שבועה,
 און די פני פון לאַנד האָט ער צוגענומען;
¹⁴כדי עס זאָל זיין אַ שפלע מלוכה,
 זיך ניט צו דערהייבן;
 צו היטן זיין בונד, כדי זי זאָל באַשטיין.

¹⁵אַבער ער האָט ווידערשפעניקט אָן אים,
 צו שיקן זיינע שלוחים קיין מצרים,
 אַז מע זאָל אים געבן פערד און פיל פאַלק.
 זאָל ער באַגליקן?

וְאֵל אֲנֹטְרוֹנֶעֶן וְהֶעֱרַן דְּעַר וְוָאָס טוֹט דְּאָסדֶּאָזִיקֶע?
 וְאֵל עַר פֶּאָרשְׁטֶערֶן דְּעַם בּוֹנֵד , און אֲנֹטְרוֹנֶעֶן וְהֶעֱרַן?
 16 אַזוֹי ווי אֵיךְ לַעֲב, זאָגט גאָט דְּעַר הָאָר,
 אויב נִיט אֵין דְּעַם אָרט פֿון דְּעַם מֶלֶךְ
 וְוָאָס הָאָט אִים צוֹם מֶלֶךְ גַּעמאַכְט,
 וְהַעֲמַעַס שְׁבוּעָה עַר הָאָט פֶּאָראַכְט,
 און וְהַעֲמַעַס בּוֹנֵד עַר הָאָט פֶּאָרשְׁטֶערֶט—
 בִּי אִים אֵין בָּבֶל וְהַעֲט עַר שְׁטאַרְבֵּן!
 17 און נִיט מִיטֵן גְּרוֹיֶסֶן חֵיל און מִיטֵן פִּיל גַּעזַעמֶל
 וְהַעֲט פֶּרַעָה אִים בִּישְׁטִיִּין אֵין מֶלְחָמָה,
 וְהֶעֱרַן מַע שֵׁיט אָן אָן עַרדוּוּאַל און מַע בּוֹיט אַ בְּאַלְעֹנֶערֶמוֹיעַר,
 צו פֶּאָרשְׁנִידֵן נַפְשׁוֹת אַ סָךְ;
 18 וְהִיִּיל עַר הָאָט פֶּאָראַכְט דִּי שְׁבוּעָה,
 צו פֶּאָרשְׁטֶערֶן דְּעַם בּוֹנֵד,
 און אָט הָאָט עַר גַּעגַעֲבֵן זִיִּין הָאָנֵט,
 און הָאָט גַּעטאַן אַלדֶּאָסדֶּאָזִיקֶע,
 וְהַעֲט עַר נִיט אֲנֹטְרוֹנֶעֶן וְהֶעֱרַן.
 19 פֶּאָרוּוָּאָר, אַזוֹי הָאָט גַּעזאַגְט גאָט דְּעַר הָאָר:
 אַזוֹי ווי אֵיךְ לַעֲב, מִיִּין שְׁבוּעָה וְוָאָס עַר הָאָט פֶּאָראַכְט,
 און מִיִּין בּוֹנֵד וְוָאָס עַר הָאָט פֶּאָרשְׁטֶערֶט—
 אויב אֵיךְ וְהַעֲל עַס נִיט פֶּאָרגַעלְטֵן אוֹיף זִיִּין קאַפּ!
 20 און אֵיךְ וְהַעֲל פֶּאָרשְׁפֶּרִיִּיטֵן אוֹיף אִים מִיִּין נַעֲץ,
 און עַר וְהַעֲט גַּעפֶּאַנְגֶּעֶן וְהֶעֱרַן אֵין מִיִּין פֶּאַסְטֶקֶע,
 און אֵיךְ וְהַעֲל אִים בַּרַעֲנֹעֶן קִיִּין בָּבֶל,
 און וְהַעֲל זֵיךְ מִשְׁפָּטֵן מִיט אִים דְּאָרְטֵן
 פֶּאָר זִיִּין פַּעלְשׁוֹנֵג וְוָאָס עַר הָאָט גַּעפֶּעלְשְׁט אָן מִיר.
 21 און אַלַע זִיִּנַע אַנטלֶאפֶּענַע אֵין אַלַע זִיִּנַע מַחֲנוֹת,
 זִי וְהַעֲלֵן פֶּאַלֵּן דּוֹרְכֵן שׁוּעַרְד,

און די געבליבענע וועלן אויף אלע ווינטן צעשפרייט ווערן;
און איר וועט וויסן אז איך יהוה האָב גערעדט.

²²אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:

און איך אַליין וועל נעמען פון הויכן צעדערשפיץ,
און וועל עס אַיינוצען;

פון זיינע אויבערשטע ריטלאַך וועל איך אַ יונגס אָפּרייסן,

און איך אַליין וועל עס אַיינפלאַנצן

אויף אַ הויכן און דערהויבענעם באַרג.

²³אויף דעם הויכן באַרג פון ישראל וועל איך עס אַיינפלאַנצן,

און עס וועט טראָגן צווייגן, און ברענגען פרוכט,

און ווערן אַ פראַכטיקער צעדערבוים;

און אונטער אים וועלן רויען

אַלע פויגלען פון אַלערליי פליגלען;

אין שאַטן פון זיינע צווייגן וועלן זיי רויען.

²⁴און אַלע בוימער פון פעלד וועלן וויסן

אז איך יהוה האָב דערנידערט דעם הויכן בוים,

דערהויכט דעם נידעריקן בוים,

פאַרטריקנט דעם פייכטן בוים,

און געמאַכט בליען דעם פאַרטריקנטן בוים;

איך יהוה האָב גערעדט און האָב געטאָן.

יח יאון דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אזוי צו זאָגן:

״וואָס איז מיט אַיך וואָס איר זאָגט דאָסדאָזיקע ווערטל

אין לאַנד פון ישראל, אזוי צו זאָגן:

די פאַטערס האָבן געגעסן זויערע וויינטרויבן,

און די ציין פון די קינדער זיינען האַיליק?

³אזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר, אויב מע וועט מער

בײַ אַיך זאָגן דאָסדאָזיקע ווערטל אין ישראל! זעט, אַלע נפשות

זיינען מיינע; דער נפש פון דעם פאָטער אַזוי ווי דער נפש פון דעם זון איז מיינער; דער נפש וואָס זינדיקט, ער זאָל שטאַרבן. ⁶און אַז אַ מאַן איז אַ צדיק, און ער טוט רעכט און גערעכטיקייט; ⁶אויף די בערג האָט ער ניט געגעסן, און זיינע אויגן האָט ער ניט אויפגעהויבן צו די אָפגעטער פון דעם הויז פון ישראל, און די ווייב פון זיין חבר האָט ער ניט פאַראומד רייניקט, און צו אַ פרוי אין איר אומרייניקייט געגענט ער ניט; ⁷און קיין מענטשן קריודעט ער ניט, פאַרמשכונטס ביי אים פאַר אַ חוב קערט ער אום, גולה גולט ער ניט; זיין ברויט גיט ער דעם הונגעריקן, און דעם נאַקעטן דעקט ער צו מיט אַ בגד; ⁸אויף צינן גיט ער ניט, און מערונג נעמט ער ניט, פון אומרעכט קערט ער אָפ זיין האַנט; אמתע גערעכטיקייט טוט ער צווישן מאַן און מאַן; ⁹אין מיינע חוקים גייט ער, און מיינע געזעצן האָט ער געהיט, צו טאָן דעם אמת—ער איז אַ צדיק; לעבן וועט ער לעבן, זאָגט גאָט דער האַר.

¹⁰אָבער אַז ער האָט געבאָרן אַ זון אַ רויבער, אַ בלוט פאַרגיסער, וואָס טוט דעם ברודער איינס פון די דאָזיקע, ¹¹הגם ער אַליין האָט אַלע די דאָזיקע ניט געטאָן; וואָרום דער האָט יאָ געגעסן אויף די בערג, און די ווייב פון זיין חבר האָט ער פאַראומרייניקט; ¹²דעם אַרעמאָן און דעם אביון האָט ער געקריודעט, גולות האָט ער געגולט, אַ משכון קערט ער ניט אום, און צו די אָפגעטער האָט ער אויפגעהויבן זיינע אויגן; אומווערדיקייט האָט ער געטאָן, ¹³אויף צינן האָט ער געגעבן, און מערונג האָט ער גענומען—זאָל ער בלייבן לעבן? ער וועט ניט לעבן; אַלע די דאָזיקע אומווערדיקייטן האָט ער געטאָן, מוז ער טייטן געטייט ווערן, זיין בלוט זאָל זיין אויף אים.

¹⁴און אַט האָט ער געבאָרן אַ זון וואָס האָט צוגעזען אַלע זינד פון זיין פאָטער וואָס ער האָט געטאָן, און ער האָט

אַינגעזען, און ער טוט ניט אַזוינס; ¹⁵אויף די בערג האָט ער ניט געגעסן, און זיינע אויגן האָט ער ניט אויפגעהויבן צו די אָפגעטער פון דעם הויז פון ישראל; די ווייב פון זיין חבר האָט ער ניט פאַראומרייניקט, ¹⁶און קיין מענטשן האָט ער ניט געקריודעט; אַ משפּון האָט ער ניט גענומען, און גולה האָט ער ניט געגולט; זיין ברויט האָט ער געגעבן דעם הונגעריקן, און דעם נאַקעטן האָט ער צוגעדעקט מיט אַ בגד; ¹⁷פון אַרעמאַן האָט ער אָפּגעהאַלטן זיין האַנט, צינזן און מערונג האָט ער ניט גענומען, מיינע געזעצן האָט ער געטאַן, אין מיינע חוקים איז ער געגאַנגען—ער וועט ניט שטאַרבן פאַר די זינד פון זיין פּאָטער; לעבן וועט ער לעבן. ¹⁸זיין פּאָטער, ווייל דריקן האָט ער געדריקט, גולה פון ברודער האָט ער געגולט, און וואָס ניט גוט האָט ער געטאַן צווישן זיין פּאָלק, איז, אָט איז ער געשטאַרבן פאַר זיין זינד. ¹⁹און איר זאַגט: פאַרוואָס ליידט ניט דער זון פאַר דער זינד פון דעם פּאָטער? אָבער דער זון האָט געטאַן רעכט און גערעכטיקייט, אַלע מיינע געזעצן האָט ער געהיט און זיי געטאַן; לעבן דאַרף ער לעבן. ²⁰דער נפש וואָס זינדיקט, ער זאָל שטאַרבן; אַ זון זאָל ניט ליידן פאַר דער זינד פון דעם פּאָטער, און אַ פּאָטער זאָל ניט ליידן פאַר דער זינד פון דעם זון; די גערעכטיקייט פון דעם גערעכטן זאָל זיין אויף אים, און די שלעכטיקייט פון דעם שלעכטן זאָל זיין אויף אים. ²¹און דער שלעכטער, אַז ער קערט זיך אָפּ פון אַלע זיינע זינד וואָס ער האָט געטאַן, און ער היט אַלע מיינע געזעצן, און טוט רעכט און גערעכטיקייט, וועט ער געוויס לעבן; ער וועט ניט שטאַרבן. ²²אַלע זיינע פאַרברעכן וואָס ער האָט געטאַן, וועלן אים ניט דערמאָנט ווערן; פאַר זיין גערעכטיקייט וואָס ער האָט געטאַן, וועט ער לעבן. ²³טו איך דען באַגערן דעם

טויט פון דעם שלעכטן? זאָגט גאָט דער האַר, און ניט אַז ער זאָל זיך אומקערן פון זיינע וועגן, און לעבן?

²⁴ און אַז דער גערעכטער קערט זיך אָפּ פון זיין גערעכטיקייט, און טוט אומרעכט-אַזוי ווי אַלע אומ-ווערדיקייטן וואָס דער שלעכטער האָט געטאָן טויט ער, זאָל ער דען בלייבן לעבן? אַלע זיינע גערעכטיקייטן וואָס ער האָט געטאָן, וועלן ניט דערמאָנט ווערן; פאַר זיין פעלשונג וואָס ער האָט געפעלשט, און פאַר זיין זינד וואָס ער האָט געזינדיקט, פאַר זיי מוז ער שטאַרבן. ²⁵ און איר זאָגט: ניט ריכטיק איז דער וועג פון גאָט. הערט אַקאָרשט, איר הויז פון ישראל, איז דען מיין וועג ניט ריכטיק? פאַרוואָר, אַייערע וועגן זיינען ניט ריכטיק.

²⁶ אַז דער גערעכטער קערט זיך אָפּ פון זיין גערעכטיקייט, און טוט אומרעכט, מוז ער דערפאַר שטאַרבן; פאַר זיין אומ-רעכט וואָס ער האָט געטאָן, מוז ער שטאַרבן. ²⁷ און אַז דער שלעכטער קערט זיך אָפּ פון זיין שלעכטיקייט וואָס ער האָט געטאָן, און טוט רעכט און גערעכטיקייט, ראַטעוועט ער זיין נפש. ²⁸ ווייל ער האָט זיך אַרומגעזען, און האָט זיך אומגעקערט פון אַלע זיינע פאַרברעכן וואָס ער האָט געטאָן, וועט ער געוויס לעבן; ער וועט ניט שטאַרבן. ²⁹ און דאָס הויז פון ישראל זאָגט: ניט ריכטיק איז דער וועג פון גאָט. זיינען דען מינע וועגן ניט ריכטיק, הויז פון ישראל? פאַרוואָר, אַייערע וועגן זיינען ניט ריכטיק. ³⁰ דרום וועל איך איטלאַכן לויט זיינע וועגן אַיך משפּטן, הויז פון ישראל, זאָגט גאָט דער האַר. קערט צוריק און קערט אַיך אום פון אַלע אַייערע פאַרברעכן, און זאָל עס אַיך ניט זיין פאַר אַ שטרויכלונג צו זינד. ³¹ וואַרפט אַראָפּ פון אַיך אַלע אַייערע פאַרברעכן וואָס איר האָט פאַרבראַכן מיט זיי, און מאַכט אַיך אַ ניי האַרץ, און אַ ניי געמיט; נאָך וואָס זאָלט איר שטאַרבן, הויז פון ישראל? ³² וואַרום איך באַגער ניט

דעם טויט פון דעם וואָס שטאַרבט, זאָגט גאָט דער האַר; דרום
קערט אײַך אום, און בלייבט לעבן.

י און דו הייב אויף אַ קלאַג אויף די פירשטן פון ישראל,
און זאָלסט זאָגן:

ווי איז דיין מוטער אַ לייבנטע געווען!

צווישן לייבן האָט זי געהויערט,

צווישן יונגלייבן

האָט זי אירע יונגע דערצויגן.

³ און זי האָט אויפגעבראַכט איינעם פון אירע יונגע,

אַ יונגלייב איז ער געוואָרן;

און ער האָט זיך אויסגעלערנט רויב פאַרצוקן,

מענטשן האָט ער געגעסן.

⁴ האָבן זיך אַיינגעזאַמלט אויף אים פעלקער—

אין זייער גרוב איז ער געכאַפט געוואָרן;

און זיי האָבן אים מיט רינגען

קיינ לאַנד מצרים געבראַכט.

⁵ און זי האָט געזען אַז אומזיסט האָט זי געהאַרט,

פאַרלאָרן איז איר האַפונג,

האָט זי ווידער גענומען איינעם פון אירע יונגע,

פאַר אַ יונגלייב האָט זי אים געמאַכט.

⁶ און ער איז אומגעגאַנגען צווישן לייבן,

אַ יונגלייב איז ער געוואָרן;

און ער האָט זיך אויסגעלערנט רויב פאַרצוקן,

מענטשן האָט ער געגעסן.

⁷ און ער האָט געמערקט זייערע פאַלאַצן,

און פאַרוויסט זייערע שטעט;

און דאָס לאַנד מיט איר פּוּלקייט איז חרב געוואָרן

פון דעם קול פון זיין ברילן.
 8ה האָבן זיך פעלקער אַ לאַז געטאַן אויף אים,
 רונד אַרום פון די מדינות,
 און אויסגעשפּרייט אויף אים זייער נעץ—
 אין זייער גרוב איז ער געכאַפט געוואָרן.
 9און זיי האָבן אים אַריינגעטאַן אין אַ שטייג מיט רינגען,
 און אים געבראַכט צו דעם מלך פון בָּבֶל;
 אים געבראַכט אין פעסטונגען,
 כּדי זיין קול זאָל ניט געהערט ווערן מער
 אויף די בערג פון ישׂראל.

10דײַן מוטער איז—צוגלייכנדיק—געווען ווי אַ וויינשטאַק
 בײַ וואַסער געפלאַנצט;
 פּרוכטיק און צווייגהאַפטיק
 איז ער פון פּיל וואַסער געווען.
 11און ער האָט געהאַט שטאַרקע שטאַקן,
 פאַר צעפטערס פון געוועלטיקער;
 און זיין וויקס האָט זיך אויפגעוויבן
 פון צווישן געדיכטענישן,
 און ער האָט זיך אָנגעזען מיט זיין הייך,
 מיט די פּיל צווייגן זיינע.
 12אַבער ער איז אויסגעריסן געוואָרן מיט גרימצאָרן,
 צו דער ערד איז ער אַנידערגעוואָרפן געוואָרן;
 און דער מזרח־ווינט האָט פאַרטריקנט זיין פּרוכט,
 צעבראַכן און פאַרטריקנט געוואָרן
 זיינען זיינע שטאַרקע שטאַקן,
 אַ פּייער האָט אים פאַרצערט.
 13און אַצונד איז ער אין מדבר געפלאַנצט,

אין אַ לאַנד פון טריקעניש און דאַרשטיקייט.
 14און אַ פֿייער איז אַרויס פון זיין צווייגשטאַק,
 זיין פרוכט האָט עס פאַרצערט,
 און ניטאָ אין אים אַ שטאַרקער שטאַק,
 אַ צעפטער צום געוועלטיקן.
 אַ קלאַגליד איז דאָס,
 און געבליבן צום קלאַגליד.

כ יאון עס איז געווען אין זיבעטן יאָר, אין פינפטן חודש, אין
 צענטן טאָג פון חודש, זיינען געקומען מענער פון די
 עלטסטע פון ישראל צו פרעגן ביי גאָט, און זיי זיינען געזעסן
 פאַר מיר. 2און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי
 צו זאָגן: 3מענטשנקינד, רעד צו די עלטסטע פון ישראל, און
 זאָלסט זאָגן צו זיי: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האָר: פרעגן ביי
 מיר זייט איר געקומען? אַזוי ווי איך לעב, אויב איך וועל זיך
 לאָזן פרעגן פון אַיך! זאָגט גאָט דער האָר. 4וילסטו זיי
 משפטן? וילסטו משפטן, מענטשנקינד? לאָז זיי וויסן די אומד
 ווערדיקייטן פון זייערע עלטערן. 5און זאָלסט זאָגן צו זיי:
 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האָר: אין דעם טאָג וואָס איך האָב
 אויסדערוויילט ישראל, און איך האָב אויפגעהויבן מיין האַנט
 צו דעם זאָמען פון דעם הויז פון יעקב, און האָב זיך געלאָזט
 דערקענען צו זיי אין לאַנד מצרים, האָב איך אויפגעהויבן מיין
 האַנט צו זיי, אַזוי צו זאָגן: איך בין יהוה אַייער גאָט. 6אין יענעם
 טאָג האָב איך אויפגעהויבן מיין האַנט צו זיי, זיי אַרויסצוציען
 פון לאַנד מצרים אין אַ לאַנד וואָס איך האָב אויסגעזוכט פאַר
 זיי, וואָס פליסט מיט מילך און האַניק, וואָס איז דאָס שיינדל
 פון אַלע לענדער. 7און איך האָב צו זיי געזאָגט: וואַרפט אַוועק
 איטלאַכער די אומווערדיקייטן פון זיינע אויגן, און מיט די
 * געשוואָרן.

אָפּגעטער פון מצרים זאָלט איר אַיך ניט פאַראומרייניקן; איך בין יהוה אַייער גאָט. ⁹אָבער זיי האָבן ווידערשפעניקט אָן מיר, און זיי האָבן ניט געוואָלט צוהערן צו מיר; זיי האָבן ניט אַוועקגעוואָרפן איטלאַכער די אומווערדיקייטן פון זייערע אויגן, און די אָפּגעטער פון מצרים האָבן זיי ניט פאַרלאָזן; און איך האָב געטראַכט אויסצוגיטן מײן גרימצאָרן אויף זיי, אויס-צולאָזן מײן כּעס אויף זיי אין לאַנד מצרים. ¹⁰אָבער איך האָב געטאָן פון מײן נאָמען וועגן, כּדי ער זאָל ניט פאַרשוועכט ווערן אין די אויגן פון די פעלקער, וואָס זיי זיינען געווען צווישן זיי, וואָס פאַר זייערע אויגן האָב איך זיך געלאָזט דערקענען צו זיי, זיי אַרויסצוציען פון לאַנד מצרים. ¹¹און איך האָב זיי אַרויס-געצויגן פון לאַנד מצרים, און האָב זיי געבראַכט אין דער מדבר. ¹²און איך האָב זיי געגעבן מײנע חוקים, און מײנע געזעצן זיי געלאָזט וויסן, וואָס אַז דער מענטש טוט זיי, לעבט ער דורך זיי. ¹³און אויך מײנע שבתים האָב איך זיי געגעבן, צו זיין פאַר אַ צײַכן צווישן מיר און צווישן זיי, כּדי זיי זאָלן וויסן אַז איך יהוה הייליק זיי. ¹⁴אָבער דאָס הויז פון ישראל האָבן ווידערשפעניקט אָן מיר אין דער מדבר: אין מײנע חוקים זיינען זיי ניט געגאַנגען, און מײנע געזעצן האָבן זיי פאַראַכט, וואָס אַז דער מענטש טוט זיי, לעבט ער דורך זיי; און מײנע שבתים האָבן זיי פאַרשוועכט ביז גאַר; און איך האָב געטראַכט אויס-צוגיטן מײן גרימצאָרן אויף זיי אין דער מדבר, כּדי זיי צו פאַר-לענדן. ¹⁵אָבער איך האָב געטאָן פון מײן נאָמען וועגן, כּדי ער זאָל ניט פאַרשוועכט ווערן אין די אויגן פון די פעלקער וואָס איך האָב זיי אַרויסגעצויגן פאַר זייערע אויגן. ¹⁶נאָר איך האָב אויך אויפּגעהויבן מײן האַנט צו זיי אין דער מדבר, זיי ניט צו ברענגען אין דעם לאַנד וואָס איך האָב געגעבן, וואָס פּליסט מיט מילך און האַניק, וואָס איז דאָס שײנדל פון אַלע לענדער;

¹⁶ווייל מיינע געזעצן האָבן זיי פאַראַכט, און מיינע חוקים, אין זיי זיינען זיי ניט געגאַנגען, און מיינע שבתים האָבן זיי פאַרשוועכט; נייערט נאָך זייערע אָפּגעטער איז געגאַנגען זייער האַרץ. ¹⁷אָבער מײן אויג האָט זיי געשווינט, זיי ניט אומצוברענגען, און איך האָב ניט געמאַכט פון זיי אַ פאַרלענדונג אין דער מדבר. ¹⁸און איך האָב געזאָגט צו זייערע קינדער אין דער מדבר: אין די חוקים פון אַייערע עלטערן זאָלט איר ניט גיין, און זייערע געזעצן זאָלט איר ניט היטן, און מיט זייערע אָפּגעטער זאָלט איר אַיך ניט פאַראומרייניקן. ¹⁹איך יהוה בין אַייער גאָט; אין מיינע חוקים גייט, און מיינע געזעצן היט, און טוט זיי. ²⁰און מיינע שבתים האָלט הייליק, און זיי זאָלן ווײן פאַר אַ צײַכן צווישן מיר און צווישן אַיך, כדי איר זאָלט וויסן אַז איך יהוה בין אַייער גאָט. ²¹אָבער די קינדער האָבן ווידערשפעניקט אָן מיר: אין מיינע חוקים זיינען זיי ניט געגאַנגען, און מיינע געזעצן האָבן זיי ניט געהיט זיי צו טאָן, וואָס אַז אַ מענטש טוט זיי, לעבט ער דורך זיי; מיינע שבתים האָבן זיי פאַרשוועכט; און איך האָב געטראַכט אויסצוגיטן מײן גרימצאָרן אויף זיי, אויסצולאָזן מײן כעס אויף זיי אין דער מדבר. ²²אָבער איך האָב אומגעקערט מײן האַנט, און איך האָב געטאָן פון מײן נאָמען וועגן, כדי ער זאָל ניט פאַרשוועכט ווערן אין די אויגן פון די פעלקער וואָס פאַר זייערע אויגן האָב איך זיי אַרויסגעצויגן. ²³הגם איך האָב אויפגעהויבן מײן האַנט צו זיי אין דער מדבר, זיי צו פאַרשפרייטן צווישן די פעלקער, און זיי צו צעוואַרפן אין די לענדער; ²⁴ווייל מיינע געזעצן האָבן זיי ניט געטאָן, און מיינע חוקים האָבן זיי פאַראַכט, און מיינע שבתים האָבן זיי פאַרשוועכט, און נאָך די אָפּגעטער פון זייערע עלטערן זיינען געווען זייערע אויגן. ²⁵און איך האָב זיי געגעבן חוקים ניט גוטע, און געזעצן וואָס זיי זאָלן ניט קענען לעבן דורך זיי; ²⁶און איך האָב זיי געלאָזט זיך פאַראומ-

רײניקן מיט זייערע אָפּפּערגעשאַנקען, מיט אָפּשײַדן אײטלאַכס וואָס עפּנט דעם טראַכט; כּדי אײך זאָל זײ פּאַרוויסטן, כּדי זײ זאָלן וויסן אַז אײך בײן יװה.

²⁷ דרום רעד צו דעם הויז פון ישראל, דו מענטשניקנד, און זאָלסט זאָגן צו זײ: אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר: דערמיט אײך האָבן אײערע עלטערן מיך געלעסטערט, וואָס זײ האָבן געפעלשט אַ פעלשונו אָן מיר. ²⁸ וואָרום אַז אײך האָב זײ געבראַכט אין דעם לאַנד, וואָס אײך האָב אױפּגעוויבן מײן האַנט צו זײ, זײ עס צו געבן, אײז וווּ נאָר זײ האָבן געזען אַ הױך בערגל, און וווּ נאָר אַ געדיכטן בוים, האָבן זײ דאָרטן געשלאַכט זייערע שלאַכטאָפּפּער, און זײ האָבן דאָרטן געבראַכט די דערצערענונג פון זייער קרבן, און דאָרטן געמאַכט זייער געשמאַקן ריח, און דאָרטן געזאָסן זייערע גיסאָפּפּער. ²⁹ און אײך האָב צו זײ געזאָגט: וואָס באַטייט „די בָּמָה“?—וואָס איר מאַכט זיך נאַרישׁ דאָרטן; דרום רופּט מען איר נאָמען „בָּמָה“ ביז אױף הײנטיקן טאָג.

³⁰ דרום זאָג צו דעם הויז פון ישראל: אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר: איר פאַראומרײניקט אײך אױף דעם שטייגער פון אײערע עלטערן, און נאָך זייערע אומווערדיקייטן זײט איר פאַרפירט, ³¹ און איר ברענגט אײערע אָפּפּערגעשאַנקען, אַז איר מאַכט דורכגיין אײערע קינדער דורכן פּײער, פאַר־אומרײניקט איר אײך מיט אַלע אײערע אָפּגעטער ביז אױף הײנטיקן טאָג, און אײך זאָל זיך לאָזן פּרעגן פון אײך, הויז פון ישראל! אַזױ ווי אײך לעב, זאָגט גאָט דער האַר, אױב אײך וועל זיך לאָזן פּרעגן פון אײך! ³² און וואָס אײך קומט אױפּן זיגען וועט קײנמאָל ניט זײן; וואָס איר זאָגט: מיר וועלן זײן אַזױ ווי די אומות, אַזױ ווי די משפּחות פון די לענדער, צו דינען האַלץ און שטיין.

” הַבָּאִים. כ. ד. ה. סאַברענען צום גאָט מולך.

- 33 אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
 אויב ניט מיט אַ שטאַרקער האַנט,
 און מיט אַן אויסגעשטרעקטן אַרעם,
 און מיט אויסגעגאַסענעם גרימצאָרן,
 וועל איך קיניגן אויף אַיך!
 34 און איך וועל אַיך אַרויסציען פון די פעלקער,
 און וועל אַיך אַיינזאַמלען פון די לענדער,
 וואָס איר זייט צעשפּרייט אין זיי,
 מיט אַ שטאַרקער האַנט,
 און מיט אַן אויסגעשטרעקטן אַרעם,
 און מיט אויסגעגאַסענעם גרימצאָרן.
 35 און איך וועל אַיך ברענגען צום מדבר פון די פעלקער,
 און וועל זיך משפטן מיט אַיך, פנים אל פנים.
 36 אַזוי ווי איך האָב זיך געמשפּט מיט אַייערע עלטערן
 אין מדבר פון לאַנד מצרים,
 אַזוי וועל איך זיך משפטן מיט אַיך,
 זאָגט גאָט דער האַר.
 37 און איך וועל אַיך מאַכן דורכגיין אונטער דער רוט,
 און וועל אַיך ברענגען אין דער פּאַרקניפונג פון בונד.
 38 און איך וועל אויסרייניקן פון אַיך די ווידערשפעניקער,
 און די וואָס ברעכן אָן מיר;
 פון דעם לאַנד פון זייער פרעמדשאַפּט
 וועל איך זיי אַרויסציען,
 אָבער אויף דער ערד פון ישראל
 וועלן זיי ניט קומען;
 און איר וועט וויסן אז איך בין יהוה.
 39 און איר הויז פון ישראל,
 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:

גייט דינט איטלאַכער זיינע אָפּגעטער,
 אַזוי ווי איר ווילט ניט צוהערן צו מיר;
 אַבער מיין הייליקן נאָמען זאָלט איר מער ניט פאַרשוועכן
 מיט אייערע אָפּפּערגעשאַנקען, און מיט אייערע אָפּגעטער.
⁴⁰ וואָרום אויף מיין הייליקן באַרג,
 אויף דעם הויכן באַרג פון ישראל, זאָגט גאָט דער האַר,
 דאָרטן וועט דאָס גאַנצע הויז פון ישראל אין גאַנצן
 מיר דינען אין לאַנד⁴⁰;
 דאָרטן וועל איך זיי באַוויליקן,
 און דאָרטן וועל איך פאַרלאַנגען אייערע אָפּשיידונגען,
 און אייערע ערשטגאַבן, מיט אַלע אייערע געהייליקטע זאַכן.
⁴¹ דורך אַ געשמאַקן ריח וועל איך אייך באַוויליקן,
 ווען איך צי אייך אַרויס פון די פעלקער,
 און וועל אייך איינזאַמלען פון די לענדער
 וואָס איר זייט צעשפּרייט אין זיי;
 און איך וועל געהייליקט ווערן דורך אייך
 אין די אויגן פון די אומות.
⁴² און איר וועט וויסן אז איך בין יהוה,
 ווען איך ברענג אייך אויף דער ערד פון ישראל,
 אין דעם לאַנד, וואָס איך האָב אויפגעהויבן מיין האַנט,
 עס צו געבן צו אייערע עלטערן.
⁴³ און איר וועט דאָרטן דערמאָנען אייערע וועגן,
 און אַלע אייערע מעשים,
 וואָס איר האָט זיך פאַראומרייניקט מיט זיי,
 און איר וועט זיך עקלען פאַר זיך אַליין
 פון וועגן אַלע אייערע ביזן וואָס איר האָט געטאָן.
⁴⁴ און איר וועט וויסן אז איך בין יהוה,
 ווען איך טו מיט אייך פון מיין נאָמען וועגן,
 * * * האַרטשפּיל: באַרץ-אַרצם.

ניט לויט אייערע שלעכטע וועגן,
און לויט אייערע פארדארבענע מעשים,
איר הויז פון ישראל, זאגט גאט דער האַר.

כא יאון דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו
זאָגן:

²מענטשנקינד, טו דיין פנים אַקעגן דרום, און רעד צום דרום,
און זאָג נביאות אויף דעם וואַלד פון פעלד אין דרום;
³און זאָלסט זאָגן צום וואַלד פון דרום:

הער דאָס וואָרט פון גאָט: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך צינד אָן אין דיר אַ פֿייער,

און עס וועט פאַרצערן אין דיר איטלאַך פייכטן בוים
און איטלאַך טרוקענעם בוים;

די פלאַמפֿייער וועט ניט פאַרלאָשן ווערן,
און אַלע פנימער פון דרום ביו צפון
וועלן אָנעברענט ווערן דערפון.

⁴און אַלע לייבער וועלן זען,

אַז איך יהוה האָב זי אָנגעצונדן;
זי וועט ניט פאַרלאָשן ווערן.

⁵האָב איך געזאָגט: ווי, גאָט דו האַר, זיי זאָגן אויף מיר: איז
ער ניט אַ משלים־זאָגער? ⁶איז דאָס וואָרט פון גאָט געווען צו
מיר, אַזוי צו זאָגן:

⁷מענטשנקינד, טו דיין פנים צו ירוּשָׁלַיִם,
און רעד צו די הייליקטומען,

און זאָג נביאות אויף דער ערד פון ישראל.
⁸און זאָלסט זאָגן צו דער ערד פון ישראל:

אַזוי האָט גאָט געזאָגט: זע, איך קום צו דיר,
און איך וועל אַרויסציען מיין שווערד פון איר שייד,

און וועל פאַרשניידן פון דיר דעם צדיק מיטן רשע.
 9 ווייל איך וויל פאַרשניידן פון דיר דעם צדיק מיטן רשע,
 דרום וועט אַרויסגיין מיין שווערד פון איר שייד
 אויף אַלע לייבער פון דרום ביו צפון.
 10 און אַלע לייבער וועלן וויסן
 אַז איך יהוה האָב אַרויסגעצויגן
 מיין שווערד פון איר שייד;
 זי וועט זיך מער ניט אומקערן.
 11 און דו מענטשנקינד, זיפּיך;
 מיט ברעכעניש פון לענדן און מיט ביטערקייט
 זאָלסטו זיפּצן פאַר זייערע אויגן.
 12 און עס וועט זיין, אַז זיי וועלן זאָגן צו דיר;
 אויף וואָס זיפּצסטו?
 זאָלסטו זאָגן: אויף דער הערונג וואָס קומט:
 און איטלאַך האַרץ וועט צעגיין,
 און אַלע הענט וועלן שלאָף ווערן,
 און איטלאַך געמיט וועט באַטריבט ווערן,
 און אַלע קני וועלן רינען מיט וואַסער.
 זע, עס קומט, און עס געשעט,
 זאָגט גאָט דער האַר.

13 און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו

זאָגן:

14 מענטשנקינד, זאָג נביאות, און זאָלסט זאָגן:
 אַזוי האָט גאָט געזאָגט: זאָג:
 אַ שווערד, אַ שווערד איז געשאַרפט,
 און איז אויך געשליפּן;
 כּדי צו שעכטן אַ שעכטונג איז זי געשאַרפט,

¹⁵כדי צו האָבן אַ בליץ איז זי געשליפן—
 וויי, עס פאַרגייט דער שטאַם פון מיין זון!—
 זי פאַרלענדט דעם גאַנצן בוים.
¹⁶און מע האָט זי געגעבן צו שלייפן,
 אויף צו נעמען אין פויסט;
 זי איז געשאַרפט, די שווערד,
 און זי איז געשליפן,
 זי צו געבן אין האַנט פון דעם טייטער.
¹⁷ישרײ און יאַמער, דו מענטשנקינד,
 וואָרום זי איז אויף מיין פּאָלק,
 זי איז אויף אַלע פירשטן פון ישראל;
 איבערגעענטפערט צום שווערד זיינען זיי מיט מיין פּאָלק;
 דרום שלאָג אויפן לענד.
¹⁸וואָרום ער וועט געפרוּווט ווערן; און ווי נאָך!
 אַז זי פאַרלענדט דעם שטאַם, ער זאָל גאָר ניט זיין,
 זאָגט גאָט דער האַר.
¹⁹און דו מענטשנקינד, זאָג נביאות,
 און קלאַפ אַ האַנט אויף אַ האַנט,
 און זאָל די שווערד פאַרטאַפלט ווערן דרייפאַכיק;
 דאָס איז די שווערד פאַר די וואָס דאַרפן דערשלאָגן ווערן,
 די שווערד פאַר דעם גרויסן וואָס דאַרף דערשלאָגן ווערן,
 וואָס רינגלט זיי אַרום.
²⁰כדי דאָס האַרץ זאָל צעגיין,
 און צו מערן די שטרויכלונגען,
 האָב איך אויף אַלע זייערע טויערן
 געבראַכט דעם שרעק פון שווערד;
 וויי, זי איז צו בליצן געמאַכט,
 צו שעכטונג געשאַרפט.

²¹פֿאַרנעם זיך רעכטס,
פֿאַרקער זיך לינקס,
וועהן דײַן שאַרף איז געקערט!
²²און איך אויך וועל קלאַפֿן אַ האַנט אויף אַ האַנט,
און וועל באַרוען מײַן גרימזאַרן;
איך יהוה האָב גערעדט.

²³און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

²⁴און דו מענטשנקינד, מאַך דיר צוויי וועגן,
פֿאַר דעם שווערד פֿון דעם מלך פֿון כְּבֵל צו קומען;
פֿון איין לאַנד זאָלן זײַ בײַדע אַרויסגיין.
און אַ וועגווייזער שטעל אויף;
בײַם אָנהײב וועג צו דער שטאָט שטעל אים אויף.
²⁵מאַך אַ וועג פֿאַר דער שווערד
צו קומען אויף רבָּה פֿון די קינדער פֿון צִמּוֹן,
און אויף יהודה אין ירוּשָׁלַיִם באַפעסטיקט.
²⁶וואַרום דער מלך פֿון כְּבֵל שטעלט זיך
בײַ דער שײדונג פֿון וועג,
בײַם אָנהײב פֿון בײַדע וועגן,
צו טרעפֿן מיט כּישוף;
ער שאַקלט מיט פּײַלן,
ער פּרעגט בײַ דעם תּרְפִים,
ער קוקט אין אַ לעבער.
²⁷אין זײַן רעכטער האַנט איז דער גורל אויף ירוּשָׁלַיִם,
אַנצושטעלן שטורעמבעק,
צו עפענען דאָס מויל מיט רציחה,
אויפצוהײבן דעם קול אין געשרײַ,

צו שטעלן שטורעמבעק אויף די טויערן,
 אַנצושיטן אַן ערדחאַל,
 צו בויען אַ באַלעגער־מויער.
²⁸און ביי זיי וועט עס זיין
 ווי אַ פּאַלשער פּישוף אין זייערע אויגן;
 וואָסן אויף וואָסן האָבן זיי נאָך!
 אַבער דאָס מאַכט דערמאָנען די זינד,
 אז זיי זאָלן געכאַפט ווערן.

²⁹דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
 ווייל איר האָט געמאַכט דערמאָנען אַייערע זינד,
 ווען אַייערע פאַרברעכן זיינען אַנטפלעקט געוואָרן,
 אַזוי אַז אַייערע זינד ווייזן זיך אַרויס
 אין אַלע אַייערע מעשים—
 ווייל איר זייט דערמאָנט געוואָרן,
 וועט איר מיט דער האַנט געכאַפט ווערן.

³⁰און דו רשע פאַרשוועכטער,
 דו פּירשט פּון ישראל וואָס זיין טאַג איז געקומען
 אין דער צייט פּון דער לעצטער פאַרזינד־קונג,
³¹אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 אַוועק די הויב! און אַראָפּ די קרוין!
 דאָס איז ניט מער דאָס!
 דאָס נידעריקע דערהייבן, און דעם הויכן דערנידערן!
³²אַ חורבן, אַ חורבן, אַ חורבן וועל איך עס מאַכן;
 יא, דאָס וועט מער ניט זיין,
 ביז עס קומט דער וועמען עס געהערט,
 און איך וועל עס אים געבן.

³³און דו מענטשנקינד, זאָג נביאות און זאָלסט זאָגן:
 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר
 אויף די קינדער פון עַמון,
 און אויף זייער לעסטערונג;
 און זאָלסט זאָגן: שווערד, דו געצויגענע שווערד,
 צו שעכטונג געשליפן, צום אויסהאַלטן,
 כדי בליציק צו זיין—

³⁴בעת מע זעט וועגן דיר פאַלשקייט,
 בעת מע וואָרזאָגט וועגן דיר ליגן—
 דורך צו לייגן אויף די העלדזער
 פון רשעים פאַרשוועכטע,
 וואָס זייער טאָג איז געקומען,
 אין דער צייט פון דער לעצטער פאַרזינדיקונג!—
 קער זי אום אין איר שייד!—

אין דעם אָרט וווּ דו ביסט געשאַפן געוואָרן,
 אין דעם לאַנד פון דיין אָפּשטאַמונג,
 וועל איך דורך משפטן.

³⁶און איך וועל אויסגיסן אויף דיר מיין כעס;—
 מיט דעם פייער פון מיין גרימצאָרן וועל איך בלאָזן אויף דיר,
 און איך וועל דורך געבן אין דער האַנט פון מענטשן פיאישע,
 מיינסטערס אויף אומצוברענגען.
³⁷צום פייער פאַר אַ שפייז וועסטו זיין;
 דיין בלוט וועט זיין אין מיטן לאַנד;
 וועסט מער ניט געדאַכט ווערן;
 וואָרום איך יהוה האָב גערעדט.

כב יאון דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
²און דו מענטשנקינד,

ווילסטו משפטן, ווילסטו משפטן די בלוטיקע שטאָט?
 טאָ לאָז זי וויסן אַלע אירע אומווערדיקייטן.
 און וואָלסט זאָגן: אזוי האָט געוואָגט גאָט דער האָר:
 דו שטאָט וואָס פאַרגיסט בלוט אין איר מיט,
 כּדי איר צייט זאָל קומען,
 און מאַכט ביי זיך אָפּגעטער,
 אומריין צו ווערן,
 מיט דיין בלוט וואָס דו האָסט פאַרגאַסן,
 האָסטו זיך פאַרשולדיקט,
 און מיט די אָפּגעטער וואָס דו האָסט געמאַכט,
 ביסטו אומריין געוואָרן,
 און האָסט דערנענטערט דייןע טעג,
 און ביסט געקומען צו דייןע יאָרן;
 דרום האָב איך דיך געגעבן צו שאַנד ביי די פעלקער,
 און צו שפּאַט ביי אַלע לענדער.
 נאַנטע און ווייטע פון דיר וועלן שפּאַטן פון דיר,
 דו מיטן אומריינעם נאָמען, דו פילטומלדיקע.
 זע, די פירשטן פון ישראל, איטלאַכער לויט זיין אַרעם,
 זיינען אין דיר געווען כּדי בלוט צו פאַרגיסן.
 פּאַטער און מוטער האָט מען גרינגעשאַצט אין דיר,
 קעגן פרעמדן האָט מען זיך באַגאַנגען מיט רויב אין דיין מיט,
 אַ יתום און אַן אַלמנה האָט מען געקרייודעט אין דיר.
 מיינע הייליקייטן האָסטו פאַראַכט,
 און מיינע שבתים האָסטו פאַרשוועכט.
 רכילות־טרייבער זיינען געווען אין דיר
 כּדי בלוט צו פאַרגיסן;
 און אויף די בערג האָט מען גענעסן ביי דיר:
 שענדלאַכקייט האָט מען געטאַן אין דיין מיט.

¹⁰דעם פאָטערס שאַנד" האָט מען אַנטפלעקט אין דיר, און אומרײַנע אין איר אָפּזונדערונג האָט מען געשענדט אין דיר.
¹¹און איטלאַכער מיט זיין חברס ווייב
 האָט אומווערדיקייט באַגאַנגען,
 און איטלאַכער האָט זיין שונר
 פאַראומרײַניקט, מיט שענדלאַכקייט,
 און איטלאַכער האָט זיין שוועסטער,
 די טאָכטער פון זיין פאָטער, געשענדט אין דיר.
¹²שׁוֹחַד האָט מען גענומען אין דיר כדי בלוט צו פאַרגיסן,
 צינן און מערונג האָסטו גענומען,
 און באַריסן דינע חברים דורך רויב,
 און אָן מיר האָסטו פאַרגעסן, זאָגט גאָט דער האַר.

¹³דרום זע, איך האָב געקלאַפט מיין האַנט
 וועגן דיין אומערלאַכן געווינ וואָס דו האָסט געמאַכט,
 און אויף דיין בלוטיקייט וואָס איז אין דיר געווען.
¹⁴וועט דיין האַרץ באַשטיין,
 צי וועלן דינע הענט שטאַרק זיין,
 אין די טעג וואָס איך רעכן זיך מיט דיר?
 איך יהוה האָב גערעדט, און וועל טאָן.
¹⁵און איך וועל דיך צעשפּרייטן צווישן די פעלקער,
 און וועל דיך צעוואַרפן אין די לענדער,
 און איך וועל פאַרלענדן דיין אומרײַנקייט פון דיר.
¹⁶און וועסט פאַרשוועכט ווערן דורך זיך אַליין
 פאַר די אויגן פון די פעלקער,
 און וועסט וויסן אַז איך בין יהוה.
¹⁷און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

¹⁸מענטשןקינד,
 * זע ויקרא יח. 8.

דאָס הויז פון ישראל זיינען מיר געוואָרן צו פסולת,
 זיי אַלע זיינען קופער און צין
 און אייז און בליי אין דעם שמעלצאוויוון;
 פסולת פון זילבער זיינען זיי.
¹⁹דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
 ווייל איר זייט אַלע צו פסולת געוואָרן,
 דרום זעט, איך זאַמל אַייך אַיין אין ירושלים.
²⁰אַזוי ווי מע זאַמלט אַיין זילבער און קופער
 און אַייז און בליי און צין אין אַ שמעלצאוויוון,
 צו בלאָזן דערויף פֿייער,
 כדי צו צעשמעלצן,
 אַזוי וועל איך אַייך אַיינואַמלן
 אין מיין כעס און אין מיין גרימצאָרן,
 און וועל אַייך אַרײַנלייגן און צעשמעלצן.
²¹אַ, איך וועל אַייך ציוניפקלײַבן,
 און וועל בלאָזן אויף אַייך מיט דעם פֿייער פון מיין צאָרן,
 און איר וועט צעשמאַלצן ווערן דרינען.
²²אַזוי ווי זילבער ווערט צעשמאַלצן אין אַ שמעלצאוויוון,
 אַזוי וועט איר צעשמאַלצן ווערן דרינען;
 און איר וועט וויסן אַז איך יהוה
 האָב אויסגעגאָסן מיין גרימצאָרן אויף אַייך.
²³און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
²⁴מענטשנקינד, זאָג צו איר:
 ביסט אַ לאַנד וואָס איז ניט גערייניקט,
 ניט באַרענגט געוואָרן אין טאָג פון צאָרן.
²⁵דער בונט פון אירע נביאים אין איר מיט
 איז ווי אַ ברומיקער לײַב וואָס פאַרצוקט רויב;
 נפשות האָבן זיי פאַרצערט,

שאַצן און טײַערע זאַכן נעמען זיי צו,
 אירע אלמנות האָבן זיי געמערט אין איר.
²⁶אירע פֿהנים האָבן פֿאַרבראַכן קעגן מיין תּוֹרָה,
 און פֿאַרשוּעכט מײַנע הייליקייטן;
 צווישן הייליק און אומהייליק האָבן זיי ניט אָפּגעשיידט,
 און צווישן רײַן און אומרײַן האָבן זיי ניט צו וויסן געטאַן,
 און פֿון מײַנע שבתים האָבן זיי פֿאַרהוילן זײַערע אויגן,
 און איך בין פֿאַרשוּעכט געוואָרן צווישן זיי.
²⁷אירע האַרן צווישן איר
 זײַנען ווי וועלף וואָס פֿאַרצוקן רויב;
 צו פֿאַרגיסן בלוט,
 אומצוברענגען נפשות פֿדי צו געווינען געוויין.
²⁸און אירע נביאים האָבן זיי אָנגעשמירט טינק;
 זיי זעען פֿאַלשקייט און וואַרזאַגן זיי ליגן.
 זיי זאָגן: „אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר“,
 ווען גאָט האָט ניט גערעדט.
²⁹דאָס פֿאַלק פֿון לאַנד האָט געדריקט מיט געוואַלט,
 און געגולט גולה,
 און דעם אַרעמאַן און דעם אביון האָבן זיי געקריודעט,
 און דעם פרעמדן האָבן זיי געדריקט מיט אומרעכט.
³⁰און איך האָב געזוכט צווישן זיי אַ מאַן
 וואָס זאָל אַרומצאַמען אַ צאַם,
 און זיך שטעלן פֿאַר מיר אין דעם בראַך פֿאַרן לאַנד,
 אַז איך זאָל עס ניט אומברענגען;
 אָבער איך האָב ניט געפֿונען.
³¹דרום האָב איך אויסגעגאַסן אויף זיי מיין צאַרן;
 מיט דעם פֿײַער פֿון מיין גרימצאַרן האָב איך זיי פֿאַרלענדט:

זייער וועג האָב איך פאַרגאַלטן אויף זייער קאָפּ,
זאָגט גאָט דער האָר.

כג ¹און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אזוי צו זאָגן:
²מענטשנקינד, עס זיינען געווען צוויי פרויען, טעכטער פון
איין מוטער. ³און זיי האָבן מזנה געווען אין מצרים; אין זייער
יוגנט האָבן זיי מזנה געווען; דאָרטן זיינען זייערע בוועמס
געדריקט געוואָרן, און דאָרטן האָט מען געקוועטשט זייערע
מיידלשע בריסט. ⁴און זייערע נעמען זיינען געווען: די
גרעסערע-אַהלה, און איר שוועסטער-אַהליבה. און זיי זיינען
געוואָרן מיינע, און האָבן געבאָרן זין און טעכטער. און זייערע
נעמען: שומרון איז אַהלה, און ירושלים איז אַהליבה.⁵

⁶און אַהלה האָט מזנה געווען הינטער מיר, און האָט
געגלוסט צו אירע ליבהאָבער, צו די אַשורים, קריגסלייט ⁷אָר
געטאָן אין בלאַען, דוכסים און פירשטן, שיינע יונגען אַלע,
ריטער וואָס רייטן אויף פערד. ⁷און זי האָט אַוועקגעגעבן
איר זנות אויף זיי, געקליבענע זין פון אַשור אַלע; און אַלע צו
וועמען זי האָט געגלוסט, האָט זי זיך פאַראומרייקט מיט אַלע
זייערע אָפּגעטער. ⁸און איר זנות מיט מצרים האָט זי ניט
פאַרלאָזן, וואָרום זיי זיינען מיט איר געלעגן אין איר יוגנט, און
זיי האָבן געדריקט אירע מיידלשע בריסט, און אויסגעגאָסן
זייער זנות אויף איר. ⁹דרום האָב איך זי איבערגעגעבן אין
דער האַנט פון אירע ליבהאָבער, אין דער האַנט פון די זין
פון אַשור, וואָס זי האָט צו זיי געגלוסט. ¹⁰זיי האָבן אַנטפלעקט
איר שאַנד; אירע זין און אירע טעכטער האָבן זיי צוגענומען,
און זי האָבן זיי מיטן שווערד געטייט; און זי איז געוואָרן
אַ צוועמעניש ביי ווייבער. אזוי האָט מען געטאָן אַ משפט אויף
איר.

* געצעלט.

* מיין געצעלט איז אין איר.

¹¹און איר שוועסטער אָהליבָה האָט דאָס געזען, אָבער
זי איז געווען פאַרדאַרבענער אין איר געלוסט פון יענער, און
אין איר זנות מער פון דער זנות פון איר שוועסטער. ¹²צו די
זין פון אַשור האָט זי געגלוסט, דופּסִים און פִּירשטן, קריגסלייט
אַנגעטאַן פּראַכטיק, ריטער וואָס רייטן אויף פּערד, שיינע
יונגען אַלע. ¹³און איך האָב געזען אַז זי איז פאַראומרייניקט
געוואָרן—איינ וועג ביי זיי בייִדן. ¹⁴און זי האָט נאָך געמערט
איר זנות, וואָרום זי האָט געזען מענער אויסגעקריצט אויף דער
וואַנט, בילדער פון פֿשדים געצייכנט מיט רויטער פאַרב
¹⁵אַנגעגורט מיט גאַרטלען אויף זייערע לענדן, מיט אַראָפֿֿ
געהאַנגענע טורבאַנען אויף זייערע קעפּ, מיטן אויסזען פון
עלצטע אַלע—די געשטאַלט פון די זין פון בָּבֶל, וואָס פֿשדים
איז דאָס לאַנד פון זייער געבורט. ¹⁶און זי האָט צו זיי געגלוסט,
ווי אירע אויגן האָבן זיי דערזען, און זי האָט געשיקט שלוחים
צו זיי קיין פֿשדים. ¹⁷און די זין פון בָּבֶל זיינען צו איר געקומען
צום ליבשאַפטגעלענער, און זיי האָבן זי פאַראומרייניקט מיט
זייער זנות; און זי איז אומריין געוואָרן פון זיי, ביז איר זעל האָט
זיך אָפּגעקלט פון זיי. ¹⁸און אַז זי האָט אַנטפלעקט איר זנות
און אַנטפלעקט איר שאַנד, האָט מײן זעל זיך אָפּגעקלט פון
איר, אַזוי ווי מײן זעל האָט זיך אָפּגעקלט פון איר שוועסטער.
¹⁹און זי האָט נאָך געמערט איר זנות, זיך צו דערמאַנען אָן די
טעג פון איר יוגנט, ווען זי האָט מזנה געווען אין לאַנד מְצָרִים.
²⁰און זי האָט געגלוסט צו זייערע קעפּסמענער, וואָס פלייש
פון אייזלען איז זייער פלייש, און אויסגוס פון פּערד איז זייער
אויסגוס. ²¹און דו האָסט געבענקט נאָך דער שענדלאַכקייט
פון דיין יוגנט, ווען מע האָט געדריקט אין מְצָרִים דינע בריסט
פון וועגן דיין יוגן בוועם.

22 דרום, אַהליִבָּהּ, האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
 זע, איך דערוועק אויף דיר די ינע ליבהאַבער,
 די וואָס דיין זעל האָט זיך אָפגעעקלט פון זיי,
 און איך וועל זיי ברענגען אויף דיר פון רונד אַרום:
 23 די זין פון כָּבֵל, און אַלע כְּשָׁדִים,
 פקוד און שוֹעֵ און קוֹעֵ,
 אַלע זין פון אַשור מיט זיי,
 שיינע יונגען, דופסים און פירשטן אַלע,
 עלצטע און באַרופענע, רייטער אויף פערד אַלע.
 24 און זיי וועלן קומען אויף דיר אין אַ מחנה,
 מיט רייטוועגן און רעדער, און מיט אַ געזעמל פעלקער:
 מיט פאַנצער און שילד און קיזער
 וועלן זיי זיך אויסשטעלן קעגן דיר רונד אַרום;
 און איך וועל איבערגעבן פאַר זיי דעם משפט,
 און זיי וועלן דיך משפטן מיט זייערע משפטים.
 25 און איך וועל אַנטאָן אַן דיר מיין פאַרדראָס,
 און זיי וועלן זיך באַגיין קעגן דיר מיט גרימצאָרן:
 דיין נאָז און די ינע אויערן וועלן זיי אָפשוניידן,
 און דיין איבערבלייב וועט דורכן שווערד פאַלן;
 די ינע זין און די ינע טעכטער וועלן זיי אַוועקנעמען,
 און דיין איבערבלייב וועט פאַרצערט ווערן אין פייער.
 26 און זיי וועלן דיר אויסטאָן די ינע קליידער,
 און צונעמען די ינע שיינע זאַכן.
 27 און איך וועל פאַרשטערן פון דיר דיין שענדלאַכקייט,
 און דיין זנות פון לאַנד מצרים אָן,
 און וועסט ניט אויפהייבן די ינע אויגן צו זיי,
 און מצרים וועסטו מער ניט דערמאָנען.

²⁸וואַרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 זע, איך גיב דיר אין דער האַנט פֿון די וואָס דו האָסט פֿינט,
 אין דער האַנט פֿון די וואָס דיין זעל האָט זיך אָפּגעעקלט פֿון זיי.
²⁹און זיי וועלן זיך באַגייין קעגן דיר מיט שנאה,
 און וועלן צונעמען דיין גאַנצע מי,
 און וועלן דיר איבערלאָזן נאַקעט און הויל;
 און אַנטפלעקט ווערן וועט דיין זונהשע נאַקעטקייט,
 און דיין שענדלאַכקייט, און דיין זנות.
³⁰דאָס וועט מען טאָן צו דיר,
 פֿאַר דיין נאַכלויפֿן נאָך די פעלקער,
 און ווייל דו האָסט זיך פֿאַראומרייניקט מיט זייערע אָפּגעטער.
³¹אין דעם וועג פֿון דיין שוועסטער ביסטו געגאַנגען,
 דרום וועל איך געבן איר כּוֹס אין דיין האַנט.
³²אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 דעם כּוֹס פֿון דיין שוועסטער וועסטו טרינקען,
 דעם טיפֿן און דעם ברייטן;
 וועסט ווערן צו געלעכטער און צו שפּאַט;
 ער איז פּוּל ביוֹן ראַנד.
³³וועסט מיט שיכרות און קומער זיך אָנפֿילן,
 מיט דעם כּוֹס פֿון שרעק און דערשרעקעניש,
 מיט דעם כּוֹס פֿון דיין שוועסטער שומרון.
³⁴און וועסט אים טרינקען און אויסוּפֿן,
 און וועסט זיינע שערבלאַך צעקנאַקן,
 און דייע בריסט וועסטו רייסן;
 וואַרום איך האָב גערעדט,
 זאָגט גאָט דער האַר.
 פֿאַרוואַר, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
³⁵ווייל דו האָסט פֿאַרגעסן אָן מיר,

און מיך אַוועקגעוואָרפן הינטער דיין רוקן,
 דרום טראָג דו אויך דיין שענדלאַכקייט און דיין זנות.
³⁶ און גאַט האָט צו מיר געזאָגט: מענטשנקינד, ווילסטו
 משפטן אָהלָה און אָהליבָה? טאָ דערצייל זיי זייערע אומד
 ווערדיקייטן: ³⁷ אַז זיי האָבן מזנה' געווען, און בלוט איז אויף
 זייערע הענט, און מיט זייערע אָפּגעטער האָבן זיי מזנה געווען,
 און אַפילו זייערע קינדער וואָס זיי האָבן מיר געבאָרן, האָבן
 זיי איבערגעגעבן צו זיי פאַר אַ שפּייו. ³⁸ נאָך דאָס האָבן זיי
 געטאָן צו מיר: זיי האָבן פאַראומרייניקט מיין הייליקטום אין
 דעם אייגענעם טאָג, און מיינע שבתים האָבן זיי פאַרשוועכט.
³⁹ און אַז זיי האָבן געשאַכטן זייערע קינדער צו זייערע אָפּגעטער,
 זיינען זיי געקומען אין מיין הייליקטום אין דעם אייגענעם טאָג
 עס צו פאַרשוועכן; יאָ, אַט אַזוי האָבן זיי געטאָן אין מיין הויז.
⁴⁰ און איר האָט אויך געשיקט נאָך מענער וואָס זיינען געקומען
 פון דער ווייט, וואָס ווי אַ שליח איז צו זיי געשיקט געוואָרן,
 אַזוי זיינען זיי געקומען; די פאַר וועמען דו האָסט זיך געוואָשן,
 געפאַרבט דינע אויגן, און זיך אָנגעצירט מיט צירונג. ⁴¹ און
 ביסט געזעסען אויף אַ פּראַכטיקן בעט, מיט אַ געגרייטן טיש
 דערביי, און מיין ווירויך און מיין אייל האָסטו אַרויפגעשטעלט
 דערויף. ⁴² און דער קול פון אַ צופרידענעם געזעמל איז געווען
 ביי איר; און צו די מענטשן פון גרויסן עולם זיינען נאָך געבראַכט
 געוואָרן די סבאָער פון דער מדבר, און זיי האָבן אָנגעטאָן
 אַרעמבענדער אויף זייערע הענט, און אַ שיינע קרוין אויף
 זייערע קעפּ. ⁴³ האָב איך געזאָגט אויף דער אַלט געוואָרענער
 אין ניאוף: טרייבט מען נאָך איצט אויך זנות מיט איר? מיט איר?
⁴⁴ וואָרום מע איז געקומען צו איר אַזוי ווי מע קומט צו אַ פרוי
 אַ זונה; אַזוי איז מען געקומען צו אָהלָה און אָהליבָה די
 שענדלאַכע ווייבער. ⁴⁵ אַבער גערעכטע מענער, זיי וועלן זיי

משפטן מיט דעם משפט פון גואפטעס און דעם משפט פון בלוט פארגיסערנס; וואָרום גואפטעס זיינען זיי, און בלוט איז אויף זייערע הענט.

⁴⁶וואָרום אזוי האָט געזאָגט גאָט דער דער האָר:
מע וועט אַרויפברענגען אויף זיי אַ גרויס געזעמל,
און זיי מאַכן צו שוידער און צו רויב.
⁴⁷און פאַרוואַרפן מיט שטיינער וועט זיי דאָס געזעמל,
און זיי צעהאַקן מיט זייערע שווערדן;
זייערע זין און זייערע טעכטער וועלן זיי הרגען,
און זייערע הייזער וועלן זיי אין פּייער פאַרברענען,
⁴⁸און איך וועל פאַרשטערן שענדלאַכקייט אויסן לאַנד.
און אַלע ווייבער וועלן אַ מוסר נעמען,
און וועלן ניט טאָן אזוי ווי אַייער שענדלאַכקייט.
⁴⁹און מע וועט פאַרגעלטן אַייער שענדלאַכקייט אויף אַיך,
און די זינד פון אַייערע אָפגעטער וועט איר טראָגן,
און איר וועט וויסן אז איך בין גאָט יהוה.

כד 'און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר אין ניינטן יאָר,
אין צענטן חודש, אין צענטן טאָג פון חודש, אזוי צו זאָגן:
²מענטשנדיק, פאַרשרייב דיר דעם נאָמען פון דעם טאָג, גענוי
דעם היינטיקן טאָג; דער מלך פון בבל האָט זיך אָנגעוועצט
אויף ירושלים גענוי אין היינטיקן טאָג. ³און גיב דעם ווידער-
שפעניקן געווינדל אַ משל, און זאָלסט זאָגן צו זיי: אזוי האָט
געזאָגט גאָט דער האָר:

שטעל צו דעם טאָפּ, שטעל צו,
און גיס אויך אָן וואַסער אין אים;
⁴זאָמל אַיין זיינע שטיקער אין אים;
איטלאַך גוט שטיק, דעם דיך, און די שולטער;

מיט געקליבענע קנאָכנס פיל אָן.
 5 געקליבענע שאַף זאָלסטו נעמען,
 און לייג אויך אָן ביינער אונטער דעם;
 מאַך זיין זיין זידונג,
 אַפילו זיינע ביינער זאָלן צעקאָכט ווערן אין אים.

6 פאַרוואָר, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 ווי די בלוטיקע שטאַט, דער טאַפּ וואָס זיין קויט איז אין אים,
 און זיין קויט איז פון אים ניט אַרויס!
 שטיקערווייז, שטיקערווייז נעם עס אַרויס;
 ניט געוואָרפן ווערן זאָל צומאָל גורל דערויף.
 7 וואָרום איר בלוט איז אין איר מיט,
 אויף אַ גלאַטן פעלז האָט זי עס אַרויפגעטאַן;
 זי האָט עס ניט געגאַסן אויף דער ערד,
 צו פאַרדעקן דערויף שטויב.
 8 כּדי אויפצוברענגען דעם גרימצאָרן,
 כּדי צו נעמען נקמה,
 האָב איך אַרויפגעטאַן איר בלוט אויף אַ גלאַטן פעלז,
 אַז עס זאָל ניט פאַרדעקט ווערן.
 9 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
 ווי די בלוטיקע שטאַט!
 איך אויך וועל גרויס מאַכן דעם הויפן.
 10 מער דאָס האַלץ,
 צינד אָן דאָס פייער,
 צעגעניץ דאָס פלייש,
 און קאָך דאָס געקעכץ,
 אַז די ביינער זאָלן צעברענט ווערן.
 11 וואָן לאָז אים שטיין אויף זיינע קוילן אַ ליידיקן.

כּדי ער זאָל דערהיצט ווערן,
 און זיין קופּער זאָל צעברענט ווערן,
 און צעשמאָלצן ווערן זאָל אין אים זיין אומריינקייט,
 זיין שמוץ זאָל פאַרלענדט ווערן.
¹² די כּוּחות האָט ער פאַרמאַטערט,
 אָבער זיין פּיל שמוץ גייט פון אים נישט אַרויס—
 דער געשטאַנק פון זיין שמוץ.
¹³ פון וועגן דיין שענדלאַכער אומריינקייט,
 ווייל איך האָב דיך גערייניקט,
 און ביסט פון דיין אומריינקייט נישט ריין געוואָרן,
 וועסטו מער נישט ריין ווערן,
 ביז איך באַרו מיין גרימצאָרן אויף דיר.
¹⁴ איך יהוה האָב גערעדט;
 עס געשעט, און איך וועל עס טאָן.
 איך וועל נישט נאַכלאָזן, און נישט שוּינען, און נישט חרטה האָבן;
 לויט דייןע וועגן און לויט דייןע מעשים
 טוט מען דיך משפּטן, זאָגט גאָט דער האַר.

¹⁵ און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
¹⁶ מענטשנקינד, זע, איך נעם אַוועק פון דיר
 די גלוסטונג פון דייןע אויגן דורך אַ שלאַק,
 אָבער זאָלסט נישט קלאָגן און נישט וויינען,
 און אַ טרער זאָל ביי דיר נישט גיין.
¹⁷ זיפּיך שטילערהייט;
 קיין טויטנטרויער זאָלסטו נישט מאַכן;
 דיין קאָפּדעק בינד אָן אויף זיך,
 און דייןע שיך זאָלסטו אָנטאָן אויף דייןע פּיס,

און זאָלסט ניט פאַרדעקן די אויבערשטע ליפּ,
 און דאָס ברויט פון מענטשן זאָלסטו ניט עסן.
¹⁸ און איך האָב גערעדט צו דעם פאָלק אין דער פרי, און
 אין אָונט איז מיין ווייב געשטאַרבן. און איך האָב געטאָן אין
 דער פרי אַזוי ווי איך בין באַפוילן געוואָרן. ¹⁹ האָט דאָס פאָלק
 צו מיר געזאָגט: ווילסטו אונדז ניט זאָגן, וואָס באַטייט דאָס דאָזיקע
 פאַר אונדז, אַז דו טוסט אַזוי? ²⁰ האָב איך צו זיי געזאָגט: דאָס
 וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
²¹ זאָג צו דעם הויז פון ישראל:
 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 זע, איך פאַרשוועך מיין הייליקטום,
 דעם שטאַלץ פון אַייער מאַכט,
 די גלוסטונג פון אַייערע אויגן,
 און די שמאַכטעניש פון אַייער זעל;
 און אַייערע זין און אַייערע טעכטער
 וואָס איר האָט איבערגעלאָזן,
 וועלן דורכן שווערד פאַלן.
²² און איר וועט טאָן אַזוי ווי איך האָב געטאָן:
 די אויבערשטע ליפּ וועט איר ניט פאַרדעקן,
 און ברויט פון מענטשן וועט איר ניט עסן.
²³ און אַייערע קאָפּדעקן וועלן זיין אויף אַייערע קעפּ,
 און אַייערע שייך אויף אַייערע פיס;
 ניט איר וועט קלאָגן און ניט איר וועט זייען;
 און איר וועט אַיינגיין פאַר אַייערע זינד,
 און קרעכצן איינער צום אַנדערן.
²⁴ און יחזקאל וועט אַיך זיין פאַר אַ צייכן;
 אַזוי ווי אַלץ וואָס ער האָט געטאָן, וועט איר טאָן.

אָז דאָס װעט געשען, װעט איר װיסן
אָז איך בין גאָט יהוה.

²⁵און דו מענטשנקינד, פאַרוואָר, אין דעם טאָג װאָס איך נעם אַװעק פֿון זיי זייער פעסטונג, די פרייד פֿון זייער שיינקייט, די גלוסטונג פֿון זייערע אויגן, און דעם באַגער פֿון זייער זעל, זייערע זין און זייערע טעכטער, ²⁶אין יענעם טאָג װעט קומען צו דיר אַן אַנטרונענער, דאָס צו מאַכן הערן אין דיינע אויערן. ²⁷אין יענעם טאָג װעט דיין מויל געעפנט װערן צום אַנטרונענעם, און װעסט רעדן, און מער נישט שטום זיין; און װעסט זיי זיין פאַר אַ ציין; און זיי װעלן װיסן אָז איך בין יהוה.

כה יאָן דאָס װאָרט פֿון גאָט איז געװען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

²מענטשנקינד, טו דיין פנים צו די קינדער פֿון עֶמֶן, און זאָג נביאות אויף זיי. ³און זאָלסט זאָגן צו די קינדער פֿון עֶמֶן: הערט דאָס װאָרט פֿון גאָט דעם האָר: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האָר: װייל דו האָסט געזאָגט: אַהאָ! אויף מיין הייליקטום, װאָס עס איז פאַרשוועכט געװאָרן, און אויף דער ערד פֿון ישׂראל, װאָס זי איז פאַרװיסט געװאָרן, און אויף דעם הויז פֿון יהודה, װאָס זיי זיינען אין גלות אַװעק, דרום זע, איך גיב דיך צו די קינדער פֿון מזרח פאַר אַ ירושה,

און זיי וועלן באַזעצן זייערע לאַגערדערפער אין דיר,
און מאַכן אין דיר זייערע חוינונגען;
זיי וועלן עסן דיין פרוכט,
און זיי וועלן טרינקען דיין מילך.
⁵און איך וועל מאַכן רַבָּה פֿאַר אַ פֿיטערפלאַץ פֿון קעמלען,
און די קינדער פֿון צמון פֿאַר אַ הויעראַרט פֿון שאָף;
און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.

⁶וואַרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווייל דו האָסט געפֿאַטשט מיט דער האַנט,
און געקלאַפט מיטן פֿוס,
און זיך געפֿרייט אין אַל דיין פֿאַראַכטונג פֿון דער זעל,
וועגן דער ערד פֿון ישראל,
⁷דרום זע, איך האָב אויסגעשטרעקט מיין האַנט אויף דיר,
און איך וועל דיך מאַכן צו רויב פֿאַר די פעלקער,
און וועל דיך פֿאַרשניידן פֿון די אומות,
און וועל דיך אונטערברענגען פֿון די לענדער;
איך וועל דיך פֿאַרטיליגן,
און וועסט וויסן אַז איך בין יהוה.

⁸אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווייל מואָב און שעיר האָבן געזאָגט:
זע, אַזוי ווי אַלע פעלקער איז דאָס הויז פֿון יהודה,
⁹דרום זע, איך עפֿן דעם רוקן פֿון מואָב פֿון די שטעט,
פֿון זיינע שטעט ביי זיין עק,
דאָס שיינע לאַנד בִּית־ישימות, בְּעַל־מְעוֹן, און קְרִיַת־ים,
¹⁰אין איינעם מיט די קינדער פֿון צמון—
פֿאַר די קינדער פֿון מזרח,

און איך וועל עס זיי געבן פאר א ירושה,
 כּדי די קינדער פון צמון
 זאלן מער ניט געדאַכט ווערן צווישן די פעלקער.
¹¹און איך וועל טאָן אַ משפּט אויף מואָב,
 און זיי וועלן וויסן אז איך בין יהוה.

¹²אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 וייל אָדום איז זיך באַגאַנגען מיט נקמה־נעמונג
 אַקעגן דעם הויז פון יהודה,
 און זיי האָבן זיך שוילדיק פאַרשולדיקט,
 און זיך נאָם געווען אָן זיי,
¹³דרום האָט גאָט דער האַר אזוי געזאָגט:
 איך וועל אויסשטרעקן מיין האַנט אויף אָדום,
 און וועל פאַרשניידן פון איר מענטשן און בהמות,
 און וועל זי מאַכן אַ וויסטעניש פון תּימָן ביז דָדן;
 דורכן שווערד וועלן זיי פּאַלן.
¹⁴און איך וועל ברענגען מיין נקמה אויף אָדום
 דורך דער האַנט פון מיין פּאַלק ישראל,
 און זיי וועלן טאָן צו אָדום
 לויט מיין פּעס און לויט מיין גרימצאָרן;
 און זיי וועלן שפּירן מיין נקמה,
 זאָגט גאָט דער האַר.

¹⁵אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 וייל די פּלֶשתיים זיינען זיך באַגאַנגען מיט נקמה,
 און האָבן נקמה גענומען מיט פאַראַכטונג פון דער זעל,
 אומצוברענגען, פון אייביקער שנאה,
¹⁶דרום האָט גאָט דער האַר אזוי געזאָגט:

זע, איך שטרעק אויס מיין האנט אויף די פלשתים,
 און וועל פארשניידן די כרתיים,¹⁷
 און וועל אונטערברענגען דעם איבערבלייב
 פון דעם בארטן פון ים.
 און איך וועל טאן אויף זיי גרויסע נקמות
 מיט שטראפן פון גרימצאָרן;
 און זיי וועלן וויסן אז איך בין יהוה,
 ווען איך ברענג מיין נקמה אויף זיי.

כו און עס איז געווען אין עלפטן יאר, אין ערשטן טאָג פון
 חודש, איז געווען דאָס וואָרט פון גאָט צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
 מענטשנקינד, ווייל צור האָט געזאָגט אויף ירושלים:
 אַהאַ! צעבראַכן איז די טיר פון די אומות,
 צו מיר גייט עס איבער;
 איך וועל פול ווערן פון דעם חורבן.
 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
 זע, איך קום אויף דיר, צור,
 און וועל אויפברענגען אויף דיר פיל פעלקער,
 אַזוי ווי דער ים ברענגט אויף זיינע וועלן.
 און זיי וועלן צעשטערן די מויערן פון צור,
 און אַיינוואַרפן אירע טורעמס;
 און איך וועל אָפּשאַבן איר ערד פון איר,
 און וועל זי מאַכן פאַר אַ גלאַטן פעלו.
 און אויף אויסשפרייטן נעצן וועט זי זיין
 אין מיטן פון ים;
 וואָרום איך האָב גערעדט,
 זאָגט גאָט דער האַר;
 און זי וועט זיין צו רויב פאַר די פעלקער.
 * וואָרטשפּיל: וְהִכַּרְתִּי אֶת כְּרִיתִים.

⁶און אירע טעכטערשטעט וואָס אין פעלד
וועלן מיטן שווערד אויסגעהרגעט ווערן;
און זיי וועלן וויסן אז איך בין יהוה.

⁷וואַרום אזוי האָט געוואָנט גאָט דער האַר:
זע, איך ברענג אויף צור נבוכדנאצר דעם מלך פון בבל,
פון צפון אַהער, דעם מלך פון מלכים,
מיט פערד, און מיט רייטוועגן, און מיט רייטער,
און אַן אַיינוואַמלונג, און פאַלק אַ סך.

⁸דיינע טעכטערשטעט אין פעלד
וועט ער מיטן שווערד אויסהרגען;
און ער וועט מאַכן אַרום דיר אַ באַלעגערמיווער,
און אַנשיטן אַרום דיר אַן ערדוואַל,
און אויפשטעלן קעגן דיר אַ שילד.

⁹און זיינע מויערברעכער וועט ער אַנשטעלן
אַקעגן דיינע מויערן.

און דיינע טורעמס וועט ער צוברעכן
מיט די העק זיינע.

¹⁰פון דער פילקייט פון זיינע פערד,

וועט דיך זייער שטויב פאַרדעקן;
פון גערויש פון רייטער,

און רעדער און רייטוועגן,

וועלן ציטערן דיינע מויערן,

ווען ער קומט אין דיינע טויערן,

ווי מע קומט אין אַן אַייגעבראַכענער שטאָט;

¹¹מיט די קלויען פון זיינע פערד

וועט ער צעטרעטן אַלע דיינע גאַסן;

דיין פאַלק וועט ער מיטן שווערד אויסהרגען.

און דייע שטאַרקע זיילשטיינער
 וועלן צו דער ערד נידערן.
¹²און זיי וועלן ראַבעווען דיין פאַרמעג,
 און רויבן דיין סחורה;
 און זיי וועלן צעשטערן דייע מויערן,
 און דייע גלוסטיקע הייזער וועלן זיי צעברעכן;
 און דייע שטיינער און דייע האַלצן און דיין ערד
 וועלן זיי אין מיטן וואַסער אַהינטאַן.
¹³און איך וועל מאַכן אויפהערן
 דעם טומל פון דייע געוואַנגען,
 און דער קול פון דייע האַרפן
 וועט מער ניט געהערט ווערן.
¹⁴און איך וועל דיך מאַכן פאַר אַ גלאַטן פעלו,
 אויף אויסשפרייטן נעצן וועסטו זיין;
 וועסט מער ניט אָפגעבויט ווערן;
 וואַרום איך יהוה האָב גערעדט, זאָגט גאָט דער האַר,

¹⁵אַזוי האָט געוואָגט גאָט דער האַר צו צור:
 פאַרוואָר, פון דעם קלאַפ פון דיין פאַלן,
 ווען דערשלאָגענע קרעכצן,
 ווען הרוגים ווערן געהרגעט אין דיר,
 וועלן ציטערן די אינזלען.
¹⁶און נידערן פון זייערע טראַגען
 וועלן אַלע פירשטן פון ים,
 און זיי וועלן אויסטאַן זייערע מאַנטלען,
 און זייערע געשטיקטע קליידער וועלן זיי אַראָפציען;
 ציטערניש וועלן זיי אַנטאַן,
 אויף דער ערד וועלן זיי זיצן,

און אויפציטערן וועלן זיי אַלע רגע,
 און באַנומען ווערן פון וועגן דיר.
 און זיי וועלן אויפהייבן אויף דיר אַ קלאַג,
 און וועלן זאָגן צו דיר:
 ווי ביסטו אונטערגעגאַנגען, דו באַועצטע ביי ימען,
 דו גערימטע שטאַט,
 וואָס איז געווען שטאַרק אויפן ים,
 זי און אירע באַוווינער,
 וואָס האָבן געוואָרפן זייער שרעק
 אויף אַלע באַוווינער פון דער [ערד]!
 אַצונד ציטערן די אינולען
 אין טאָג פון דיין פּאַלן;
 יאָ, די אינולען וואָס אין ים
 זיינען דערשראָקן פון דיין אויסלאָז.
 וואָרום אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 ווען איך מאַך דיך אַ פאַרוויסטע שטאַט,
 ווי שטעט וואָס ווערן נישט באַוווינט,
 ווען איך ברענג אויף אויף דיר דעם תּהום,
 און די גרויסע וואַסערן וועלן דיך באַדעקן,
 וועל איך דיך נידערן מיט די גענידערטע אין גרוב,
 מיט דעם פּאַלק פון פאַרצייטן,
 און איך וועל דיך באַועצן אין אונטערערד,
 ווי די חורבות פון פאַרצייטן,
 מיט די גענידערטע אין גרוב,
 כּדי דו זאָלסט נישט באַועצט ווערן;
 און איך וועל געבן פּראַכט אין לאַנד פון די לעבעדיקע.
 פאַר אַ שרעקעניש וועל איך דיך מאַכן,
 און וועסט מער נישט זיין,

און וועסט געווכט ווערן,
און מער ניט געפונען ווערן אויף אייביק,
זאגט גאט דער האַר.

כז יאון דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו
זאָגן:

²און דו מענטשנקינד, הייב אויף אַ קלאָג אויף צור,
³און זאָלסט זאָגן צו צור,

וואָס זיצט ביי די אַיינגאַנגען פון ים,
וואָס האַנדלט מיט פעלקער אין אינזלען פיל:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:

צור, דו האָסט געזאָגט:

איך בין פאַרפול אין שיינקייט.

⁴אין האַרצן פון די ימען זיינען דייע געמאַרקן,
דייע בויערס האָבן דיין שיינקייט פאַרפולט.

⁵פון ציפרעסן פון שניר

האָבן זיי דיר אַלע ברעטער געבויט;

צעדער פון לבנון האָבן זיי גענומען,

צו מאַכן מאַסטן פאַר דיר.

⁶פון אייכנבויםער פון בָּשָׁן

האָבן זיי דייע רודערס געמאַכט;

דיין דעק האָבן זיי געמאַכט

פון עלפנביין מיט בוקסנהאַלץ

פון די אינזלען פון די כּתים.

⁷לייען מיט שטיקעריי פון מצרים

איז דיין זאָגל געווען,

דיר צו זיין פאַר אַ פּאָן;

בלאָ און פורפל פון די אינזלען פון אַלישה

איז דיין איבערדעק געווען.
 8 די באַחוּינער פון צידון און אַרנד
 זיינען דיר רודערערס געווען;
 דייע קלוגע לייט, צור, זיינען אין דיר געווען,
 זיי זיינען דייע שיפפירער געווען.
 9 די עלטסטע פון גבל און אירע קלוגע לייט
 זיינען אין דיר געווען דייע שפאלטנפאַרריכטער;
 אַלע שיפן פון ים מיט זייערע שיפלייט
 זיינען אין דיר געווען, צו האַנדלען דיין האַנדל.
 10 פֿאַרס און לוד און פוט זיינען אין דיין חיל געווען,
 דייע לייט פון מלחמה;
 פאַנצער און קיזער האָבן זיי אויפגעהאַנגען אין דיר,
 זיי האָבן דיר שיינקייט געגעבן.
 11 די זין פון אַרנד און חילך
 אויף דייע מויערן רונד אַרום,
 און די גמדים
 זיינען אין דייע טורעמס געווען;
 זייערע שילדן האָבן זיי אויפגעהאַנגען
 אויף דייע מויערן רונד אַרום;
 זיי האָבן דיין שיינקייט פאַרפולט.
 12 תַּרְשִׁישׁ איז דיין סוחר געווען,
 פון וועגן דער פילקייט פון אַלערליי גוטס;
 מיט זילבער, אַיזן, צין, און בליי,
 האָבן זיי פאַר דייע סחורות אָפגעגעבן.
 13 יַיִן, תּוֹבֵל, און מֶשֶׁךְ,
 זיי זיינען דייע האַנדלסלייט געווען;
 נפשות פון מענטשן און קופערנע כלים
 האָבן זיי דיר אין האַנדל געגעבן.

¹⁴ פון דעם הויז פון תוגרמה
פערד און רייטער און מוילאייזלען
האָט מען פאַר דינע סחורות געגעבן.
¹⁵ די זין פון דָן זיינען דינע האַנדלסלייט געווען;
פיל אינזלען זיינען געווען די סחורה פון דיין האַנט;
הערנער פון עלפנביין און עבנהאַלץ
האַבן זיי דיר אָפּגאַב געבראַכט.
¹⁶ אַרם איז דיין סוחר געווען,
פון וועגן פיל געשעפטן דינע;
מיט גאַרפוינקל, פורפל, און שטיקעריי,
און פיינליינען, און קאַרעלן, און רובין,
האַבן זיי פאַר דינע סחורות אָפּגעגעבן.
¹⁷ יהודה און דאָס לאַנד פון ישראל,
זיי זיינען דינע האַנדלסלייט געווען;
ווייץ פון מְנַת, און זיסוואַרג,
און האַניק און אייל, און באַלזאַם,
האַבן זיי דיר אין האַנדל געגעבן.
¹⁸ דְמָשֶׁק איז דיין סוחר געווען,
צוליב די פיל געשעפטן דינע,
פון וועגן דער פילקייט פון אַלערליי גוטס,
אין וויין פון חֶלְבוֹן, און וויסער וואָל.
¹⁹ וְדָן און יָנָן האַבן געגעבן געשפינס פאַר דינע סחורות;
שמידאַיִזן, קאַנייל, און געווירצראָר
זיינען געווען אין דיין האַנדל.
²⁰ דָן האָט געהאַנדלט מיט דיר
אין טייערע בגדים צום רייטן.
²¹ עַרְבֹּא און אַלע פירשטן פון קְדָר,
זיי זיינען די סוחרים פון דיין האַנט געווען;

אין לעמער, און ווידערס, און בעק,
 דערין זיינען זיי דייע סוחרים געווען.
²²די האַנדלסלייט פון שבאָ און רעָמָה,
 זיי זיינען דייע האַנדלסלייט געווען;
 מיטן בעסטן פון אַלערליי בשמים,
 און מיט אַלערליי טייער געשטיין, און גאָלד,
 האָבן זיי פאַר דייע סחורות אָפגעגעבן.
²³חָרָן און בְּנֵה און עָדֵן, די האַנדלסלייט פון שבאָ—
 אַשור איז ווי דיין תלמיד אין האַנדל געווען.
²⁴זיי זיינען דייע האַנדלסלייט געווען אין פראַכטצייגן,
 אין בלאַע מאַנטלען און שטיקעריי,
 און אין קאַסטנס מיט פאַרביקע טוכן,
 פאַרבונדן מיט שטריק, און באַפעסטיקט—אויף דיין מאַרק.
²⁵די שיפן פון תְּרַשִׁישׁ
 האָבן דיר דיין האַנדל געבראַכט.
 און האָסט זיך אָנגעפילט, און ביסט זייער שווער געווען,
 אין האַרצן פון די ימען.
²⁶אין גרויסע וואַסערן
 האָבן דיר דייע רודערערס געבראַכט;
 דער מורח־זוינט האָט דיר צעבראַכן
 אין האַרצן פון די ימען.
²⁷דיין גוטס און דייע סחורות,
 דיין האַנדל, דייע שיפלייט, און דייע שיפפירער,
 דייע שפּאַלטנפאַרריכטער,
 און די הענדלער פון דיין האַנדל,
 און אַלע דייע מלחמה־לייט וואָס אין דיר,
 און מיט אַל דיין געזעמל וואָס אין דיין מיט,
 וועלן אַריינפאַלן אין האַרצן פון די ימען.

אין טאָג פון דיין פּאַלן.
²⁸ פון דעם ווייגעשריי פון דינע שיפּפירער
 וועלן שטורעמען די אינדן.
²⁹ און נידערן וועלן פון זייערע שיפּן
 אַלע וואָס האַלטן אַ רודער;
 די שיפּלייט, אַלע שיפּפירער,
 וועלן אויף דער ערד בלייבן שטיין.
³⁰ און זיי וועלן מאַכן הערן זייער קול וועגן דיר,
 און שרייען וועלן זיי ביטער;
 און זיי וועלן אַרויפּטאָן שטויב אויף זייערע קעפּ,
 אין אַש וועלן זיי זיך קייקלען.
³¹ און מאַכן אַ פּליך וועלן זיי נאָך דיר,
 און אַנגורטן זאַקקליידער וועלן זיי,
 און וויינען וועלן זיי אויף דיר מיט אַ ביטער געמיט,
 אַ קלאָגעניש אַ ביטערע.
³² און אין זייער יאָמער וועלן זיי אויפהייבן אויף דיר אַ קלאָג,
 און קלאָגן וועלן זיי אויף דיר:
 ווער איז ווי צור געווען
 פאַראַנקערט אין מיטן פון ים!
³³ ווען דינע סחורות פלעגן פון די ימען אַרויס,
 האָסטו פיל פעלקער אַנגעזעט;
 מיט דיין פיל גוטס און דיין האַנדל
 האָסטו רייך געמאַכט די מלכים פון דער ערד.
³⁴ אַצונד אַז דו ביסט צעבראַכן פון די ימען,
 אין די טיפענישן פון די וואַסערן,
 אַז דיין האַנדל און אַל דיין געזעמל
 זיינען געפאַלן אין דיין מיט,
³⁵ ווערן אַלע באַוווּנער פון די אינזלען

באַנומען איבער דיר,
 און זייערע מלכים שוידערן אַ שוידער;
 זייער פנים איז צערודערט.
³⁶די סוחרים צווישן די פעלקער
 שמוצערן אויף דיר;
 אַ שרעקעניש ביסטו געוואָרן,
 און ביסט אויף אייביק ניטאָ.

כח ¹און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו
 זאָגן:

²מענטשנקינד, זאָג צו דעם פירשט פון צור:
 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האָר:
 ווייל דיין האַרץ האָט זיך דערהויבן,
 און דו האָסט געזאָגט: אַ גאָט בין איך,
 די זיצונג פון געטער טו איך זיצן
 אין האַרצן פון די ימען;
 און ביסט דאָך אַ מענטש און ניט אַ גאָט,
 נאָר האָסט געמאַכט דיין האַרץ ווי דאָס האַרץ פון אַ גאָט:
³ביסט דאָך מער חכם פון דניאַלן,
 קיין פאַרבאָרגעניש האָט מען פון דיר ניט פאַרהוילן!
⁴מיט דיין גרויס חכמה און מיט דיין שכל
 האָסטו דיר אָנגעשאַפט אַ פאַרמעג,
 און אָנגעשאַפט גאָלד און זילבער אין דינע אוצרות.
⁵מיט דיין גרויס חכמה, מיט דיין האַנדל,
 האָסטו געמערט דיין פאַרמעג!
 און דיין האַרץ האָט זיך דערהויבן פון וועגן דיין פאַרמעג.
⁶דרום האָט גאָט דער האָר אַזוי געזאָגט:
 ווייל דו האָסט געמאַכט דיין האַרץ ווי דאָס האַרץ פון אַ גאָט.

ידרום זע, איך ברענג אויף דיר פרעמדע,
 די פֿאַרכטיקסטע פון די פעלקער;
 און זיי וועלן אַרויסציען זייערע שווערדן
 אויף דיין שיינער חכמה,
 און זיי וועלן פֿאַרשוועכן דיין גלאַנץ.
 אַין גרוב וועלן זיי דרך נידערן,
 און דעם טויט פון אַ דערשלאַגענעם וועסטו שטאַרבן,
 אין האַרצן פון די ימען.
 וועסטו דען זאָגן פֿאַר דיין טייטער:
 אַ גאַט בין איך?
 ווען אַ מענטש און ניט אַ גאַט וועסטו זיין
 אין דער האַנט פון דיין דערשלאַגער.
 דעם טויט פון אומבאַשניטענע וועסטו שטאַרבן,
 דורך דער האַנט פון פרעמדע;
 וואַרום איך האָב גערעדט,
 זאָגט גאַט דער האַר.

11 און דאָס וואַרט פון גאַט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
 12 מענטשנקינד, הייב אויף אַ קלאַנג אויף דעם מלך פון צור,
 און זאָלסט זאָגן צו אים:
 אַזוי האָט געזאָגט גאַט דער האַר:
 אַ געצירקלטער זיגלרינג ביסטו געווען,
 פול מיט חכמה און פֿאַרפול אין שיינקייט.
 13 אין יעדן דעם גאַרטן פון גאַט ביסטו געווען;
 אַלערליי טייער געשטיין איז דיין צודעק געווען:
 רובין, טאַפּאַז, און דימענט,
 גאַלדשטיין, אַניקל, און יאַשפּיו,
 סאַפּירשטיין, גאַרפונקל, און שמאַראַק, און גאַלד,

דינע געפייקלטע און געלעכלטע אַרבעט,
 זיינען אין טאָג פון דיין באַשאַפן ווערן
 געווען אָנגעברייט אין דיר.

¹⁴ אַ כּרוב אַ ברייטשירעמענדיקער ביסטו געווען;
 און איך האָב דײַך אַרויפגעזעצט,
 ביז דו ביסט אויף גאַטס הייליקן באַרג געווען;
 צווישן פייערשטיינער ביסטו אומגעגאַנגען.

¹⁵ גאַנץ ביסטו געווען אין דינע וועגן,
 פון דעם טאָג פון דיין באַשאַפן ווערן,
 ביז אומרעכט איז געפונען געוואָרן אין דיר.

¹⁶ דורך דיין גרויס האַנדלשאַפט
 האָט מען דײַך אָנגעפילט אינעווייניק מיט רויבונג,
 און ביסט זינדיק געוואָרן;
 דרום האָב איך דײַך פאַרשוועכט פון גאַטס באַרג,
 און דײַך אונטערגעבראַכט, דו שירעמענדיקער כּרוב,
 פון צווישן די פייערשטיינער.

¹⁷ דיין האַרץ האָט זיך דערהויבן פון וועגן דיין שיינקייט,
 האָסט פאַרדאָרבן דיין חכמה איבער דיין גלאַנץ;
 האָב איך דײַך אויף דער ערד געוואָרפן,
 פאַר די מלכים דײַך געגעבן, צו קוקן אויף דיר.

¹⁸ דורך דינע פיל זינד, מיט דעם אומרעכט פון דיין האַנדל,
 האָסטו פאַרשוועכט דינע הייליקטומען;
 דרום האָב איך געמאַכט אַרויסגיין פון דיר אַ פייער
 וואָס האָט דײַך פאַרצערט,
 און איך האָב דײַך געמאַכט צו אַש אויף דער ערד,
 פאַר די אויגן פון אַלע וואָס זעען דײַך.

¹⁹ אַלע וואָס קענען דײַך צווישן די פעלקער
 ווערן באַנומען איבער דיר;

אָ שרעקעניש ביסטו געוואָרן,
און ביסט אויף אייביק נישטאָ.

²⁰און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו וואָגן:

²¹מענטשנקינד, טו דיין פנים צו צידון,

און וואָג נביאוח אויף איר;

²²און וואָלסט וואָגן: אַזוי האָט געוואָגט גאָט דער האָר:

זע, איך קום אויף דיר, צידון,

און איך וועל געערלאַכט ווערן צווישן דיר;

און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה,

ווען איך טו אַ משפט אין איר,

און איך וועל געהייליקט ווערן אין איר.

²³און איך וועל אָנשיקן אויף איר פעסט

און בלוט אין אירע גאַסן,

און דערשלאַגענע וועלן פאַלן אין איר מיט

פון דער שווערד וואָס אויף איר פון רונד אַרום;

און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

²⁴און מער וועט נישט זיין פאַר דעם הויז פון ישראל

אַ שטעכיק ווילדגעוועקס, און אַ שמאַרציקער דאָרן,

פון אַלע זייערע אַרומיקע וואָס פאַראַכטן זיי;

און זיי וועלן וויסן אַז איך בין גאָט יהוה.

²⁵אַזוי האָט געוואָגט גאָט דער האָר:

ווען איך וואָמל אַיין דאָס הויז פון ישראל

פון די אומות וואָס זיי זיינען צעשפּרייט געוואָרן צווישן זיי,

וועל איך געהייליקט ווערן דורך זיי

אין די אויגן פון די פעלקער;

און זיי וועלן זיצן אויף זייער ערד

וואָס איך האָב געגעבן צו מיין קנעכט, צו יעקבן.
 26 און זיי וועלן זיצן אויף איר אין זיכערקייט,
 און זיי וועלן בויען הייזער, און פלאַנצן וויינגערטנער;
 יא, זיי וועלן זיצן אין זיכערקייט,
 ווען איך טו אַ משפט אויף אַלע
 וואָס פאַראַכטן זיי פון רונד אַרום זיי;
 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה זייער גאָט.

כט יאין צענטן יאָר, אין צענטן חודש, אין צוועלפטן טאָג פון
 חודש, איז געווען דאָס וואָרט פון גאָט צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
 2 מענטשנקינד, טו דיין פנים צו פֿרעה דעם מלך פון מצרים, און
 זאָג נביאות אויף אים, און אויף מצרים אין גאַנצן;
 3 רעד, און זאָלסט זאָגן: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 זע, איך קום אויף דיר פֿרעה,
 מלך פון מצרים,
 דער גרויסער קראַקאָדיל,
 וואָס הויערט אין זיינע טייכן,
 וואָס זאָגט: מיר געהערט מיין טייך,
 און איך האָב אים מיר געמאַכט.
 4 און איך וועל אַרײַנטאָן רינגען אין דייןע קינבאַקן,
 און וועל באַהעפטן די פיש פון דייןע טייכן אָן דייןע שופן;
 און איך וועל דײַך אויפברענגען פון דייןע טייכן,
 מיט אַלע פיש פון דייןע טייכן
 וואָס וועלן אָן דייןע שופן באַהעפט זיין.
 5 און איך וועל דײַך אַוועקוואַרפן אין מדבר,
 דײַך מיט אַלע פיש פון דייןע טייכן;
 אויפן פרייען פעלד וועסטו זיך וואַלגערן,
 ניט אויפגעזאַמלט און ניט אויפגעקליבן וועסטו ווערן;

צו דער חיה פון דער ערד, און צום פויגל פון הימל,
האָב איך דיך געגעבן פאַר אַ שפּייז.
⁶און אַלע באַוווינער פון מצרים וועלן וויסן
אַז איך בין יהוה;
ווייל זיי זיינען געווען אַ שטעקן פון ראָר,
פאַר דעם הויז פון ישראל.
⁷אַז זיי האָבן דיך אָנגענומען אין האַנט,
פלעגסטו זיך צעשפּאַלטן,
און זיי דעם גאַנצן אַקסל צערייסן;
און אַז זיי האָבן זיך אָנגעלענט אויף דיר,
פלעגסטו זיך צעברעכן,
און זיי די גאַנצע לענדן לייען.

⁸דרום האָט גאָט דער האָר אַזוי געזאָגט:
זע, איך ברענג אויף דיר אַ שווערד,
און וועל פאַרשניידן פון דיר מענטשן און בהמות.
⁹און דאָס לאַנד מצרים וועט זיין וויסט און חרב,
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה;
ווייל ער האָט געזאָגט: דער טייך געהערט מיר,
און איך האָב אים געמאַכט.
¹⁰דרום זע, איך קום צו דיר, און צו דייע טייכן,
און וועל מאַכן דאָס לאַנד מצרים פאַר חורבות,
אַ חרבע וויסטעניש, פון מגדול ביז סֹנֵה,
און ביז דעם געמאַרק פון כּוּשׁ.
¹¹ניט דורכגיין וועט אַ פּוס פון אַ מענטשן אין איר,
און ניט אַ פּוס פון אַ בהמה וועט דורכגיין אין איר,
און זי וועט ניט זיין באַוווינט פּערציק יאָר.
¹²און איך וועל מאַכן דאָס לאַנד מצרים

אָ וויסטעניש צווישן פאַרוויסטע לענדער,
און אירע שטעט, צווישן חרבע שטעט,
וועלן זיין אַ וויסטעניש פּערציק יאָר;
און איך וועל צעשפּרייטן מצרים צווישן די פעלקער,
און וועל זיי צעוואַרפן אין די לענדער.

¹³וואַרום אזוי האָט געוואָגט גאָט דער האַר:
צום סוף פון פּערציק יאָר,
וועל איך אַינזאַמלען מצרים
פון די פעלקער וואָס זיי זיינען צעשפּרייט געוואָרן אַהין.
¹⁴און איך וועל אומקערן די געפאַנגענשאַפט פון מצרים,
און וועל זיי צוריקקערן קיין לאַנד פּתרוס,
אין דעם לאַנד פון זייער אָפּשטאַמונג;
און זיי וועלן דאַרטן זיין אַ שפּלע מלוכה.
¹⁵די שפּלסטע פון די מלוכות וועט זי זיין,
און זי וועט זיך מער ניט איבערנעמען איבער די פעלקער;
און איך וועל זיי פאַרמינערן,
ניט צו געוועלטיקן איבער די פעלקער.
¹⁶און זיי וועלן מער ניט זיין דעם הויז פון ישראל
פאַר אַ פאַרוזיכערונג וואָס מאַכט דערמאָנען וינד,
ווען זיי קערן זיך נאָך זיי;
און זיי וועלן וויסן אז איך בין גאָט יהוה.

¹⁷און עס איז געווען אין זיבן און צוואַנציקסטן יאָר, אין
ערשטן חודש, אין ערשטן טאָג פון חודש, איז געווען דאָס וואָרט
פון גאָט צו מיר, אזוי צו זאָגן:
¹⁸מענטשניקנד, נבוכדראַצַר דער מלך פון בבל
האָט געמאַכט זיין חיל דינען אַ שווערן דינסט אַקעגן צור;

איטלאַכער קאַפּ איז אויסגעקראָכן,
 און איטלאַכער אַקסל איז אָפּגעריבן;
 און שכר האָט ער נישט געקראָגן
 פאַר זיך און פאַר זיין חיל פון צור
 פאַר דעם דינסט וואָס ער האָט געדינט אַקעגן איר.
¹⁹דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
 זע, איך גיב נבוכדראַצַר דעם מלך פון בבל דאָס לאַנד מצרים,
 און ער וועט אַוועקטראָגן איר שפּע,
 און רויבן איר זאַקרויב, און ראַבעווען איר רויב;
 און דאָס וועט זיין דער שכר פאַר זיין חיל.
²⁰פאַר זיין לוינ וואָס ער האָט אום דעם געדינט,
 האָב איך אים געגעבן דאָס לאַנד מצרים,
 ווייל זיי האָבן געאַרבעט פאַר מיר,
 זאָגט גאָט דער האַר.

²¹איין יענעם טאָג וועל איך מאַכן שפּראַצן
 דעם האַרן פון דעם הויז פון ישראל,
 און דיר וועל איך געבן אַן אָפּן מויל צווישן זיי;
 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

¶ יאון דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו
 זאָגן:

²מענטשנקינד, זאָג נביאות, און זאָלסט זאָגן:
 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 יאָמערט: ווי איבער דעם טאָג!
³וואָרום נאָנט איז דער טאָג,
 יאָ, נאָנט איז דער טאָג פון גאָט;
 אַ טאָג פון וואַלקן.

די שטראָפּצייט פון די פעלקער וועט עס זיין.
 און אַ שווערד וועט קומען אויף מצרים,
 און אַ ציטערניש וועט זיין אין כוש,
 ווען דערשלאָגענע פאלן אין מצרים;
 און מען וועט אַוועקנעמען איר שפע,
 און אירע גרוינטפעסטן וועלן צעשטערט ווערן.
 כוש, און פוט, און לוד,
 און אַלע געמישטע פעלקער, און כוב,
 און די קינדער פון דעם לאַנד פון בונד,
 וועלן מיט זיי דורכן שווערד פאלן.

אָזוי האָט גאָט געזאָגט:
 פאלן וועלן אויך די אונטערלענער פון מצרים,
 און נידערן וועט איר שטאַלצע מאַכט;
 פון מגדול ביז סננה וועלן זיי פאלן דורכן שווערד אין איר,
 זאָגט גאָט דער האַר.
 און זיי וועלן פאַרוויסט זיין צווישן פאַרוויסטע לענדער,
 און זיינע שטעט וועלן זיין צווישן חרבע שטעט.
 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה,
 ווען איך מאַך אַ פייער אין מצרים,
 און אַלע אירע העלפער וועלן צעבראָכן ווערן.
 אין יענעם טאָג וועלן שלוחים אַרויסגיין פון מיר אין שיפן,
 אויפצושרעקן כוש די זיכערע;
 און אַ ציטערניש וועט זיין ביי זיי ווי אין טאָג פון מצרים;
 וואָרום זע, עס קומט!

אָזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 איך וועל אויך פאַרטיליגן דעם המון פון מצרים,

דורך דער האַנט פון נבוכדנאָצר דעם מלך פון בָּבֶל.
 יִיעֶר און זײַן פּאָלק מיט אים,
 די פּאַרכטיקסטע פון די פעלקער,
 ווערן געבראַכט אומצוברענגען דאָס לאַנד;
 און זײ וועלן אַרויסציען זײערע שווערדן אויף מְצַרִים,
 און וועלן אָנפילן דאָס לאַנד מיט דערשלאָגענע.
 און איך וועל מאַכן די טײַכן אַ טריקעניש,
 און וועל איבערענטפערן דאָס לאַנד
 איך דער האַנט פון שלעכטע;
 און איך וועל פאַרוויסטן דאָס לאַנד מיט איר פולקײט,
 דורך דער האַנט פון פרעמדע;
 איך יהוה האָב גערעדט.

אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 איך וועל איך אונטערברענגען די אָפּגעטער,
 און וועל פאַרשטערן די געצן פון נוף;
 און קײַן פירשט וועט מער ניט זײַן פון לאַנד מְצַרִים;
 און איך וועל מאַכן אַ מזרא אין לאַנד מְצַרִים.
 און איך וועל פאַרוויסטן פּתרוֹס,
 און וועל מאַכן אַ פּײַער אין צוֹצֵן,
 און טאָן אַ משפּט אין נוֹא.
 און איך וועל אויסגיסן מײַן גרימצאָרן אויף סין,
 דער פעסטונג פון מְצַרִים;
 און איך וועל פאַרשניידן דעם המון פון נוֹא.
 און איך וועל מאַכן אַ פּײַער אין מְצַרִים;
 דרײַען אין וײַטאַק וועט זיך דרײַען סין,
 און נוֹא וועט אַייגעבראַכן ווערן,
 און אויף נוף וועלן קומען פּײַנט בײַ טאַג.

17 די יונגעלייט פון און און פֿריבֿסט וועלן דורכן שווערד פֿאלן,
 און זיי וועלן אין געפֿאָנגענשאַפט גיין.
 18 און אין תּחפֿנתם וועט אויפהערן דער טאָג,
 ווען איך צעברעך דאָרטן די יאָכשטאַנגען פֿון מצרים;
 און איר שטאַלצע מאַכט וועט פֿאַרשטערט ווערן אין איר;
 זי אַליין וועט אַ וואַלקן באַדעקן,
 און אירע טעכטערשטעט וועלן אין געפֿאָנגענשאַפט גיין.
 19 און איך וועל טאָן אַ משפּט אין מצרים;
 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

20 און עס איז געווען אין עלפטן יאָר, אין ערשטן חודש, אין
 זיבעטן טאָג פֿון חודש, איז געווען דאָס וואָרט פֿון גאָט צו מיר,
 אַזוי צו זאָגן:

21 מענטשניקנד, איך האָב צעבראַכן דעם אָרעם
 פֿון פֿרעה דעם מלך פֿון מצרים,
 און זע, ער איז ניט פֿאַרבונדן געוואָרן
 צו ברענגען אַ רפואה דורך אַרויפטאָן אַ וויקל באַנד,
 אים צו פֿאַרבינדן, ער זאָל ווערן שטאַרק
 צו האַלטן אַ שווערד.

22 פֿאַרוואָר, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 זע, איך קום צו פֿרעה דעם מלך פֿון מצרים,
 און וועל צעברעכן זיינע אָרעמס,
 דעם געזונטן, און דעם צעבראַכענעם;
 און איך וועל מאַכן אַרויספֿאלן די שווערד פֿון זיין האַנט.
 23 און איך וועל צעשפּרייטן מצרים צווישן די פעלקער,
 און וועל זיי צעוואַרפֿן אין די לענדער.
 24 און איך וועל שטאַרקן די אָרעמס פֿון דעם מלך פֿון בבל.
 און וועל געבן מיין שווערד אין זיין האַנט:

און איך וועל צעברעכן די אַרעמס פון פֿרעהן,
און ער וועט קרעכצן פֿאַר אים
קרעכצן פון אַ דערשטאַכענעם.
²⁵און איך וועל שטאַרקן די אַרעמס פון דעם מלך פון בָּבֶל,
און די אַרעמס פון פֿרעהן וועלן אַראָפּפּאַלן;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה,
ווען איך גיב מיין שווערד אין דער האַנט פון דעם מלך פון
בָּבֶל,
און ער וועט זי אויסשטרעקן קעגן לאַנד מְצָרִים.
²⁶און איך וועל צעשפּרייטן מְצָרִים צווישן די פעלקער,
און וועל זיי צעוואַרפּן אין די לענדער;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

לא און עס איז געווען אין עלפטן יאָר, אין דריטן חודש, אין
ערשטן טאָג פון חודש, איז געווען דאָס וואָרט פון גאָט צו
מיר, אזוי צו זאָגן:
¹מענטשנקינד, זאָג צו פֿרעה דעם מלך פון מְצָרִים,
און צו זיין המון:
צו וועמען גלייכסטו זיך אין דיין גרויסקייט?
²זע, אַשור איז געווען אַ צעדער אין לבָנוֹן,
מיט שיינע צווייגן, און שאַטנדיקן געוועלד,
און הויך אין וויקס;
און צווישן געדיכטענישן איז געווען זיין שפיץ.
³וואַסער האָט אים אויפגעצויגן,
דער תְּהוֹם האָט אים אויפגעבראַכט;
זיינע שטראַמען, זיי פלעגן גיין
רונד אַרום זיין פלאַנצונג,
און זיינע גראַבנס האָט ער צעשיקט

צו אַלע בוימער פון פעלד.
 5 דרום איז זיין חוקס געווען העכער
 פון אַלע בוימער פון פעלד,
 און זיינע צווייגן האָבן זיך געמערט,
 און זיינע ריטער זיינען לאַנג געוואָרן,
 פון פיל וואַסער ביי זיין אויסוואַקסן.
 6 אין זיינע צווייגן האָבן גענעסט
 אַלע פויגלען פון הימל,
 און אונטער זיינע ריטער האָבן געבאָרן
 אַלע חיות פון פעלד;
 און אין זיין שאַטן פלעגן זיצן
 אַלע גרויסע פעלקער.
 7 און ער איז שייַן געווען אין זיין גרויסקייט,
 אין דער לענג פון זיינע צווייגן;
 וואָרום זיין וואַרצל איז געווען
 ביי וואַסער אַ סך.
 8 די צעדערן אין גאַרטן פון גאָט
 האָבן אים ניט פאַרטונקלט;
 ציפרעסן זיינען ניט גלייך געווען
 צו די צווייגן זיינע;
 און פלאַטאַנענבוימער זיינען ניט געווען
 אַזוי ווי די ריטער זיינע;
 קיין בוים אין גאַרטן פון גאָט
 איז ניט גלייך געווען צו אים אין זיין שייַנקייט.
 9 שייַן האָב איך אים געמאַכט
 מיט זיינע פיל צווייגן,
 און אים האָבן מקנא געווען
 אַלע בוימער פון עַדן וואָס אין גאַרטן פון גאָט.

10 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
 ווייל דו ביסט געווען הויך אין ווקס;
 און ער האָט אויסגעשטרעקט זיין שפיץ פון צווישן געדיכטענישן,
 און זיין האַרץ האָט זיך דערהויבן פון וועגן זיין הייך,
 11 דרום וועל איך אים געבן אין דער האַנט
 פון דעם מאַכטיקסטן פון די פעלקער;
 רעכענען וועט ער זיך רעכענען מיט אים;
 פאַר זיין שלעכטיקייט טו איך אים פאַרטרייבן.
 12 און אים שניידן אָפּ פרעמדע,
 די פאַרכטיקסטע פון די פעלקער,
 און זיי וואַרפן אים אַוועק;
 אויף אַלע בערג און אין אַלע טאַלן
 פאַלן זיינע צווייגן,
 און זיינע ריטער ליגן צעבראַכן
 אין אַלע גראַבנס פון דער ערד;
 און אַלע פעלקער פון דער ערד
 נידערן פון זיין שאַטן, און פאַרלאָזן אים.
 13 אויף זיין געפאַלענעם שטאַם רוען אַלע פויגלען פון הימל,
 און אויף זיינע ריטער זיינען אַלע חיות פון פעלד;
 14 פּדי קיין בוימער ביים וואַסער
 זאָלן זיך ניט גרייסן מיט זייער ווקס,
 און ניט אויסשטרעקן זייער שפיץ פון צווישן געדיכטענישן;
 און עס זאָלן ניט שטיין אין זייער הייך זייערע מאַכטיקע,
 אַלע אַנגעטרונקענע מיט וואַסער;
 וואַרום זיי אַלע זיינען איבערגעגעבן געוואָרן צום טויט,
 צו דער אונטערשטער ערד, צווישן די קינדער פון מענטשן,
 צו די גענידערטע אין גרוב.

¹⁵אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האָר:
 אין דעם טאָג וואָס ער האָט גענידערט אין אונטערערד,
 האָב איך געמאַכט טרויערן, האָב איך צוגעדעקט
 דעם תְּהוֹם וועגן אים,
 און איך האָב פאַרמיטן זיינע טייכן,
 און פאַרהאַלטן געוואָרן זיינען די גרויסע וואַסערן;
 און איך האָב געמאַכט פינצטער וועגן אים דעם לבָנוֹן,
 און אַלע בוימער פון פעלד האָבן געחלשט וועגן אים.
¹⁶מיט דעם הילך פון זיין פּאַלן
 האָב איך אויפגעשטורעמט די פעלקער,
 ווען איך האָב אים געמאַכט גידערן אין אונטערערד
 מיט די גענידערטע אין גרוב.
 און זיך געטרייסט אין דער אונטערשטער ערד
 האָבן אַלע בוימער פון עֶדֶן,
 די געקליבנסטע און בעסטע פון לבָנוֹן,
 אַלע אָנגעטרונקענע מיט וואַסער.
¹⁷זיין אויך האָבן מיט אים גענידערט אין אונטערערד,
 צו די דערשלאָגענע פון שווערד—
 די וואָס זיינען זיין אַרעם געווען,
 וואָס זיינען געוועסן אין זיין שאַטן צווישן די פעלקער.
¹⁸צו וועמען אַזוינס גלייכסטו זיך אין כבוד און אין גרויסקייט
 צווישן די בוימער פון עֶדֶן?
 אָבער וועסט גענידערט ווערן מיט די בוימער פון עֶדֶן
 אין דער אונטערשטער ערד;
 צווישן אומבאַשניטענע וועסטו ליגן,
 מיט דערשלאָגענע פון שווערד;
 ער, פּרעה, און זיין גאַנצער המון,
 זאָגט גאָט דער האָר.

לב יאון עס איז געווען אין צוועלפטן יאָר, אין צוועלפטן חודש, אין ערשטן טאָג פון חודש, איז געווען דאָס וואָרט

פון גאָט צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

²מענטשנקינד, הייב אויף אַ קלאָג אויף פֿרעה

דעם מלך פון מצרים,

און זאָלסט זאָגן צו אים:

צו אַ יונגלייב פון די פעלקער האָסטו זיך געגליכן;

און ביסט געווען ווי אַ קראַקאָדיל אין די ימען,

און האָסט זיך געפליישקעט אין דיינע טייכן,

און מיט דיינע פיס האָסטו די וואַסערן צעמישט,

און צעקויטיקט זייערע טייכן.

³אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האָר:

דרום וועל איך אויספרייטן אויף דיר מיין נעץ,

מיט אַן אַיינזאַמלונג פון פיל פעלקער,

און זיי וועלן דיך אויפברענגען אין מיין פאַנגנעץ.

⁴און איך וועל דיך אַוועקוואַרפן אויף דער ערד,

אויפן פרייען פעלד וועל איך דיך אַוועקשליידערן;

און איך וועל מאַכן רוען אויף דיר אַלע פויגלען פון הימל,

און וועל אַנזעטן מיט דיר אַלע חיות פון דער ערד.

⁵און איך וועל אַהינטאַן דיין פלייש אויף די בערג,

און וועל אַנפילן די טאָלן מיט דיין ווערעמדיקייט.

⁶און איך וועל אַנטרינקען דאָס לאַנד מיט דיין אַייטער,

מיט דיין בלוט ביז די בערג;

און די גראַבנס וועלן אַנגעפילט ווערן מיט דיר.

⁷און ווען איך לעש דיך אויס, וועל איך צודעקן די הימלען,

און וועל פינצטער מאַכן זייערע שטערן;

די זון, זי וועל איך מיט אַ וואַלקן פאַרדעקן,

און די לבנה וועט ניט לייכטן איר ליכט.

8 אַלע ליכטיקע ליכטער אין הימל,
 זיי וועל איך מאַכן פינצטער איבער דיר,
 און איך וועל געבן אַ חושך אויף דיין לאַנד,
 זאָגט גאָט דער האַר.

9 און איך וועל פאַראומערן דאָס האַרץ פון פיל פעלקער,
 ווען איך ברענג דיין בראַך צווישן די פעלקער,
 אין לענדער וואָס דו קענסט זיי ניט.

10 און איך וועל מאַכן באַנומען ווערן וועגן דיר פיל פעלקער,
 און זייערע מלכים וועלן שוידערן אַ שוידער וועגן דיר,
 ווען איך פאָך מיין שווערד פאַר זייער פנים;
 און זיי וועלן ציטערן אַלע רגע,
 איטלאַכער פאַר זיין לעבן,
 אין טאָג פון דיין פאַלן.

11 וואָרום אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 די שווערד פון דעם מלך פון בָּבֶל וועט קומען אויף דיר.

12 דורך די שווערדן פון גיבורים וועל איך מאַכן פאַלן דיין המון;
 די פאַרכטיקסטע פון די פעלקער זיינען זיי אַלע;
 און זיי וועלן פאַרוויסטן דעם שטאַלץ פון מצרים,
 און פאַרטיליגט ווערן וועט איר גאַנצער המון.

13 און איך וועל אונטערברענגען אַלע אירע בהמות
 פון לעבן די פיל וואַסערן;
 און זיי וועט מער ניט צעמישן אַ פּוֹס פון אַ מענטשן,
 און קלויען פון אַ בהמה וועלן זיי ניט צעמישן.

14 דענסמאָל וועל איך מאַכן אַפּשטיין זייערע וואַסערן,
 און זייערע טייכן וועלן איר ווי בוימל מאַכן גיין,
 זאָגט גאָט דער האַר,

15 ווען איך מאַך דאָס לאַנד מצרים אַ וויסט און וויסטעניש,
 אַ לאַנד אָן איר פּוֹלִקִיט,

ווען איך שלאָג אַלע ווינער אין איר;
און זיי וועלן חיסן אַז איך בין יהוה.

¹⁶ ויאַ קלאַגליד איז דאָס, און קלאַגן וועט מען עס; }
די טעכטער פון די פעלקער וועלן עס קלאַגן;
אויף מצרים און אויף איר גאַנצן המון וועלן זיי עס קלאַגן,
זאָגט גאָט דער האַר.

¹⁷ וואו עס איז געווען אין צוועלפטן יאָר, אין פופצנטן
טאָג פון חודש, איז געווען דאָס וואָרט פון גאָט צו מיר, אַזוי צו
זאָגן:

¹⁸ מענטשנקינד, יאָמער אויף דעם המון פון מצרים,
און מאַך זיי נידערן—

זי מיט די טעכטער פון מאַכטיקע פעלקער,
אין דער אונטערשטער ערד, מיט די געמידערטע אין גרוב.
¹⁹ ופון וועמען ביסטו בעסער?

נידער אַראָפּ, און ווער געלייגט מיט די אומבאַשניטענע.
²⁰ צווישן דערשלאַגענע פון שווערד זאָלן זיי פאַלן;
צו דער שווערד איז זי איבערגעגעבן געוואָרן;
שלעפט זי אַראָפּ מיט איר גאַנצן המון.

²¹ די שטאַרקסטע גיבורים וועלן רעדן
פון אים מיט זיינע העלפער פון מיטן דער אונטערערד;
זיי האָבן געמידערט, זיך געלייגט, די אומבאַשניטענע,
דערשלאַגענע פון שווערד.

²² דאָרטן איז אַשור מיט איר גאַנצן געזעמל—
רונד אַרום איר אירע קברים;

אַלע דערשלאַגענע, געפאַלן פון שווערד—
²³ וואָס אירע קברים זיינען פאַרלייגט אין די עקן פון גרוב,

און איר געזעמל איז רונד אַרום איר קבר;
אַלע דערשלאָגענע, געפאַלן פון שווערד,
וואָס האָבן אָנגעוואָרפן אַ שרעק
אין לאַנד פון די לעבעדיקע.

²⁴דאָרטן איז עיָלם מיט איר גאַנצן המון
רונד אַרום איר קבר;

אַלע דערשלאָגענע, געפאַלן פון שווערד,
וואָס האָבן גענידערט אומבאַשניטענע
אין דער אונטערשטער ערד,
וואָס האָבן אָנגעוואָרפן זייער שרעק
אין לאַנד פון די לעבעדיקע,
און זיי טראָגן זייער שאַנד
מיט די גענידערטע אין גרוב.

²⁵צווישן דערשלאָגענע האָט מען איר אַ געלעגער געגעבן
מיט איר גאַנצן המון;

רונד אַרום איר אירע קברים;
אַלע אומבאַשניטענע, דערשלאָגן פון שווערד;
ווייל זייער שרעק איז געווען אָנגעוואָרפן
אין לאַנד פון די לעבעדיקע,
דרום טראָגן זיי זייער שאַנד
מיט די גענידערטע אין גרוב;

צווישן געשלאָגענע זיינען זיי געלייגט געוואָרן.
²⁶דאָרטן איז מָשך, תּוֹבֵל מיט איר גאַנצן המון;

רונד אַרום איר אירע קברים;
אַלע אומבאַשניטענע, דערשלאָגן פון שווערד;
ווייל זיי האָבן אָנגעוואָרפן זייער שרעק
אין לאַנד פון די לעבעדיקע.

²⁷און די געפאַלענע פון די אומבאַשניטענע

וועלן ניט ליגן מיט די גיבורים
 וואָס האָבן גענידערט אין אונטערערד מיט זייערע כלי־מלחמה,
 און זייערע שווערדן האָט מען געלייגט אונטער זייערע קעפּ;
 וואָרום זייערע זינד זיינען אויף זייער געביין,
 ווייל דער שרעק פון די גיבורים
 איז געווען אין לאַנד פון די לעבעדיקע.
²⁸אויך דו וועסט צווישן אומבאַשניטענע צעבראַכן ווערן,
 און ליגן מיט דערשלאָגענע פון שווערד.
²⁹דאָרטן איז אַדום,
 אירע מלכים און אַלע אירע פירשטן,
 וואָס זיינען ביי אַל זייער גבורה
 געלייגט געוואָרן מיט דערשלאָגענע פון שווערד;
 מיט אומבאַשניטענע ליגן זיי,
 און מיט די גענידערטע אין גרוב.
³⁰דאָרטן זיינען די פירשטן פון צפון אַלע, און אַלע צידונים,
 וואָס האָבן גענידערט מיט דערשלאָגענע;
 ביי אַל זייער אָנשרעק דורך זייער גבורה זיינען זיי פאַרשעמט;
 און זיי ליגן אומבאַשניטענע מיט דערשלאָגענע פון שווערד,
 און טראָגן זייער שאַנד מיט די גענידערטע אין גרוב.
³¹זיי וועט פֿרעה זען,
 און וועט זיך טרייסטן אויף זיין גאַנצן נאָמן,
 די דערשלאָגענע פון שווערד—
 פֿרעה מיט זיין גאַנצן חיל,
 זאָגט גאָט דער האַר.
³²וואָרום איך טו וואַרפן מיין שרעק
 אין לאַנד פון די לעבעדיקע;
 און ער וועט געלייגט ווערן צווישן אומבאַשניטענע,
 מיט דערשלאָגענע פון שווערד—

פֿרעה מיט זיין גאַנצן המון,
וואָגט גאָט דער האָר.

ל' ¹און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
²מענטשנקינד, רעד צו די קינדער פֿון דיין פּאָלק, און
וואָלסט זאָגן צו זיי: אַז איך ברענג אַ שווערד אויף אַ לאַנד, און
דאָס פּאָלק פֿון לאַנד נעמט אַ מאַן פֿון צווישן זיך, און זיי מאַכן
אים פֿאַר זייער וועכטער, ³און ער זעט די שווערד קומען אויפֿן
לאַנד, און ער בלאָזט אין שופֿר, און וואָרנט דאָס פּאָלק, ⁴און
דער הערער הערט דעם קול פֿון שופֿר, און ער לאָזט זיך ניט
וואַרענען, און די שווערד קומט, און נעמט אים צו, וועט זיין
בלוט זיין אויף זיין קאַפּ. ⁵דעם קול פֿון שופֿר האָט ער
געהערט, און ער לאָזט זיך ניט וואַרענען, וועט זיין בלוט זיין
אויף אים; וואָרום אַז ער לאָזט זיך וואַרענען, וואָלט ער זיין
נפש געראַטעוועט. ⁶אַבער אַז דער וועכטער זעט די שווערד
קומען, און ער בלאָזט ניט אין שופֿר, און דאָס פּאָלק ווערט
ניט געוואָרנט, און די שווערד קומט, און נעמט צו פֿון זיי אַ נפש,
איז ער צוגענומען געוואָרן פֿאַר זיינע זינד, אַבער זיין בלוט וועל
איך מאַנען פֿון דעם וועכטערס האַנט. ⁷און דו מענטשנקינד,
אַ וועכטער האָב איך דיך געמאַכט פֿאַר דעם הויז פֿון ישראל,
אַז ווען דו וועסט הערן פֿון מיין מויל אַ וואָרט, וואָלסטו זיי
וואַרענען פֿון מיר. ⁸אַז איך זאָג צו דעם שלעכטן: דו
שלעכטער, שטאַרבן מוסטו שטאַרבן; און דו האָסט ניט גערעדט
צו וואַרענען דעם שלעכטן פֿון זיין וועג, וועט ער, דער
שלעכטער, שטאַרבן פֿאַר זיינע זינד, און זיין בלוט וועל איך
פֿון דיין האַנט מאַנען. ⁹אַבער אַז דו האָסט געוואָרנט דעם
שלעכטן פֿון זיין וועג, זיך אומצוקערן פֿון אים, און ער האָט

זיך ניט אומגעקערט פון זיין וועג, וועט ער שטארבן פאַר זיינע זינד, און דו האָסט דיין נפש מציל געווען.

¹⁰און דו מענטשנקינד, זאָג צו דעם הויז פון ישראל: איר זאָגט, אַזוי צו זאָגן: פאַרוואָר, אונדזערע פאַרברעכן און אונדזערע זינד זיינען אויף אונדז, און דורך זיי גייען מיר אַיין, און ווי קענען מיר לעבן? ¹¹זאָג צו זיי: אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האָר, אויב איך באַגער דעם טויט פון דעם שלעכטן, גייערט אַז דער שלעכטער זאָל זיך אומקערן פון זיין וועג, און לעבן! קערט אַיך אום, קערט אַיך אום פון אַייערע שלעכטע וועגן; און נאָך וואָס זאָלט איר שטאַרבן, הויז פון ישראל?

¹²און דו מענטשנקינד, זאָג צו די קינדער פון דיין פּאָלק: די גערעכטיקייט פון דעם גערעכטן וועט אים ניט מציל זיין אין טאָג פון זיין פאַרברעך, און די שלעכטיקייט פון דעם שלעכטן, דורך איר וועט ער ניט געשטרויכלט ווערן אין דעם טאָג וואָס ער קערט זיך אום פון זיין שלעכטיקייט; און דער וואָס איז אַ גערעכטער, קען דערפאַר ניט בלייבן לעבן אין דעם טאָג וואָס ער זינדיקט. ¹³אז איך זאָג אויף דעם גערעכטן: לעבן וועט ער לעבן, און ער פאַרויכערט זיך אויף זיין גערעכטיקייט, און טויט אומרעכט, וועלן אַלע זיינע גערעכטיקייטן ניט דערמאָנט ווערן, און פאַר זיין אומרעכט וואָס ער האָט געטאָן, דערפאַר וועט ער שטאַרבן. ¹⁴און אַז איך זאָג צו דעם שלעכטן: שטאַרבן מוסטו שטאַרבן, און ער קערט זיך אום פון זיינע זינד, און טויט רעכט און גערעכטיקייט; ¹⁵אַז דעם משכון קערט דער שלעכטער אום, די גולה באַצאָלט ער, אין די געוועזענע פון לעבן גייט ער, ניט צו טאָן קיין אומרעכט—וועט ער געוויס לעבן, ער וועט ניט שטאַרבן. ¹⁶אַלע זיינע זינד וואָס ער האָט געזינדיקט, וועלן אים ניט דערמאָנט ווערן; רעכט און גערעכטיקייט טויט ער, לעבן וועט ער לעבן. ¹⁷און די קינדער פון דיין פּאָלק

זאָגן: ניט ריכטיק איז דער וועג פון גאָט, ווען זייער אייגענער וועג איז ניט ריכטיק. ¹⁸אז דער גערעכטער קערט זיך אָפּ פון זיין גערעכטיקייט, און טוט אומרעכט, מוז ער שטאַרבן דערפאַר. ¹⁹און אז דער שלעכטער קערט זיך אָפּ פון זיין שלעכטיקייט, און טוט רעכט און גערעכטיקייט, וועט ער דערפאַר לעבן. ²⁰און איר זאָגט: ניט ריכטיק איז דער וועג פון גאָט; איטלאַכן לויט זיינע וועגן משפט איך אַיך, הויז פון ישראל.

²¹און עס איז געווען אין צוועלפטן יאָר פון אינדזער גלות, אין צענטן חודש, אין פינפטן טאָג פון חודש, איז געקומען צו מיר אַן אַנטרונענער פון ירושלים, אַזוי צו זאָגן: די שטאָט איז געשלאָגן געוואָרן. ²²און די האַנט פון גאָט איז געווען אויף מיר אין אַזונט איידער דער אַנטרונענער איז אָנגעקומען; און ער האָט געעפנט מיין מויל איידער ער איז אָנגעקומען צו מיר אין דער פרי; און מיין מויל איז געבליבן אָפּן, און איך בין מער ניט שטום געווען.

²³און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן: ²⁴מענטשנקינד, די וואָס זיצן אין די דאָזיקע חורבות אויף דער ערד פון ישראל, זאָגן, אַזוי צו זאָגן: איינער איז געווען אַברהם, און ער האָט געאַרבעט דאָס לאַנד, און מיר זיינען פיל, איז אונדז דאָס לאַנד וואָרדאין געגעבן געוואָרן פאַר אַ ירושה. ²⁵דרום זאָג צו זיי: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: מיטן בלוט עסט איר, און אייערע אויגן הייבט איר אויף צו אייערע אָפּגעטער, און בלוט פאַרגיסט איר,

און דאָס לאַנד ווילט איר ירשען?
 26 איר זייט געשטאַנען אויף אייער שווערד,
 איר האָט געטאָן אומווערדיקייט,
 און איינער דעם אַנדערנס ווייב האָט איר פאַראומרייניקט,
 און דאָס לאַנד ווילט איר ירשען?
 27 אַזוי זאָלסטו זאָגן צו זיי:
 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 אַזוי ווי איך לעב,
 אַז די וואָס אין די חורבות וועלן דורכן שווערד פֿאַלן,
 און דער וואָס אויפן פרייען פעלד,
 אים גיב איך צו די חיות, אים צו פאַרצערן,
 און די וואָס אין די פעסטונגען און אין די היילן
 וועלן פון פעסט אויסשטאַרבן.
 28 און איך וועל מאַכן דאָס לאַנד אַ וויסט און וויסטעניש,
 און פאַרשטערט ווערן וועט איר שטאַלצע מאַכט,
 און די בערג פון ישראל וועלן זיין וויסט אָן אַ דורכגייער.
 29 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה,
 ווען איך מאַך דאָס לאַנד אַ וויסט און וויסטעניש,
 פאַר אַלע זייערע אומווערדיקייטן וואָס זיי האָבן געטאָן.

30 און דו מענטשנקינד,
 די קינדער פון דיין פאָלק רעדן פון דיר,
 ביז די ווענט, און אין די איינגאַנגען פון די הייזער,
 און איינער רעדט מיטן אַנדערן,
 איטלאַכער מיט זיין ברודער, אַזוי צו זאָגן:
 קומט אַקאַרשט, און הערט,
 וואָס איז דאָס וואָרט וואָס גייט אַרויס פון גאָט;
 31 און זיי קומען צו דיר ווי אַ צונויפקום פון פאָלק;
 * האַרטשפּיל: בְּתַרְבוֹת-בְּתַרְבּוּב.

און זיי זיצן פאַר דיר, ווי כלומרשט מיין פּאַלק,
און זיי הערן צו דיינע ווערטער,
אַבער זיי טוען זיי ניט;
וואָרום מיט זייער מויל ווייזן זיי ליבשאַפט,
בעת נאָך זייער גייציקייט גייט זייער האַרץ.
³²און זע, ביסט ביי זיי ווי אַ ליבעלידל
פון איינעם וואָס האָט אַ שייַן קול, און שפּילט גוט;
און זיי הערן צו דיינע ווערטער,
אַבער זיי טוען זיי ניט.
³³אַבער ווען עס קומט-זע, עס קומט-
וועלן זיי וויסן אַז אַ נביא איז געווען צווישן זיי.

לד יאון דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו
זאָגן:

²מענטשניקנד, זאָג נביאות אויף די פּאַסטוכער פון ישראל;
זאָג נביאות, און זאָלסט זאָגן צו זיי, צו די פּאַסטוכער:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
וויי, די פּאַסטוכער פון ישראל
וואָס האָבן געפיטערט זיך אַליין!
דאַרפן ניט די פּאַסטוכער די שאַף פיטערן?
³דאָס פעטס עסט איר אויף,
און מיט דער וואָל באַקליידט איר זיך,
די פעטע טוט איר שעכטן;
די שאַף פיטערן טוט איר ניט.
⁴די שלאַפע האָט איר ניט געשטאַרקט,
און די קראַנקע האָט איר ניט געהיילט,
און די צעבראַכענע האָט איר ניט אַרומגעבונדן,
און די פאַרשטויסענע האָט איר ניט אומגעקערט,

און די פארלאָרענע האָט איר ניט געזוכט,
און מיט געוואַלט האָט איר געוועלטיקט איבער זיי,
און מיט האַרטיקייט.
און זיי זיינען צעשפּרייט געוואָרן, ווייל אַן אַ פּאַסטוך,
און געוואָרן צו שפּייז פאַר יעטוועדער חיה פון פעלד,
ווייל זיי זיינען צעשפּרייט געווען.
האַבן געבלאָנדזשעט מיינע שאַף אויף אַלע בערג,
און אויף איטלאַכן הויכן בערגל;
און איבערן גאַנצן געזיכט פון דער ערד
זיינען צעשפּרייט געוואָרן מיינע שאַף,
און ניט געווען קיין פּרעגער און קיין זוכער.

י'דרום, איר פּאַסטוכער, הערט דאָס וואָרט פון גאָט:
אָזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
פאַרוואָר, ווייל מיינע שאַף זיינען געוואָרן צו רויב,
און מיינע שאַף זיינען געוואָרן צו שפּייז
פאַר יעטוועדער חיה פון פעלד, ווייל אַן אַ פּאַסטוך,
און מיינע פּאַסטוכער האָבן ניט נאַכגעפּרעגט אויף מיינע שאַף,
און די פּאַסטוכער האָבן געפּיטערט זיך אַליין,
און מיינע שאַף האָבן זיי ניט געפּיטערט,
י'דרום, איר פּאַסטוכער, הערט דאָס וואָרט פון גאָט:
אָזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך קום צו די פּאַסטוכער,
און וועל מאַנען מיינע שאַף פון זייער האַנט,
און וועל זיי אַפּשאַפּן פון פּיטערן שאַף,
און די פּאַסטוכער וועלן מער ניט פּיטערן זיך אַליין;
און איך וועל מציל זיין מיינע שאַף פון זייער מויל,
און זיי וועלן מער ניט זיין זיי צו שפּייז.

11 וּוּאָרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 אָט בין איך, און איך וועל נאָכפרעגן אויף מיינע שאַף,
 און איך וועל זיי אויפזוכן.
 12 ווי אַ פּאַסטוך ווכט נאָך זיין סטאַדע
 אין דעם טאָג וואָס ער איז צווישן זיינע שאַף די צעשפּרייטע,
 אַזוי וועל איך נאָכווכן מיינע שאַף;
 און איך וועל זיי מציל זיין פון אַלע ערטער
 וואָס זיי זיינען צעשפּרייט געוואָרן אַהין
 אין דעם טאָג פון וואַלקן און נעבל.
 13 און איך וועל זיי אַרויסציען פון די פעלקער,
 און וועל זיי אַיינזאַמלען פון די לענדער,
 און וועל זיי ברענגען אויף זייער ערד;
 און איך וועל זיי פיטערן אויף די בערג פון ישראל,
 ביי די שטראָמען, און אין אַלע ווינערטער פון לאַנד.
 14 אויף אַ גוטער פיטערונג וועל איך זיי פיטערן,
 און אויף די הויכע בערג פון ישראל וועט זיין זייער לאַנקע;
 דאָרטן וועלן זיי הויערן אין אַ גוטער לאַנקע,
 און אַ פעטע פיטערונג וועלן זיי זיך פיטערן
 אויף די בערג פון ישראל.
 15 איך וועל פיטערן מיינע שאַף,
 און איך וועל זיי מאַכן הויערן,
 זאָגט גאָט דער האַר.
 16 די פּאַרלאָרענע וועל איך אויפזוכן,
 און די פּאַרשטויסענע וועל איך אומקערן,
 און די צעבראַכענע וועל איך אַרומבינדן,
 און די קראַנקע וועל איך שטאַרקן,
 און די פעטע און די שטאַרקע וועל איך פּאַרטיליגן;
 מיט גערעכטיקייט וועל איך זיי פיטערן.

¹⁷ ואון איר מיינע שאַף, אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 זעט, איך משפט צווישן אַ לאַם און אַ לאַם,
 די ווידערס און די בעק.
¹⁸ ווינציק אייך וואָס די בעסטע פיטערונג פיטערט איר אייך,
 אַז דעם איבערבלייב פון אייער פיטערונג
 צעטראַמפלט איר מיט אייערע פיס?
 און וואָס אָפגעשטאַנען וואָסער טרינקט איר,
 אַז דאָס איבעריקע צעקויטיקט איר מיט אייערע פיס?
¹⁹ ואון מיינע שאַף פיטערן זיך
 אויף וואָס אייערע פיס האָבן צעטראַמפלט,
 און טרינקען וואָס אייערע פיס האָבן צעקויטיקט.

²⁰ דרום האָט גאָט דער האַר אזוי געזאָגט צו זיי:
 אַט בין איך, און איך וועל משפטן
 צווישן דעם פעטן לאַם און דעם מאַגערן לאַם.
²¹ ווייל מיט דער זייט און מיטן אַקסל שטופט איר,
 און מיט אייערע הערנער שטויסט איר, אַלע שלאַפּע,
 ביז איר האָט זיי צעשפּרייט דערויסן,
²² דרום וועל איך העלפן מיינע שאַף,
 און זיי וועלן מער ניט זיין צו רויב;
 און איך וועל משפטן צווישן אַ לאַם און אַ לאַם.
²³ און איך וועל אויפשטעלן איבער זיי איין פּאַסטור
 וואָס וועט זיי פיטערן—מיין קנעכט דוד;
 ער וועט זיי פיטערן, און ער וועט זיי זיין צום פּאַסטור.
²⁴ און איך יהוה וועל זיי זיין צום גאָט,
 און מיין קנעכט דוד אַ פּירשט צווישן זיי;
 איך יהוה האָב גערעדט.
²⁵ און איך וועל זיי שליסן אַ בונד פון שלום,

און וועל פאַרשטערן אַ בייזע חיה פון לאַנד,
 און זיי וועלן זיצן אין מדבר אין זיכערקייט,
 און שלאָפן אין די וועלדער.
²⁶ און איך וועל מאַכן זיי און רונד אַרום מיין באַרג
 פאַר אַ בענטשונג;
 און איך וועל מאַכן נידערן דעם רעגן אין זיין צייט;
 געבענטשטע רעגנס וועלן דאָס זיין.
²⁷ און דער בויס פון פעלד וועט געבן זיין פרוכט,
 און די ערד וועט געבן איר געוועקס;
 און זיי וועלן זיין אויף זייער ערד אין זיכערקייט;
 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה,
 ווען איך צעברעך די שטאַנגען פון זייער יאָך,
 און וועל זיי מציל זיין פון דער האַנט
 פון די וואָס אַרבעטן מיט זיי.
²⁸ און זיי וועלן מער ניט זיין אַ רויב פאַר די פעלקער,
 און די חיה פון לאַנד וועט זיי ניט פאַרצערן;
 און זיי וועלן זיצן אין זיכערקייט,
 און קיינער וועט ניט שרעקן.
²⁹ און איך וועל זיי אויפשטעלן אַ פלאַנצונג פאַר אַ שם,
 און עס וועלן מער ניט זיין אין לאַנד
 אויסגעגאַנגענע פון הונגער,
 און זיי וועלן מער ניט טראַגן
 די שאַנד פון די פעלקער.
³⁰ און זיי וועלן וויסן
 אַז איך יהוה זייער גאָט בין מיט זיי,
 און זיי, דאָס הויז פון ישראל, זיינען מיין פאַלק,
 זאָגט גאָט דער האַר.
³¹ און איר זייט מיינע שאַף;

די מענטשנשאָף פֿון מײן פיטערונג זײט איר;
און איך בין אײער גאָט, זאָגט גאָט דער האַר.

לָהּ יאָזן דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו
וואָגן:

²מענטשנקינד, טו דיין פנים צו באַרג שְׁעִיר;

און זאָג נביאות אויף אים;

³און זאָלסט וואָגן צו אים:

אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:

זע, איך קום צו דיר, באַרג שְׁעִיר,

און וועל אויסטרעקן מײן האַנט אויף דיר,

און וועל דײך מאַכן אַ וויסט און וויסטעניש.

⁴דײנע שטעט וועל איך חרב מאַכן,

און דו וועסט אַ וויסטעניש זײן;

און וועסט וויסן אַז איך בין יהוה.

⁵ווייל בײ דיר איז געווען אַן אײביקע שָׁנָאָה,

און האָסט איבערגעענטפערט די קינדער פֿון ישׂראל

אין דער מאַכט פֿון שווערד,

אין דער צײט פֿון זײער בראַך,

אין דער צײט פֿון דער לעצטער פאַרוינדיקונג,

⁶דרום, אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,

אַז צו בלוט וועל איך דײך מאַכן,

און בלוט וועט דײך נאַכיאָגן;

פאַרוואָר, אײגן בלוט האָסטו פּײנט געהאַט,

דרום זאָל בלוט דײך נאַכיאָגן.

און איך וועל מאַכן באַרג שְׁעִיר

פאַר אַ וויסט און וויסטעניש,

און וועל פאַרשניידן פֿון אים גײער און קומער.

⁸און איך וועל אָנפילן זיינע בערג מיט זיינע דערשלאָגענע;
 די יינע הייבן, און די יינע טאָלן, און אַלע די יינע גראָבנס—
 דערשלאָגענע פון שווערד וועלן פאלן אין זיי.
⁹אייביקע וויסטענישן וועל איך דיך מאַכן,
 און די יינע שטעט וועלן ניט ווידערקערן;
 און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.

¹⁰ווייל דו האָסט געזאָגט:

„די ביידע פעלקער און די ביידע לענדער וועלן מיינע ווערן,
 און מיר וועלן זיי ירשען”,

הגם גאָט איז דאָרט געווען,

¹¹דרום, אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,

אַז איך וועל טאָן אַזוי ווי דיין צאָרן און ווי דיין קנאה

וואָס דו האָסט באַוווּן, פון דיין שנאה צו זיי;

און איך וועל באַוווּסט ווערן צווישן זיי,

ווען איך וועל דיך משפטן.

¹²און וועסט וויסן אַז איך יהוה האָב געהערט

אַלע די יינע לעסטערונגען וואָס דו האָסט געזאָגט

אויף די בערג פון ישראל, אַזוי צו זאָגן:

פאַרוויסט זיינען זיי געוואָרן,

אונדז זיינען זיי געגעבן געוואָרן צו שפּיין.

¹³און איר האָט זיך געגרייסט קעגן מיר מיט אייער מויל,

און האָט געמערט קעגן מיר אייערע ווערטער;

איך האָב געהערט.

¹⁴אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:

ווען די גאַנצע ערד פרייט זיך,

וועל איך דיך מאַכן אַ וויסטעניש.

¹⁵אַזוי ווי דו האָסט זיך געפרייט

איבער דער נחלה פון דעם הויז פון ישראל,

פֶּאָרוּחָס זי איז וויסט געוואָרן,
 אַזוי וועל איך טאָן צו דיר;
 אַ וויסטעניש וועסטו ווערן, באַרג שְׁעִיר,
 און גאַנץ אָדום אין גאַנצן;
 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

וְיִאֵן דוּ מענטשניקנד, זאָג נביאות
 אויף די בערג פון ישראל,
 און זאָלסט זאָגן: בערג פון ישראל,
 הערט דאָס וואָרט פון גאָט.
 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 ווייל דער פיינט האָט אויף אײך געזאָגט: אַהאָ!
 אויך די אײביקע הייכן זיינען אונדו צו ירושה געוואָרן.
 דרום זאָג נביאות, און זאָלסט זאָגן:
 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 ווייל און באַווייל מע האָט אײך פֶּאָרוויסט
 און אײנגעשלונגען פון רונד אַרום,
 כּדי איר זאָלט ווערן אַ ירושה,
 פֶּאָר די איבעריקע פעלקער,
 און איר זייט געקומען אויף דעם גערייד פון צינגער,
 און דער באַרײדעריי פון מענטשן,
 דרום איר בערג פון ישראל,
 הערט דאָס וואָרט פון גאָט דעם האַר:
 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר
 צו די בערג און צו די הייכן,
 צו די גראַבנס און צו די טאָלן,
 און צו די וויסטע חורבות, און צו די פֶּאָרלאָזענע שטעט,
 וואָס זיינען געוואָרן צו רויב און צו שפּאַט

ביי די איבעריקע פעלקער וואָס פון רונד אַרום—
 5 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
 פאַרוואָר, אין דעם פייער פון מיין צאָרן
 האָב איך גערעדט וועגן די איבעריקע פעלקער,
 און וועגן אָדום אין גאַנצן,
 וואָס האָבן געמאַכט מיין לאַנד זיך פאַר אַ ירושה,
 מיט שמחה פון גאַנצן האַרצן,
 מיט פאַראַכטונג פון דער זעל,
 כדי עס צו פאַרטרייבן צוליב רויב.
 6 דרום זאָג נביאות איבער דער ערד פון ישראל,
 און זאָלסט זאָגן צו די בערג און צו די הייכן,
 צו די גראַבנס און צו די טאָלן:
 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 זע, אין מיין כעס און אין מיין גרימצאָרן האָב איך גערעדט,
 ווייל די שאַנד פון די פעלקער האָט איר געטראָגן.
 7 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
 איך הייב אויף מיין האַנט,⁸
 אויב די פעלקער וואָס פון רונד אַרום אייך,
 זיי גופא, וועלן ניט טראָגן זייער שאַנד!
 8 און איר, בערג פון ישראל, וועט געבן אייערע צווייגן,
 און טראָגן אייער פרוכט, פאַר מיין פאָלק ישראל;
 וואָרום זיי זיינען נאָנט צו קומען.
 9 וואָרום אַט קום איך צו אייך,
 און איך וועל זיך קערן צו אייך,
 און איר וועט באַארבעט ווערן, און פאַרזייט ווערן.
 10 און איך וועל מערן אויף אייך מענטשן,
 דאָס גאַנצע הויז פון ישראל אין גאַנצן;
 און די שטעט וועלן באַזעצט ווערן,
 און איך שווער.

און די חורבות וועלן אָפּגעבויט ווערן.
¹¹און איך וועל מערן אויף אײך מענטשן און בהמות,
און זיי וועלן זיך מערן און פרויכפערן;
און איך וועל אײך באַזעצן ווי אין אײערע פריערדיקע צייטן,
און וועל אײך באַגיטיקן מער ווי אין אײער אָנהייב;
און איר וועט וויסן אז איך בין יהוה.
¹²און איך וועל מאַכן אומגיין אויף אײך מענטשן,
מיין פּאָלק ישראל;
און זיי וועלן זיך אַרבן,
און וועסט זיי זיין פאַר אַ נחלה,
און וועסט זיי מער ניט חידער פאַרוואַרפן.

¹³אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווייל מע זאָגט צו אײך:
אַ מענטשנעסערן ביסטו,
און אַ פאַרוואַרפערן פון פעלקער ביסטו געוואָרן.
¹⁴דרום וועסטו מענטשן מער ניט עסן,
און דיינע פעלקער וועסטו מער ניט פאַרוואַרפן,
זאָגט גאָט דער האַר.
¹⁵און איך וועל זיך מער ניט מאַכן הערן
די שאַנד פון די פעלקער,
און די חרפה פון די אומות
וועסטו מער ניט טראָגן,
און דיינע פעלקער וועסטו מער ניט מאַכן שטרויכלען,
זאָגט גאָט דער האַר.

¹⁶און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אזוי צו זאָגן:
¹⁷מענטשנקינד, דאָס הייז פון ישראל ויצנדיק אויף זייער ערד,

הָאָבֶן זִי זי פֿאַראומרייניקט מיט זייער וועג
און מיט זייערע מעשים;

אַזוי ווי די אומרייניקייט פֿון אַן אָפּגעזונדערטער פֿרוי
איז געווען זייער וועג פֿאַר מיר.

¹⁵ און איך האָב אויסגעגאַסן אויף זי מיין גרימצאָרן
פֿאַר דעם בלוט וואָס זי האָבן פֿאַרגאַסן אין לאַנד,
און ווייל מיט זייערע אָפּגעטער האָבן זי עס פֿאַראומרייניקט.

¹⁹ און איך האָב זי צעשפּרייט צווישן די פעלקער,
און זי זיינען צעוואָרפֿן געוואָרן אין די לענדער;
לויט זייער וועג און לויט זייערע מעשים
האָב איך זי געמשפּט.

²⁰ און אז זי זיינען געקומען צו די פעלקער
וואָס זי זיינען געקומען אַהין,

האָבן זי פֿאַרשוועכט מיין הייליקן נאָמען,
אַז מע האָט אויף זי געזאָגט:

דאָס פֿאַלק פֿון גאַט זיינען דיִדאָזיקע,
און פֿון זיין לאַנד קומען זי אַרויס.

²¹ און איך האָב געשווינט מיין הייליקן נאָמען,
וואָס דאָס הויז פֿון ישראל האָט אים פֿאַרשוועכט
צווישן די פעלקער וואָס זי זיינען געקומען אַהין.

²² דרום זאָג צו דעם הויז פֿון ישראל:

אַזוי האָט געזאָגט גאַט דער האַר:

ניט פֿון אַייערטוועגן טו איך, הויז פֿון ישראל,
נייערט פֿאַר מיין הייליקן נאָמען,

וואָס איר האָט פֿאַרשוועכט צווישן די פעלקער
וואָס איר זייט געקומען אַהין.

²³ און איך וועל הייליקן מיין גרויסן נאָמען,

וואָס איז פאַרשוועכט געוואָרן צווישן די פעלקער,
 וואָס איר האָט פאַרשוועכט צווישן זיי;
 און די פעלקער וועלן וויסן אַז איך בין יהוה,
 זאָגט גאָט דער האַר,
 ווען איך ווער געהייליקט דורך אַיך פאַר זייערע אויגן.
²⁴ און איך וועל אַיך צונויפנעמען פון די פעלקער,
 און וועל אַיך אַיינואַמלען פון אַלע לענדער,
 און אַיך ברענגען אויף אַייער ערד.
²⁵ און איך וועל שפּריצן אויף אַיך ריינע וואַסער,
 און איר וועט ריין ווערן;
 פון אַלע אַייערע אומריינקייטן און פון אַלע אַייערע אָפּגעטער
 וועל איך אַיך רייניקן.
²⁶ און איך וועל אַיך געבן אַ ניי האַרץ,
 און אַ ניי געמיט וועל איך אַריינגעבן אין אַיך,
 און איך וועל אָפּטאָן דאָס האַרץ פון שטיין פון אַייער לייב,
 און וועל אַיך געבן אַ האַרץ פון פלייש.
²⁷ און מיין גייסט וועל איך אַריינגעבן אין אַיך,
 און וועל מאַכן אַז אין מינע חוקים זאָלט איר גיין,
 און מינע געזעצן זאָלט איר היטן און טאָן.
²⁸ און איר וועט זיצן אין דעם לאַנד
 וואָס איך האָב געגעבן אַייערע עלטערן,
 און איר וועט מיר זיין צום פּאָלק,
 און איך וועל אַיך זיין צום גאָט.
²⁹ און איך וועל אַיך העלפן פון אַלע אַייערע אומריינקייטן;
 און איך וועל רופן צו דער תּבואה, און וועל זי מערן,
 און וועל ניט געבן אויף אַיך קיין הונגער.
³⁰ און איך וועל מערן די פּרוכט פון בוים,
 און די וואַקסונג פון פעלד,

כדי איר זאָלט מער ניט אויסשטיין
 די חרפה פון הונגער צווישן די פעלקער.
³¹ און איר וועט זיך דערמאָנען אַייערע שלעכטע וועגן,
 און אַייערע מעשים וואָס זיינען ניט גוט געווען,
 און איר וועט זיך עקלען פאַר זיך אַליין
 איבער אַייערע זינד און איבער אַייערע אומווערדיקייטן.
³² ניט פון אַייערטוועגן טו איך, זאָגט גאָט דער האַר;
 זאָל דאָס באַוווּסט זיין צו אַיך;
 זייט אין בושה און שעמט אַיך פאַר אַייערע וועגן,
 איר הויז פון ישראל.

³³ אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 אין דעם טאָג וואָס איך רייניק אַיך פון אַלע אַייערע זינד,
 וועל איך באַזעצן די שטעט,
 און די חורבות וועלן אָפגעבויט ווערן.
³⁴ און דאָס פאַרוויסטע לאַנד וועט באַאַרבעט ווערן,
 אַנשטאַט וואָס עס איז געווען אַ וויסטעניש
 פאַר די אויגן פון איטלאַכן דורכגייער.
³⁵ און מע וועט זאָגן:
 דאָסדאָזיקע לאַנד דאָס פאַרוויסטע
 איז געוואָרן ווי דער גאַרטן פון עֶדֶן,
 און די שטעט די חרבע און פאַרוויסטע און צעשטערטע
 זיינען באַפעסטיקטע באַזעצט.
³⁶ און וויסן וועלן די פעלקער
 וואָס וועלן איבערבלייבן רונד אַרום אַיך,
 אַז איך יהוה האָב אָפגעבויט די צעשטערטע ערטער,
 האָב באַפלאַנצט דאָס פאַרוויסטע;
 איך יהוה האָב גערעדט און וועל טאָן.

37 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 אויך דערין וועל איך זיך לאָזן דערבעטן
 פון דעם הויז פון ישראל, זיי צו טאָן:
 איך וועל זיי מערן מענטשן ווי שאָף.
 38 ווי די הייליקע שאָף,
 ווי די שאָף פון ירושלים אין אירע יום־טובים,
 אַזוי וועלן זיין די חרבע שטעט פול מיט מענטשנשאָף;
 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

ר' יְדִי הָאֵנֶט פֿון גאָט איז געווען אויף מיר,
 און ער האָט מיך אַרויסגעטראָגן מיט דעם גייסט פֿון גאָט,
 און האָט מיך אַראָפֿגעלאָזט אין מיטן פֿון דעם טאָל,
 און ער איז געווען פֿול מיט ביינער.
 2 און ער האָט מיך פֿאַרבייגעפֿירט פֿאַרביי זיי רונד אַרום,
 ערשט זיי זיינען געווען זייער פֿיל איבערן טאָל,
 און פֿאַרוואָר, זיי זיינען געווען זייער פֿאַרטריקנט.
 3 און ער האָט צו מיר געזאָגט:
 מענטשנקינד, קענען דיִדאָזיקע ביינער לעבעדיק ווערן?
 האָב איך געזאָגט: גאָט דו האַר, דו ווייסט דאָך.
 4 האָט ער צו מיר געזאָגט: זאָג נביאות צו דיִדאָזיקע ביינער,
 און זאָלסט זאָגן צו זיי:
 איר טרוקענע ביינער, הערט דאָס וואָרט פֿון גאָט:
 5 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר צו דיִדאָזיקע ביינער:
 זעט, איך ברענג אַרײַן אין אײַך אַן אָטעם,
 און איר וועט לעבעדיק ווערן.
 6 יאָ, איך וועל געבן אויף אײַך אַדערן,
 און וועל אַרויפֿטאָן אויף אײַך פֿלייש,
 און אַרויפֿציען אויף אײַך אַ הויט,

און אַרײַנגעבן אין אײך אַן אָטעם,
און איר וועט לעבעדיק ווערן;
און איר וועט וויסן אז איך בין יהוה.

7און איך האָב נביאות געזאָגט
אזוי ווי איך בין באַפוילן געוואָרן;
און עס איז געוואָרן אַ גערויש,
ווי איך האָב נביאות געזאָגט;
ערשט אַ גערוידער,
און די ביינער האָבן גענענט ביין צו ויין ביין.
8און איך האָב געזען, ערשט אַדערן זיינען אויף זיי,
און פלײש איז אַרויפגעוואַקסן,
און אַ הויט האָט זיך אַריבערגעצויגן אויף זיי פון אויבן;
נאָר קיין אָטעם איז אין זיי נישט געווען.
9האָט ער צו מיר געזאָגט:
זאָג נביאות צו דעם אָטעם,
זאָג נביאות, דו מענטשנקינד,
און זאָלסט זאָגן צו דעם אָטעם:
אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
פון די פיר ווינטן קום, דו אָטעם,
און הויך אַרײַן אין די דאַזיקע הרוגים,
אז זיי זאָלן לעבעדיק ווערן.

10און איך האָב נביאות געזאָגט
אזוי ווי ער האָט מיר באַפוילן,
און דער אָטעם איז אין זיי אַרײַן,
און זיי זיינען לעבעדיק געוואָרן;
און זיי האָבן זיך געשטעלט אויף זייערע פיס,

א זייער זייער גרויסע מחנה.
 11און ער האָט צו מיר געזאָגט:
 מענטשנקינד, די דאָזיקע ביינער, זיי זיינען
 דאָס גאַנצע הויז פון ישראל;
 זע, זיי זאָגן:
 פאַרטריקנט זיינען אונדזערע ביינער,
 און פאַרלאָרן איז אונדזער האָפּונג;
 פאַרשניטן זיינען מיר.
 12דרום זאָג נביאות, און זאָלסט זאָגן צו זיי:
 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 זע, איך עפּן אַייערע קברים,
 און וועל אַיך, מיין פּאָלק, אויפברענגען פון אַייערע קברים.
 און אַיך ברענגען אויף דער ערד פון ישראל.
 13און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה,
 ווען איך עפּן אַייערע קברים,
 און ווען איך ברענג אַיך אויף, מיין פּאָלק, פון אַייערע קברים,
 14און איך וועל אַריינגעבן מיין גייסט אין אַיך,
 און איר וועט לעבעדיק ווערן;
 און איך וועל אַיך באַרוען אויף אַייער ערד;
 און איר וועט וויסן אַז איך יהוה
 האָב גערעדט און געטאָן, זאָגט יהוה.

15און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
 16און דו מענטשנקינד, נעם דיר איין האָלץ, און שרייב אָן אויף
 אים: פאַר יהודה, און פאַר די קינדער פון ישראל זיינע חברים;
 און נעם דיר איין האָלץ, און שרייב אָן אויף אים: פאַר יוסף—
 דער האָלץ פון אפרים, און פון דעם גאַנצן הויז פון ישראל זיינע
 חברים; 17און גענען זיי דיר איינעם צום אַנדערן אין איין האָלץ,

אַז זיי זאָלן ווערן איינס אין דיין האַנט. ¹⁸און אַז די קינדער פון דיין פּאָלק וועלן זאָגן צו דיר, אַזוי צו זאָגן: ווילסטו אונדז ניט זאָגן וואָס די דאָזיקע זיינען דיר? ¹⁹רעד צו זיי: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: זעט, איך נעם דעם האַלץ פון יוסף וואָס אין דער האַנט פון אפרים, און די שבטים פון ישראל זיינען חברים, און איך וועל זיי צוטאָן צו אים אין איינעם מיט דעם האַלץ פון יהודה, און איך וועל זיי מאַכן פאַר איין האַלץ, און זיי וועלן ווערן איינער אין מיין האַנט. ²⁰און די העלצער וואָס דו וועסט אויף זיי שרייבן, זאָלן זיין אין דיין האַנט פאַר זייערע אויגן. ²¹און רעד צו זיי:

אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:

זע, איך נעם צונויף די קינדער פון ישראל פון צווישן די פעלקער, וואָס זיי זיינען אַוועק אַהין, און איך וועל זיי אַיינזאַמלען פון רונד אַרום, און וועל זיי ברענגען אויף זייער ערד. ²²און איך וועל זיי מאַכן פאַר איין פּאָלק אין לאַנד, אויף די בערג פון ישראל, און איין מלך וועט זיין ביי זיי אַלעמען צום מלך; און זיי וועלן מער ניט זיין אין צוויי פעלקער, און וועלן מער ניט צעטיילט ווערן ווידער אין צוויי מלוכות. ²³און זיי וועלן זיך מער ניט פאַראומרייניקן מיט זייערע אָפּגעטער, און מיט זייערע אומווערדיקייטן, און מיט אַלע זייערע פאַרברעכן; און איך וועל זיי העלפן פון אַלע זייערע וויינערטער וואָס זיי האָבן געזינדיקט אין זיי, און איך וועל זיי רייניקן; און זיי וועלן מיר זיין צום פּאָלק, און איך וועל זיי זיין צום גאָט.

24 און מיין קנעכט דוד וועט זיין אַ מלך איבער זיי,
 און איין פּאַסטוך וועט זיין ביי זיי אַלעמען;
 און אין מיינע געזעצן וועלן זיי גיין,
 און מיינע חוקים וועלן זיי היטן און זיי טאָן.
 25 און זיי וועלן זיצן אויף דעם לאַנד
 וואָס איך האָב געגעבן צו מיין קנעכט, צו יעקבן,
 וואָס אייערע עלטערן זיינען געזעסן דערין;
 און זיי וועלן זיצן דערויף,
 זיי, און זייערע קינדער, און זייערע קינדסקינדער ביז אייביק;
 און מיין קנעכט דוד וועט זיי זיין אַ פירשט אויף אייביק.
 26 און איך וועל זיי שליסן אַ בונד פון שלום—
 אַן אייביקער בונד וועט עס זיין מיט זיי;
 און איך וועל זיי באַזעצן, און זיי מערן,
 און וועל מאַכן מיין הייליקטום צווישן זיי אויף אייביק.
 27 און מיין רואונג וועט זיין איבער זיי;
 און איך וועל זיי זיין צום גאָט,
 און זיי וועלן מיר זיין צום פּאָלק.
 28 און די פעלקער וועלן וויסן אַז איך יהוה הייליק ישראל,
 ווען מיין הייליקטום וועט זיין צווישן זיי אויף אייביק.

לח יאון דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו
 זאָגן:

2 מענטשנקינד, טו דיין פנים צו גוגן אין לאַנד מְגוּגָה,
 דעם אויבערפירשט פון מְשָׁךְ און תּוֹבֵל,
 און זאָג נביאות אויף אים;
 3 און זאָלסט זאָגן: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האָר:
 זע, איך קום צו דיר, גוּג,
 דו אויבערפירשט פון מְשָׁךְ און תּוֹבֵל.

4 און איך וועל דיך פאַרנאַרן,
 און וועל אַרײַנטאָן רינגען אין דיײַנע קינבאַקן,
 און וועל דיך אַרויסציען מיט דיין גאַנצן חיל,
 פּערד און רײטער, פּראַכטיק אָנגעטאָן אַלע,
 אַ גרויס געזעמל, מיט פּאַנצערס און שילדן,
 וואָס האַלטן שווערדן אַלע.
 5 פּאַרס, כּוש, און פּוט מיט זיי,
 אַלע מיט שילדן און קיזערס.
 6 גומר, און אַלע אירע מחנות,
 דאָס הויז פון תּוֹגְרָמָה,
 די עקן פון צפון, און אַלע זײַערע מחנות—
 פיל פעלקער מיט דיר.
 7 ברייט דיך אָן און זיי אָנגעברייט,
 דו און אַלע דיײַנע געזעמלען
 וואָס זײַנען אַײַנגעזאַמלט אַרום דיר,
 און זיי ביי זיי אָפּגעהיט.
 8 אין פיל טעג אַרום וועסטו באַפוילן ווערן,
 אין סוף פון די יאָרן וועסטו קומען אויף אַ לאַנד,
 וואָס איז אומגעקערט פון שווערד,
 וואָס איז אַײַנגעזאַמלט פון פיל פעלקער—
 אויף די בערג פון ישראל,
 וואָס זײַנען געווען אַ שטענדיקע וויסטעניש;
 אָבער עס איז אַרויסגעצויגן געוואָרן פון די פעלקער,
 און זיי זיצן אין זיכערקייט אַלע.
 9 און וועסט אַרויפגיין ווי עס קומט אַ געוויטער,
 ווי אַ וואַלקן צו באַדעקן די ערד וועסטו זיין,
 דו און אַלע דיײַנע מחנות, און פיל פעלקער מיט דיר.

¹⁰אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
און עס וועט זיין אין יענעם טאָג,
וועלן דיר אַרויפקומען זאַכן אויפן האַרצן,
און וועסט טראַכטן אַ בייזע טראַכטונג.
¹¹און וועסט זאָגן:

איך וועל אַרויפגיין אויף דעם לאַנד פון אָפענע שטעט,
איך וועל קומען אויף די רואיקע וואָס זיצן אין זיכערקייט,
וואָס זיצן אַלע אָן אַ מויער,
און ניטאָ ביי זיי ריגל און טויערן;
¹²צו רויבן זאַקרויב, און צו ראַבעווען רויב,
צו לייגן דיין האַנט אויף חורבות באַזעצטע,
און אויף אַ פּאָלק אַיינגעזאַמלט פון פיל פעלקער,
וואָס האָט אָנגעשאַפט פי און פאַרמעג-
די וואָס זיצן אויפן נאָפּל פון דער ערד.
¹³שבאָ, און דָן, און די סוחרים פון תּרשיש,
און אַלע אירע יונגלייבן, וועלן זאָגן צו דיר:
קומסטו זאַקרויב צו רויבן?
האַסטו אַיינגעזאַמלט דיין געזעמל רויב צו ראַבעווען?
זילבער און גאָלד אַוועקצוטראַגן?
פי און פאַרמעג אַוועקצונעמען?
פיל זאַקרויב צו רויבן?

¹⁴דרום זאָג נביאות, דו מענטשנקינד,
און זאַלסט זאָגן צו גוֹגן:
אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
פאַרוואָר, אין יענעם טאָג
וואָס מיין פּאָלק ישראל זיצט אין זיכערקייט,
וועסטו זיך דערוויסן.

¹⁵און וועסט קומען פון דיין אָרט,
פון די עקן פון צפון,
דו, און פיל פעלקער מיט דיר,
רייטער אויף פערד אַלע,
אַ גרויס געזעמל, און חיל אַ סך.
¹⁶און וועסט אַרויפגיין אויף מיין פּאַלק ישראל
ווי אַ וואַלקן צו באַדעקן די ערד—
אין סוף פון די טעג וועט דאָס זיין—
און איך וועל דיך ברענגען אויף מיין לאַנד,
כדי די אומות זאָלן מיך דערקענען,
ווען איך ווער געהייליקט דורך דיר, גוג,
פאַר זייערע אויגן.

¹⁷אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
דו ביסט דאָך דער וואָס איך האָב אָנגעזאָגט
אין פריערדיקע טעג דורך מיינע קנעכט
די נביאים פון ישראל,
וואָס האָבן נביאות געזאָגט אין יענע טעג
יאָרן נאַכאַנאַנד,
אַז איך וועל דיך ברענגען אויף זיי.
¹⁸און עס וועט זיין אין יענעם טאָג,
אין דעם טאָג וואָס גוג קומט אויף דער ערד פון ישראל,
זאָגט גאָט דער האַר,
וועט אויפגיין מיין גרימצאָרן אין מיין נאָז.
¹⁹און אין מיין פאַרדראָס,
אין דעם פּייער פון מיין צאָרן האָב איך גערעדט:
אויב אין יענעם טאָג וועט ניט זיין
אַ גרויסע ציטערניש אויף דער ערד פון ישראל!

20 און ציטערן וועלן פאַר מיר די פישן פון ים,
 און דער פויגל פון הימל,
 און די חיה פון פעלד,
 און יעטוועדער שרץ וואָס קריכט אויף דער ערד,
 און יעטוועדער מענטש וואָס אויפן געזיכט פון דער ערד;
 און צעשטערט ווערן וועלן די בערג,
 און אַיינפאַלן וועלן די פעלזטרעפּ,
 און יעטוועדער מויער וועט צו דער ערד פאַלן.
 21 און איך וועל רופן קעגן אים אויף אַלע מיינע בערג אַ שווערד,
 זאָגט גאָט דער האַר;
 איינעמס שווערד וועט זיין קעגן אַנדערן.
 22 און איך וועל זיך משפטן מיט אים,
 מיט פעסט און מיט בלוט;
 און אַ פלייציקן רעגן, און האַגלשטיינער, פייער, און שוועבל,
 וועל איך מאַכן רעגענען אויף אים און אויף זיינע מחנות,
 און אויף די פיל פעלקער וואָס מיט אים.
 23 און איך וועל געגרייסט ווערן און געהייליקט ווערן,
 און איך וועל זיך לאָזן דערקענען פאַר די אויגן פון פיל אומות,
 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

למ יאון דו מענטשנקינד, זאָג נביאות אויף גוֹג,
 און זאָלסט זאָגן:

אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 זע, איך קום צו דיר, גוֹג,

דו אויבערפירשט פון מְשָׁךְ און תּוֹבֵל.

2 און איך וועל דיך פאַרנאַרן, און דיך פירן,

און וועל דיך אויפברענגען פון די עקן פון צפון,

און דיך ברענגען אויף די בערג פון ישראל.

און איך וועל אַרויסשלאַגן דיין בויגן פון דיין לינקער האַנט,
און דייע פּיילן וועל איך פון דיין רעכטער האַנט מאַכן
אַרויספאַלן.

אויף די בערג פון ישראל וועסטו פאַלן,
דו, און אַלע דייע מחנות,

און די פעלקער וואָס מיט דיר;
פאַר אַלערליי געפליגלטע רויבפויגלען
און די חיות פון פעלד,

האַב איך דיר געגעבן צו שפּיין.

אויפן פּרייען פעלד וועסטו פאַלן,

וואָרום איך האָב גערעדט, זאָגט גאָט דער האַר.

און איך וועל אָנשיקן אַ פּייער אויף מְנוּג,

און אויף די וואָס זיצן אויף די אינולען אין זיכערקייט;

און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

און מײן הייליקן נאָמען

וועל איך באַוווּסט מאַכן צווישן מײן פּאָלק ישראל,

און איך וועל מער ניט לאָזן פאַרשוועכט ווערן

מײן הייליקן נאָמען;

און די פעלקער וועלן וויסן

אַז איך יהוה בין הייליק אין ישראל.

זע, עס קומט, און עס געשעט, זאָגט גאָט דער האַר;

דאָס איז דער טאָג וואָס איך האָב אָנגעזאָגט.

און די באַוווּינער פון די שטעט פון ישראל וועלן אַרויסגיין,

און וועלן ברענען און הייצן

מיט וואָפן און שילדן און פּאַנצערס,

מיט בויגנס און מיט פּיילן,

און מיט האַנטשטעקנס און מיט שפּיין,

און זיי וועלן ברענען פּייער דערמיט זיבן יאָר.

¹⁰און זיי וועלן ניט נעמען האַלץ פון פעלד,
און ניט האַקן פון די וועלדער,
נייערט מיטן וואַפן וועלן זיי ברענען פֿייער;
און זיי וועלן באַראַבעווען זייערע באַראַבעווער.
און באַרויבן זייערע רויבער,
זאָגט גאָט דער האַר.

¹¹און עס וועט זיין אין יענעם טאָג, וועל איך געבן גוגן אַן
אַרט פֿאַר אַ קבר אין ישראל, דעם טאָל פון די דורכגייער צום
מזרח פון ים; און עס וועט פֿאַרשפּאַרן די דורכגייער דעם וועג;
און מע וועט דאָרטן באַגראָבן גוגן און זיין גאַנצן המון, און
מע וועט עס רופן גִרְהֶמוֹן־גֹּגִי.¹² און דאָס הייז פון ישראל וועט
זיי באַגראָבן ויבן חדשים נאָכאַנאַנד, כּדי צו רייניקן דאָס לאַנד.
¹³און דאָס גאַנצע פֿאָלק פון לאַנד וועט זיי באַגראָבן; און זיי
וועט זיין פֿאַר אַ שם דער טאָג וואָס איך ווער געערלאַכט,
זאָגט גאָט דער האַר.¹⁴ און שטענדיקע לייט וועט מען אָפּשיידן
וואָס וועלן דורכגיין דורכן לאַנד, צו באַגראָבן מיט די דורכ־
גייער די וואָס זיינען געבליבן אויפן געזיכט פון לאַנד, כּדי עס
צו רייניקן—צום סוף פון ויבן חדשים וועלן זיי עס דורכזוכן.
¹⁵און אַז די דורכגייער וועלן דורכגיין דורכן לאַנד, און עמיצער
וועט דערזען אַ בייך פון אַ מענטשן, וועט ער אויפשטעלן
דערביי אַ צייכן, ביז די באַגרעבער וועלן אים באַגראָבן אין גִרְ
הֶמוֹן־גֹּגִי.¹⁶ און המוֹנֶה וועט אויך זיין דער נאָמען פון אַ שטאָט.
אַזוי וועלן זיי רייניקן דאָס לאַנד.

¹⁷און דו מענטשנקינד, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זאָג צו אַלערליי געפליגלטע פּוּיגלען,
און צו אַלע חיות פון פעלד:
זאַמלט אַיך אַיין, און קומט;
קלייבט אַיך אויף פון רונד אַרום
" דער טאָל פון טום המון אָדער מאַסע. " המון, מאַסע.

צו מיין שלאַכטונג וואָס איך שלאַכט פאַר אַיך,
 אַ גרויסע שלאַכטונג אויף די בערג פון ישראל,
 און איר וועט עסן פלייש, און טרינקען בלוט.
¹⁸ פלייש פון גיבורים וועט איר עסן,
 און בלוט פון פירשטן פון דער ערד וועט איר טרינקען;
 ווידערס, לעמער, און בעק,
 אַקסן, געשטאַפטע פון בָּשֶׁן אַלע.
¹⁹ און איר וועט עסן פעטס צו זאַט,
 און וועט טרינקען בלוט צום שיכור ווערן,
 פון מיין שלאַכטונג וואָס איך האָב געשלאַכט פאַר אַיך.
²⁰ און איר וועט זיך זעטן ביי מיין טיש מיט פּערד און רייטער,
 מיט גיבורים און אַלערליי מלחמה־לייט,
 זאָגט גאָט דער האַר.
²¹ און איך וועל געבן מיין כבוד צווישן די פעלקער,
 און אַלע פעלקער וועלן זען מיין משפט וואָס איך האָב געטאַן,
 און מיין האַנט וואָס איך האָב אַרויפגעטאַן אויף זיי.
²² און דאָס הויז פון ישראל וועט וויסן
 פון יענעם טאָג אָן און ווייטער,
 אַז איך בין יהוה זייער גאָט.
²³ און די פעלקער וועלן וויסן,
 אַז דורך זייערע זינד איז אין גלות אַוועק דאָס הויז פון ישראל,
 פאַרוואָס זיי האָבן געפּעלשט אָן מיר,
 און איך האָב פאַרבאָרגן מיין פנים פון זיי;
 און איך האָב זיי געגעבן אין דער האַנט פון זייערע פיינט,
 און זיי זיינען געפאַלן דורכן שווערד אַלע.
²⁴ לויט זייער אומריינקייט און לויט זייערע פאַרברעכן
 האָב איך געטאַן מיט זיי,
 און פאַרבאָרגן מיין פנים פון זיי.

25 פֿאַרוואָר, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 אַצונד וועל איך אומקערן די געפֿאַנגענשאַפט פֿון יעקב,
 און וועל דערבאַרימען דאָס גאַנצע הויז פֿון ישׂראל;
 און איך וועל זיך אָננעמען פֿאַר מיין הייליקן נאָמען.
 26 און זיי וועלן טראָגן זייער שאַנד,
 און זייער גאַנצע פעלשונג וואָס זיי האָבן געפעלשט אָן מיר,
 ווען זיי זיצן אויף זייער ערד אין זיכערקייט,
 און קיינער שרעקט זיי ניט;
 27 ווען איך קער זיי צוריק פֿון די פעלקער,
 און וועל זיי אַיינואַמלען פֿון די לענדער פֿון זייערע פֿיינט,
 און וועל געהייליקט ווערן דורך זיי
 פֿאַר די אויגן פֿון פֿיל אומות.
 28 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה זייער גאָט,
 ווען איך פֿאַרטרייב זיי צו די אומות,
 און וועל זיי דערנאָך אַיינואַמלען אויף זייער ערד;
 און איך וועל פֿון זיי מער ניט איבערלאָזן דאָרטן.
 29 און איך וועל מער ניט פֿאַרבאָרגן מיין פֿנים פֿון זיי,
 וואָרום איך האָב אויסגעגאָסן מיין גייסט
 אויף דעם הויז פֿון ישׂראל,
 וואָנט גאָט דער האַר.

מ יאין פינף און צוואַנציקסטן יאָר פֿון אונדזער גלות, אין
 אָנהייב יאָר, אין צענטן טאָג פֿון חודש, אין פֿערצנטן יאָר
 נאָכדעם ווי די שטאָט איז געשלאָגן געוואָרן, גענוי אין דעם
 דאָזיקן טאָג, איז געווען אויף מיר די האַנט פֿון גאָט, און ער האָט
 מיך אַהין געבראַכט. 2 אין זעאוונגען פֿון גאָט האָט ער מיך
 געבראַכט קיין ארץ־ישׂראל, און ער האָט מיך אַראָפֿגעלאָזט
 אויף אַ זייער הויכן באָרג, און אויף אים איז געווען אַזוי ווי דאָס

געבוי פון אַ שטאַט, אין דרום. ³און ער האָט מיך אַהין געבראַכט, ערשט דאָרטן איז אַ מאָן וואָס זיין אויסזען איז אַזוי ווי דאָס אויסזען פון קופער, און אַ פלאַקסענע שוור איז אין זיין האַנט, און אַ מעסטשטאַנג; און ער שטייט אין טויער. ⁴און דער מאָן האָט צו מיר גערעדט: מענטשנקינד, זע מיט דייע אַויגן, און מיט דייע אויערן הער, און לייג צו דיין האַרץ צו אַלץ וואָס איך ווייז דיר, וואָרום כּדי דיר צו ווייזן ביסטו געבראַכט געוואָרן אַהער; דערצייל אַלץ וואָס דו זעסט צו דעם הויז פון ישראל.

⁵און זע, אַ מויער איז געווען דרויסן פון דעם הויז רונד אַרום; און אין דער האַנט פון דעם מאָן איז געווען אַ מעסט שטאַנג פון זעקס איילן, איטלאַכע פון אַן אייל מיט אַ האַנט ברייט; און ער האָט אָפּגעמאַסטן די ברייט פון דעם בגין, איין שטאַנג, און די הייך איין שטאַנג.

⁶און ער איז געקומען צו אַ טויער וואָס זיין פּאַדערויט איז געווען צו מזרח, און ער איז אַרויפגעגאַנגען אויף זיינע טרעפּ, און האָט אָפּגעמאַסטן די שוועל פון דעם טויער, איין שטאַנג די ברייט—די איין שוועל, איין שטאַנג די ברייט. ⁷און איטלאַכער אַלקער איז געווען איין שטאַנג די לענג, און איין שטאַנג די ברייט, און צווישן די אַלקערס פינף איילן; און די שוועל פון דעם טויער לעבן דעם פירהויז פון טויער פון אינעווייניק איז געווען איין שטאַנג. ⁸און ער האָט אָפּגעמאַסטן דאָס פירהויז פון טויער פון אינעווייניק, איין שטאַנג. ⁹און ער האָט אָפּגעמאַסטן דאָס פירהויז פון טויער, אַכט איילן, און זיינע טירזיילן, צוויי איילן; און דאָס פירהויז פון טויער איז געווען פון אינעווייניק. ¹⁰און די אַלקערס פון דעם טויער צו מזרח זיינען געווען דריי פון דער זייט, און דריי פון דער אַנדער זייט; איין מאָס פאַר זיי דרייען, און איין מאָס פאַר די טירזיילן פון דער זייט און פון

דער אַנדער זייט. ¹¹און ער האָט אָפּגעמאַסטן די ברייט פון דעם טויעראַיינגאַנג, צען איילן; די לענג פון טויער, דרייצן איילן. ¹²און אַן אַרומצאַם איז געווען פאַר די אַלקערס, איין אייל נפּון דער זייט, און איין אייל אַרומצאַם פון דער אַנדער זייט; און די אַלקערס זיינען געווען זעקס איילן פון דער זייט, און זעקס איילן פון דער אַנדער זייט. ¹³און ער האָט אָפּ געמאַסטן דעם טויער, פון דעם דאָך פון איין אַלקער צו דעם אַנטקעגנדיקן דאָך, פינף און צוואַנציק איילן די ברייט; אַן עפענונג קעגן אַן עפענונג. ¹⁴און ער האָט געמאַכט די טירזיילן זעכציק איילן, ביז אויף די טירזיילן פון הויף אין די טויערן רונד אַרום. ¹⁵און פון דער פּאָדערזייט פון דעם אַיינגאַנגטויער ביז דער פּאָדערזייט פון דעם אינעווייניקסטן פירהויז פון טויער איז געווען פּופציק איילן. ¹⁶און שמאַלע פענצטער זיינען געווען אין די אַלקערס, און אין זייערע טירזיילן, אינעווייניקצו צום טויער רונד אַרום, און אַזוי אין די געוועלבן; און פענצטער רונד אַרום אינעווייניקצו; און אויף די טירזיילן טייטלבויער. ¹⁷און ער האָט מיך געבראַכט אין דעם אויסנווייניקסטן הויף, ערשט דאָרטן זיינען קאַמערן, און אַ פּלאַסטערונג איז געמאַכט אין הויף רונד אַרום; דרייסיק קאַמערן אויף דער פּלאַסטערונג. ¹⁸און די פּלאַסטערונג איז געווען ביי דער זייט פון די טויערן אַקעגן דער לענג פון די טויערן—די אונטערשטע פּלאַסטערונג. ¹⁹און ער האָט אָפּגעמאַסטן די ברייט, פון פאַר דעם אונטערשטן טויער ביז פאַר דעם אינעווייניקסטן הויף פון אויסנווייניק, הונדערט איילן, אין מזרח און אין צפון. ²⁰אויך דעם טויער פון דעם אויסנווייניקסטן הויף וואָס זיין פּאָדערזייט איז געווען צו צפון, האָט ער אויסגעמאַסטן, זיין לענג און זיין ברייט. ²¹און זיינע אַלקערס זיינען געווען דריי פון דער זייט און דריי פון דער אַנדער זייט; און זיינע טירזיילן

און זיינע געוועלעבן אזוי ווי די מאָס פון דעם ערשטן טויער;
פופציק איילן זיין לענג, און די ברייט פינף און צוואַנציק איילן.
²²און זיינע פענצטער, און זיינע געוועלעבן, און זיינע טייל-
בויער, אזוי ווי די מאָס פון דעם טויער וואָס זיין פּאָדערווייט
איז געווען צו מזרח; און אויף זיבן טרעפּ איז מען אַרויפגעגאַנגען
אין אים; און זיינע געוועלעבן זיינען געווען פאַר זיי. ²³און אַ
טויער צום אינעווייניקסטן הויף איז געווען קעגן טויער צו צפון,
און צו מזרח; און ער האָט אָפּגעמאַסטן פון טויער צו טויער
הונדערט איילן.

²⁴און ער האָט מיך געפירט צו דרום, ערשט דאָרטן איז
אַ טויער צו דרום; און ער האָט אָפּגעמאַסטן זיינע טירזיילן
און זיינע געוועלעבן אזוי ווי יענע מאָסן. ²⁵און פענצטער זיינען
געווען אין אים, און אין זיינע געוועלעבן רונד אַרום, אזוי ווי יענע
פענצטער; פופציק איילן די לענג, און די ברייט פינף און
צוואַנציק איילן. ²⁶און זיבן טרעפּ זיינען געווען זיין אַרויפגאַנג,
און זיינע געוועלעבן זיינען געווען פאַר זיי; און ער האָט געהאַט
טייטלבויער, איינעם פון דער זייט, און איינעם פון דער
אַנדער זייט, אויף זיינע טירזיילן. ²⁷און אַ טויער איז געווען
צום אינעווייניקסטן הויף אַקעגן דרום; און ער האָט אָפּגעמאַסטן
פון טויער צו טויער אַקעגן דרום הונדערט איילן.

²⁸און ער האָט מיך געבראַכט צום אינעווייניקסטן הויף
דורך דעם טויער פון דרום, און ער האָט אָפּגעמאַסטן דעם
טויער פון דרום אזוי ווי יענע מאָסן. ²⁹און זיינע אַלקערס, און
זיינע טירזיילן, און זיינע געוועלעבן, זיינען געווען אזוי ווי יענע
מאַסן; און פענצטער זיינען געווען אין אים, און אין זיינע
געוועלעבן רונד אַרום; פופציק איילן די לענג, און די ברייט
פינף און צוואַנציק איילן. ³⁰און געוועלעבן זיינען געווען רונד
אַרום; די לענג איז געווען פינף און צוואַנציק איילן, און די

ברייט פינף איילן.³¹ און זיינע געוועלעבן זיינען געווען צום אויסנווייניקסטן הויף צו, און טייטלבויםער זיינען געווען אויף זיינע טירזיילן; און אַכט טרעפּ זיינען געווען זיין אַרויפגאַנג.
³²און ער האָט מיך געבראַכט אין דעם אינעווייניקסטן הויף אַקעגן מזרח, און ער האָט אָפּגעמאַסטן דעם טויער אַזוי ווי יענע מאָסן.³³ און זיינע אַלקערס, און זיינע טירזיילן, און זיינע געוועלעבן, זיינען געווען אַזוי ווי יענע מאָסן; און פענצטער זיינען געווען אין אים, און אין זיינע געוועלעבן רונד אַרום; די לענג פּופציק איילן, און די ברייט פינף און צוואַנציק איילן.³⁴ און זיינע געוועלעבן זיינען געווען צום אויסנווייניקסטן הויף צו, און טייטלבויםער זיינען געווען אויף זיינע טירזיילן, פּון דער זייט און פּון דער אַנדער זייט; און אַכט טרעפּ זיינען געווען זיין אַרויפגאַנג.

³⁵און ער האָט מיך געבראַכט צו דעם טויער פּון צפּון, און האָט אָפּגעמאַסטן אַזוי ווי יענע מאָסן—³⁶זיינע אַלקערס, און זיינע טירזיילן, און זיינע געוועלעבן; און פענצטער זיינען געווען אין אים רונד אַרום; די לענג פּופציק איילן, און די ברייט פינף און צוואַנציק איילן.³⁷ און זיינע טירזיילן זיינען געווען צום אויסנווייניקסטן הויף צו, און טייטלבויםער זיינען געווען אויף זיינע טירזיילן, פּון דער זייט און פּון דער אַנדער זייט; און אַכט טרעפּ זיינען געווען זיין אַרויפגאַנג.

³⁸און אַ קאַמער איז געווען, מיט איר אַיינגאַנג אין די טיר זיילן פּון די טויערן; דאָרטן זאָל מען אָפּשווענקען דאָס בראַנד אָפּפּער.³⁹ און אין דעם פּירהויז פּון טויער זיינען געווען צוויי טישן פּון דער זייט, און צוויי טישן פּון דער אַנדער זייט, צו שעכטן אויף זיי דאָס בראַנדאָפּפּער, און דאָס זינדאָפּפּער, און דאָס שוילדאָפּפּער.⁴⁰ און אויף איין זייט פּון דרויסן, ווי מע גייט אַרויף צום אַיינגאַנג פּון צפּון טויער, זיינען געווען צוויי

טישן, און אויף דער אַנדער זיין פון דעם פירהויז וואָס צום טויער צוויי טישן. ⁴¹פיר טישן פון דער זייט, און פיר טישן פון דער אַנדער זייט, ביין זייט פון טויער-אַכט טישן וואָס אויף זיי זאָל מען שעכטן. ⁴²און פיר טישן פאַרן בראַנדאָפּפער, פון געהאַקטע שטיינער, די לענג אָן אייל און אַ האַלב, און די ברייט אָן אייל און אַ האַלב, און די הייך אָן אייל, וואָס אויף זיי זאָל מען אַוועקלייגן די פלים וואָס מע שעכט מיט זיי דאָס בראַנדאָפּפער און דאָס שלאַכטאָפּפער. ⁴³און האַקן פון איין האַנטברייט זיינען געווען באַפעסטיקט אינעווייניק רונד אַרום; און אויף די טישן האָט געזאָלט זיין דאָס פלייש פון דעם קרבן. ⁴⁴און דרויסן פון דעם אינעווייניקסטן טויער זיינען געווען קאַמערן פאַר די וועכטער אין דעם אינעווייניקסטן הויף וואָס ביין זייט פון צפוןטויער, און זייער פאַדערזייט איז געווען צו ירום; איינע ביין זייט פון מזרחטויער מיט דער פאַדערזייט צו צפון. ⁴⁵און ער האָט צו מיר געזאָגט: די דאָזיקע קאַמער וואָס איר פאַדערזייט איז צו ירום, איז פאַר די פּהנים וואָס היטן די היטונג פון הויז. ⁴⁶און די קאַמער וואָס איר פאַדערזייט איז צו צפון, איז פאַר די פּהנים וואָס היטן די היטונג פון מזבח; דאָס זיינען די קינדער פון צדוק, די פון די קינדער פון לוי וואָס גענענען צו גאָט, אים צו דינען.

⁴⁷און ער האָט אויסגעמאַסטן דעם הויף, די לענג הונדערט איילן, און די ברייט הונדערט איילן, פירעקעכדיק; און דער מזבח איז געווען פאַרן הויז.

⁴⁸און ער האָט מיך געבראַכט צום פּאַליש פון דעם הויז, און האָט אָפּגעמאַסטן די טירזיילן פון דעם פּאַליש, פינף איילן פון דער זייט, און פינף איילן פון דער אַנדער זייט; און די ברייט פון דעם טויער, דריי איילן פון דער זייט, און דריי איילן פון דער אַנדער זייט. ⁴⁹די לענג פון דעם פּאַליש צוואַנציק איילן,

און די ברייט עלף איילן; און מיט טרעפ איז מען אַרױפגעגאַנגען צו אים; און זיילן זיינען געווען לעבן די טירױילן, איינער פון דער זייט, און איינער פון דער אַנדער זייט.

מא יאון ער האָט מיך געבראַכט צום היכל, און האָט אָפֿ־געמאַסטן די טירױילן, זעקס איילן די ברייט פון דער זייט, און זעקס איילן די ברייט פון דער אַנדער זייט—די ברייט פון דעם געצעלט. ²און די ברייט פון דעם אַיינגאַנג צען איילן, און די זייטן פון דעם אַיינגאַנג פינף איילן פון דער זייט, און פינף איילן פון דער אַנדער זייט. און ער האָט אָפּגעמאַסטן זיין לענג, פערציק איילן, און די ברייט, צוואַנציק איילן.

³און ער איז אַריינגעגאַנגען אינעווייניק, און האָט אָפֿ־געמאַסטן די טירױילן פון דעם אַיינגאַנג, צוויי איילן, און דעם אַיינגאַנג, זעקס איילן, און די ברייט פון דעם אַיינגאַנג, זיבן איילן. ⁴און ער האָט אָפּגעמאַסטן זיין לענג, צוואַנציק איילן, און די ברייט, צוואַנציק איילן, פאַר דעם היכל; און ער האָט צו מיר געזאָגט: דאָס איז דער קדש־קדשים.

⁵און ער האָט אָפּגעמאַסטן די וואַנט פון דעם הויז, זעקס איילן, און די ברייט פון אַ זייטקאַמער, פיר איילן, רונד אַרום הויז פון אַלע זייטן. ⁶און די זייטקאַמערן זיינען געווען אַ קאַמער איבער אַ קאַמער, דריי און דרייסיק מאָל; און זיי זיינען אַריינגעגאַנגען אין דער וואַנט וואָס צום הויז פאַר די זייטקאַמערן רונד אַרום, כדי זיך צו האַלטן דעראַן, און זיי זאָלן זיך ניט האַלטן אָן דער וואַנט פון הויז. ⁷און וואָס העכער און העכער אַלץ ברייטער זיינען געוואָרן רונד אַרום די זייט קאַמערן; וואָרום דער אַרומבוי פון הויז איז געגאַנגען העכער און העכער רונד אַרום הויז; דרום האָט דאָס הויז געהאַט אויבן מער ברייטקייט; און אזוי איז מען אַרויף פון דער אונטערשטער ריי צו דער אויבערשטער דורך דער מיטלסטער. ⁸און איך

הָאָב געווען אַז דאָס הויז האָט געהאַט אַ דערהייכונג רונד אַרום; די גרונטפעסטן פון די זייטקאַמערן זיינען געווען אַ פּולער שטאַנג פון זעקס איילן ביים געלענק. ⁹ די גרעב פון דער אויסר ווייניקסטער וואָנט פון די זייטקאַמערן איז געווען פינף איילן; און וואָס איז געלאָזט געוואָרן פריי צווישן די זייטקאַמערן וואָס ביים הויז ¹⁰ און צווישן די קאַמערן, איז געווען צוואַנציק איילן די ברייט, רונד אַרום הויז פון אַלע זייטן. ¹¹ און די איינגאַנגען פון די זייטקאַמערן זיינען געווען צו דעם פריי געלאָזטן אָרט צו, איין איינגאַנג צו צפון, און איין איינגאַנג צו דרום; און די ברייט פון דעם פריי געלאָזטן אָרט איז געווען פינף איילן רונד אַרום.

¹² און דער בנין וואָס איז געווען פאַר דעם אָפּגעזונדערטן אָרט אין דער זייט קעגן מערב, איז געווען די ברייט זיבעציג איילן, און די וואָנט פון דעם בנין פינף איילן די גרעב רונד אַרום, און זיין לענג נינציק איילן.

¹³ און ער האָט אָפּגעמאַסטן דאָס הויז, הונדערט איילן די לענג, און דעם אָפּגעזונדערטן אָרט, און דעם בנין מיט זיינע ווענט, הונדערט איילן די לענג; ¹⁴ און די ברייט פון דער פּאַדער זייט פון דעם הויז און פון דעם אָפּגעזונדערטן אָרט צו מזרח, הונדערט איילן. ¹⁵ און ער האָט אָפּגעמאַסטן די לענג פון דעם בנין ופאַר לענג פון דעם אָפּגעזונדערטן אָרט, וואָס אויף זיין הינטערשטער זייט, און זיינע באַלקאַנגען פון דער זייט און פון דער אַנדער זייט, הונדערט איילן.

און דער היכל, דער אינעווייניקסטער אָרט, און די פּאַדער הייזער פון הויף, ¹⁶ די שוועלן, און די שמאַלע פענצטער, און די באַלקאַנגען רונד אַרום זיי דרייען, אַקעגן די שוועלן, זיינען געווען באַטאָולט מיט האַלץ רונד אַרום, און פון דער ערד ביז די פענצטער—און די פענצטער זיינען געווען פאַרדעקט—
* זע מב.

¹⁷ ביז איבערן אײנגאנג, און ביז דעם אינעווייניקסטן הויז, און אויסנווייניק, און אויף דער גאַנצער וואַנט רונד אַרום, אינעווייניק און אויסנווייניק, לויט אַ מאָס. ¹⁸ און עס איז געווען געמאַכט מיט פּרובים און טייטלבויםער, און אַ טייטלבוים צווישן אַ פּרוב און אַ פּרוב; און צוויי פּנימער האָט געהאַט איטלאַכער פּרוב, ¹⁹ מיט דעם פנים פון אַ מענטשן קעגן אַ טייטלבוים פון דער זייט, און דעם פנים פון אַ יונגן לייב קעגן אַ טייטלבוים פון דער אַנדער זייט; געמאַכט אויפן גאַנצן הויז רונד אַרום. ²⁰ פון דער ערד ביז איבערן אײנגאנג זיינען די פּרובים און די טייטלבויםער געווען געמאַכט; דעסגלייכן אויף דער וואַנט פון היכל. ²¹ און די ביישטידלאַך פון היכל זיינען געווען פירעקעדיק; און די פּאָדערוזייט פון דעם הייליקטום איז געווען אין אויסזען אַזוי ווי די זעאונג.

²² און דער מזבח איז געווען פון האַלץ, דריי אײלן הויך, און זיין לענג צוויי אײלן; אי זיינע ווינקלען צו אים, אי זיין לענג, און זיינע ווענט, פון האַלץ. און ער האָט צו מיר געזאָגט: דאָס איז דער טיש וואָס פאַר גאַט.

²³ און צוויי טירן זיינען געווען צום היכל און צום הייליקטום. ²⁴ און צוויי פליגלען האָבן די טירן געהאַט, צוויי דרייעדיקע פליגלען, צוויי אין אײן טיר, און צוויי פליגלען אין דער אַנדערער. ²⁵ און אויף זיי, אויף די טירן פון דעם היכל, זיינען געווען געמאַכט פּרובים און טייטלבויםער, אַזוי ווי זיי זיינען געמאַכט געווען אויף די ווענט; און אַ הילצערן באַלקנדעכל איז געווען פאַרנט פון פּאַליש פון אויסנווייניק. ²⁶ און שמאַלע פענצטער און טייטלבויםער זיינען געווען פון דער זייט און פון דער אַנדער זייט, אויף די זייטן פון פּאַליש, און אויף די זייט קאַמערן פון דעם הויז און די באַלקנדעכלאַך.

מב יאון ער האָט מיך אַרויסגעפירט אין דעם אויסנווייניקסטן הויף אויפן וועג צו צפון, און האָט מיך געבראַכט צו די קאַמערן וואָס אַקעגן דעם אָפּגעזונדערטן אָרט, און וואָס אַקעגן דעם בנין, צו צפון, ²צו דער פּאָדערזייט, הונדערט איילן די לענג, מיט דעם אַיינגאַנג אין צפון, און פּופּציק איילן די ברייט, ³אַקעגן די צוואַנציק איילן פון דעם אינעווייניקסטן הויף, און אַקעגן דער פּלאַסטערונג פון דעם אויסנווייניקסטן הויף, מיט אַ באַלקאָן קעגן אַ באַלקאָן אין דריטן שטאַק. ⁴און פאַר די קאַמערן איז געווען אַ גאַנג, צען איילן די ברייט אינעווייניקצו, אַ וועג פון איין אייל; און זייערע אַיינגאַנגען זיינען געווען צו צפון. ⁵און די אויבערשטע קאַמערן זיינען געווען קירצער—ווייל די באַלקאָנען האָבן אַוועקגענומען פון זיי—פון די אונטערשטע און פון די מיטלסטע אין דעם בנין. ⁶וואָרום דריי גאַרנדיק זיינען זיי געווען, און זיי האָבן ניט געהאַט קיין זיילן אַזוי ווי די זיילן פון הויף, דרום איז אָפּגענומען געוואָרן, לַגְּבֵי די אונטערשטע און די מיטלסטע, פון דעם באַדעם. ⁷און די מויער וואָס דרויסן אַקעגן די קאַמערן, צו דעם אויסנווייניקסטן הויף צו, פאַרנט פון די קאַמערן, איר לענג איז געווען פּופּציק איילן. ⁸וואָרום די לענג פון די קאַמערן וואָס צום אויסן ווייניקסטן הויף צו איז געווען פּופּציק איילן; אָבער זע, פאַר דעם טעמפל איז געווען הונדערט איילן. ⁹און אונטער די דאָזיקע קאַמערן איז געווען דער אַיינגאַנג פון מזרח, אַז מע איז געקומען צו זיי פון דעם אויסנווייניקסטן הויף. ¹⁰אין דער ברייט פון דער מויער פון הויף צו מזרח, פאַר דעם אָפּ געזונדערטן אָרט, און פאַר דעם בנין, זיינען געווען קאַמערן, ¹¹מיט אַ וועג פאַר זיי; אַזוי ווי דאָס אויסזען פון די קאַמערן וואָס צו צפון, אַזוי ווי זייער לענג, און אַזוי ווי זייער ברייט, מיט אַלע זייערע אַרויסגאַנגען, און אַזוי ווי זייערע אַיינריכטונגען; און

⁴ ד. ה. פון דעם באַדעם פון די אויבערשטע קאַמערן.

אָזוי ווי זייערע טירן, ¹²אָזוי אויך זיינען געווען די טירן פון די קאַמערן וואָס צו דרום; אַ טיר איז געווען אין אָנהייב פון דעם וועג, דעם וועג וואָס גלייך פאַר דער מויער, אַקעגן מזרח, ווי מע קומט אין זיי אַרײַן.

¹³און ער האָט צו מיר געזאָגט: די קאַמערן פון צפון און די קאַמערן פון דרום וואָס פאַר דעם אָפגעוונדערטן אָרט, דאָס זיינען די הייליקע קאַמערן, וואָס די פּהנים וואָס זיינען נאָנט צו גאָט, זאָלן דאָרטן עסן די הייליקסטע הייליקייטן; דאָרטן זאָלן זיי אַוועקלייגן די הייליקסטע הייליקייטן, און דאָס שפּייזאָפּפער, און דאָס זינדאָפּפער, און דאָס שולדאָפּפער, וואָרום דער אָרט איז הייליק. ¹⁴אָז זיי גייען אַרײַן, די פּהנים, זאָלן זיי ניט אַרויסגיין פון דעם הייליקטום אין דעם אויסר חייניקסטן הויף, נײַערט זיי זאָלן [אַפּריער] אַוועקלייגן דאָרטן זייערע קליידער וואָס זיי דינען אין זיי, וואָרום זיי זיינען הייליק; און זיי זאָלן אָנטאָן אַנדערע קליידער, און גענענען אין דעם [הויף] וואָס פאַרן פּאַלק.

¹⁵און אַז ער האָט געענדיקט די מעסטונגען פון דעם אינעווייניקסטן הויז, האָט ער מיך אַרויסגעפירט דורך דעם טויער וואָס זיין פּאָדערזייט איז געווען צו מזרח, און ער האָט עס אָפגעמאַסטן רונד אַרום. ¹⁶יער האָט אָפגעמאַסטן די מזרח־זייט מיט דעם מעסטשטאַנג, פינף הונדערט שטאַנגען מיט דעם מעסטשטאַנג רונד אַרום. ¹⁷יער האָט אָפגעמאַסטן די צפון־זייט, פינף הונדערט שטאַנגען מיט דעם מעסטשטאַנג רונד אַרום. ¹⁸יער האָט אָפגעמאַסטן די דרום־זייט, פינף הונדערט שטאַנגען מיט דעם מעסטשטאַנג. ¹⁹יער האָט זיך אומגעדרײַט צו מערב־זייט, און האָט אָפגעמאַסטן פינף הונדערט שטאַנגען מיט דעם מעסטשטאַנג. ²⁰אויף פיר זייטן האָט ער עס אָפגעמאַסטן; עס האָט געהאַט אַ מויער רונד אַרום, די לענג פינף הונדערט, און

די ברייט פינף הונדערט, כדי אָפּצושיידן צווישן הייליקן און אומהייליקן.

מג יאון ער האָט מיך צוגעפירט צו דעם טויער—דעם טויער וואָס איז געווען געקערט צו מזרח. ² ערשט די פּראַכט פון דעם גאָט פון ישראל איז אָנגעקומען פון דעם וועג פון מזרח, און זיין קול איז געווען אזוי ווי דער קול פון גרויסע וואַסערן, און די ערד האָט אויפגעלוחטן פון זיין פּראַכט, ³ און דאָס אויסזען פון דער זעאונג וואָס איך האָב געזען, איז געווען אזוי ווי די זעאונג וואָס איך האָב געזען ווען איך בין געקומען צו צעשטערן די שטאָט; און די זעאונגען זיינען געווען אזוי ווי די זעאונג וואָס איך האָב געזען ביים טיך פּבֶר; און איך בין געפאלן אויף מיין פנים. ⁴ און די פּראַכט פון גאָט איז אַריינגעגאַנגען אין הויז דורך דעם טויער וואָס זיין פּאָדערויט איז געווען צו מזרח. ⁵ און אַ חוינט האָט מיך אויפגעהויבן, און האָט מיך געבראַכט אין דעם אינעווייניקסטן הויף, ערשט די פּראַכט פון גאָט האָט אָנגעפילט דאָס הויז. ⁶ און איך האָב געהערט רעדן צו מיר פון הויז, און אַ מאַן איז געשטאַנען לעבן מיר. ⁷ און ער האָט צו מיר געזאָגט: מענטשנקינד, דאָס איז דער אָרט פון מיין טראַן, און דער אָרט פון מייע פוסטריט, וואָס איך וועל דאַרטן רוען צווישן די קינדער פון ישראל אויף אייביק; און דאָס הויז פון ישראל וועלן מער ניט פאַראומרייניקן מיין הייליקן נאָמען, זיי און זייערע מלכים, מיט זייער זנות, און מיט די פגרים פון זייערע מלכים אויף זייערע פּמות; ⁸ מיט זייער שטעלן זייער שוועל לעבן מיין שוועל, און זייער ביישטידל לעבן מיין ביישטידל, מיט בלוז אַ וואַנט צווישן מיר און צווישן זיי; און זיי פלעגן פאַראומרייניקן מיין הייליקן נאָמען מיט זייערע אומווערדיקייטן וואָס זיי האָבן געטאַן, וואָס דרום האָב איך זיי פאַרלענדט אין מיין צאָרן.

אָצונד וועלן זיי דערווייטערן פון מיר זייער זנות, און די פגרים פון זייערע מלכים, און איך וועל רוען צווישן זיי אויף אייביק. ¹⁰דו מענטשנקינד, דערצייל דעם הויז פון ישראל ווען דעם הויז, כדי זיי זאלן זיך שעמען מיט זייערע זינד; און זאלן זיי נאָכמעסטן דעם פלאַן. ¹¹און אַז זיי וועלן זיך שעמען מיט אַלץ וואָס זיי האָבן געטאַן, מאַך זיי וויסן דאָס געמעל פון דעם הויז און זיין געשטעל, און זיינע אויסגאַנגען און זיינע אַינגאַנגען, און אַלע זיינע געמעלן, און אַלע זיינע געזעצן, יא, אַלע זיינע געמעלן, און אַלע זיינע דינים, און שרייב אויף פאַר זייערע אויגן, כדי זיי זאלן אָפּהיטן אַל זיין געמעל און אַלע זיינע געזעצן, און זיי טאַן.

¹²דאָס איז דער דין פון דעם הויז: זיין גאַנצער געמאַרק אויפן שפיץ באַרג רונד אַרום זאָל זיין אַ הייליקסטע הייליקייט. זע, דאָס איז דאָס געזעץ פאַר דעם הויז.

¹³און דאָס זיינען די מאָסן פון דעם מזבח אין איילן—איטלאַכע אייל אָן אייל מיט אַ האַנטברייט; דער גרונט אָן אייל, און אָן אייל די ברייט, און זיין ראַנד ביי זיין ברעג רונד אַרום איין שפאַן; און דאָס איז דאָס אונטערגעשטעל פון מזבח. ¹⁴און פון דעם גרונט אויף דער ערד ביזן אונטערשטן אָפּשפּרונג צוויי איילן, און די ברייט איין אייל; און פון דעם קלענערן אָפּשפּרונג ביזן גרעסערן אָפּשפּרונג פיר איילן, און די ברייט אָן אייל. ¹⁵און דער פייעראַרט פיר איילן, און פון דעם פייעראַרט און אַרויפ צו פיר הערנער. ¹⁶און דער פייעראַרט צוועלף די לענג אויף צוועלף די ברייט, פירעקעכדיק אין זיינע פיר זייטן. ¹⁷און דער אָפּשפּרונג פּערצן די לענג אויף פּערצן די ברייט, אויף זיינע פיר זייטן; און דער ראַנד רונד אַרום אים אַ האַלבע אייל; און דער גרונט צו אים אָן אייל רונד אַרום; און זיינע טרעפּ געקערט צו מזרח.

¹⁸ואון ער האָט צו מיר געוואָגט: מענטשנקינד, אזוי האָט געוואָגט גאָט דער האַר: דאָס זיינען די געזעצן פון מזבח אין דעם טאָג וואָס ער ווערט געמאַכט, כדי אויפצוברענגען אויף אים בראַנדאָפּפּער, און צו שפּרענגען אויף אים בלוט. ¹⁹וואָלסט געבן צו די כּהנים פון שבט לוי וואָס זיינען פון דעם זאַמען פון צדוק, די וואָס זיינען גאָט צו מיר צו דינען, זאָגט גאָט דער האַר, אַ יונגן אַקס פאַר אַ זינדאָפּפּער. ²⁰און זאָלסט געמען פון זיין בלוט, און אַרויפּטאָן אויף זיינע פיר הערנער, און אויף די פיר זיינקלען פון דעם אָפּשפּרונג, און אויף דעם ראַנד רונד אַרום; און זאָלסט אים רייניקן, און מכּפּר זיין אויף אים. ²¹און זאָלסט געמען דעם אַקס, דאָס זינדאָפּפּער, און מע זאָל אים פאַרברענען אין אַ באַשטימטן אָרט פון הויז, דרויסן פון הייליקטום. ²²און אויפן צווייטן טאָג זאָלסטו מקריב זיין אַ ציגנבאַק אָן אַ פעלער פאַר אַ זינדאָפּפּער, און מע זאָל רייניקן דעם מזבח, אזוי ווי מע האָט גערײניקט מיטן אַקס. ²³אַז דו ענדיקסט רייניקן, זאָלסטו מקריב זיין אַ יונגן אַקס אָן אַ פעלער, און אַ ווידער פון שאַף אָן אַ פעלער. ²⁴און זאָלסט זיי גענענען פאַר גאָט, און די כּהנים זאָלן אַרויפּוואַרפן אויף זיי זאָלן, און זיי אויפברענגען פאַר אַ בראַנדאָפּפּער צו גאָט. ²⁵זיבן טעג זאָלסטו מאַכן אַ ציגנבאַק אַ זינדאָפּפּער איטלאַכן טאָג; אויך אַ יונגן אַקס, און אַ ווידער פון שאַף, אָן אַ פעלער, זאָל מען מאַכן. ²⁶זיבן טעג זאָל מען מכּפּר זיין אויפן מזבח, און אים רייניקן און אים הייליקן. ²⁷און אַז מע וועט ענדיקן די טעג, איז, פון אַכטן טאָג און ווייטער זאָלן די כּהנים מאַכן אויפן מזבח אַייערע בראַנדאָפּפּער און אַייערע פּרידאָפּפּער, און איך וועל אַייך באַוויליקן, זאָגט גאָט דער האַר.

מד ואון ער האָט מיך צוריקגעבראַכט אויפן וועג צום אויסגאנג ווייניקסטן טויער פון דעם הייליקטום וואָס איז געווען

א נעמי: דערפילן זיין האַנט.

געקערט צו מזרח, און ער איז געווען פֿאַרשלאָסן. ²און גאָט האָט צו מיר געזאָגט: דערדאָזיקער טויער זאָל זיין פֿאַרשלאָסן, עס זאָל ניט געעפֿנט ווערן, און קיינער זאָל דורך אים ניט אַרייַב גיין, וואָרום יהוה דער גאָט פֿון ישׂראל איז אַרייַנגעגאַנגען דורך אים, דרום זאָל ער זיין פֿאַרשלאָסן. ³דער פֿירשט, ווייל ער איז אַ פֿירשט, ער מעג זיצן דרינען צו עסן ברויט פֿאַר גאָט; דורכן פֿירהויז פֿון טויער זאָל ער אַרייַנגיין, און דורך אים זאָל ער אַרויסגיין.

⁴און ער האָט מיך געבראַכט דורך דעם טויער פֿון צפֿון צו דער פֿאָדערזייט פֿון הויז, און איך האָב געזען, ערשט די פֿראַכט פֿון גאָט האָט אָנגעפֿילט דאָס הויז פֿון גאָט; בין איך געפֿאַלן אויף מיין פֿנים. ⁵און גאָט האָט צו מיר געזאָגט: מענטשנקינד, לייג צו דיין האַרץ, און זע מיט דייע אויגן, און מיט דייע אויערן הער, אַלץ וואָס איך רעד מיט דיר וועגן אַלע געזעצן פֿון דעם הויז פֿון גאָט, און וועגן אַלע זיינע דינים; און זאָלסט צולייגן דיין האַרץ צו דעם אַיינגאַנג פֿון דעם הויז מיט אַלע אויסגאַנגען פֿון דעם הייליקטום. ⁶און זאָלסט זאָגן צו די ווידערשפּעניקע, צו דעם הויז פֿון ישׂראל: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: גענוג אַייך פֿון אַלע אַייערע אומווערדיקייטן, הויז פֿון ישׂראל, מיט אַייער ברענגען פרעמדגעבאַרענע, אומבאַשניטענע אין האַרצן און אומבאַשניטענע אין פֿלייש, צו זיין אין מיין הייליקטום, כּדי עס צו פֿאַרשוועכן—מיין הויז, ווען איר זייט מקריב מיין שפּייז, דאָס פעטט און דאָס בלוט; און זיי האָבן פֿאַרשטערט מיין בונד, צו אַלע אַייערע אַנדערע אומווערדיקייטן. ⁷און איר האָט ניט געהיט די היטונג פֿון מיינע הייליקייטן, און האָט אַייך זיי געמאַכט פֿאַר היטער פֿון מייין היטונג אין מיין הייליקטום.

⁸אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: קיין פרעמדגעבאַרענער, אומבאַשניטן אין האַרצן און אומבאַשניטן אין פֿלייש, זאָל ניט

אַרײַנקומען אין מיין הייליקטום—קיין פרעמדגעבאַרענער וואָס צווישן די קינדער פֿון ישׂראל. ¹⁰נייערט די לויים וואָס האָבן זיך דערווייטערט פֿון מיר, ווען די ישׂראל האָבן אַוועק געבלאָנדזשעט, די וואָס האָבן אַוועקגעבלאָנדזשעט פֿון מיר נאָך זייערע אָפּגעטער, זיי זאָלן טראָגן זייער זינד; ¹¹און זיי זאָלן זיין משרתים אין מיין הייליקטום, געשטעלטע ביי די טויערן פֿון הויז, און משרתים פֿון דעם הויז; זיי זאָלן שעכטן דאָס בראַנד־אָפּפער און דעם שלאַכטאָפּפער פֿאַרן פּאַלק, און זיי זאָלן שטיין פֿאַר זיי, זיי צו באַדינען. ¹²ווייל זיי פּלעגן זיי באַדינען פֿאַר זייערע אָפּגעטער, און פּלעגן זיין דעם הויז פֿון ישׂראל פֿאַר אַ שטרויכלונג צו זינד, דרום האָב איך אויפגעהויבן מיין האַנט¹³ וועגן זיי, זאָגט גאָט דער האַר, אַז זיי זאָלן טראָגן זייער זינד; ¹³און זיי זאָלן ניט גענענען צו מיר צו טאָן פֿהרדינסט צו מיר, און צו גענענען צו אַלע מיינע הייליקייטן, צו די הייליקסטע הייליקייטן; און זיי זאָלן טראָגן זייער שאַנד, און זייערע אומד ווערדיקייטן וואָס זיי האָבן געטאָן. ¹⁴און איך וועל זיי מאַכן פֿאַר היטער פֿון דער היטונג פֿון הויז, פֿאַר אַל זיין דינסט, און פֿאַר אַלץ וואָס דאַרף געטאָן ווערן אין אים.

¹⁵אַבער די פֿהנים פֿון שבט לוי, די קינדער פֿון צָדוֹק, וואָס האָבן געהיט די היטונג פֿון מיין הייליקטום, ווען די קינדער פֿון ישׂראל האָבן אַוועקגעבלאָנדזשעט פֿון מיר, זיי זאָלן גענענען צו מיר, מיר צו דינען, און זיי זאָלן שטיין פֿאַר מיר, מקריב צו זיין צו מיר דאָס פעטס און דאָס בלוט, זאָגט גאָט דער האַר. ¹⁶זיי זאָלן קומען אין מיין הייליקטום, און זיי זאָלן גענענען צו מיין טיש, מיר צו דינען, און זיי זאָלן היטן מיין היטונג. ¹⁷און עס זאָל זיין, אַז זיי גייען אַרײַן אין די טויערן פֿון דעם אינעווייניקסטן הויף, זאָלן זיי אַנטאָן פּלאַקסענע קליידער, און וואָל זאָל ניט אַרויפקומען אויף זיי, ווען זיי דינען אין די טויערן פֿון דעם

¹⁸ געשחאָרן.

אינעווייניקסטן הויף, אָדער אינעווייניק. ¹⁸פלאַקסענע קאַפּ דעקן זאָלן זיין אויף זייערע קעפּ, און ליינענע הויזן זאָלן זיין אויף זייערע לענדן; זיי זאָלן זיך ניט אָנזען מיט אַ שוויציקער זאַך. ¹⁹און אַז זיי גייען אַרויס אין דעם אויסנווייניקסטן הויף— אין דעם אויסנווייניקסטן הויף צום פּאַלק, זאָלן זיי אויסטאַן זייערע קליידער וואָס זיי דינען אין זיי, און זיי אַוועקלייגן אין די הייליקע קאַמערן, און אַנטאַן אַנדערע קליידער, כדי זיי זאָלן ניט מאַכן הייליק דאָס פּאַלק מיט זייערע קליידער. ²⁰און זייער קאַפּ זאָלן זיי ניט גאַלן, און לאַנגע האַר זאָלן זיי ניט פאַרלאָזן; צוויקן זאָלן זיי אַרומצוויקן זייערע קעפּ. ²¹און וויין זאָלן קיין פּהן ניט טרינקען, ווען זיי גייען אַרײַן אין דעם אינעווייניקסטן הויף. ²²און אַן אַלמנה און אַ גרושה זאָלן זיי זיך ניט נעמען פאַר ווייבער, נאָר בלויז יונגפרויען פון דעם זאַמען פון דעם הויז פון ישראל; אָבער די אַלמנה וואָס איז אַן אַלמנה פון אַ פּהן, מעגן זיי נעמען. ²³און זיי זאָלן מײַן פּאַלק לערנען צווישן הייליקן און אומהייליקן, און זיי מאַכן וויסן צווישן ריינעם און אומריינעם. ²⁴און בײַ אַ שטרייטזאַך זאָלן זיי שטיין צו משפּטן; מיט מײַנע משפּטים זאָלן זיי אים משפּטן; און מײַנע דינים און מײַנע געזעצן אין אַלע מײַנע יום־טובֿים זאָלן זיי היטן, און מײַנע שבתים זאָלן זיי האַלטן הייליק. ²⁵און צו אַ טויטן מענטשן זאָלן ער ניט צוגיין צו ווערן אומריין; נאָר בלויז אַן אַ פּאַטער, און אַן אַ מוטער, און אַן אַ זון, און אַן אַ טאָכטער, אַן אַ ברודער, און אַן אַ שוועסטער וואָס האָט נאָך ניט געהאַט קיין מאַן, מעגן זיי זיך פאַראומרייניקן. ²⁶און נאָך זיין רייניקונג זאָל מען אים ציילן זיבן טעג. ²⁷און אין דעם טאָג וואָס ער קומט אין הייליקטום, אין דעם אינעווייניקסטן הויף, צו דינען אין הייליקטום, זאָל ער מקריב זיין זיין זינדאָפּפּער, זאָגט גאָט דער האַר. ²⁸און דאָס זאָל זיי זיין פאַר אַ נחלה: איך בין

זייער נחלה; און קיין אייגנטום זאלט איר זיי ניט געבן אין ישראל: איך בין זייער אייגנטום.²⁹ דאָס שפּייזאַפּפּער, און דאָס זינדאַפּפּער, און דאָס שולדאַפּפּער, דאָס זאָלן זיי עסן; און איטלאַכער חרם אין ישראל זאל געהערן צו זיי.³⁰ און דאָס ערשטע פון אַלע ערשטצייטיקע פון אַלץ, און איטלאַכע אָפּשיידונג פון וואָס עס איז, פון אַלע אַייערע אָפּשיידונגען, זאל געהערן צו די כּהנים; אויך דאָס ערשטע פון אַייערע טייג מולטערס זאלט איר געבן צום כּהן, כּדי צו מאַכן רוען אַ ברכה אויף דיין הויז. ³¹קיין געפאַלנס און פאַרצוקטס פון עופות און פון בהמות זאלן די כּהנים ניט עסן.

מה יאון אז איר וואַרפט אויס דאָס לאַנד פאַר אַ נחלה, זאלט איר אָפּשיידן אַן אָפּשיידונג פון דעם לאַנד, הייליק צו גאָט; די לענג פינף און צוואַנציק טויזנט וואַסאַנגען די לענג, און די ברייט צען טויזנט; דאָס זאל זיין הייליק אין דעם גאַנצן געמאַרק רונד אַרום. ²פון דעם זאל זיין פאַר דעם הייליקטום פינף הונדערט אויף פינף הונדערט, פירעקעכדיק פון אַלע זייטן; און פופציק אײלן אַ פרייער פלאַץ דערצו רונד אַרום. ³און פון דערדאָזיקער מאָס—פינף און צוואַנציק טויזנט די לענג, און צען טויזנט די ברייט—זאַלסטו אָפּמעסטן, אַז דרינען זאל זיין דאָס הייליקטום, די הייליקסטע הייליקייט. ⁴הייליק פון דעם לאַנד איז דאָס; פאַר די כּהנים, די באַדינער פון הייליקטום, וואָס גענענען צו דינען גאָט, זאל עס זיין; און עס זאל זיי זיין אַן אָרט פאַר הייזער, און אַ הייליקער אָרט צום הייליקטום. ⁵און פינף און צוואַנציק טויזנט די לענג, און צען טויזנט די ברייט, זאל זיין פאַר די לײים די באַדינער פון הויז, זיי צום אייגנטום, פאַר צוואַנציק קאַמערן. ⁶און דאָס אייגנטום פון דער שטאָט זאלט איר מאַכן פינף טויזנט די ברייט, און די לענג פינף און צוואַנציק טויזנט, אַקעגן דער הייליקער אָפּשיידונג; פאַר דעם

גאַנצן הויז פון ישראל זאָל עס זיין. יאון פאַר דעם פירשט, פון דער זייט און פון יענער זייט פון דער הייליקער אָפשיידונג, און פון דעם אייגנטום פון דער שטאָט, אַקעגן דער הייליקער אָפשיידונג, און אַקעגן דעם אייגנטום פון דער שטאָט, פון מערב זייט צו מערב, און פון מזרח־זייט צו מזרח, און אַ לענג אַזוי ווי איינער פון די חלקים, פון דעם מערב־געמאַרק ביז דעם מזרח־געמאַרק פון דעם לאַנד; דאָס זאָל אים זיין צום אייגנטום אין ישראל; און מיינע פירשטן זאָלן מער ניט קריוודען מיין פאָלק, נייערט דאָס לאַנד זאָל מען געבן צו דעם הויז פון ישראל, לויט זייערע שבטים.

⁹אָזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: גענוג אייך, איר פירשטן פון ישראל! אומרעכט און רויב טוט אָפ, רעכט און גערעכטיקייט טוט, נעמט אַראָפּ פון מיין פאָלק אייערע רדיפות, זאָגט גאָט דער האַר. ¹⁰ריכטיקע וואָגשאַלן, און אַ ריכטיקע אַיפּה, און אַ ריכטיקע בַת, זאָל ביי אַיך זיין. ¹¹יאָן אַיפּה און אַ בַת זאָל זיין איין מאָס: אַ בַת זאָל האַלטן אַ צענטל פון אַ חוֹמֶר, און אַן אַיפּה אַ צענטל פון אַ חוֹמֶר; לויטן חוֹמֶר זאָל זיין זייער מאָס. ¹²און דער שָקל זאָל זיין צוואַנציק גֵרָה; צוואַנציק שָקל, פינף און צוואַנציק שָקל, צען, און פינף שָקל, זאָל אַיך זיין די מָנָה. ¹³דאָס איז די אָפשיידונג וואָס איר זאָלט אָפשיידן: אַ זעקסטל אַיפּה פון אַ חוֹמֶר ווייזן, און אַ זעקסטל אַיפּה זאָלט איר געבן פון אַ חוֹמֶר גערשטן. ¹⁴און דער דין פון אייל— אייל איז אויפן בַת—איז אַ צענטל בַת פון אַ כוֹר, וואָס איז צען בַת— אַ חוֹמֶר; וואָרום צען בַת איז אַ חוֹמֶר. ¹⁵און איין לאָם פון די שאָף פאַר צוויי הונדערט, פון די לאַנקעס פון ישראל; פאַר שפּיזאָפּפער, און פאַר בראַנדאָפּפער, און פאַר פרידאָפּפער, מכפר צו זיין אויף זיי, זאָגט גאָט דער האַר.

¹⁶דאָס גאַנצע פּאָלק פון לאַנד זאָל געבן דיִדאָזיקע אָפֿ־שיידונג צו דעם פירשט אין ישראל. ¹⁷יאון אויך דעם פירשט זאָלן זיין די בראַנדאָפּפער, און דאָס שפּייזאָפּפער, און דאָס גיס אָפּפער, אין די יום־טובים, און אום ראש־חודש, און אין די שבתים, אין אַלע פּייערטעג פון דעם הויז פון ישראל; ער זאָל מאַכן דאָס זינדאָפּפער, און דאָס שפּייזאָפּפער, און דאָס בראַנדאָפּפער, און דאָס פּרידאָפּפער, מכּפּר צו זיין פאַר דעם הויז פון ישראל.

¹⁸יאזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: אין ערשטן חודש, אין ערשטן טאָג פון חודש, זאָלסטו נעמען אַ יונגן אָקס אָן אַ פעלער, און זאָלסט רייניקן דאָס הייליקטום. ¹⁹יאון דער פּהן זאָל נעמען פון דעם בלוט פון זינדאָפּפער, און אַרויפּטאָן אויף דעם ביישטידל פון דעם הויז, און אויף די פיר ווינקלען פון דעם אָפּשפּרונג פון מזבח, און אויף דעם ביישטידל פון דעם טויער פון דעם אינעווייניקסטן הויף. ²⁰און אזוי זאָלסטו טאָן אין זיבעטן טאָג פון חודש, פון וועגן איטלאַכן וואָס פאַרזעט, און פון וועגן דעם וואָס טוט אויס נאַרישקייט; אזוי זאָלט איר מכּפּר זיין אויפן הויז. ²¹יאין ערשטן חודש, אין פּערצנטן טאָג פון חודש, זאָל זיין ביי אַיך פּסח, אַ יום־טוב זיבן טעג; מצות זאָל געגעסן ווערן. ²²און דער פירשט זאָל מאַכן אין יענעם טאָג פאַר זיך און פאַר דעם גאַנצן פּאָלק פון לאַנד אָן אָקס אַ זינדאָפּפער. ²³און די זיבן טעג פון יום־טוב זאָל ער מאַכן אַ בראַנדאָפּפער צו גאָט, זיבן אָקסן און זיבן ווידערס, אָן אַ פעלער, אַ טאָג—די זיבן טעג; און אַ צינגבאַק אַ זינדאָפּפער אַ טאָג. ²⁴און אַ שפּייזאָפּפער זאָל ער מאַכן, אָן אַיפּה צו אָן אָקס, און אָן אַיפּה צו אַ ווידער, און אייל אַ הין צו אָן אַיפּה. ²⁵אין זיבעטן חודש, אין פּופצנטן טאָג פון חודש, אום יום־טוב,

וְאֵל עַר מֵאֲכַן אֲזוּי וּוי דִּידְאֲזִיקַע, דִּי זִיבֵן טַעג; אֲזוּי דְאָס זִינְד־
אָפּפּער, אֲזוּי דְאָס בִּראַנד־אָפּפּער, און אֲזוּי דְאָס שפּײַזאָפּפּער,
און אֲזוּי דְאָס אײַל.

מוּ יֵאָזוּי הָאָט גַעזאָגט גאָט דער הָאָר: דער טויער פון דעם
אינעווייניקסטן הויף וואָס איז געקערט צו מזרח, וְאֵל זײַן
פֿאַרשלאָסן די זעקס אַרבעטטעג, נאָר אין טאָג פון שבת וְאֵל
עס געעפנט ווערן, און אין טאָג פון ראַש־חודש וְאֵל ער געעפנט
ווערן. ²און דער פירשט וְאֵל אַרײַנגײן דורכן פירהויז פון
טויער פון דרויסן, און וְאֵל שטיין בײַ דעם בײַשטידל פון טויער,
און די כהנים וְאֵלן מֵאֲכַן זײַן בִּראַנד־אָפּפּער, און זײַן פֿרײַד־
אָפּפּער, און ער וְאֵל זיך בוקן אויף דעם שוועל פון טויער, און
אַרויסגײן; אָבער דער טויער וְאֵל ניט פֿאַרשלאָסן ווערן ביזן
אַוונט. ³און דאָס פֿאַלק פון לאַנד וְאֵל זיך בוקן פֿאַר גאָט אין
אַײַנאַנג פון יענעם טויער, אין די שבתים, און אום ראַש־חודש.
⁴און דאָס בִּראַנד־אָפּפּער וואָס דער פירשט וְאֵל מקריב זײַן צו
גאָט אין טאָג פון שבת, איז זיבן שעפסן אָן אַ פעלער, און אַ
וידער אָן אַ פעלער; ⁵און אַ שפּײַזאָפּפּער אָן אַיִפּה צו אַ וידער,
און צו די שעפסן אַ שפּײַזאָפּפּער לויט דער גאָב פון זײַן האַנט;
און אײַל אַ היץ צו אָן אַיִפּה. ⁶און אין טאָג פון ראַש־חודש: אַ
יונגער אָקס אָן אַ פעלער, און זעקס שעפסן, און אַ וידער; אָן אַ
פעלער וְאֵלן זײַ זײַן. ⁷און אָן אַיִפּה צו דעם אָקס, און אָן אַיִפּה
צו דעם וידער, וְאֵל ער מֵאֲכַן אַ שפּײַזאָפּפּער, און צו די שעפסן
אֲזוּי ווי זײַן האַנט פֿאַרמאַגט; און אײַל אַ היץ צו אָן אַיִפּה. ⁸און
אַז דער פירשט קומט, וְאֵל ער אַרײַנגײן דורכן פירהויז פון
טויער און דורך אים וְאֵל ער אַרויסגײן. ⁹אָבער אַז דאָס
פֿאַלק פון לאַנד קומט פֿאַר גאָט אין די יָם־טוֹבִים, וְאֵל דער
וואָס גײט אַרײַן דורכן צפון־טויער זיך צו בוקן, אַרויסגײן
דורכן דרום־טויער, און דער וואָס גײט אַרײַן דורכן דרום־

טויער, זאל אַרויסגיין דורכן צפונטויער; ער זאל זיך ניט אומקערן דורך דעם טויער וואָס ער איז דורך אים אַרייַן געגאַנגען, נאָר אַנטקעגן זיך זאל ער אַרויסגיין. ¹⁰און דער פירשט זאל זיין צווישן זיי: ווען זיי גייען אַרייַן, זאל ער אַרייַנגיין, און ווען זיי גייען אַרויס, זאלן זיי אַרויסגיין אין איינעם. ¹¹און אין די יום־טובים און אין די פּייערטעג זאל דאָס שפּייזאַפּפּער זיין אַן אַיפּה צו אַן אַקס, און אַן אַיפּה צו אַ ווידער, און צו די שעפּסן לויט דער גאַב פון זיין האַנט; און אייל אַ היץ צו אַן אַיפּה. ¹²און אַ דער פירשט וועט מאַכן אַ פּרייזויליקן קרבן, אַ בראַנדאָפּפּער, אַדער אַ פּרידאָפּפּער, אַ פּרייזויליקן קרבן צו גאָט, זאל מען עפענען פאַר אים דעם טויער וואָס איז געקערט צו מזרח, און ער זאל מאַכן זיין בראַנדאָפּפּער און זיין פּרידאָפּפּער, אַזוי ווי ער מאַכט אין טאָג פון שבת, און אַרויסגיין; און מע זאל פאַרשליסן דעם טויער נאָך זיין אַרויסגיין.

¹³און אַ שעפּס אַ יאָריקן אָן אַ פעלער זאלסטו מאַכן אַ בראַנדאָפּפּער איטלאַכן טאָג צו גאָט; פּרימאָרגן אין פּרימאָרגן זאלסטו עס מאַכן. ¹⁴און אַ שפּייזאַפּפּער זאלסטו מאַכן צו אים פּרימאָרגן אין פּרימאָרגן, אַ זעקסטל פון אַן אַיפּה, און אייל אַ דריטל היץ צו באַשפּריצן דאָס זעמלמעל, אַ שפּייד אַפּפּער צו גאָט; אייביקע געזעצן אויף תמיד. ¹⁵זיי זאלן מאַכן דעם שעפּס, און דאָס שפּייזאַפּפּער, און דאָס אייל, פּרימאָרגן אין פּרימאָרגן, אַ שטענדיק בראַנדאָפּפּער.

¹⁶אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: אַ דער פירשט וועט געבן עמיצן פון זיינע זין אַ מתנה, איז דאָס זיין נחלה, זאל עס בלייבן ביי זיינע זין; דאָס איז זייער אייגנטום פאַר אַ נחלה. ¹⁷אַבער אַ דער וועט געבן אַ מתנה פון זיין נחלה צו איינעם פון זיינע קנעכט, זאל עס צו אים געהערן ביי דעם יאָר פון פּריי-

לאַזונג, און זיך אומקערן צום פירשט; בלויז וואָס ער גיט פאַר אַ נחלה צו זיינע זין, זאָל בלייבן ביי זיי. ¹⁸און דער פירשט זאָל גיט נעמען פון דעם פאָלקס נחלה, זיי צו קרויודען פון זייער אייגנטום; פון זיין אייגנטום זאָל ער געבן אַ נחלה צו זיינע זין; כדי מײן פאָלק זאָל גיט צעשפרייט ווערן איטלאַכער פון זיין אייגנטום.

¹⁹און ער האָט מיך געבראַכט דורך דעם איינגאַנג וואָס בײן זייט טויער צו די הייליקע קאַמערן פאַר די כהנים, וואָס זיינען געווען געקערט צו צפון, ערשט דאָרטן איז געווען אַן אָרט אין ווינקל צו מערב. ²⁰און ער האָט צו מיר געזאָגט: דאָס איז דער אָרט וואָס די כהנים זאָלן דאָרטן קאָכן דאָס שוילד-אַפפער און דאָס זינדאַפפער, ווו זיי זאָלן באַקן דאָס שפיד אַפפער, כדי גיט אַרויסצוטראַגן אין דעם אויסנווייניקסטן הויף, צו מאַכן הייליק דאָס פאָלק.

²¹און ער האָט מיך אַרויסגעפירט אין דעם אויסנווייניקסטן הויף, און האָט מיך פאַרבײגעפירט פאַרבײ די פיר ווינקלען פון הויף, ערשט אַ הויף אין אַ ווינקל הויף, אַ הויף אין אַ ווינקל הויף. ²²און אין די פיר ווינקלען פון הויף זיינען געווען אַיב געשלאָסענע הויפן, פערציק די לענג, און דרייסיק די ברייט; איין מאָס ביי זיי פירן אין די ווינקלען. ²³און אַ צייל [שטיינערן] איז געווען רונד אַרום אין זיי, רונד אַרום ביי זיי פירן, און קיכן געמאַכט אונטער די ציילן רונד אַרום. ²⁴און ער האָט צו מיר געזאָגט: דאָס איז די קאַכשטוב וואָס די באַדינער פון הויז זאָלן דאָרטן קאָכן דאָס שלאַכטאַפפער פון פאָלק.

מו און ער האָט מיך צוריקגעבראַכט צו דעם איינגאַנג פון הויז, ערשט וואָסער גייט אַרום פון אונטער דער שוועל פון הויז, צו מזרח, וואָרום די פאָדערזייט פון הויז איז געווען צו מזרח; און דאָס וואָסער האָט אַראָפגענידערט פון אונטן,

פון דער רעכטער זייט פון הויז, אין דרום פון מזבח. ²און ער האָט מיך אַרויסגעפירט דורכן צפון־טויער, און האָט מיך אַרויסגעפירט דורך דרויסן, צו דעם אויסנווייניקסטן טויער, אויף דעם וועג וואָס איז געקערט צו מזרח; ערשט וואָסער פליסט אַרויס פון דער רעכטער זייט.

³ווי דער מאָן איז אַרויסגעגאַנגען צו מזרח מיט אַ מעסט־שנור אין זיין האַנט, אַזוי האָט ער אָפּגעמאַסטן טויזנט איילן, און האָט מיך דורכגעפירט דורכן וואָסער—וואָסער ביז די קנעכלאַך. ⁴און ער האָט אָפּגעמאַסטן טויזנט, און האָט מיך דורכגעפירט דורכן וואָסער—וואָסער ביז די קני. און ער האָט אָפּגעמאַסטן טויזנט, און האָט מיך דורכגעפירט דורך וואָסער ביז די לענדן. ⁵און ער האָט אָפּגעמאַסטן טויזנט—אַ טייך וואָס איך האָב ניט געקענט אַריבערגיין, וואָרום דאָס וואָסער איז געווען הויך, אַ וואָסער צום שווימען, אַ טייך וואָס איך האָב ניט געקענט אַריבערגיין. ⁶און ער האָט צו מיר געזאָגט: האָסטו געזען, מענטשנקינד? און ער האָט מיך געפירט, און האָט מיך געבראַכט צום ברעג פון טייך.

⁷ווי איך בין צוריקגעקומען, ערשט ביים ברעג פון טייך זיינען פיל בוימער פון דער זייט און פון יענער זייט. ⁸און ער האָט צו מיר געזאָגט: דאָס־דאָזיקע וואָסער גייט אַרויס צו דער מזרח־געגנט, און וועט אַראָפּנידערן אין דעם פלוין, און אַז עס וועט אַריין אין ים, אין דעם ים פון דומפיקע [וואָסער], וועט דאָס וואָסער געזונט ווערן. ⁹און עס וועט זיין, יעטוועדער לעבעדיקע באַשעפעניש וואָס ער ווידמענט, וועט אָפּלעבן אומעטום וווּ די טייכן וועלן קומען, און פיש וועלן זיין זייער פיל, ווייל די־דאָזיקע וואָסערן קומען אַהין, כדי עס זאָל געהיילט ווערן און אָפּלעבן אַלץ ווהיזן דער טייך וועט קומען. ¹⁰און עס וועט זיין, פישערס וועלן שטיין ביי אים פון צידדי און ביז

עִיךְ עֲגֹלִים; אויף אויסשפרייטן נעצן וועט עס זיין; פון אַלערליי מינים וועלן זיין זייערע פיש, אַזוי ווי די פיש פון ים־הַגְּדוֹל, זייער פיל. ¹¹אָבער זיינע זומפן און זיינע וואַסער־גריבער וועלן ניט געזונט געמאַכט ווערן; פֿאַר זאַלץ זיינען זיי אָפּגעגעבן. ¹²און ביי דעם טייך וועלן אויסוואַקסן אויף זיין ברעג, פון דער וייט און פון יענער זייט, אַלערליי בוימער צום עסן; זייער בלאַט וועט ניט פֿאַרוועלקט ווערן, און זייער פרוכט וועט ניט אויסגיין; אַלע חודש וועלן זיי צייטיקן, ווייל זייערע וואַסערן, זיי גייען אַרויס פון הייליקטום; און זייער פרוכט וועט זיין צום עסן, און זייער בלאַט פֿאַר אַ רפואה.

¹³אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: דאָס איז דער געמאַרק, ווי איר זאָלט מאַכן אַרבעט דאָס לאַנד צו די צוועלף שבטים פון ישראל, מיט צוויי חלקים פֿאַר יוסף. ¹⁴און איר זאָלט עס אַרבעטן איינער אַזוי ווי דער אַנדערער, וואָרום איך האָב אויפֿגעהויבן מיין האַנט, עס צו געבן צו אייערע עלטערן; און דאָס־דאָזיקע לאַנד זאָל אייך פֿאַלן פֿאַר אַ נחלה. ¹⁵און דאָס איז דער געמאַרק פון דעם לאַנד: אין צפֿון־זייט, פון ים־הַגְּדוֹל דורך חתלון ביז מע קומט קיין צדד; ¹⁶חַמַּת, בְּרוֹתָה, סְבָרִים וואָס צווישן דעם געמאַרק פון דְּמֶשֶׁק און דעם געמאַרק פון חַמַּת; חֲצֵר־הַתִּיכּוֹן וואָס ביים געמאַרק פון חוֹרֶן. ¹⁷און דער געמאַרק פון ים אַהער זאָל זיין חֲצֵר־עֵינּוֹן ביים געמאַרק פון דְּמֶשֶׁק, און אין צפון צו צפון איז דער געמאַרק פון חַמַּת. דאָס איז די צפֿון־זייט. ¹⁸און די מזרח־זייט זאָלט איר מעסטן צווישן חוֹרֶן און דְּמֶשֶׁק און גלעד, און צווישן דעם לאַנד פון ישראל, ביים ירדן, פון דעם געמאַרק ביז דעם מזרח־ים. דאָס איז די מזרח־זייט. ¹⁹און די דרום־זייט צו דרום איז פון תְּמָר ביז די וואַסערן פון מריבות־קָדֶשׁ, ביז צום טייך, ביז צום ים־הַגְּדוֹל. דאָס איז די דרום־זייט צו דרום. ²⁰און די מערב־זייט איז דער ים־

נעשואָרן.

הַגְּדוֹל, פֿון דעם געמאַרק ביז אַקעגן וווּ מע קומט קיין חֶמֶת. דאָס איז די מערבֿזייט.

²¹און אַז איר וועט אַיך צעטיילן דאָסדאָזיקע לאַנד לויט די שבטים פֿון ישראל, ²²אוי, זאָלט איר עס אויסוואַרפֿן פֿאַר אַ נחלה צו אַיך, און צו די פרעמדע וואָס וווינען צווישן אַיך, וואָס האָבן געבאַרן קינדער צווישן אַיך; און זיי זאָלן ביי אַיך זיין אַזוי ווי אַינגעבאַרענע צווישן די קינדער פֿון ישראל; גלייך מיט אַיך זאָל זיי פֿאַלן אַ נחלה צווישן די קינדער פֿון ישראל. ²³און עס זאָל זיין, צווישן דעם שבט וואָס דער פרעמדער וווינט ביי אים, דאָרטן זאָלט איר געבן זיין נחלה, זאָגט גאָט דער האַר.

מח ¹און דאָס זיינען די נעמען פֿון די שבטים: פֿון צפֿונדעק לעבן דעם וועג פֿון חֶתְלוֹן ביז מע קומט קיין חֶמֶת, חֶצֶר עֵינָן ביי דעם געמאַרק פֿון דְּמֶשֶׁק צו צפֿון, לעבן חֶמֶת. און עס זאָל זיין פֿון מזרחֿזייט צו מערבֿ פֿאַר דָן, איין חלק. ²און לעבן דעם געמאַרק פֿון דָן, פֿון מזרחֿזייט ביז מערבֿזייט, אָשֶׁר, איין חלק. ³און לעבן דעם געמאַרק פֿון אָשֶׁר, פֿון מזרחֿזייט און ביז מערבֿזייט, נפתלי, איין חלק. ⁴און לעבן דעם געמאַרק פֿון נפתלי, פֿון מזרחֿזייט ביז מערבֿזייט, מנשה, איין חלק. ⁵און לעבן דעם געמאַרק פֿון מנשה, פֿון מזרחֿזייט ביז מערבֿזייט, אפרים, איין חלק. ⁶און לעבן דעם געמאַרק פֿון אפרים, פֿון מזרחֿזייט און ביז מערבֿזייט, ראובן, איין חלק. ⁷און לעבן דעם געמאַרק פֿון ראובן, פֿון מזרחֿזייט ביז מערבֿזייט, יהודה, איין חלק.

⁸און לעבן דעם געמאַרק פֿון יהודה, פֿון מזרחֿזייט ביז מערבֿזייט, זאָל זיין די אָפּשײַדונג וואָס איר זאָלט אָפּשײַדן, פינה און צוואַנציק טויזנט נשטאַנגען די ברייט, און די לענג אַזוי ווי איינער פֿון די חלקים, פֿון מזרחֿזייט ביז מערבֿזייט. און דאָס הייליקטום זאָל זיין אין מיטן פֿון דעם. ⁹די אָפּשײַדונג

וואָס איר וועט אָפּשײַדן צו גאָט, וואָל זיין די לענג פינף און צוואַנציק טויזנט, און די ברייט צען טויזנט. ¹⁰און פאַר די דאָזיקע, פאַר די כּהנים, וואָל די הייליקע אָפּשײַדונג זיין: צו צפון פינף און צוואַנציק טויזנט, און צו מערב צען טויזנט די ברייט, און צו מזרח צען טויזנט די ברייט, און צו דרום פינף און צוואַנציק טויזנט די לענג; און דאָס הייליקטום פון גאָט וואָל זיין אין מיטן פון דעם. ¹¹דער געהייליקטער טייל וואָל זיין פאַר די כּהנים פון די קינדער פון צדוק וואָס האָבן געהיט זיין היטונג, וואָס האָבן גיט אַוועקגעבלאָנדזשעט, ווען די קינדער פון ישראל האָבן אַוועקגעבלאָנדזשעט, אזוי ווי די לויים האָבן אַוועקגעבלאָנדזשעט. ¹²און עס וואָל זיין אַן אָפּשײַדונג פאַר זיי פון דער אָפּשײַדונג פון דעם לאַנד—אַ הייליקייט פון הייליקייטן, לעבן דעם געמאַרק פון די לויים. ¹³און פאַר די לויים, אַקעגן דעם געמאַרק פון די כּהנים, פינף און צוואַנציק טויזנט די לענג, און די ברייט צען טויזנט; איטלאַכע לענג פינף און צוואַנציק טויזנט, און די ברייט צען טויזנט. ¹⁴און זיי וואָלן דערפון גיט פאַרקויפן, און מע וואָל גיט אויסבייטן, און גיט איבערגעבן דאָס ערשטע פון דעם לאַנד, וואָרום עס איז הייליק צו גאָט.

¹⁵און די פינף טויזנט וואָס בלייבן אין דער ברייט, ופאַר לענג פון די פינף און צוואַנציק טויזנט, דאָס וואָל זיין וואַכעדיק, פאַר אַ שטאָט צום וווינען, און פאַר אַ פרייען פּלאַץ; און די שטאָט וואָל זיין אין מיטן פון דעם. ¹⁶און דאָס זיינען אירע מאָסן; צפון־זייט פיר טויזנט און פינף הונדערט, און דרום־זייט פיר טויזנט און פינף הונדערט, און פון מזרח־זייט פיר טויזנט און פינף הונדערט, און מערב־זייט פיר טויזנט און פינף הונדערט. ¹⁷און אַ פרייער פּלאַץ וואָל זיין צו דער שטאָט: צו צפון צוויי הונדערט און פופציק, און צו דרום צוויי הונדערט און פופציק, און צו מזרח צוויי הונדערט און פופציק, און צו מערב צוויי

הונדערט און פופציק. ¹⁸און וואָס בלייבט איבער אין דער לענג, אַקעגן דער הייליקער אָפּשיידונג, צען טויזנט צו מורח, און צען טויזנט צו מערב—דאָס וואָס איז אַקעגן דער הייליקער אָפּשיידונג, וואָל דער אַיינקום דערפון זיין פאַר ברויט פאַר די אַרבעטער פון דער שטאָט. ¹⁹און די וואָס אַרבעטן אין דער שטאָט, וואָלן עס באַאַרבעטן—פון אַלע שבטים פון ישראל. ²⁰די גאַנצע אָפּשיידונג, פינף און צוואַנציק טויזנט אויף פינף און צוואַנציק טויזנט; פירעקעכדיק וואָלט איר אָפּשיידן די הייליקע אָפּשיידונג מיט דעם אַייגנטום פון דער שטאָט.

²¹און דאָס איבעריקע וואָל זיין פאַר דעם פירשט; פון דער זייט און פון יענער זייט פון דער הייליקער אָפּשיידונג און פון דעם אַייגנטום פון דער שטאָט, אַקעגן די פינף און צוואַנציק טויזנט פון דער אָפּשיידונג ביז דעם געמאַרק צו מורח, און צו מערב אַקעגן די פינף און צוואַנציק טויזנט ביז דעם געמאַרק צו מערב, אַקעגן די חלקים, פאַר דעם פירשט; און די הייליקע אָפּשיידונג מיט דעם הייליקטום פון הויז וואָל זיין אין מיטן פון דעם. ²²און דאָס אַייגנטום פון די לויים, און דאָס אַייגנטום פון דער שטאָט, וואָל זיין אין מיטן פון דעם וואָס פאַרן פירשט; צווישן דעם געמאַרק פון יהודה און צווישן דעם געמאַרק פון בנימין וואָל זיין פאַר דעם פירשט.

²³און די איבעריקע שבטים: פון מורחזייט ביז מערבזייט, בנימין, איין חלק. ²⁴און לעבן דעם געמאַרק פון בנימין, פון מורחזייט ביז מערבזייט, שמעון, איין חלק. ²⁵און לעבן דעם געמאַרק פון שמעון, פון מורחזייט ביז מערבזייט, יששכר, איין חלק. ²⁶און לעבן דעם געמאַרק פון יששכר, פון מורחזייט ביז מערבזייט, זבולון, איין חלק. ²⁷און לעבן דעם געמאַרק פון זבולון, פון מורחזייט ביז מערבזייט, גד, איין חלק. ²⁸און לעבן דעם געמאַרק פון גד, אין דרום זייט צו דרום, וואָל דער

געמאַרק זיין פון תָּמַר ביו די וואַסערן פון מריבת־קָדֶשׁ, בין טיך, בין צום ים־הַגְּדוֹל. ²⁹דאָס איז דאָס לאַנד וואָס איר זאָלט אויסוואַרפן פאַר אַ נחלה צו די שבטים פון ישראל, און דאָס זיינען זייערע אַיינטיילונגען, זאָגט גאָט דער האַר.

³⁰און דאָס זיינען די אויסלאָזן פון דער שטאָט: פון צפון־זייט פיר טויזנט און פינף הונדערט [שטאַנגען] אויפן מאָס; ³¹און די טויערן פון דער שטאָט זאָלן זיין אויף די נעמען פון די שבטים פון ישראל; דריי טויערן צו צפון: דער טויער פון ראובן, איינער; דער טויער פון יהודה, איינער; דער טויער פון לוי, איינער. ³²און צו מזרח־זייט פיר טויזנט און פינף הונדערט, און דריי טויערן; דער טויער פון יוסף, איינער; דער טויער פון בנימין, איינער; דער טויער פון דן, איינער. ³³און אין דרום־זייט פיר טויזנט און פינף הונדערט אויפן מאָס, און דריי טויערן: דער טויער פון שמעון, איינער; דער טויער פון יששכר, איינער; דער טויער פון זבולון, איינער. ³⁴מערב־זייט פיר טויזנט און פינף הונדערט; זייערע טויערן דריי: דער טויער פון גַד, איינער; דער טויער פון אָשר, איינער; דער טויער פון נפתלי, איינער. ³⁵רונד אַרום, אַכצן טויזנט. און דער נאָמען פון דער שטאָט זאָל זיין פון יענעם טאָג: יהוה-איז-דאָרטן."

תרי עשר

הושע

הושע

- הושע נעמט פאר א וייב א זונה פארצושטעלן די אומר
טריישאפט פון ישראל
- 2 א
- א טרייסט נבואה צו די קינדער פון יהודה אין ישראל
- 1 ב
- א שטראף אָנואָג פאר דער אומטריישאפט פון ישראל
- 4 ב
- דער נביא נעמט וידער אן אומגעטרייע פרוי אלס בילד
פון ישראל
- 1 ג
- די זינדיקייט פון דעם פאלק אין פון די כהנים
- 1 ד
- א שטראפ־נבואה צו יהודה
- 15 ד
- די זינדיקייט פון די כהנים אין די הארן, און די פאר
דארבנקייט פון דעם פאלק, און זייער שטראף
- 1 ה
- די געצנדינעריי אין זינדיקייט פון שומרון
- 1 ח
- די פרייד וועט אפגעטאן ווערן פון ישראל
- 1 ט
- די שטראפטעג וועלן קומען, צווישן די פעלקער וועלן זיי
וואַלען
- 1 י
- ישראל וועט קריגן די פארגעלטונג פאר זיינע פארברעכן
- 9 י
- גאָטס גיטסקייט צו ישראל און די אומדאָנקבאַרקייט פון
ישראל
- 1 יא
- פון זיין ערשטן טאָג אָן איז ישראל אומטריי צו גאָט
ישראלס גרויסקייט וועט פארשווינדן איבער זיינע זינד.
- 1 יב
- גאָט וועט זיך נאָם זיין אָן זיי אָן דערבאַרימונג
- 1 יג
- ישראל וועט זיך אומקערן צו גאָט און גאָטס ברכה וועט
וידער זיין אויף אים
- 1 יד

יואל

- גאָט אין זײַן צאָרן שיקט אַ מוראדיקע מחנה הייִשעריקן אויפֿן
לאַנד
1 א דאָס פּאָלק און די כּהנים בעטן צו גאָט, און גאָט דער
באַרימט זיך אויפֿן לאַנד
15 ב דער גרויסער און פּאַרכטיקער טאָג ווען גאָט וועט זיך
אַנטפלעקן און משפטן די פעלקער און ליטועליקן
1 ג יהודה און ישראל

עמוס

- גאָט קומט פון ציון צו באַשטראַפֿן יהודה און אַלע אַרומיקע
פעלקער פֿאַר זײַערע פּאַרברעכן
1 א שטראַפֿנבואה קעגן די קינדער פון ישראל
1 ג ערשטע זעאוונג פון עמוס: הייִשעריקען קומען
1 ז צווייטע זעאוונג פון עמוס: אַ פּייער פּאַרצערט די ערד
4 ז דריטע זעאוונג פון עמוס: גאָט שטייט מיט אַ בליגעזיכט
7 ז אַמציגה דער געצנפריסטער פּאַרמסרט עמוסן ביים מלך
10 ז עמוס דערציילט ווי אַזוי ער איז געוואָרן אַ נביא
15 ז פירטע זעאוונג פון עמוס: אַ קאַרב מיט זומעראויבס
1 ח אַ שטראַפֿנבואה
2 ח פינפטע זעאוונג פון עמוס: גאָט שטייט אויפֿן מזבח און הייסט
צעברעכן דעם טעמפל און זאָגט אָן זײַן שטראַף
1 ט אַלע פעלקער זײַנען גאָט ליב, דאָס זינדיקע קיניגרייך
7 ט אַבער פּאַרטיליגט ער
ישאל וועט ער אין גאַנצן ניט פּאַרטיליגן. די זינדיקע וועלן
שטאַרבן און די איבעריקע וועט ער אויפֿריכטן
13 ט

חִבּוּק

- דער נביא באַקלאַגט זיך אויף די אומגערעכטיקייטן וואָס
1 א געשען אין דער וועלט
5 דער אָנוואַג וועגן די פֿשדים וואָס קומען באַצווינגען די וועלט א
13 א דעם נביאס קלאַג אויף דעם רשעס אימרעכטן.
1 ב שטראַפֿאַנוואַג און ווייאיסרופן פון דעם נביא
גאַט קומט זיך צו רעכענען מיט זיינע פיינט און ברענגען
1 ג גערעכטיקייט

צִפְנִיָּה

- א שטראַפֿאַנוואַג איבער די געצנדינער און די זינדיקע
1 א
1 ב שטראַפֿאַנוואַג איבער די פעלקער
שטראַפֿאַנוואַג איבער ירושלים פֿאַר איר זינד, און איר
1 ג דערלייוונג נאָך דעם

חֲגִי

- א אויפרוף צו בויען דעם צווייטן בית־המקדש
1 א די פראַכט פון דעם בית־המקדש און גאַטס ברכה וואָס קומט
1 ב מיט אים

זכֶּרְיָה

- א דער נביא רופט זיך אומצוקערן צו גאַט
1 א ערשטע זעאוונג: איבער דער ערד רייטער וואָס גייען אַרויס א
7 ב צווייטע זעאוונג: פיר הערנער און פיר מיינסטערס
1 ב דריטע זעאוונג: אַ מאַן מיט אַ מעסטשטער
5 ב

		פירטע זעאוינג: דער פהגנדול יהושע פאר גאט, און דער
1	ג	שטן לעבן אים
1	ד	פינפטע זעאוינג: א גילדערנע מנורה
1	ה	זעקסטע זעאוינג: א פליעדיקע מגילה
5	ה	זיבעטע זעאוינג: א מאָס מיט אַ פרוי דערין
1	ו	אַכטע זעאוינג: פיר רייטוועגן
9	ו	די קרוין פאַר ורובבלן
1	ז	די גלות־לייט פּרעגן אויב זיי זאָלן אָנהאַלטן די תּענינים
1	ח	דעם נביאס אָנוואָג פון די גליקלאַכע טעג וואָס קומען
1	ט	אָנוואָג פון דער גאולה־צייט און דעם מלך המשיח
1	יא	דאָס בילד פון די שלעכטע פּאַסטוכער
1	יב	גאָט וועט מציל זיין ירושלים פון די פיינט וואָס באַלענערן זיי
		אומריינקייט און געצנדינסט און פאַלשע נביאות וועלן
1	יג	אַפּוועטאַן ווערן
		גאָט וועט מלחמה האַלטן מיט די פעלקער וואָס וועלן קומען
1	יד	אויף ירושלים.
		ירושלים וועט ווערן דער הייליקער אָרט פאַר אַלע פעלקער
4	יד	ווערן זיי וועלן קומען דינען גאָט

מלאכי

1	א	גאָטס ליבשאַפט צו יעקב
6	א	די פּהנים זיינען מבוזה דעם כבוד פון גאָט
		קעגן חתונה האָבן מיט געצנדינערישע ווייבער; און קעגן
9	ב	גטן זיך
1	ג	דער טאָג פון גאָטס משפט קומט
23	ג	גאָט וועט שיקן אַלְהוּ הַנְּבִיא

הושע

א ידאָס וואָרט פון גאָט וואָס איז געווען צו הושע דעם זון פון באַרין, אין די טעג פון עזובָה, יותם, אַחז, יחזקיה, די מלכים פון יהודה, און אין די טעג פון ירבעם דעם זון פון יואָשן, דעם מלך פון ישראל.

דאָס ערשטע וואָס גאָט האָט גערעדט צו הושען, האָט גאָט געזאָגט צו הושען:

גיי נעם דיר אַ ווייב אַ זונה,
און קינדער פון אַ זונה,
וואָרום מזנה טוט מזנה זיין דאָס לאַנד,
אָוועק פון הינטער גאָט.

אזוי ער געגאנגען און האָט גענומען גומר די טאָכטער פון דבלִימען, און זי איז טראָגעדיק געוואָרן, און האָט אים געבאָרן אַ זון. און גאָט האָט צו אים געזאָגט:

רוף זיין נאָמען יזרעאל,
וואָרום נאָך אַ קליין וויילע,
און איך וועל זיך רעכענען פאַר דעם בלוט פון יזרעאל
מיט דעם הויז פון יהוא,
און איך וועל פאַרשטערן די מלוכה
פון דעם הויז פון ישראל.

און עס וועט זיין אין יענעם טאָג,
וועל איך צעברעכן דעם בויגן פון ישראל אין טאַל יזרעאל.
און זי איז ווידער טראָגעדיק געוואָרן, און האָט געבאָרן
אַ טאָכטער. און ער האָט צו אים געזאָגט:

רוף איר נאָמען לאַרוֹתְמָה,
 וואָרום איך וועל מער ווידער ניט רחמנות האָבן
 אויף דעם הויז פון ישראל,
 אז פאַרגעבן זאל איך זיי פאַרגעבן.
 זאָבער אויף דעם הויז פון יהודה
 וועל איך רחמנות האָבן,
 און איך וועל זיי העלפן דורך יהוה זייער גאָט,
 און איך וועל זיי ניט העלפן דורך בויגן
 און דורך שווערד און דורך מלחמה,
 דורך פערד און דורך רייטער.
 און זי האָט אַנטווינט לאַרוֹתְמָה, און זי איז טראָגעדיק
 געוואָרן, און האָט געבאַרן אַ זון. און ער האָט געוואָגט:
 רוף זיין נאָמען לאַעַמִּי,
 וואָרום איר זייט ניט מײַן פּאָלק,
 און איך בין ניט אַייערער.

ב יאון די צאָל פון די קינדער פון ישראל
 וועט זיין אַזוי ווי דער זאַמד פון ים,
 וואָס קען ניט געמאַסטן און ניט געציילט ווערן;
 און עס וועט זיין,
 אַנשטאַט וואָס צו זיי פלעגט געוואָגט ווערן:
 איר זייט ניט מײַן פּאָלק,
 וועט צו זיי געוואָגט ווערן:
 קינדער פון דעם לעבעדיקן גאָט.
 און די קינדער פון יהודה און די קינדער פון ישראל
 וועלן זיך אַיינזאַמלען אין איינעם,
 און זיי וועלן זיך מאַכן איין הויפטמאַן,
 און זיי וועלן אַרױפֿיין פון דעם לאַנד,
 און זייט מײַן פּאָלק.

וּאָרום גרויס וועט זיין דער טאָג פון יזרע־אַל.
 וְזָאָגט צו אַייערע ברידער: עֲמִיָּה,
 און צו אַייער שוועסטער: רוּחַמָּה.³

⁴קריגט אַיך מיט אַייער מוטער, קריגט אַיך,
 וואָרום זי איז ניט מיין ווייב, און איך בין ניט איר מאַן;
 און זאָל זי אָפּטאָן איר זנות פון איר פנים,
 און איר ניאוף פון צווישן אירע בריסט.
⁵אַניט וועל איך זי אויסטאָן אַ נאַקעטע,
 און זי לאָזן שטיין ווי אין טאָג פון איר געבאַרנשאַפט;
 און איך וועל זי מאַכן ווי אַ מדבר,
 און זי לאָזן ווערן ווי אַ טרוקן לאַנד,
 און זי טייטן מיט דאָרשט.

⁶און אירע קינדער וועל איך ניט דערבאַרימען,
 וואָרום קינדער פון זנות זיינען זיי.
 וואָרום מונה געווען האָט זייער מוטער,
 פאַרמיאוסט האָט זיך זייער געווינערן.
 וואָרום זי האָט געוואָגט:

איך וועל גיין נאָך מיינע ליבהאַבער,
 די וואָס גיבן מיין ברויט און מיין וואַסער,
 מיין וואָל און מיין פלאַקס, מיין אייל און מיין טראַנק.
⁸דרום זע, איך פאַרשטעל דיין וועג מיט דערנער,
 און וועל פאַרצאַמען אַ צאַם אַרום איר,
 אַז זי זאָל אירע שטעגן ניט געפינען.

⁹און זי וועט נאָכיאָגן אירע ליבהאַבער און זי ניט דערגרייכן,
 און זי וועט זיי זוכן און ניט געפינען;

און זי וועט זאָגן:

איך וועל גיין און זיך אומקערן צו מיין ערשטן מאַן,

³ מיין סאָלק. ⁴ דערבאַרימעטע.

וְאָרוֹם דַּעֲנוֹס־מֶלֶךְ אִיזוּ מִיר בַּעֲסַעַר גַּעֲזוּעַן וְהִי אֲצוֹנָד.
 10 אֹן זִי וְהִיִּס נִיט, אֹ דָאָס הָאָב אִיךְ אִיר גַּעֲגַעֲבֵן
 דִּי תְבוּאָה, דַּעַם וְהִיִּן, אֹן דָּאָס אִיִּל;
 אֹן דָּאָס זִיִּלְבַּעַר אֹן גְּאָלֵד וְהָאָס אִיךְ הָאָב אִיר גַּעֲמַעַרִט,
 הָאָבֵן זִי פֶאָר־טָאָן אֹיף בַּעַל.
 11 דֶּרוֹם וְהַעַל אִיךְ צוֹרִיק־נַעֲמַעַן מִיִּן תְבוּאָה אִין אִיר צִיִּט,
 אֹן מִיִּן וְהִיִּן אִין זִיִּן גַּעֲשֻׁט־עֵל־טַעַר צִיִּט,
 אֹן אִיךְ וְהַעַל אֹוֶעֱקֶר־יִיסֵן מִיִּן וְהָאָל אֹן מִיִּן פֶּלֶאָקֶס,
 וְהָאָס אִיזוּ גַעֲזוּעַן אִיר נֶאָקֶע־טֶקִיִּט צוּ פֶאָר־דַּעֲקֵן.
 12 אֹן אֲצוֹנָד וְהַעַל אִיךְ אַנְט־פֶּלֶעֱקֵן אִיר שְׂאָנֵד
 פֶּאָר דִּי אֹיגֵן פֹּן אִירַע לִיבֵה־אָבַעַר,
 אֹן קִיִּנַּעַר וְהַעַל זִי נִיט מִצִּיל זִיִּן פֹּן מִיִּן הָאָנֶט.
 13 אֹן אִיךְ וְהַעַל מֶאָכֵן אֹיפֵה־עֶרֶן אִיר גְּאָנַצַּע פֶּרִידִי;
 אִיר יוֹס־טוֹב, אִיר רֶאֶש־חֹדֶשׁ, אֹן אִיר שַׁבַּת,
 אֹן אֶלַע אִירַע פִּיֶּעֶר־טַעַג.
 14 אֹן אִיךְ וְהַעַל פֶּאָרוֹיִס־טֵן אִיר וְהִיִּנֶשֶׁט־אָק אֹן אִיר פִּיגְנִבּוּיִם,
 וְהָאָס זִי הָאָט גַּעֲזֹאָגֶט: אַ מַתְנָה זִינַעַן זִי מִיר,
 וְהָאָס מִיִּנַּע לִיבֵה־אָבַעַר הָאָבֵן מִיר גַּעֲגַעֲבֵן;
 אֹן אִיךְ וְהַעַל זִי מֶאָכֵן פֶּאָר אַ וְהָאָלֵד,
 אֹן דִּי חִיָּה פֹן פֶּעֶלֵד וְהַעַל זִי אֹיפֶע־סֵן.
 15 אֹן אִיךְ וְהַעַל זִיךְ רַעֲכַעֲנַעַן מִיט אִיר
 פֶּאָר דִּי טַעַג פֹּן דִּי בַּעַל־גַּעֲטַעַר,
 וְהָאָס זִי הָאָט גַּעֲרִיִּכֶע־רִט צוּ זִי,
 אֹן אָנַעֲט־אָן אִירַע אֹוִירִנַּעַן אֹן אִיר צִירוֹנָה,
 אֹן גַּעֲגֹאָנַעַן נֶאָךְ אִירַע לִיבֵה־אָבַעַר,
 אֹן אָן מִיר הָאָט זִי פֶּאָר־גַּעֲסֵן, זֹאָגֶט גְּאָט.
 16 אָבַעַר זַע, אִיךְ רַעַד זִי אִיבַעַר,
 אֹן וְהַעַל זִי אֹוֶעֱקֶפִירֵן אִין מַדְבַּר,

און וועל רעדן צו איר האַרצן.
¹⁷און איך וועל איר אָפּגעבן אירע וויינגערטנער דענסמאַל,
און דעם טאַל פון קומער" פאַר אַ טיר פון האַפענונג;
און זי וועט דאַרטן זינגען ווי אין די טעג פון איר יוגנט
און ווי אין טאַג פון איר אַרויפגיין פון לאַנד מצרַיִם.
¹⁸און עס וועט זיין אין יענעם טאַג, זאָגט גאָט,
וועסטו רופן: מיין מאַן,
און וועסט מיד מער ניט רופן: מיין אויבערהאַר.
¹⁹און איך וועל אָפּטאַן די נעמען פון די בַּע־ל־געטער פון איר
מויל,
און זיי וועלן מער ניט געדאַכט ווערן מיט זייער נאָמען.
²⁰און איך וועל זיי שליסן אַ בונד אין יענעם טאַג,
מיט דער חיה פון פעלד, און מיט דעם פויגל פון הימל,
און מיט דעם שרץ פון דער ערד.
און אַ בויגן און שווערד און מלחמה וועל איך צעברעכן פון
לאַנד,
און איך וועל זיי מאַכן ליגן אין זיכערקייט.
²¹און איך וועל דיך פאַרקנסן צו מיר אויף אייביק,
און דיך פאַרקנסן צו מיר מיט רעכט און מיט גערעכטיקייט,
און מיט גענאָד און מיט באַרימהאַרציקייט.
²²און איך וועל דיך פאַרקנסן צו מיר מיט טריישאַפט,
און וועסט דערקענען גאָט.
²³און עס וועט זיין אין יענעם טאַג,
וועל איך ענטפערן, זאָגט גאָט,
וועל איך ענטפערן די הימלען,
און זיי וועלן ענטפערן דער ערד,
" דעם טאַל עכור. ב אישי. ג בַּע־לִי.

24 און די ערד וועט ענטפערן דער תבואה,
 און דעם וויין, און דעם אייל,
 און זיי וועלן ענטפערן זוך פאל.
 25 און איך וועל זי מיר איינזייען אין לאַנד,
 און איך וועל דערבאַרימען די ניט דערבאַרימטע,
 און וועל זאָגן צו ניט-מיידן פּאַלק: מיין פּאַלק ביסטו,
 און ער וועט זאָגן: מיין גאָט.

ג יאון גאָט האָט צו מיר געזאָגט:
 גיי ווידער האָב ליב אַ פרוי,
 געליבט פון אַ ליבהאַבער, אָבער אַ נואפטע;
 אזוי ווי יהוה האָט ליב די קינדער פון ישראל,
 און זיי קערן זיך צו פרעמדע געטער,
 און האָבן ליב טרויבנקונס.

2 אַ האָב איך זי מיר געקויפט פאַר פופצן זילבערשטיק, און
 אַ חומר גערשטן, און אַ לֶחֶך גערשטן. 3 און איך האָב צו איר
 געזאָגט:

פיל טעג זאָלסטו מיר זיצן אַליין,
 זאָלסט ניט מונה זיין,
 און ניט געהערן צו קיין מאַן,
 און דעסגלייכן איך קעגן דיר.
 4 וואָרום פיל טעג וועלן די קינדער פון ישראל
 זיצן אָן אַ מלך, און אָן אַ האָר,
 און אָן אַ שלאַכטאָפּפער, און אָן אַ זיילשטיין,
 און אָן אַן אָפּוד און תּרְפִים.
 5 דערנאָך וועלן די קינדער פון ישראל זיך אומקערן,
 און זיי וועלן זוכן יהוה זייער גאָט,

און דוד זייער מלך,
און זיי וועלן אַנגסטן צו יהוה און צו זיין גוטס,
אין סוף פון די טעג.

ד יהערט דאָס וואָרט פון גאָט, איר קינדער פון ישׂראל,
וואָרום גאָט האָט אַ קריג מיט די באַווינער פון לאַנד,
ווייל קיין אמת און קיין גענאָד,
און קיין דערקענונג פון גאָט איז נישט אין לאַנד.
שׁווערן און לייקענען און טייטן
און גבען און מזנה זיין, זיינען פאַרשפּרייט,
און בלוט אָן בלוט רירט זיך אָן.
דדרום וועט טרויערן דאָס לאַנד,
און פאַרוועללט ווערן וועט איטלאַכער ווינער דערין,
מיט דער חיה פון פעלד, און מיטן פויגל פון הימל;
און אַפילו די פישן פון ים וועלן אַיינגעטאָן ווערן.
אַבער קיינער טאָר זיך נישט קריגן,
און נישט שטראָפן טאָר קיינער,
וואָרום דיין פאַלק זיינען אַזעלכע
וואָס קריגן זיך מיטן פּהן.
דדרום וועסטו געשטרויכלט ווערן ביי טאָג,
און אויך דער נביא וועט געשטרויכלט ווערן מיט דיר ביי
נאַכט,
און איך וועל פאַרשניידן דיין מוטער.
פאַרשניטן ווערט מיין פאַלק פון נישט פאַרשטאַנדיקייט;
ווייל דו האָסט פאַראַכט וויסן,
דרום האָב איך דיך פאַראַכט פון צו זיין מיר אַ פּהן;
אַז דו האָסט פאַרגעסן די תּורה פון דיין גאָט,
וועל איך אויך פאַרגעסן אָן דינע קינדער.

זוי זיי האָבן זיך געמערט, אַזוי האָבן זיי געזינדיקט צו מיר;
 וועל איך זייער כבוד אויף שאַנד אומבייטן.
 זיי נערן זיך אויף די זינד פון מיין פּאָלק,
 און אויף זייער פאַרברעך קוקן זיי אויס.
 דרום וועט זיין, אַזוי דאָס פּאָלק אַזוי דער כּהן,
 און איך וועל זיך רעכענען מיט אים פאַר זיינע וועגן,
 און זיינע מעשים וועל איך אים אומקערן.
 און זיי וועלן עסן און ניט זאַט ווערן,
 זיי זיינען מזונה, אָבער זיי וועלן זיך ניט מערן;
 ווייל זיי האָבן אויפגעהערט אויף גאָט צו אַכטן.
 זונות און וויין און טרויבנזאַפט
 באַנעמט דאָס האַרץ.
 מיין פּאָלק פרעגט ביי זיין האַלץ,
 און זיין שטעקן באַשיידט אים;
 וואַרום אַ גייסט פון זנות האָט פאַרפירט,
 און זיי האָבן זיך אָפגעקערט פון אונטער זייער גאָט.
 אויף די שפיצן בערג שלאַכטן זיי,
 און אויף די הייכן רייכערן זיי,
 אונטער אייכנבוים און טאַפּאַל און טערעבינט,
 ווייל זיין שאַטן איז גוט.
 דרום זיינען אייערע טעכטער מזונה,
 און אייערע שניר זיינען אומטריי
 איך פאַרדענק ניט אייערע טעכטער וואָס זיי זיינען מזונה,
 און אייערע שניר וואָס זיי זיינען אומטריי,
 אַז זיי אַליין גייען מיט זונות אַוועק,
 און מיט שאַנדווייבער ברענגען זיי שלאַכטאַפּפער;
 און דאָס פּאָלק וואָס פאַרשטייט ניט, ווערט געשטרויכלט.

15 אויב דו ישראל ביסט מזנה,
 זאל זיך יהודה ניט פארשולדיקן;
 און קומט ניט קיין גלגל,
 און גייט ניט ארויף קיין בית-אנן,
 און שווערט ניט: אזוי ווי יהוה לעבט!
 16 ווארום אזוי ווי א ווידערשפעניקע קו
 האט ווידערשפעניקט ישראל;
 זאל גאט זיי אצונד פיטערן
 ווי א שעפס אין דערברייטערניש?
 17 באהעפט צו געצנבילדער איז אפרים,
 לאז אים צו רו.

18 גייט אפ זייער שכרות,
 זיינען זיי אין זנות פארזונקען;
 אייגעליבט אין שאנד
 זיינען אירע באשיצער.
 19 דער הינט האט זיי אייגעבונדן אין זיינע פליגלען;
 און זיי וועלן זיך שעמען מיט זייערע שלאכטאפפער.

ק יהערט דאס צו, איר כהנים,
 און פארנעמט, איר הויז פון ישראל,
 און איר הויז פון מלך, לייגט צו דאס אויער,
 ווארום אויף אייך איז א משפט פאראן,
 ווייל א פאסטקע זייט איר געווען פאר מצפה;
 און אן אויסגעשפרייטע געץ אויף תבור.
 20 און די אפקערער זיינען אין שעכטן פארטיפט,
 און איך בין אפגעטאן ביי זיי אלעמען.
 איך קען אפרים,
 און ישראל איז ניט פארהוילן פון מיר;

וְאָרוֹם אֶצְוֹנָד הָאָסְטוּ מִזְנֵה גְעוּזָען, אַפְרַיִם,
 פֶּאָרְאוֹמֵר יִינִיקֵט גְעוּזָאָרְן אִיז יִשְׂרָאֵל.
 זייערע מעשים לאָזן זיי ניט
 זיך אומצוקערן צו זייער גאָט,
 וְאָרוֹם אַ גַּיִסֵט פֿון זְנוּת אִיז אִין זַי,
 און יהוה קענען זיי ניט.
 און דער שטאַלץ פֿון יִשְׂרָאֵל וועט געבייגט ווערן פֿאַר זיין
 פֿנים,
 און יִשְׂרָאֵל און אַפְרַיִם וועלן געשטרויכלט ווערן דורך זייער
 זינד,
 אויך יהודה טוט שטרויכלען מיט זיי.
 מיט זייערע שאַף און מיט זייערע רינדער
 וועלן זיי גיין זוכן גאָט,
 אָבער זיי וועלן ניט געפינען—
 ער איז אַוועק פֿון זיי.
 זיי האָבן אָן גאָט געפעלשט,
 וְאָרוֹם פֿרעמדע קינדער האָבן זיי געבאַרן;
 אֶצְוֹנָד וועט זיי אַ חוֹדֵשׁ
 פֶּאָרְצערן מיט זייערע פעלדער.
 בְּלֶאָזֵט אַ שׁוֹפֵר אִין גְּבֻעָה,
 אַ טְרוֹמִיטער אִין רָמָה;
 שְׂאֵלֵט אִין בֵּית־אֲנָן;
 קוֹק זיך אום, בְּנִימִין!
 אַפְרַיִם וועט צו וויסט ווערן אִין טָאָג פֿון שְׂטֵרָאָף;
 אִין די שְׁבֵטִים פֿון יִשְׂרָאֵל טו איך עס צו וויסן אויף זיכער.
¹⁰ די האָרן פֿון יהודה זיינען ווי גרענעצפֿאַרכאַפֿער,
 אויף זיי וועל איך אויסגיסן ווי וואַסער מײן צאָרן.
¹¹ געדריקט ווערט אַפְרַיִם, צעבראַכן פֿון משפֿט,

וייל ער איז ווילנדיק געגאנגען נאך קויט.
 12 און איך בין ווי אַ מאָיל צו אפרים,
 און ווי אַ פוילונג צו דעם הויז פון יהודה.
 13 און אפרים האָט געזען זיין קראַנקשאַפט,
 און יהודה זיין חונד;
 איז אפרים געגאנגען צו אַשור,
 און האָט געשיקט צום מלך „שטרייטער“;
 אָבער ער קען אַיך ניט היילן,
 און ער וועט ניט אָפּטאָן פון אַיך די חונד.
 14 וואָרום איך וועל זיין ווי אַ לייב צו אפרים,
 און ווי אַ יונגלייב צום הויז פון יהודה;
 איך, איך וועל פאַרצוקן און אַוועקגיין,
 אַוועקטראָגן, און קיינער וועט ניט מציל זיין.
 15 אַיך וועל גיין, איך וועל זיך אומקערן צו מיין אָרט,
 ביז זיי וועלן זיך שפירן שולדיק; און זוכן מיין פנים;
 אין זייער טיט וועלן זיי מיך זוכן:

ן יקומט און לאָמיר זיך אומקערן צו גאָט,
 וואָרום ער האָט פאַרצוקט, און ער וועט אונדו היילן,
 ער שלאָגט, און ער וועט אונדו פאַרבינדן.
 2 נאָך צוויי טעג וועט ער אונדו אויפלעבן,
 אויפן דריטן טאָג וועט ער אונדו אויפריכטן,
 און מיר וועלן לעבן פאַר אים.
 3 און לאָמיר דערקענען, לאָמיר זיך יאָגן צו דערקענען גאָט;
 זיכער ווי דער באַגיגען איז זיין אַרויסגאַנג;
 און ער וועט קומען צו אונדו ווי דער רעגן,
 און ווי שפעטרעגן וואָס באַוועסערט די ערד.

וואָס זאָל איך טאָן צו דיר, אפרים?
 וואָס זאָל איך טאָן צו דיר, יהודה?
 אַז אַייער גוטסקייט איז ווי אַ פרימאַרגנוואַלקן,
 און ווי דער טוי וואָס פאַרגייט אין דער פרי.
 םדרום האָב איך נוי געהאַקט דורך די נביאים,
 זיי געהרגעט מיט די ווערטער פון מיין מויל;
 כּדי דיין משפט זאָל ווי דאָס ליכט אַרויס.
 םוואָרום גוטסקייט האָב איך באַגערט און ניט שלאַכטאַפּפער,
 און דערקענונג פון גאָט איידער בראַנדאַפּפער.

זאַבער זיי ווי מענטשן האָבן איבערגעטרעטן דעם בונד;
 אָן האָבן זיי געפעלשט אָן מיר.
 םולעך איז אַ שטאַט פון אומרעכטטוער,
 אויסגעטרעטן מיט בלוט.
 םאון ווי באַנדעס וואָס לוייערן אויף מענטשן,
 איז די חברה פון די פּהנים;
 זיי טייטן אויפן וועג קיין שָׁכָם,
 יאָ, שענדלאַכקייט באַגייען זיי.
 םאין הויז פון ישראל האָב איך שוידערהאַפטיקס געזען,
 אָן איז זנות ביי אפרים,
 פאַראומרייניקט איז ישראל.
 םאויך אויף דיר, יהודה, האָט מען אַ שניט באַשערט.

אַז איך וויל אומקערן די געפאַנגענשאַפט פון מיין פּאַלק.
 ן זױ איך וויל היילן ישראל,
 אַזוי ווערט אַנטפלעקט די זינד פון אפרים,
 און די ביזן פון שומרון;
 וואָרום זיי באַגייען פאַלשקייט,

און אַ גנב ברעכט אײן,
 אַ באַנדע באַפּאַלט אויף דער גאָס.
 און זאָלן זיי זיך ניט אײַנרעדן אין זייער האַרצן,
 אַלדאָס ביז זייערס געדענק איך;
 אַצונד האָבן זייערע מעשים זיי אַרומגערינגלט,
 אַקעגן מיין פנים זיינען זיי.
 מיט זייער ביז דערפרייען זיי דעם מלך,
 און מיט זייערע ליגנס די האַרן.
 אַלע זיינען זיי גױאפּים,
 זיי אַן אויוון אַנגעהײצט פון בעקער,
 וואָס מע הערט בלויז אויף שאַרן,
 פון פאַרקנעטן דעם טײַג ביז זיין זייער ווערן.
 אין דעם טאָג פון אונדזער מלך,
 זיינען די האַרן קראַנק פון וויינדערהיצונג;
 ער אַלײן שטרעקט אויס זיין האַנט מיט די שפּעטער.
 וואָרום זיי האָבן צוגעברײט זייער האַרץ
 זיי אַן אויוון אין זייער לוייער;
 אַ גאַנצע נאַכט שלאָפט זייער בעקער,
 פרימאַרנס ברענט ער אַזוי זיי פלאַמפּיער.
 זיי אַלע גליען זיי אַן אויוון,
 און זיי פאַרצערן זייערע ריכטער;
 אַלע זייערע מלכים זיינען געפאַלן,
 קיינער צווישן זיי רופט ניט צו מיר.
 אַפּריים, ער מישט זיך מיט די פעלקער,
 אַפּריים איז געוואָרן אַ ניט איבערגעקערטער קוכן.
 פּרעמדע האָבן אויפגעגעסן זיין כּוח,
 און ער מערקט ניט;

שוין גראָע האָר דורכגעשפּריצט ביי אים,
 און ער מערקט ניט.
 10 און דער שטאַלץ פון ישראל איז געבויגן פאַר זיין פנים,
 אָבער זיי קערן זיך ניט אום צו יהוה זייער גאָט,
 און זיי זוכן אים ניט ביי אַלעם דעם.
 11 און אפרים איז געוואָרן ווי אַ נאַרישע טויב, אָן שכל,
 מצרים האָבן זיי גערופן,
 קיין אַשור זיינען זיי געגאַנגען.
 12 ווי זיי וועלן גיין, וועל איך אויסשפּרייטן אויף זיי מיין נעץ,
 ווי פּויגלען פון הימל וועל איך זיי אַראָפּנידערן;
 איך וועל זיי שטראָפּן ווי איך האָב געלאָזט הערן זייער עדה.
 13 ווי צו זיי, וואָס זיי זיינען אַוועק פון מיר!
 פאַרוויסטונג אויף זיי, וואָס זיי האָבן געבראַכט אָן מיר!
 און איך זאל זיי אויסלייזן,
 ווען זיי האָבן גערעדט ליגנס אויף מיר?
 14 און זיי שרייען ניט צו מיר מיט זייער האַרצן,
 אַז זיי יאָמערן אויף זייערע געלעגערס:
 וועגן תבואה און וויין רודלען זיי זיך,
 אָן מיר ווידערשפעניקן זיי.
 15 און איך האָב געלערנט,
 געשטאַרקט זייערע אָרעמס,
 אָבער זיי טראַכטן שלעכטס אויף מיר.
 16 זיי קערן זיך, אָבער ניט צו דער הייך,
 ווי אַ פּאַלשער בויגן זיינען זיי געוואָרן,
 וועלן פּאַלן דורכן שווערד זייערע האַרן,
 פאַר דעם צאָרן פון זייער צונג;
 דאָס וועט זיין אַ שפּאַט פון זיי אין לאַנד מצרים.

ח יצו דיין גומען אַ שופר!
 ווי אַן אַדלער קומט אויף גאַטס הויז;
 ווייל זיי האָבן איבערגערעטן מיין בונד,
 און קעגן מיין תורה פאַרבראַכן.
 יקען ישראל דען שרייען צו מיר:
 מיין גאַט, מיר קעגען דיך?
 ישראל האָט פאַרלאָזט דאָס גוטס,
 זאָל אים דער פיינט נאַכיאָגן.
 זיי האָבן געמאַכט מלכים, אָבער אָן מיר,
 געמאַכט האָרן, און איך האָב ניט געוואָסט;
 פון זייער זילבער און זייער גאָלד
 האָבן זיי זיך געצנבילדער געמאַכט;
 דרום וועט ער פאַרשניטן ווערן.
 פאַרלאָזן ווערט דיין קאַלב, שומרון;
 מיין צאָרן טוט גרימען אויף זיי;
 ביז וואָגען נאָך וועלן זיי ניט קעגען זיך רייניקן?
 וואָרום עס קומט פון ישראל,
 און דאָס האָט אַ מיינסטער געמאַכט,
 און קיין גאַט איז דאָס ניט;
 פאַרוואָר, שפענדלאַך וועט ווערן דאָס קאַלב פון שומרון.
 וואָרום ווינט זייען זיי,
 און שטורעם וועלן זיי שניידן;
 קיין זאַג האָט עס ניט—
 אַ שפּראַצונג וואָס ברענגט ניט קיין מעל;^א
 טאַמער ברענגט עס, וועלן עס פרעמדע אַייגנשלינגען.

^א אַייגנשלינגען געוואָרן איז ישראל,
 אַצונד זיינען זיי געוואָרן צווישן די פעלקער,
 * האָרטשמיל: צמח בלי יצשה קמח.

ווי אַ נישטווערטיקע כלי.
 װאָרום זיי זיינען אַרויפגעגאַנגען צו אַשור,
 אַ ווילדאייזל באַזונדער פאַר זיך;
 אפרים האָט ליבשאַפט געדונגען.
 אַבער הגם זיי דינגען צווישן די פעלקער,
 וועל איך אַזונדערט זיי אַיינזאַמלען;
 און זיי וועלן אָנהייבן מינער ווערן
 פון דער משא פון מלך און האַרן.
 װאָרום אפרים האָט געמערט מזבחות צום זינדיקן,
 ביי אים זיינען מזבחות צום זינדיקן געווען.
 װויפיל פון מיין תורה איך זאָל אים שרייבן,
 איז דאָס ביי אים ווי פרעמד פאַררעכנט.
 מײנע בראַנדאָפּפער זאָלן זיי שלאַכטן פאַר פלייש און עסן,
 גאָט טוט זיי ניט באַוויליקן.
 אַזונד וועט ער געדענקען זייער פאַרברעך,
 און וועט דערמאַנען זייערע זינד;
 קיין מצרים וועלן זיי זיך אומקערן.
 װאָרום ישראל האָט פאַרגעסן אָן זיין באַשעפּער,
 און האָט פאַלייען געבויט,
 און יהודה האָט געמערט באַפעסטיקטע שטעט;
 דרום וועל איך שיקן אַ פייער אין זיינע שטעט,
 און עס וועט פאַרצערן אירע פאַלאַצן.

ט זײַט פרייען זאָלסטו זיך, ישראל,
 מיט שמחה אַזוי ווי די פעלקער,
 וואָרום האָסט זיך אָפּגעקערט פון דיין גאָט,
 האָסט ליב געהאַט זונה-לוין אויף אַלע תבואה-שייערן.
 דער שייער און דער קעלטער וועט זיי ניט שפייזן,

און דער פרישוויין וועט פעלשן אָן זיי.
 זיי וועלן ניט זיצן אין לאַנד פון גאָט,
 און אפרים וועט זיך קיין מצרים אומקערן,
 און אין אשור וועלן זיי אומריינס עסן.
 זיי וועלן ניט גיסן צו גאָט וויין,
 און ניט אָנגעלייגט וועלן אים זיין זייערע שלאַכטאָפּפּער,
 אזוי ווי ברויט פון אַבלות וועט עס זיי זיין,
 אַלע וואָס עסן עס וועלן זיך פאַראומרייניקן;
 וואָרום זייער ברויט וועט זיין פאַר זייער לייב,
 עס וועט ניט קומען אין הויז פון גאָט.
 וואָס וועט איר טאָן אין אַ יום־טובּ,
 און אין אַ פּייערטאָג פון גאָט?
 וואָרום זע, זיי זיינען אַוועק פון דעם בראַך,
 וועט מצרים זיי אַיינואַמלען,
 מוֹף וועט זיי באַגראַבן;
 די שאַצן פון זייער זילבער, זיי וועט שטעכעוועקס רשען,
 דערנער וועלן זיין אין זייערע געצעלטן.
 געקומען זיינען די טעג פון רעכנשאַפט,
 געקומען די טעג פון באַצאלונג;
 געוואָר ווערן וועט ישראל.

„אַ נאַר איז דער נביא,
 משוגע איז דער מאַן פון גייסט!“
 פון וועגן דיין גרויס זינד,
 און ווייל גרויס איז די פיינטשאַפט.
 אַ לוייערער איז אפרים אַקעגן מיין גאָט,
 דעם נביא שטעלט ער אַ פאַסטקע אויף אַלע זיינע וועגן,
 פיינטשאַפט אין הויז פון זיין גאָט.

טיף פאַרדאַרבן זיינען זיי,
 אזוי ווי אין די טעג פון גב'ה';
 ער וועט געדענקען זייער פאַרברעך,
 ער וועט דערמאָנען זייערע זינד.

¹⁰ ווי וויינטרויבן אין מדבר
 האָב איך געפונען ישראל,
 ווי אַן ערשטפרוכט פון פייגנבוים אין זיין אָנהייב
 האָב איך געזען אַייערע עלטערן;
 זיינען זיי געקומען קיין בעל־פֿעזר,
 און זיך אָפגעשיידט צום שאַנדגעץ,
 און געוואָרן אומווערדיק
 ווי דאָס וואָס זיי האָבן ליב געקראָגן.
¹¹ אפרים-ווי אַ פויגל וועט זייער כבוד אַוועקפליען,
 אויס געבורט, און אויס מוטערלייב, און אויס טראַגשאַפט!
¹² אַפילו אַז זיי וועלן אויפברענגען זייערע קינדער,
 וועל איך זיי באַרויבן פון זיי,
 אַז קיין מענטש זאָל ניט בלייבן;
 יאָ, ווי אויך צו זיי ווען איך טו זיך אָפ פון זיי!
¹³ אפרים, ווי איך האָב צור געזען,
 איז געפלאַנצט אין אַ שיינעם אָרט,
 אָבער אפרים וועט אַרויספירן
 זיינע קינדער צום טייטער.
¹⁴ גיב זיי, גאָט, וואָס דו דאַרפסט זיי געבן!
 גיב זיי אַ טראַכט וואָס פאַרוואַרפט,
 און בריסט פאַרדאַרטע!
¹⁵ אַלדאָס ביז זייערס איז אין גלגל,
 יאָ, דאָרט האָב איך זיי פיינט געקראָגן;

פֿאַר די בייזע מעשים זייערע
 וועל איך זיי פון מײן הויז אַרויסטרייבן;
 איך וועל זיי מער ניט ליב האָבן;
 אַלע זייערע האַרן זיינען אָפקערער״.
¹⁶געשלאָגן געוואָרן איז אפרים,
 זייער וואָרצל איז פאַרטריקנט,
 קיין פרוכט וועלן זיי ניט ברענגען;
 אפילו אַז זיי וועלן געבערן,
 וועל איך טייטן די גלוסטיקע פון זייער לייב.
¹⁷פאַראַכטן וועט זיי מײן גאָט,
 ווייל זיי האָבן ניט צוגעהערט צו אים,
 און זיי וועלן אומוואָגלעך צווישן די פעלקער.

¹ יא געראַטענער זיינשטאַק איז ישׂראל געווען,
 זיין פרוכט פלעגט אַ ווערדע האָבן;
 איז, וואָס מערער זיין פרוכט,
 האָט ער מזבחות געמערט,
 וואָס שענער זיין לאַנד,
 האָבן זיי שענערע זיילשטיינער געמאַכט.
² זייער האַרץ איז צעטיילט;
 אַצונד וועלן זיי זייער שולד ליידן;
 ער וועט צעברעכן זייערע מזבחות,
 ער וועט פאַרויסטן זייערע זיילשטיינער.
³ פאַרוואָר, אַצונד וועלן זיי זאָגן:
 ניטאָ קיין מלך ביי אונדז,
 ווייל מיר האָבן ניט מורא געהאַט פאַר גאָט;
 און דער מלך, וואָס קען טאָן פאַר אונדז?
 זיי רעדן געריידן,
 * וואָרטשפּיל: אַרײַם־סוּררים.

שווערן פֿאַלש, שליסן אַ בונד,
 אָבער דער משפּט וועט שפּראַצן ווי ביטערקרויט
 אויף די בייטן פון פעלד.
 אַום די קעלבער פון בית־אָנן⁵
 וועלן אַנגסטן די ווינער פון שומרון;
 וואָרום זיין פֿאַלק טוט אויף אים⁶ טרויערן,
 און זיינע פּריסטער וועלן ציטערן⁷ וועגן אים,
 וועגן זיין כבוד וואָס איז אַזעק⁸ פון אים.
 אַים אויך וועט מען קיין אַשור אַזעקפירן,
 אַ מתנה צום מלך „שטרייטער“;
 שאַנד וועט קריגן אפרים,
 און ישראל וועט זיך שעמען מיט זיין באַראָט.
 פֿאַרשניטן ווערט דער מלך פון שומרון,
 אַזוי ווי שוים אויפן וואַסער.
 און פֿאַרטיליגט ווערן וועלן די בָּמוֹת פון אָנן,
 די זינד פון ישראל;
 דערנער און ווילדגעוועקס וועלן אויפגיין אויף זייערע מזבחות
 און זיי וועלן וואַגן צו די בערג: דעקט אונדז צו!
 און צו די הייכן: פֿאַלט אויף אונדז אַרויף!
 מער ווי אין די טעג פון גבְעָה⁹
 האָסטו געזינדיקט, ישראל;
 דאָרט האָט מען זיך אַקעגנעשטעלט;
 פֿאַר זיי אָבער וועט גיט קלעקן
 אַ מלחמה ווי אין גבְעָה אַקעגן די פֿאַרברעכער.
 ווען איך טו באַנערן, וועל איך זיי שטראַפֿן,
 און פעלקער וועלן זיך אַינזאַמלן קעגן זיי,
 ווען מע שפּאַנט זיי אין זייערע צוויי יאָכרינגען.
 און אפרים איז אַ קאַלב אַ געניטס,¹¹

⁵ זע שופטים יט-כ.

⁶ חארטשפיל: גילדיקלח.

¹¹ אויף דעם קאלבאָפּנט.

צו דרעשן האָט עס ליב;
אָבער איך בין אַריבערגעגאַנגען
איבער איר פעטן האַלדז:
איך וועל אַיינשפּאַנען אפרים,
אַקערן זאָל יהודה,
בראַנעווען זאָל יעקב.

¹²זייט אַיך פאַר גערעכטיקייט,
וועט איר שניידן לויט גענאָד;
אַקערט אַיך אַן אַקער,
וואָרום עס איז צייט צו זוכן גאָט,
ביו ער וועט קומען און רעגענען אויף אַיך גערעכטיקייט.
¹³איר האָט געאַקערט שלעכטס,
האָט איר אומרעכט געשניטן,
האָט איר געגעסן די פרוכט פון ליגן;
וואָרום האָסט זיך פאַרויכערט אויף דיין וועג,
אויף די פיל גיבורים דיינע.
¹⁴דרום וועט אויפשטיין אַ חורבן אויף דייןע מחנות,
און אַלע דייןע פעסטונגען וועלן פאַרוויסט ווערן,
ווי שלמון האָט פאַרוויסט בית-אַרְבַּאל, אין טאָג פון מלחמה-
מוטערס מיט קינדער זיינען צעהאַקט געוואָרן.
¹⁵אַזוי האָט געטאָן צו אַיך בית-אַל,
פון וועגן אַייער בייזער שלעכטיקייט;
אין אַ פרימאַרגן פאַרשניטן ווערט פאַרשניטן
דער מלך פון ישראל.

יא יאָז ישראל איז יונג געווען האָב איך אים ליב געהאַט,
און פון מצרים האָב איך גערופן מיין זון.

יווי זיי" האָבן גערופן צו זיי,
 אזוי זיינען זיי אַוועק פון זיי;
 צו די בעל־געטער האָבן זיי געשלאַכט,
 און צו די געצן האָבן זיי גערייכערט.
 און איך האָב געלערנט גיין אפרים,
 זיי פאַר זייערע אַרעמס גענומען,
 און זיי האָבן ניט געמערקט אַז איך האָב זיי פאַרהיט.
 מיט מענטשלאַכע שטריק האָב איך זיי צוגעצויגן,
 מיט שנורן פון ליבשאַפט,
 און איך בין זיי געווען
 ווי די אַראָפּגעמער פון דעם יאָך אויף זייערע קינבאַקן:
 און עסן פלעג איך אים דערלאַנגען.
 ער וועט זיך ניט אומקערן קיין לאַנד מצרים,
 אָבער אַשור, ער וועט זיין מלך זיין,
 ווייל זיי האָבן ניט געוואָלט צוריקקערן.
 און אַ שווערד וועט פאַלן אין זיינע שטעט,
 און וועט פאַרלענדן זיינע ריגלען און פאַרצערן,
 פון וועגן זייערע באַראַטונגען.

יאָן מיין פאַלק קווינקלט זיך אומצוקערן צו מיר,
 און מע רופט אים צו דער הייך,
 אָבער ער טוט זיך ניט דערהייבן.
 ווי קען איך זיך איבערגעבן, אפרים?
 זיך איבערענטפערן, ישראל?
 ווי קען איך זיך מאַכן ווי אַדמָה?
 זיך לאָזן ווערן ווי צבאים?
 מיין האַרץ קערט זיך אום אין מיר,
 מיין גאַנצע רחמנות צינדט זיך אָן.

א די נביאים.

איך וועל ניט אויספירן מיין גרימצאָרן,
 איך וועל מער ניט אומברענגען אפרים;
 וואָרום גאָט בין איך און ניט אַ מענטש—
 דער הייליקער צווישן דיר—
 און איך וועל ניט קומען מיט צאָרן.
¹⁰נאָך יהוה וועלן זיי גיין—
 אַזוי ווי אַ לייב וועט ער ברילן;
 יאָ, ער וועט ברילן,
 און די קינדער וועלן איילן פון מערב.
¹¹זיי וועלן איילן ווי אַ פויגל, פון מצרים,
 און ווי אַ טויב, פון לאַנד אַשור,
 און איך וועל זיי באַזעצן אין זייערע הייזער,
 וואָגט גאָט.

יב יאַרומגערינגלט מיט ליגן האָט מיך אפרים,
 און מיט באַטרוג דאָס הויז פון ישראל;
 און יהודה איז נאָך אַלץ פרייגעלאָזט מיט גאָט,
 און מיט דעם הייליקן געטרייען.
²אפרים לויפט נאָך ווינט, און יאָגט זיך נאָך מזרח־ווינט,
 אַ גאַנצן טאָג מערט ער ליגן און רויב;
 און אַ בונד מיט אַשור שליסן זיי,
 און אייל ווערט קיין מצרים געפירט.
³אַבער גאָט האָט אַ קריג מיט יהודה,
 און וועט זיך רעכענען מיט יעקב לויט זיינע וועגן,
 לויט זיינע מעשים וועט ער אים אומקערן.
⁴אין מוטער־לייב האָט ער ביים טריט געכאַפט זיין ברודער,
 און מיט זיין כּוח האָט ער געשטריטן מיט אַ גאָט;
⁵יאָ, ער האָט געשטריטן קעגן אַ מלאַך און איז בייגעקומען:^א

^א זע בראשית לב, 26-31.

ער האָט געוויינט און זיך געבעטן ביי אים:
 אין בית־אל וועט ער אים טרעפן,
 און דאָרטן וועט ער רעדן מיט אים.
 און יהוה איז דער גאָט פון צבָאות,
 יהוה איז זיין געדעכעניש.
 דרום זאָלסט דו צו דיין גאָט זיך אומקערן;
 פרומקייט און גערעכטיקייט היט אָפּ,
 און האָף צו דיין גאָט תמיד.

כֹּכְבֵּנָיִם האָט פּאַלשע וואָגשאַלן אין זיין האַנט,
 צו באַרויבן האָט ער ליב.
 און אפרים זאָגט: פאַרוואָר, איך בין רייך,
 איך האָב מיר דערגרייכט אַ פאַרמעג;
 אין אַל מײַן מי וועט מען ביי מיר ניט געפינען
 אַן אומרעכט וואָס איז אַ זינד.
 אָבער איך בין יהוה דיין גאָט
 פון לאַנד מצרים אָן,
 איך וועל דיך ווידער מאַכן וויינען אין געצעלטן,
 ווי אין די טעג פון יענער צײַט.
 און איך האָב גערעדט צו די נביאים,
 און איך האָב זעאוונגען געמערט,
 און דורך די נביאים פלעג איך משלים געבן.
 אַז גלֶעֶד איז נישטיקייט,
 לויטער פּאַלשקייט ווינען זיי געוואָרן!
 אין גלֶגל האָבן זיי אַקסן געשלאַכט;
 יאָ, זייערע מזבחות זיינען ווי הויפּנס
 אויף די בייטן פון פעלד.

* אַ פאַראַכטיגער צונאַמען פון ישראל. (פאַרגלייך יחזקאל טו, ג) פּונען מײַנט
 איך אַ האַנדלסמאַן (ישעיה כו, 8).

13 און יעקב איז אנטלאָפֿן אין פעלד פֿון אַרם,
 און ישראל האָט געדינט אום אַ ווייב,
 און אום אַ ווייב האָט ער [שאַף] געהיט.
 14 און דורך אַ נביא האָט גאָט אויפגעבראַכט ישראל פֿון מצרים,
 און דורך אַ נביא איז ער אָפּגעהיט געוואָרן.
 15 ביטער דערצערנט האָט אפרים,
 דרום וועט ער אויסלאָזן זיין בלוט אויף אים,
 און זיין לעסטערונג וועט אים אומקערן זיין האַר.

16 יאָז אפרים האָט גערעדט איז געווען אַ ציטערניש,
 דערהויבן איז ער געווען אין ישראל;
 האָט ער זיך פֿאַרשולדיקט מיט בַּעַל, און איז געשטאַרבן.
 17 און אַצונד זינדיקן זיי אַלץ מער,
 און האָבן זיך געמאַכט אַ געגאַסן בילד פֿון זייער זילבער,
 געצן לויט זייער שכל,
 דאָס ווערק פֿון מיינסטערס אַלע.
 אויף זיי קען מען זאָגן:
 מענטשן שעכטן זיי, קעלבער קושן זיי.
 18 דרום וועלן זיי זיין ווי אַ פרימאַרגנוואַלקן,
 און ווי דער טוי וואָס פֿאַרגייט אין דער פרי,
 ווי שפּריי וואָס ווערט אַוועקגעבלאָזן פֿון שייער,
 און ווי רויך דורכן פענצטער.

19 און איך בין יהוה דיין גאָט
 פֿון לאַנד מצרים אָן,
 און קיין גאָט אַחוץ מיר קענסטו ניט,
 און גיטאַ קיין העלפער אויסער מיר.
 20 איך האָב דיך דערקענט אין דער מדבר,

אין אַ לאַנד פון טריקעניש.
 װי זיי האָבן זיך געפיטערט,
 אַזוי זיינען זיי זאָט געוואָרן;
 זיי זיינען זאָט געוואָרן,
 און זייער האַרץ האָט זיך דערהויבן,
 דערפאַר האָבן זיי פאַרגעסן אָן מיר.
 דרום בין איך צו זיי ווי אַ לייב געוואָרן,
 ווי אַ לעמפערט אויפן וועג וועל איך לוייערן;
 איך וועל זיי באַגעגענען ווי אַ בערנטע פון קינדער באַרויבט,
 און איך וועל אויפרייסן דעם שייד פון זייער האַרצן,
 און וועל זיי אויפעסן דאָרטן ווי אַ לייבנטע;
 אַ חיה פון פעלד וועט זיי צערייסן.

דיך האָט אומגעבראַכט ישראל,
 וואָס דו ביסט קעגן מיר, קעגן דיין הילף.
 װוּ דען איז דיין מלך,
 ער זאָל דיך העלפן אין אַלע דינע שטעט?
 און דינע ריכטער, וואָס דו האָסט געזאָגט:
 גיב מיר אַ מלך און האַרץ?
 װײַך גיב דיר אַ מלך אין מיין כּעס,
 און נעם אַוועק אין מיין גרימזאַרן.

װײַגעבונדן איז די זינד פון אפרים,
 באַהאַלטן איז זיין חטא.
 װײַען פון אַ געווינערן וועלן קומען אויף אים;
 אַ גיט קלוג קינד איז ער,
 וואָרום עס איז צייט, ער זאָל גיט שטיין בלייבן
 אין דעם געבעראַרט פון קינדער.

14 וְאֵל אֵיךְ פֹּה דַעַר הָאֵנֶט פֹּה אֹנְטֶערֶרד זײ אױסלײזן?
 וְאֵל אֵיךְ פֹּה טױט זײ אױסקױפֿן?
 וּוּ זײנען דײנע מַגְפּוֹת, טױט?
 וּוּ דײן פֿעסט, אֹנְטֶערֶרד?
 דַּערבאַרײמונג וְאֵל פֿאַרבאַרגן זײן פֹּה מײנע אױגן.
 15 וּוּאָרום ער מעג וואַקסן צױשן טײכגראָן,
 וועט קױמען אַ מוֹרְחֵי־חַיִּינֵט,
 אַ שטורעם פֹּה גאַט פֹּה מדבר גײט אױף
 און טרוקן ווערן וועט זײן ברונעם,
 און אױסטריקענען וועט זײן קוואַל:
 ער וועט צערויבן דעם שאַץ פֹּה אַלע גלוסטיקע זאַכן.

יד 1 פֿאַרשולדיקט איז שוֹמְרוֹן,
 וואָרום זי האָט חידעֶרשפּעניקט אָן איר גאַט;
 דורכן שווערד וועלן זײ פֿאַלן,
 זײערע קלײנע קינדער וועלן צעהאַקט ווערן,
 און זײנע טראַגעדיקע וועלן אױפגעשפּאַלטן ווערן.

2 קער זיך אום, ישראל, צו גאַט דײן האַר,
 וואָרום האָסט געשטרויכלט דורך דײנע זינד.
 3 נעמט מיט אַײך ווערטער,
 און קערט אַײך אום צו גאַט;
 זאָגט צו אים: פֿאַרגיב אַלע זינד,
 און נעם אָן דאָס גוטע;
 און לאָמיר צאַלן אַנשטאַט אַקסן מיט אונדזערע ליפֿן.
 4 אַשור וועט אונדז ניט העלפֿן,
 אױף פֿערד וועלן מיר ניט רײטן,
 און מיר וועלן מער ניט זאָגן „אונדזער גאַט“

צום ווערק פון אונדזערע הענט;
וואָרום דורך דיר ווערט דערבאַרימט דער עלנדער.

איך וועל היילן זייער אָפקערונג,
איך וועל זיי ליב האָבן האַרציק,
וואָרום מיין צאָרן האָט זיך אָפגעקערט פון אים.
איך וועל זיין ווי דער טוי צו ישראל;
ער וועט בליען ווי אַ ליליע,
און שלאָגן זיינע וואַרצלען ווי דער לָבָנון.
זיינע צווייגן וועלן זיך שפּרייטן,
און זיין גלאַנץ וועט זיין ווי פון איילבערטבוים,
און אַ ריח וועט ער האָבן ווי דער לָבָנון.
די וואָס זיצן אין זיין שאַטן
וועלן ווידער אויפברענגען תבואה,
און זיי וועלן בליען ווי אַ וויינשטאָק;
זיין דופט ווי דער וויין פון לָבָנון.
אפריים וועט זאָגן:
וואָס קער איך זיך אָן מער מיט געצנבילדער.
איך ענטפער, און וועל אים אָנקוקן;
איך בין ווי אַ צווייגהאַפטיקער ציפרעס;
פון מיר ווערט געקראָגן דיין פּרוכט.

ווער קלוג איז זאָל דאָס פאַרשטיין,
ווער פאַרשטאַנדיק זאָל עס מערקן,
וואָרום רעכטפאַרטיק זיינען די וועגן פון גאָט,
און די גערעכטע גייען אין זיי,
און די פאַרברעכער ווערן געשטרויכלט אין זיי.

יואל

יואל

א' דאָס וואָרט פון גאָט וואָס איז געווען צו יואל דעם זון פון פתואלן:

הערט דאָס צו, איר זקנים,

און פאַרנעמט אַלע באַוווּינער פון לאַנד:

איז אַזוי וואָס געשען אין אַייערע טעג,

צי אין די טעג פון אַייערע עלטערן?

דערצייילט וועגן דעם אַייערע קינדער,

און אַייערע קינדער צו וייערע קינדער,

און וייערע קינדער צו דעם אַנדער דור.

וואָס איז געבליבן פון דעם וואָרעם

האָט אויפגעגעסן דער היישעריק,

און וואָס איז געבליבן פון דעם היישעריק

האָט אויפגעגעסן דער גראָזפרעסער,

און וואָס איז געבליבן פון דעם גראָזפרעסער

האָט אויפגעגעסן דער גריל.

כאַפט זיך אויף, שיכורים, און וויינט,

און יאָמערט, אַלע טרינקער פון ווין,

אויף דער טרויבנאָפט

וואָס זי איז פאַרשניטן געוואָרן פון אַייער מויל.

וואָרום אַ פּאַלק איז אַרויפגעקומען אויף מיין לאַנד,

מאַכטיק און אָן אַ צאַל;

זיינע ציין זיינען ציין פון אַ לייב,

און באַקציינער פון אַ לייבנטע האָט ער.

7 ער האָט געמאַכט מיין וויינשטאַק צו וויסט,
 און צו שפענדלאַך מיין פייגנבוים;
 אָפּגעהוילט הויל האָט ער אים און אַנידערגעוואָרפן,
 זיינע צווייגן זיינען ווייס געוואָרן.
 8 קלאָג ווי אַ יונגפרוי אָנגעגורט מיט זאַק
 נאָך דעם מאַן פון איר יונגט.
 9 פאַרשניטן געוואָרן איז אַ שפייזאָפּפער און אַ גיסאָפּפער
 פון דעם הויז פון גאָט;
 עס טרויערן די כּהנים,
 די באַדינער פון גאָט.
 10 פאַרוויסט געוואָרן איז דאָס פעלד,^a
 עס טרויערט די ערד,
 וואָרום פאַרוויסט געוואָרן איז די תּבואה,
 אויסגעטריקנט האָט דער וויין,
 אַיינגעגאַנגען איז דאָס אײל,
 11 צו שאַנד זיינען די אַקערלייט,
 עס יאָמערן די וויינגערטנירער,
 אויפן ווייץ און אויפן גערשטן;
 וואָרום דער שניט פון פעלד איז פאַרלאָרן.
 12 דער וויינשטאַק איז פאַרטריקנט,
 און דער פייגנבוים איז פאַרוועלקט;
 דער מילגרוים, אויך דער טייטלבוים און דער עפלבוים,
 אַלע בוימער פון פעלד, זיינען פאַרטריקנט;
 יאָ, אויסגעטריקנט האָט די פרייד פון די מענטשן קינדער.
 13 יגורט אַײך אָן און קלאָגט, איר כּהנים,
 יאָמערט, איר באַדינער פון מזבח;
 קומט געכטיקט אין זאַקקליידער,
 באַדינער פון מיין גאָט,
 * קאַרטשפּיל: שָׁדַד-שָׁדָה

וואָרום פאַרמיטן איז פון אַייער גאַטס הויז
 אַ שפּיזאָפּפער און אַ גיסאָפּפער.
¹⁴הייליקט אַ פאַסטטאָג,
 רופט אַן אַינזאַמלונג,
 קלייבט צונויף די עלטסטע,
 אַלע באַוווינער פון לאַנד,
 אין הויז פון יהוה אַייער גאַט,
 און טוט שרײַען צו גאַט.
¹⁵וויי אויף דעם טאָג!
 וואָרום נאַנט איז דער טאָג פון גאַט,
 און ווי אַ בראַך פון אַלמאַכטיקן קומט ער.
¹⁶פאַרוואָר, פאַר אונדזערע אויגן
 איז פאַרשניטן די שפּיז;
 פון אונדזער גאַטס הויז,
 די פרייד און די לוסטיקייט.
¹⁷אַינגעדאַרט זיינען די זאַמען
 אונטער זייערע גרודעס,
 וויסט געוואָרן זיינען די שפּייכלערס,
 אַינגעפאַלן זיינען די שייערן
 וואָרום אויסגעטריקנט איז די תבואה.
¹⁸ווי קרעכצט די בהמה!
 צעטומלט זיינען די סטאַדעס רינדער,
 וואָרום ניטאָ פאַר זיי קיין פיטערונג;
 אַפילו די סטאַדעס שאָף זיינען פאַרוויסט.
¹⁹צו דיר, גאַט, טו איך רופן,
 וואָרום אַ פייער האָט פאַרצערט
 די פיטערפלעצער פון מדבר,
 און אַ פלאַם האָט צעפלאַקערט
 * האָרטשפּיל: כּשׁוּר מְשׁוּר.

אלע בוימער פון פעלד.
 אפילו די בהמות פון פעלד שמאכטן צו דיר,
 וואָרום אויסגעטריקנט זיינען די גראָבנס וואַסער,
 און אַ פֿייער האָט פאַרזערט
 די פֿיטערפלעצער פון מדבר.

ב יבלאָזט אַ שופּר אין ציון,
 און שאַלט אויף מיין הייליקן באַרג,
 זאָלן צייטערן אלע באַוווינער פון לאַנד,
 וואָרום דער טאָג פון גאָט קומט אָן,
 וואָרום ער איז גאָט;
 אַ טאָג פון חושך און פינצטערניש,
 אַ טאָג פון וואַלקן און נעבל,
 ווי אַ שוואַרצקייט אויסגעשפּרייט אויף די בערג;
 אַ גרויס פּאָלק און אַ מאַכטיקס,
 אַזאָ ווי ער איז ניט געווען פון אייביק אָן
 און וועט נאָך אים מער ניט זיין
 ביז די יאָרן פון דור-דורות.
 אים פאַרויס פאַרזערט אַ פֿייער,
 און הינטער אים פּלאַקערט אַ פּלאַם;
 ווי דער גאָרטן פון עֶדֶן איז דאָס לאַנד פאַר אים,
 און הינטער אים אַ מדבר אַ וויסטער,
 און צומאָל קיין אַנטרינונג איז ניטאָ פון אים.
 ווי דאָס אויסזען פון פּערד איז זיין אויסזען,
 און ווי רייטער אַזוי לויפן זיי.
 ווי דאָס גערויש פון רייטוועגן,
 איז זייער שפּרינגען אויף די שפיצן בערג;
 ווי דער קנאַל פון אַ פּלאַמפֿייער

וואָס פאַרצערט שטרוי;
 ווי אַ פּאַלק אַ מאַכטיקס
 געגרייט צו מלחמה.
 פּאַר אים ציטערן פעלקער,
 אַלע פּנימער האָבן אַנגענומען אַ פינצטערניש.
 זײַ גיבורים לויפן זײַ,
 ווי מלחמה־לייט קלעטערן זײַ אויף דער מויער,
 און איטלאַכער אין זײַנע וועגן גייען זײַ,
 און זײַ פּלאַנטערן ניט זײַערע שטעגן.
 און אײַנער דעם אַנדערן שטויסן זײַ ניט,
 איטלאַכער אין זײַן שליאַך גייען זײַ,
 און דורך וואָפּן וואָרפן זײַ זיך,
 און ווערן ניט געשעדיקט.
 זײַ שפּרינגען אויף דער שטאַט,
 זײַ לויפן אויף דער מויער,
 זײַ גייען אַרויף אין די הייזער,
 זײַ קומען דורך די פענצטער ווי אַ גנב.
 פּאַר אים ציטערט די ערד,
 שטורעמען די הימלען;
 די זון און די לבנה ווערן שוואַרץ,
 און די שטערן נעמען אַרײַן זײַער שײַן.
 און גאַט לאָזט אַרויס זײַן קול
 פּאַרויס פאַר זײַן חיל;
 וואָרום זײַער גרויס איז זײַן מחנה,
 וואָרום מאַכטיק איז דער וואָס טוט זײַן באַפעל;
 וואָרום גרויס איז דער טאַג פון גאַט און מוראדיק זײַער,
 און ווער קען אים אויסהאַלטן?

¹³אָבער נאָך איצט, זאָגט גאָט,
 קערט אַיך אום צו מיר מיט אַייער גאַנצן האַרצן,
 און מיט פאַסטן און מיט געוויינ און מיט קלאָג;
¹³און צערייסט אַייער האַרץ און ניט אַייערע קליידער,
 און קערט אַיך אום צו יהוה אַייער גאָט,
 וואָרום ער איז לייטזעליק און דערבאַרימדיק,
 אַינגעהאַלטן אין צאַרן, און רייך אין גענאָד,
 און ער האָט חרטה אויף דעם ביז.
¹⁴ווער ווייס, אפשר ווידער וועט ער חרטה האָבן,
 און לאָזן אַ ברכה הינטער זיך—
 אַ שפּייזאָפּפער און אַ גיסאַפּפער
 פאַר יהוה אַייער גאָט.

¹⁵בלאָזט אַ שופּר אין ציון,
 הייליקט אַ פאַסטטאָג,
 רופּט אַן אַינזאַמלונג;
¹⁶זאַמלט אַיין דאָס פּאָלק,
 פאַררופּט די עדה,
 קלייבט צוטייף די זקנים,
 זאַמלט אַיין די קליינע קינדער,
 און די וואָס וויגן די ברוסט;
 זאָל דער חתן אַרויסגיין פון זיין קאַמער,
 און די כלה פון איר געצעלט.
¹⁷צווישן דעם פּאָליש און דעם מזבּח
 זאָלן וויינען די כּהנים, די דינער פון גאָט,
 און זאָלן זיי זאָגן:
 דערבאַרים זיך גאָט אויף דיין פּאָלק,
 און זאָלסט ניט געבן דיין אַרב צו שאַנד,

אז פעלקער זאלן זיך ווערטלען איבער זיי;
 נאך וואָס זאל מען זאָגן צווישן די אומות:
 אַחוּ איז זייער גאָט?

¹⁶ און גאָט האָט זיך אָנגענומען פאַר זיין לאַנד,
 און האָט זיך דערבאַרימט אויף זיין פּאָלק.
¹⁷ און גאָט האָט געענטפערט און געזאָגט צו זיין פּאָלק:
 זעט, איך שיק אַיך תבואה און וויין און אַייל,
 און איר וועט זיי האָבן צו זאָט;
 און איך וועל אַיך מער ניט געבן צו שאַנד ביי די פעלקער.
¹⁸ און דעם צפונדיקן וועל איך דערזייטערן פון אַיך,
 און וועל אים פאַרשטויסן אין אַ לאַנד פון טריקעניש און
 חיסטעניש,

מיט זיין פנים צום פעדערשטן ים,
 און זיין עק צום הינטערשטן ים;
 און זיין פוילגערודך וועט אויפגיין,
 און זיין געשטאַנק וועט אויפגיין,
 ווייל ער האָט גרויס זיך פאַרנומען.

¹⁹ זאָלסט ניט מורא האָבן, ערד,
 פריי זיך און זיי לוסטיק,
 וואָרום גרויס געטאָן האָט גאָט.
²⁰ איר זאָלט ניט מורא האָבן, בהמות פון פעלד,
 וואָרום די פּיטערפלעצער פון מדבר זיינען באַגראָזט,
 וואָרום דער בוים טראָגט זיין פרוכט,
 דער פייגנבוים און דער וויינשטאַק גיבן זייער קריפט.
²¹ און איר קינדער פון ציון, זייט לוסטיק און פרייט זיך
 מיט יהוה אַייער גאָט,

וואָרום ער גיט אַיך דעם פּרירעגן ריכטיק;
 יאָ, ער מאַכט נידערן פאַר אַיך רעגן,
 פּרירעגן און שפּעטערעגן אין ערשטן נחודשן.
 24 און די שייַערן וועלן פּול זיין מיט תּבוּאה,
 און די קעלטערן וועלן איבערלויפּן מיט וויין און אייל.
 25 און איך וועל אַיך אָפּצאָלן די יאָרן
 וואָס דער הייַשעריק האָט אויפגעגעסן,
 דער גראָזפּרעסער, און דער גריל, און דער וואָרעם,
 מיין גרויס חיל וואָס איך האָב אָנגעשיקט אויף אַיך.
 26 און עסן וועט איר עסן און זאַט זיין,
 און איר וועט לויפּן דעם נאָמען פּון יהוה אַייער גאָט,
 וואָס האָט געטאָן מיט אַיך ווּנדערלאַך;
 און מיין פּאָלק וועט אויף אייביק גיט פאַרשעמט ווערן.
 27 און איר וועט וויסן אַז איך בין צווישן ישראל,
 און איך בין יהוה אַייער גאָט, און מער איז נישטאָ;
 און מיין פּאָלק וועט אויף אייביק גיט פאַרשעמט ווערן.

ג יאון עס וועט זיין נאָך דעם,
 וועל איך אויסגיסן מיין גייסט אויף יעטוועדער ליב,
 און אַייערע זין און אַייערע טעכטער וועלן נביאות זאָגן,
 אַייערע זקנים וועלן חלומות חלומען,
 אַייערע בחורים וועלן זעאוונגען זען.
 יאון אויך אויף די קנעכט און אויף די דינסטן
 וועל איך אויסגיסן מיין גייסט אין יענע טעג.
 יאון איך וועל ווייזן ווּנדער אין הימל און אויף דער ערד,
 בלוט און פיייער און זיילן רויך.
 4 די זון וועט פאַרקערט ווערן אין פינצטערניש,
 און די לבנה אין בלוט,

איידער עס קומט דער טאָג פון גאָט,
 דער גרויסער און דער מוראדיקער.
 און עס וועט זיין,
 איטלאַכער וואָס וועט רופן דעם נאָמען פון גאָט,
 וועט אַנטרווען ווערן,
 וואָרום אויף באַרג ציון און אין ירושלים,
 וועט זיין אַן אַנטרינג,
 אזוי ווי גאָט האָט געזאָגט;
 און די געבליבענע וועלן זיין די וואָס גאָט טוט רופן.

ד יחאָרום זע, אין יענע טעג און אין יענער צייט,
 אז איך וועל אומקערן די געפאַנגענשאַפט פון יהודה און
 ירושלים,
 וועל איך אַיינזאַמלען אַלע פעלקער,
 און איך וועל זיי מאַכן נידערן אין טאָל פון יהושפּט,
 און איך וועל זיך דאַרטן משפּטן מיט זיי
 פאַר מיין פּאָלק און מיין אַרב ישראל,
 וואָס זיי האָבן זיי צעשפּרייט צווישן די פעלקער,
 און צעטיילט מיין לאַנד.
 און אויף מיין פּאָלק האָבן זיי גורל געוואָרפן,
 און געגעבן אַ אינגל פאַר אַ זונה,
 און אַ מיידל פאַרקויפט פאַר וויין, און געטרונקען.

און וואָס זייט איר מיר גאָר, צור און צידון,
 און אַלע געגנטן פון פּלשתינה?
 צי פאַרגעלטונג צאָלט איר דאָס אָפּ פון מיינעטוועגן?
 איז, אויב איר פאַרגעלט דאָס פון מיינעטוועגן,
 וועל איך אַייליק גיך אומקערן

אייער פאָרגעלטונג אויף אייער קאָפּ;
 װאָס מײַן זילבער און מײַן גאָלד האָט איר צוגענומען,
 און מײַנע בעסטע גלוסטײַקײַטן געבראַכט אין אייערע פּאַלאַצן
 און די קינדער פון יהודה און די קינדער פון ירושלים
 האָט איר פּאַרקויפט צו די קינדער פון די יננים,
 כּדי זײ צו דערווײַטערן פון זײער געמאַרק.
 זעט, איך דערוועק זײ פון דעם אָרט
 װאָס איר האָט זײ פּאַרקויפט דאָרטן,
 און איך װעל אומקערן אייער טואונג אויף אייער קאָפּ.
 און איך װעל פּאַרקויפּן אייערע זין און אייערע טעכטער
 אין דער האַנט פון די קינדער פון יהודה,
 און זײ װעלן זײ פּאַרקויפּן צו די שְׂבָאִים, צו אַ װײַטן פּאַלק,
 װאָרום גאָט האָט גערעדט.

רופּט דאָס אויס צווישן די פעלקער,
 ברייט אָן אַ מלחמה,
 װעקט אויף די גיבורים;
 זאָלן גענענען, זאָלן אַרויפגיין
 אַלע מענער פון מלחמה.
 10 שמידט אייערע אַקעראַיזנס אויף שווערדן,
 און אייערע צווייגמעסערס אויף שפּיזן;
 דער שלאַפּער זאָל זאָגן: אַ גיבור בין איך.
 11 אַיילט און קומט אַלע פעלקער פון רונד אַרום,
 און לאַמען זיך אַינזאַמלען;
 אַהין מאַך גידערן, גאָט, דינע גיבורים!
 12 זאָלן זיך דערוועקן די פעלקער און אַרויפגיין
 צום טאַל פון יהושפּט
 װאָרום דאָרטן װעל איך זיצן

צו משפטן אלע פעלקער פון רונד אַרום.
 13 לייגט צו דעם שניידמעסער,
 וואָרום צייטיק איז דער שניט;
 קומט טרעט,
 וואָרום פול איז דער קעלטער,
 די קובלען לויפן איבער;
 וואָרום גרויס איז זייער ביז.

14 מחנות, מחנות אין טאָל פון גור!
 וואָרום נאָנט איז דער טאָג פון גאָט אין טאָל פון גור.
 15 די זון און די לבנה ווערן שוואַרץ,
 און די שטערן נעמען אַריין זייער שיין.
 16 און גאָט וועט ברילן פון ציון,
 און פון ירושלים וועט ער אַרויסלאָזן זיין קול,
 און שטורעמען וועלן הימל און ערד;
 אָבער גאָט וועט זיין אַ באַשיצונג פאַר זיין פּאָלק,
 און אַ פעסטונג פאַר די קינדער פון ישראל.
 17 און איר וועט וויסן אַז איך, יהוה אַייער גאָט,
 רױ אויף ציון, מיין הייליקן באַרג;
 און ירושלים וועט זיין הייליק,
 און פרעמדע וועלן מער נישט דורכגיין אין איר.

18 און עס וועט זיין אין יענעם טאָג,
 וועלן די בערג טריפן זאָפט,
 און די הייכן וועלן איבערגיין מיט מילך,
 און אלע גראַבנס פון יהודה וועלן איבערגיין מיט וואַסער.
 און אַ קוואַל וועט אַרויסגיין פון גאָטס הויז,
 און וועט אַנטרינקען דעם טאָל שטים.

¹⁹מִצְרַיִם וועט אַ וויסטעניש ווערן,
און אָדום וועט אַ וויסטער מדבר ווערן,
פֶּאָר דעם אומרעכט צו די קינדער פֿון יהודה,
וואָס זיי האָבן פֶּאַרגאַסן אומשולדיק בלוט אין זייער לאַנד.
²⁰אַבער יהודה וועט זיין אייביק באַזעצט,
און ירושלים אויף דורך־דורות.
²¹און וואָס איך וועל שענקען, זייער בלוט וועל איך ניט־שענקען;
און גאַט טוט רוען אין ציון.

עמוס

עָמוֹס

א יְדֵי הַעֲרֹטָעֵר פֿון עָמוֹס, וואָס איז געווען פֿון די שאַפֿלייט פֿון תְּקוּעָה; וואָס ער האָט געווען אויף ישראל אין די טעג פֿון עוֹזְיָהוּ דעם מלך פֿון יהודה, און אין די טעג פֿון יִרְבֵּעָם דעם זון פֿון יואָשׁוּ, דעם מלך פֿון ישראל, צוויי יאָר פֿאַר דער ערד־ציטערניש.

² און ער האָט געוואָגט:
גאָט וועט ברילן פֿון ציון,
און פֿון ירוּשָׁלַיִם וועט ער אַרויסלאָזן זיין קול,
און די פֿיטער־פלעצער פֿון די פֿאַסטוכער וועלן טרויערן,
און דער שפּיץ פֿרָמֶל וועט פֿאַרטריקנט ווערן.

³ אַזוי האָט גאָט געוואָגט:
פֿאַר דריי פֿאַרברעכן פֿון דְּמָשֶׁק,
יָא, פֿאַר פִּיר, וועל איך עס ניט אָפהאַלטן:
פֿאַר זייער דרעשן גלעֶד מיט אַיזערנע דרעששליטנס.
⁴ און איך וועל שיקן אַ פֿייער אויף דעם הויז פֿון חֲנָאֵל,
און עס וועט פֿאַרצערן די פֿאַלאַצן פֿון בְּדֵהָדָד.
⁵ און איך וועל צעברעכן דעם ריגל פֿון דְּמָשֶׁק,
און וועל פֿאַרשניידן אַ באַוווינער פֿון בִּקְעַת־אָנָן,
און דעם וואָס האַלט אַ צעפֿטער פֿון בֵּית־עֶדְן;
און דאָס פֿאַלק פֿון אַרְבִּים וועט אין גְלוּת גיין קיין קיר,
זאָגט גאָט.

6אזוי האָט גאָט געזאָגט:
 פאַר דרײַ פאַרברעכן פון עֲוֹה,
 יאָ, פאַר פיר, וועל איך עס ניט אָפהאַלטן:
 פאַר זייער פאַרטרייבן אַ גאַנצע געפאַנגענשאַפט,
 פדי איבערצוענטפערן צו אַדום.
 יאון איך וועל שיקן אַ פֿייער אויף דער מויער פון עֲוֹה,
 און עס וועט פאַרצערן אירע פּאַלאַצן.
 7און איך וועל פאַרשניידן אַ באַוווינער פון אַשדוד,
 און דעם וואָס האַלט אַ צעפּטער פון אַשקלון;
 און איך וועל קערן מײַן האַנט אויף עֲקרון,
 און דער איבערבלייב פון די פּלשתים וועט אונטערגיין,
 זאָגט גאָט דער האַר.

8אזוי האָט גאָט געזאָגט:
 פאַר דרײַ פאַרברעכן פון צור,
 יאָ, פאַר פיר, וועל איך עס ניט אָפהאַלטן:
 פאַרוואָס זײַ האָבן איבערגעענטפערט אַ גאַנצע געפאַנגער
 שאַפט צו אַדום,
 און ניט געדאַכט אָן דעם בונד פון ברידער.
 9יאון איך וועל שיקן אַ פֿייער אויף דער מויער פון צור,
 און עס וועט פאַרצערן אירע פּאַלאַצן.

10אזוי האָט גאָט געזאָגט:
 פאַר דרײַ פאַרברעכן פון אַדום,
 יאָ, פאַר פיר, וועל איך עס ניט אָפהאַלטן:
 פאַרוואָס ער האָט נאַכגעיאָגט זײַן ברודער מיטן שווערד,
 און דערשטיקט זײַן רחמנות,
 און זײַן כּעס האָט שטענדיק פאַרצוקט,

און ער האָט אייביק געהאַלטן זיין גרימצאָרן.
 12 און איך וועל שיקן אַ פייער אויף תימן,
 און עס וועט פאַרצערן די פּאַלאַצן פון בְּצָרָה.

13 אַזוי האָט גאָט געזאָגט:

פאַר דריי פאַרברעכן פון די קינדער פון עמון,
 יאָ, פאַר פיר, וועל איך עס ניט אָפהאַלטן:
 פאַר זייער אויפשפּאַלטן די טראַגעדיקע פון גלעד,
 כדי צו דערברייטערן זייער געמאַרק.
 14 און איך וועל אַנצינדן אַ פייער אויף דער מויער פון רבָּה,
 און עס וועט פאַרצערן אירע פּאַלאַצן,
 מיט שאַלונג אין טאָג פון מלחמה,
 מיט שטורעם אין טאָג פון געוויטער.
 15 און זייער מלך וועט גיין אין גלות,
 ער און זיינע האַרן אין איינעם,
 זאָגט גאָט.

ב אַזוי האָט גאָט געזאָגט:

פאַר דריי פאַרברעכן פון מואָב,
 יאָ, פאַר פיר, וועל איך עס ניט אָפהאַלטן:
 פאַר זיין פאַרברענען די ביינער פון דעם מלך פון אַדום אויף
 קאַלך.
 2 און איך וועל שיקן אַ פייער אויף מואָב,
 און עס וועט פאַרצערן די פּאַלאַצן פון קריזת,
 און שטאַרבן מיט געטומל וועט מואָב,
 מיט שאַלונג און אַ קול פון שופּר.
 3 און איך וועל פאַרשניידן אַ ריכטער פון איר מיט,

און אלע אירע האַרן וועל איך הרגען מיט אים,
זאָגט גאָט.

⁴אָזוי האָט גאָט געזאָגט:
פאַר דרײַ פאַרברעכן פון יהודה,
יָא, פאַר פיר, וועל איך עס ניט אָפהאַלטן:
פאַרוואָס זיי האָבן פאַראַכט די תורה פון גאָט,
און זיינע געזעצן ניט געהיט;
און זייערע ליגנס האָבן זיי פאַרפירט,
די וואָס זייערע עלטערן זיינען נאַכגעגאַנגען נאָך זיי.
⁵און איך וועל שיקן אַ פייער אויף יהודה,
און עס וועט פאַרזערן די פאַלאַצן פון ירושלים.

⁶אָזוי האָט גאָט געזאָגט:
פאַר דרײַ פאַרברעכן פון ישראל,
יָא, פאַר פיר, וועל איך עס ניט אָפהאַלטן:
פאַר זייער פאַרקויפן פאַר געלט דעם גערעכטן,
און דעם אביון פאַר אַ פאַר שיק.
זיי, וואָס ווילן אַיינשלינגען דעם שטויב ערד
אויפן קאָפּ פון די אַרעמע,
און דעם וועג פון די געדריקטע פאַרדרײַען זיי;
און אַ מאַן און זיין פאַטער גייען צו איין מיידל,
כדי צו פאַרשוועכן מיין הייליקן נאָמען.
⁷און אויף פאַרמשכונטע קליידער
ציען זיי זיך אויס לעבן איטלאַכן מוצח,
און וויין פון באַשטראַפּטע
טרינקען זיי אין הויז פון זייער גאָט.
און איך האָב פאַרטיליגט פאַר זיי דעם אַמורײ.

וואָס ווי די הייך פון צעדערן איז געווען זיין הייך,
 און שטאַרק איז ער געווען ווי אַייכנבויםער;
 און איך האָב פאַרטיליגט זיין פרוכט פון אויבן,
 און זיינע וואַרצלען פון אונטן.
¹⁰ און איך האָב אַיך אויפגעבראַכט פון לאַנד מצרים,
 און אַיך געפירט אין דער מדבר פערציק יאָר,
 צו אַרבן דאָס לאַנד פון אַמורי.
¹¹ און איך האָב אויפגעשטעלט פון אַיערע זין פאַר נביאים,
 און פון אַיערע יונגע לייט פאַר נזירים;
 צי איז דאָס ניט אַזוי, קינדער פון ישראל?
 זאָגט גאָט.
¹² אַבער איר האָט געמאַכט טרינקען די נזירים זיין,
 און די נביאים האָט איר באַפוילן אַזוי צו זאָגן:
 איר זאָלט ניט נביאות זאָגן.
¹³ זעט, איך דריק אַיך אַרונטער
 ווי עס דריקט דער וואָגן פול מיט גאַרבן.
¹⁴ און אַנטרינונג וועט פאַרלאָרן זיין פון דעם פלינקן,
 און דער שטאַרקער וועט ניט אָנהאַלטן זיין כוח,
 און דער גיבור וועט ניט ראַטעווען זיין נפש.
¹⁵ און דער בויגנאַלטער וועט ניט באַשטיין,
 און דער פלינקער אויף זיינע פיס וועט זיך ניט ראַטעווען,
 און דער רייטער אויף אַ פערד וועט ניט ראַטעווען זיין נפש
 און דער שטאַרקאַרציקער צווישן די גיבורים
 וועט אַ נאַקעטער אַנטלויפן אין יענעם טאָג,
 זאָגט גאָט.

ג יהערט דאָסדאָזיקע וואָרט וואָס גאָט האָט גערעדט אויף
 אַיך, קינדער פון ישראל—אויף דער גאַנצער משפחה וואָס

איך האָב אויפגעבראַכט פון לאַנד מצרים, אַזוי צו זאָגן:
 נאָר אַיך האָב איך דערקענט פון אַלע משפחות פון דער ערד,
 דרום וועל איך זיך רעכענען מיט אַיך פאַר אַלע אַייערע זינד.

גייען צוויי באַנאָדער,
 אחוץ אַז זיי האָבן אָפּגערעדט?
 ברילט אַ לייב אין וואַלד,
 וווּ ער האָט ניט קיין רויב?
 לאַזט אַ יונגלייב אַרויס זיין קול פון זיין נאַרע,
 אחוץ אַז ער האָט עפעס געכאַפט?
 פאַלט אַ פויגל אין פאַסטקע אויף דער ערד,
 וווּ זי האָט ניט קיין שטרויכלונג?
 שפּרינגט אויף אַ פאַסטקע פון דער ערד,
 וווּ כאַפּן זאָל זי ניט האָבן געכאַפט?
 צי ווערט אַ שופּר געבלאָזן אין שטאַט,
 און דאָס פאַלק זאָל ניט ציטערן?
 צי געשעט אַן אומגליק אין שטאַט,
 וווּ גאָט האָט דאָס ניט געטאַן?
 פאַרוואָר, גאָט דער האַר טוט ניט קיין זאַך,
 סיידן ער האָט אַנטפלעקט זיין סוד
 צו זיינע קנעכט די נביאים.
 אַ לייב האָט געברילט,
 ווער זאָל ניט מורא האָבן?
 גאָט דער האַר האָט גערעדט,
 ווער קען ניט נביאות זאָגן?
 מאַכט הערן אויף די פאַלאַצן אין אַשדוד,
 און אויף די פאַלאַצן אין לאַנד מצרים,
 און זאָגט: זאַמלט אַיך אַיין אויף די בערג פון שומרון,

און זעט די גרויסע מהומות דערין,
 און די דריקונגען אין איר מיט.
¹⁰וואָרום זיי ווייסן ניט צו טאָן רעכט, זאָגט גאָט,
 זיי וואָס זאָמלען גולה און רויב אין זייערע פּאַלאַצן.
¹¹דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
 אַ פּיינט, און רונד אַרום לאַנד!
 און ער וועט נידערן פון דיר דיין שטאַרקייט,
 און דייע פּאַלאַצן וועלן צערויבט ווערן.
¹²אַזוי האָט גאָט געזאָגט:

אַזוי ווי אַ פּאַסטוך איז מציל פון דעם לייבס מויל
 אַ פּאַר קני, אַדער אַ לעפל פון אַן אויער,
 אַזוי וועלן די קינדער פון ישראל, וואָס זיצן אין שומרון,
 זיך מציל זיין מיט אַ ווינקל פון אַ שלאָפּבאַנק,
 און מיט אַ פּוס פון אַ בעט.

¹³הערט און וואָרנט דעם הויז פון יעקב,
 זאָגט גאָט יהוה, דער גאָט פון צבאות.
¹⁴וואָרום אין דעם טאָג וואָס איך רעכנ זיך
 פאַר די פאַרברעכן פון ישראל מיט אים,
 וועל איך זיך רעכענען פאַר די מזבחות פון בית־אֵל,
 און די הערנער פון מזבח וועלן אָפּגעהאַקט ווערן,
 און וועלן אַנידערפאלן צו דער ערד.
¹⁵און איך וועל שלאָגן דאָס ווינטערהויז מיט דעם זומערהויז,
 און די הייזער פון עלפנביין וועלן אונטערגיין,
 און די גרויסע הייזער וועלן פאַרלענדט ווערן,
 זאָגט גאָט.

ד¹ יהערט דאָסדאָזיקע וואָרט, איר בַּשָּׁךְ קי
 וואָס אויפן באַרג שומרון,
 די וואָס באַרויבן די אַרעמע,
 וואָס דריקן די אביונים,
 וואָס זאָגן צו זייערע האַרן: ברענג מיר זאָלן טרינקען.
 גאָט דער האַר האָט געשוואָרן ביי זיין הייליקייט,
 אז, זע, טעג קומען אויף אַיך,
 און מע וועט אַיך אַוועקנעמען מיט האַקן,
 און אַייער איבער בלייב מיט פישערשטאַנגען.
 און דורך מויערבראָכן וועט איר אַרויסגיין,
 איטלאַכע אַקעגן זיך,
 און איר וועט פאַרלאָזן די פאַלאַצן,
 זאָגט גאָט.

קומט קיין בֵּית-אֵל און פאַרברעכט,
 קיין גִּלְגַּל, און מערט פאַרברעכן,
 און ברענגט צום פרימאָרגן אַייערע שלאַכטאַפּפער,
 אויפן דריטן טאָג אַייערע מעשרס;
 און דעמפט פון געזייערט ברויט דאַנקאַפּפער,
 און רופט אויס פרייוויליקע גאַבן, מאַכט הערן,
 וואָרום אזוי האָט איר ליב,
 איר קינדער פון ישראל,
 זאָגט גאָט דער האַר.

און איך אויך האָב אַיך געגעבן
 ליידיקע ציין אין אַלע אַייערע שטעט,
 און מינערונג פון ברויט אין אַלע אַייערע ערטער,
 און איר האָט זיך ניט אומגעקערט צו מיר,
 זאָגט גאָט.

יאון איך האָב אויך פאַרמיטן פון אַיך דעם רעגן,
 ווען נאָך דריי חדשים צום שניט,
 און איך האָב געלאָזט רעגענען אויף איין שטאָט,
 און אויף איין שטאָט פלעג איך ניט לאָזן רעגענען;
 איין שטיק פלעגט באַרעגנט ווערן,
 און דאָס שטיק וואָס דערויף פלעגט ניט רעגענען,
 פלעגט פאַרטריקנט ווערן.
 און צוויי דריי שטעט האָבן געוואַנדערט צו איין שטאָט,
 צו טרינקען וואַסער,
 און פלעגן ניט קריגן צו זאָט,
 און איר האָט זיך ניט אומגעקערט צו מיר,
 זאָגט גאָט.

יאיך האָב אַיך געפלאָגט מיט קאַרנבראַנד און מיט וועלקעניש;
 די מערסטע פון אַיערע גערטנער און אַיערע וויינערטנער
 און אַיערע פייגנבויער און אַיערע איילבערטבויער
 עסט דער היישעריק אויף,
 און איר האָט זיך ניט אומגעקערט צו מיר,
 זאָגט גאָט.

יאיך האָב אָנגעשיקט אויף אַיך אַ פעסט, אויפן שטייגער פון
 מצרים,
 איך האָב געהרגעט מיטן שווערד אַיערע יונגעלייט,
 דערצו געפאַנגענשאַפט פון אַיערע פערד.
 און איך האָב געלאָזט אויפגיין
 דעם געשטאַנק פון אַיערע מחנות אין אַיער נאָז,
 און איר האָט זיך ניט אומגעקערט צו מיר,
 זאָגט גאָט.

11 איך האָב איבערגעקערט צווישן אייך,
 אזוי ווי גאָטס איבערקערעניש פון סדום און צמורה,
 און איר זייט געבליבן ווי אַ שייט
 אַרויסגעריסן פון אַ שרפה,
 און איר האָט זיך ניט אומגעקערט צו מיר,
 זאָגט גאָט.

12 דרום וועל איך אזוי טאָן צו דיר, ישראל:—
 וייל איך וועל דאָסדאָזיקע טאָן צו דיר,
 ברייט זיך אָן אַנטקעגן דיין גאָט, ישראל.
 13 וואָרום זע, ער פורעמט די בערג, און באַשאַפט דעם ווינט,
 און ער זאָגט דעם מענטשן וואָס זיין טראַכטונג איז:
 ער מאַכט פון פרימאָרגן פינצטערניש,
 און ער טרעט אויף די הייכן פון דער ערד;
 יהוה דער גאָט פון צבאות איז זיין נאָמען.

14 יהערט דאָסדאָזיקע וואָרט וואָס איך הייב אויף פאַר אַ
 קלאַגליד אויף אייך, איר הויז פון ישראל:
 געפאלן ניט מער אויפצושטיין
 איז די יונגפרוי ישראל.
 זי ליגט אַנידערגעוואָרפן אויף איר ערד,
 ניטאָ ווער זאָל זי אויפשטעלן.
 15 וואָרום אזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
 די שטאָט וואָס פלעגט אַרויס מיט טויזנט,
 וועט בלייבן ביי הונדערט,
 און די וואָס פלעגט אַרויס מיט הונדערט,
 וועט בלייבן ביי צען, פון דעם הויז פון ישראל.
 16 וואָרום אזוי האָט גאָט געזאָגט צום הויז פון ישראל:

זוכט מיך, און לעבט;
 5 און איר זאָלט ניט זוכן בֵּית־אֵל,
 און קיין גלָל זאָלט איר ניט קומען,
 און קיין באַר־שֶׁבַע זאָלט איר ניט אַריבערגיין;
 וואָרום גלָל וועט אין גלות גיין,
 און בֵּית־אֵל וועט צו נישט ווערן.
 זוכט גאָט, און לעבט;
 כּדי ער זאָל ניט אויסברעכן ווי אַ פּייער אין הויז פון יוסף,
 און עס וועט פאַרצערן, אַז קיין לעשער וועט ניט זיין פאַר
 בֵּית־אֵל;

7 די וואָס פאַרקערן גערעכטיקייט אין ווערמוט,
 און רעכטפאַרטיקייט ליגן זיי צו דער ערד.
 8 דעם וואָס מאַכט דעם זיבנשטערן און דעם אַריאַנשטערן,
 און פאַרקערט טויטשאַטן אין פרימאַרגן,
 און פאַרפינצטערט טאָג אין נאַכט;
 דעם וואָס רופט די וואַסערן פון ים,
 און גיסט זיי אויס אויפן געזיכט פון דער ערד,
 יהוה איז זיין נאָמען;
 9 דעם וואָס בליצט אַרויס אַ בראַך אויפן שטאַרקן,
 און אַ בראַך קומט אויף דער פעסטונג.

10 זיי האָבן פּינט דעם וואָס מוסרט אין טויער,
 און דעם וואָס רעדט ערלאַך פאַראומווערדיקן זיי.
 11 דרום, ווייל איר טרעט אויפן אַרעמאַן,
 און אָפּגאַב פון תּבואה נעמט איר פון אים,
 האָט איר הייזער פון געהאַקטע שטיינער געבויט,
 און וועט אין זיי ניט ווינען;
 האָט איר גלוסטיקע ווינגערטנער געפלאַנצט,
 * האָרטשפּיל: תּלָל גלָל גלָל.
 † באַצט זיך אויף אָנהייב פּסוק 6.

און וועט ניט טרינקען זייער וויין.
 12 וואָרום איך ווייס, אַייערע פאַרברעכן זיינען פיל,
 און שטאַרק אַייערע זינד,
 איר, וואָס דריקט דעם גערעכטן, וואָס נעמט שוחד,
 און קריוודעט די אביונים אין טויער.
 13 דרום שווייגט דער פאַרשטאַנדיקער אין אַזאַ צייט,
 וואָרום אַ ביזע צייט איז דאָס.

14 זוכט גוטס און ניט שלעכטס,
 כדי איר זאָלט לעבן,
 און יהוה, דער גאָט פון צבאות, וועט זיין מיט אַיך,
 אַזוי ווי איר פאַרלאַנגט.
 15 האָט פיינט שלעכטס, און האָט ליב גוטס,
 און שטעלט אויף אין טויער גערעכטיקייט,
 אפשר וועט יהוה, דער גאָט פון צבאות,
 לייטזעליקן דעם איבערבלייב פון יוסף.

16 פאַרוואָר, אַזוי האָט געזאָגט גאָט,
 דער גאָט פון צבאות, יהוה:
 אין אַלע מערק וועט זיין אַ קלאַג,
 און אין אַלע גאַסן וועט מען זאָגן: אַי! אַי!
 און מע וועט רופן דעם אַקערמאַן צו טרויער,
 און צו קלאַג די געניטע אין יאַמערן.
 17 וואָן אין אַלע וויינגערטנער וועט זיין אַ קלאַג,
 אַז איך וועל דורכגיין צווישן דיר, זאָגט גאָט.
 18 וויי, די וואָס באַגערן דעם טאָג פון גאָט!
 צוואָס אַיך דען דער טאָג פון גאָט?
 ער איז פינצטער און ניט ליכטיק.

19 אַזוי ווי ווען אַ מענטש אַנטלויפט פון אַ לייב,
 און אים באַגעגנט אַ בער,
 און ער קומט אין הויז,
 און לענט זיין האַנט אָן דער וואַנט,
 און אַ שלאַנג בייסט אים אַיין.

20 פאַרוואָר, חושך איז דער טאַג פון גאַט, און ניט ליכטיק,
 און פינצטער און אָן אַ שימער אין אים.

21 איך האָב פיינט, איך פאַראַכט אַייערע יום־טובים,
 און איך קען ניט שמעקן אַייערע אַיינזאַמלונגען.

22 אַפילו אַז איר ברענגט מיר אויף בראַנדאָפּפער
 און אַייערע שפייזאָפּפער, באַוויליק איך ניט,
 און אַייערע געשטאַפּטע פרידאָפּפער קוק איך ניט אָן.

23 טו אָפּ פון מיר די ברומונג פון דייע געזאַנגען,
 און דאָס שפּיל פון דייע גיטאַרן לאַמיר ניט הערן.

24 נאָר לאַז קוועלן ווי וואַסער גערעכטיקייט,
 און רעכטפאַרטיקייט ווי אַ שטראָם אַ שטאַרקער.

25 האַט איר מיר שלאַכטאָפּפער און שפייזאָפּפער געבראַכט אין
 דער מדבר,

פאַר די פּערציק יאָר, איר הויז פון ישראל?
 26 דרום וועט איר טראָגן סכּות אַייער קייניג,
 און כּיין, אַייערע געזענבילדער,
 אַייער שטערנאָט
 וואָס איר האַט אַיך געמאַכט.

27 און איך וועל אַיך פאַרטרייבן פון יענער זייט דמשק,
 וואָנט יהוה—גאַט פון צבאָות איז זיין נאָמען.

ך יחיי, די רואיקע אין ציון,
 און די זיכערע אויפן באַרג שומרון,

די באַרופענע פער פון די פעלקער,
 וואָס צו זיי קומט דאָס הויז פון ישראל!
 גייט אַריבער קיין כלָנָה, און זעט,
 און גייט פון דאָרט קיין גרויס־חַמָּת,
 און נידערט אין גת פון די פּלֶשְׁתִּים;
 איז זיי בעסער פון דיִדאָזיקע קיניגרייכן?
 צי איז זייער געמאַרק גרעסער פון אַייער געמאַרק?
 יאיר וואָס שטויסט אָפּ דעם בייזן טאָג,
 און רוקט צו דעם טראָג פון רויב!
 די וואָס ליגן אויף בעטן פון עלפנביין,
 און אויסגעצויגן אויף זייערע געלעגערס,
 און עסן לעמער פון די שאָף,
 און קעלבער פון שטאַל;
 די וואָס צימבלען אויף דער גיטאַר—
 אזוי ווי דוד האָבן זיי זיך אויסגעטראַכט כלִרְנָמָר;
 די וואָס טרינקען אין שפּרענגבעקנס ווין,
 און מיט די בעסטע איילן זאלבן זיי זיך,
 און קימערן זיך נישט אום דעם בראַך פון יוסף.
 דרום וועלן זיי אַצונד פאַרטריבן ווערן
 פאַרויס פון אַלע פאַרטריבענע,
 און אָפּגעטאָן וועט ווערן
 דער ליאַרעם פון די אויסגעצויגענע.
 גאַט יהוה האָט געשוואָרן ביי זיך אַליין,
 זאָגט יהוה דער גאַט פון צבָאות:
 איך פאַראַמווערדיק דעם שטאַלץ פון יעקב,
 און זיינע פאַלאַצן האָב איך פּיינט געקראָגן.
 און איך וועל איבערענטפערן די שטאַט מיט איר פּולקייט!
 און עס וועט זיין, אויב עס וועלן איבערבלייבן צען מענטשן

* האַרטשפּיל: וָךּר מָרְזוּח מְרוּחִים.

אין איין הויז, וועלן זיי שטארבן. ¹⁰און אַז עמיצנס פעטער,
און דער וואָס דאַרף אים פאַרברענען, וועט אים אויפהייבן
כדי אַרויסצוטראַגן דאָס געביין פון הויז, וועט ער זאָגן צו דעם
וואָס אין ווינקל פון הויז: איז נאָך ווער דאָ מיט דיר? און אַז
יענער וועט זאָגן: ניין, ניטאָ; און ער וועט זאָגן: שאַ! וואָרום מע
טאָר ניט דאַכטן, ביים נאָמען פון גאָט.

¹¹וואָרום זע, גאָט באַפעלט,

און מע וועט צעהאַקן דאָס גרויסע הויז אין שטיקער,
און דאָס קליינע הויז אויף שפענדלאַך.

¹²לויפן דען פערד איבער אַ פעלד?

צי אַקערט מען אים מיט רינדער?

וואָס איר האָט פאַרקערט גערעכטיקייט אין ביטערקרויט,
און פרוכט פון רעכטפאַרטיקייט אין ווערמוט;

¹³איר וואָס פרייט זיך אום גאַרנישט,

וואָס זאָגט: פאַרוואָר, מיט אוינדזער שטאַרקייט האָבן מיר זיך
גענומען הערנער.

¹⁴פאַרוואָר, זע, איך שטעל אָן אויף אַיך אַ פאַלק, איר הויז פון
ישראל,

זאָגט יהוה, דער גאָט פון צבאות,

און זיי וועלן אַיך דריקן פון חו מע קומט קיין תּמַת
בזו דעם טיך פון דעם פלוין.

זי זאָוי האָט מיר גאָט דער האַר געוויזן: ערשט ער האָט
באַשאַפן אַ היישעריק אין אָנהייב אויפגיין פון דער שפעט-
תּבוואה, און זע, דאָס איז געווען די שפעט-תּבוואה נאָך דעם
מלכס שניט. ²און עס איז געווען, אַז ער האָט געענדיקט
אויפעסן דאָס גראָז פון לאַנד, האָב איך געזאָגט:

ווי, גאָט דו האָר, פאַרגיב, איך בעט דיך;
 ווי קען באַשטיין יעקב, אָו ער איז אַזוי קליין?
 3האָט גאָט חרטה געהאַט דערויף; „דאָס וועט ניט געשען“, האָט
 גאָט געזאָגט.

4אַזוי האָט מיר גאָט דער האָר געוויזן: ערשט גאָט דער האָר
 האָט אויסגערוּפֿן אַ קריג דורך פייער, און עס האָט פאַרצערט
 דעם גרויסן תְּהוֹם, און וואָלט פאַרצערט דאָס לאַנד. 5האָב
 איך געזאָגט:

גאָט דו האָר, הער אויף, איך בעט דיך;
 ווי קען באַשטיין יעקב, אָו ער איז אַזוי קליין?
 6האָט גאָט חרטה געהאַט דערויף; „דאָס איך וועט ניט געשען“.
 האָט גאָט דער האָר געזאָגט.

7אַזוי האָט ער מיר געוויזן: ערשט אָט שטייט אויף אַ שנוּר
 גלייכער מויער, און אין זיין האַנט איז אַ וואַגשנוּר. 8און גאָט
 האָט צו מיר געזאָגט: וואָס זעסטו, עמוס? האָב איך געזאָגט: אַ
 וואַגשנוּר. האָט גאָט געזאָגט:

זע, איך צי אַ וואַגשנוּר צווישן מיין פּאָלק ישראל,
 איך וועל אים מער ווידער ניט פאַרגעבן.
 9און די בָּמוֹת פֿון ישְׁחָק וועלן פאַרוויסט ווערן,
 און די הייליקטומען פֿון ישראל וועלן חרב ווערן,
 און איך וועל אויפשטיין אויפן הויז פֿון יְרֻבְבַם מיטן שווערד.
 10און אַמְצִיָּה דער פֿהן פֿון בֵּית־אֵל האָט געשיקט צו יְרֻבְבַם
 דעם מלך פֿון ישראל, אַזוי צו זאָגן: עמוס האָט געמאַכט אַ בונט
 אויף דיר צווישן די קינדער פֿון ישראל; דאָס לאַנד קען ניט
 אויסהאַלטן אַלע זיינע רייד. 11וואַרום עמוס האָט אַזוי געזאָגט:
 דורכן שווערד וועט שטאַרבן יְרֻבְבַם,

און ישראל וועט אין גלות אוועק פון זיין ערד.
 12 און אַמציגה האָט געזאָגט צו עמוסן: זעער, גיי אַנטלויף דיר קיין
 לאַנד יהודה, און עס דאָרטן ברויט, און דאָרטן זאָלסטו נביאות
 זאָגן. 13 אָבער אין בית-אל זאָלסטו מער ווידער נביאות ניט זאָגן
 וואָרום עס איז אַ מלכס הייליקטום, און עס איז אַ הויז פון
 מלוכה. 14 האָט געענטפערט עמוס און האָט געזאָגט צו אַמציגהן:
 ניט קיין נביא בין איך, און ניט קיין ווין פון אַ נביא בין איך,
 ניערט אַ פאַסטוך פון רינדער בין איך, און אַ צוריקטער פון
 ווילדע פייגן. 15 און גאָט האָט מיך גענומען פון הינטער די
 שאַף, און גאָט האָט צו מיר געזאָגט: גיי זאָג נביאות צו מיין פּאָלק
 ישראל. 16 און אַצונד הער דאָס וואָרט פון גאָט:
 דו זאָגסט: זאָלסט ניט נביאות זאָגן אויף ישראל,
 און ניט דרשען אויף דעם הויז פון ישׁשקק.
 17 דרום האָט גאָט אַזוי געזאָגט:

דיין ווייב וועט אין שטאָט אַ זונה זיין,
 און דייןע זין און דייןע טעכטער וועלן פּאַלן דורכן שווערד,
 און דיין ערד וועט מיט אַ שנור צעטיילט ווערן,
 און דו וועסט שטאַרבן אויף אומריינער ערד,
 און ישראל וועט אין גלות אוועק פון זיין ערד.

ח יאָווי האָט מיר גאָט דער האַר געוויזן: ערשט אַ קאַרב
 זומעראויבס". 2 און ער האָט צו מיר געזאָגט: וואָס זעסטו,
 עמוס? האָב איך געזאָגט: אַ קאַרב זומעראויבס. האָט גאָט צו
 מיר געזאָגט:

געקומען איז דער סוף" אויף מיין פּאָלק ישראל,
 איך וועל אים מער ווידער ניט פאַרגעבן.
 2 און יאָמערן וועלן די געזאָנגען פון פּאַלאַץ אין יענעם טאָג,
 זאָגט גאָט דער האַר:

" וואָרטשפּיל: קיין, זומעראויבס; קץ, אַ סוף.

פגרים וועלן זיין פיל,
 אין יעטוועדער אָרט וועט זיין אָנגעוואָרפן אַ שטילקייט.

⁴הערט דאָס צו, איר וואָס ווילט אַיינשלינגען דעם אביון,
 און פאַרטיליגן די אַרעמע פון לאַנד,
⁵אָזוי צו זאָגן: ווען וועט אַריבער ראַשחודש,
 אַז מיר זאָלן פאַרקויפן תבואה,
 און שבת, אַז מיר זאָלן עפענען קאַרן,
 צו פאַרקלענערן די אַיפּה, און צו פאַרגרעסערן דעם שְׁקל,
 און צו פאַרדרייען מיט פאַלשע וואַגשאַלן;
⁶כדי צו קויפן פאַר געלט די אַרעמע,
 און דעם אביון פאַר אַ פאַר שייך,
 און דעם אָפּפאַל פון קאַרן זאָלן מיר פאַרקויפן.
⁷גאַט האָט געשוואָרן ביי דעם שטאַלץ פון יעקב:
 אויב איך וועל אַייביק פאַרגעסן אַלע זייערע מעשים!
⁸זאָל איבער דעם ניט ציטערן די ערד,
 און טרויערן איטלאַכער וואָס ווינט אויף איר?
 יא, זי וועט זיך אויפהייבן אין גאַנצן ווי דער טייך,
 און צערודערט ווערן און זיך אַראָפּזעצן ווי דער טייך פון
 מצרים.

⁹און עס וועט זיין אין יענעם טאָג,
 זאָגט גאַט דער האַר,
 וועל איך מאַכן אונטערגיין די זון אין מיטן טאָג,
 און פינצטער מאַכן די ערד אין העלן טאָג.
¹⁰און איך וועל פאַרקערן אַייערע יום־טובים אין טרויער,
 און אַלע אַייערע געזאַנגען אין אַ קלאַג,
 און איך וועל אַרויפברענגען אויף אַלע לענדן זאַק,
 און אויף איטלאַכן קאַפּ אַ פליך,

און איך וועל עס מאַכן ווי דער טרויער נאָך אַן איינאיינציקן,
און איר סוף, ווי אַ ביטערן טאָג.
¹¹זע, טעג קומען, זאָגט גאָט דער האַר,
און איך וועל שיקן אַ הונגער אין לאַנד,
ניט אַ הונגער נאָך ברויט, און ניט אַ דאָרשט נאָך וואַסער,
נייערט צו הערן די ווערטער פון גאָט.
¹²און זיי וועלן וואַגלען פון ים צו ים,
און פון צפון ביז מזרח;
זיי וועלן אומוואַנדערן צו זוכן גאָטס וואַרט,
און זיי וועלן ניט געפינען.
¹³אין יענעם טאָג וועלן חלשן די שיינע יונגפרויען
און די בחורים פון דאָרשט.
¹⁴די וואָס שווערן ביי דער זינד פון שומרון,
און זאָגן: „אזוי ווי עס לעבט דיין גאָט, דין!“
און: „אזוי ווי עס לעבט דער וועג פון באַר־שֶׁבַע!“
און זיי וועלן פאַלן, און וועלן מער ניט אויפשטיין.

ט ¹איך האָב געזען גאָט שטיין אויפן מזבח, און ער האָט
געזאָגט:

שלאַג די זיילנקעפּ, אַז די ביישטידלאַך זאָלן ציטערן,
און צעברעך זיי איבער זייערע אַלעמענס קעפּ;
און זייער איבערבלייב וועל איך הרגען מיטן שווערד;
ניט אַנטלויפן וועט פון זיי אַן אַנטלאַפענער,
און ניט ראַטעווען וועט זיך פון זיי אַן אַנטרווענער.
²אַז זיי וועלן זיך פאַרגראָבן אין אונטערערד,
וועט זיי פון דאָרטן אַרויסנעמען מיין האַנט,
און אַז זיי וועלן אַרויפגיין אין הימל,
וועל איך זיי פון דאָרטן אַראַפּנידערן.

און אז זיי וועלן זיך באהאלטן אויפן שפיץ ברמל,
 וועל איך פון דאָרטן אויפזוכן און זיי צונעמען,
 און אז זיי וועלן זיך פאַרבאָרגן פון פאַר מיינע אויגן
 אויפן גרונט פון ים,
 וועל איך דאָרטן באַפעלן דער שלאַנג,
 און זי וועט זיי אַינבייסן.
 און אז זיי וועלן גיין אין געפאַנגענשאַפט פאַר זייערע פיינט,
 וועל איך דאָרטן באַפעלן דער שווערד, און זי וועט זיי הרגען,
 און איך וועל טאָן אויף זיי מיין אויג
 צום בייזן און גיט צום גוטן.

וואָרום גאָט דער האַר פון צבאות
 איז דער וואָס רירט אָן די ערד און זי וואַקלט זיך,
 און אַלע ווינער אויף איר טרויערן;
 און זי הייבט זיך אויף אין גאַנצן ווי דער טייך,
 און וועצט זיך אַראָפּ ווי דער טייך פון מצרים.
 דער וואָס בויט אין הימל זיינע אויבערקאַמערן,
 און גרונטפעסט זיין געוועלב אויף דער ערד;
 וואָס רופט די וואַסערן פון ים,
 און גיסט זיי אויס אויפן געזיכט פון דער ערד;
 יהוה איז זיין נאָמען.
 יפאַרוואָר, אַזוי ווי די קינדער פון כּוּשִׁים זייט איר מיר,
 קינדער פון ישראל, זאָגט גאָט.
 יפאַרוואָר, איך האָב אויפגעבראַכט ישראל פון לאַנד מצרים,
 און די פּלשתים פון כּפּתוֹר,
 און אַרם פון קיר.

9 זע, די אויגן פון גאָט דיין האַר
 זיינען אויף דעם זינדיקן קייניגרייך,
 און איך פאַרטיליג עס פון געזיכט פון דער ערד,
 אָבער פאַרטיליגן וועל איך נישט פאַרטיליגן דאָס הויז פון
 יעקב,
 זאָגט גאָט.

10 וואָרום זע, איך באַפעל און וועל לאָזן שאַקלען
 דאָס הויז פון ישראל צווישן אַלע פעלקער,
 אזוי ווי עס ווערט געשאַקלט אין אַ זיפ;
 אָבער נישט אַ קערנדל וועט פאַלן צו דער ערד.
 10 דורכן שווערד וועלן שטאַרבן אַלע זינדיקע פון מיין פּאָלק,
 וואָס זאָגן: נישט גענענען און זיך פעדערן אויף אונדז וועט דאָס
 בייז.

11 אין יענעם טאָג וועל איך אויפשטעלן
 דאָס אַיינגעפאַלענע בייַדל פון דוד,
 און איך וועל פאַרמויערן אירע בראַכן,
 און זיינע חורבות וועל איך אויפשטעלן,
 און וועל עס אויפבויען ווי אין אַמאָליקע טעג;
 12 כּדי עס זאָלן אַרבן דעם איבערבלייב פון אַדום און אַלע
 פעלקער

די וואָס מיין נאָמען ווערט גערופן אויף זיי,
 זאָגט גאָט, דער וואָס טוט דאָסדאָזיקע.

13 זע, טעג קומען, זאָגט גאָט,
 און דער אַקערער וועט זיך אָנשטויסן אָן דעם שניטער,
 און דער טרויבנטרעטער אָן דעם זריעהוואַרפער;
 און די בערג וועלן טריפן זאָפט,
 און אַלע הייכן וועלן צעגיין.

¹⁴און איך וועל אומקערן די געפאָנגענשאַפט פון מיין פּאָלק
ישראל,

און זיי וועלן אָפּבויען פּאַרוויסטע שטעט און זיך באַזעצן,
און פּלאַנצן וויינגערטנער און טרינקען זייער וויין,
און מאַכן גערטנער און עסן זייער פּרוכט.

¹⁵און איך וועל זיי אַינפּלאַנצן אויף זייער ערד,

און זיי וועלן מער ניט אויסגעריסן ווערן
פון דער ערד וואָס איך האָב זיי געגעבן,
זאָגט גאָט דײַן האַר.

עובדיה

עוֹבְדֵיהַ

א יְדֵי זְעֵאוֹנֵג פֿון עוֹבְדֵיהֶן.

אָזוֹי הָאָט געוואָגט גאָט דער האַר אויף אָדום:

אַ הערוֹנג האָבן מיר געהערט פֿון גאָט,

און אַ שליח איז געשיקט צווישן די פעלקער:

שטייט אויף, און לאָמיר אויפשטיין אין מלחמה אויף איר.

זע, קליין מאַך איך דיך צווישן די פעלקער,

פאַראַכט זייער ווערסטו.

יְדֵי מוֹטוֹוִילִיקֵיט פֿון דײַן האַרצן הָאָט דיך פאַרפירט,

דו וואָס רוסט אין די שפּאַלטן פֿון פעלו,

אין דער הייך פֿון דײַן ווינונג;

וואָס זאָגסט אין דײַן האַרצן:

ווער וועט מיך אַראָפּנידערן צו דער ערד?

ווען דו זאָלסט זיך ווי אַן אָדלער דערהייבן,

און ווען דו מאַכסט צווישן שטערן דײַן נעסט,

וועל איך פֿון האַרטן דיך אַראָפּנידערן,

זאָגט גאָט.

אויב גנבים וואָלטן געקומען צו דיר, אויב נאַכטרויבער—

ווי ביסטו פאַרשניטן געוואָרן!—

וואָלטן זיי דאָך בלוז געגנבעט גענוג פאַר זיך;

אויב האַרבסטער וואָלטן געקומען צו דיר,

וואָלטן זיי דאָך אַ נאַכקלייב איבערגעלאָזט.

ווי איז דורכגעזוכט געוואָרן עָשׂו,

אַנטפלעקט געוואָרן זיינע באַהעלטענישן!

7 ביו צום געמאָרק האָבן זיי דיר באַלייט,
 אַלע דייע בונדסלייט;
 דיך פאַרפירט, דיך בייגעקומען
 האָבן די גוטע פריינט דייע.
 די וואָס האָבן דיין ברויט געגעסן
 האָבן געשטעלט אַ געץ אונטער דיר.
 ניט געווען קיין פאַרשטאַנדיקייט אין אים.

8 פאַרוואָר, אין יענעם טאָג, זאָגט גאָט,
 וועל איך אוטערברענגען די חכמים, פון אַדום,
 און די פאַרשטאַנדיקייט, פון באַרג עֶשָׂו.
 9 און דייע גיבורים, תִּימָן, וועלן צעבראַכן ווערן,
 כּדי איטלאַכער זאָל פאַרשניטן ווערן
 פון באַרג עֶשָׂו דורך טייטונג.
 10 פאַר דעם אומרעכט צו דיין ברודער יעקב
 וועט דיך אַ בושה באַדעקן,
 און וועסט פאַרשניטן ווערן אויף אייביק.
 11 אין דעם טאָג וואָס דו ביסט געשטאַנען פון ווייטן,
 אין דעם טאָג וואָס פרעמדע האָבן געפאַנגען זיין פאַרמעג,
 און ווילדפרעמדע זיינען געקומען אין זיינע טויערן,
 און אויף ירושלים גורל געוואָרפן,
 ביסטו אויך געווען ווי איינער פון זיי.
 12 און דו האָסט ניט געזאָלט צווען דעם טאָג פון דיין ברודער,
 אין טאָג פון זיין אומגליק,
 און ניט געזאָלט זיך פרייען איבער די קינדער פון יהודה,
 אין טאָג פון זייער אונטערגאַנג,
 און ניט געזאָלט גרייסן דיין מויל,
 אין טאָג פון גויט.

¹³האָסט ניט געזאָלט קומען אין טויער פון מיין פּאָלק,
 אין טאָג פון זיין בראַך,
 ניט געזאָלט צווען, דו אויך, זיין אומגליק,
 אין טאָג פון זיין בראַך,
 און ניט געזאָלט אויסשטרעקן די האַנט אויף זיין פאַרמעג,
 אין טאָג פון זיין בראַך.
¹⁴און האָסט ניט געזאָלט שטיין ביים שיידוועג,
 צו פאַרשניידן זיינע אַנטרונענע,
 און ניט געזאָלט איבערענטפערן זיינע געבליבענע,
 אין טאָג פון נויט.

¹⁵וואַרום נאָנט איז דער טאָג פון גאָט אויף אַלע פעלקער;
 ווי דו האָסט געטאָן, וועט געטאָן ווערן צו דיר,
 דיין טואונג וועט זיך אומקערן אויף דיין קאָפּ.
¹⁶וואַרום ווי איר האָט געטרונקען אויף מיין הייליקן באַרג,
 וועלן טרינקען אַלע פעלקער תמיד;
 יא, זיי וועלן טרינקען און זיפן,
 און ווערן ווי קיינמאָל ניט געווען.
¹⁷אַבער אויף דעם באַרג ציון וועט זיין אַן אַנטרינונג,
 און ער וועט זיין הייליק;
 און דאָס הויז פון יעקב וועט אַרבעט זייערע אַרבעטן.
¹⁸און דאָס הויז פון יעקב וועט זיין אַ פייער,
 און דאָס הויז פון יוסף אַ פלאַם,
 און דאָס הויז פון עֶשָׂו צו שטרוי,
 און זיי וועלן זיי אַנציינדן און זיי פאַרצערן,
 און קיין איבערבלייב וועט ניט זיין פון דעם הויז פון עֶשָׂו;
 וואַרום גאָט האָט גערעדט.
¹⁹און די וואָס אין דרום וועלן אַרבעט דעם באַרג עֶשָׂו,

און די וואָס אין דער נידערונג—די פּלֶשתיים;
און זיי וועלן אַרבן דאָס פעלד פון אפרים,
און דאָס פעלד פון שומרון;
און בנימין וועט אַרבן גלעד.
²⁰און דיִדאָזיקע פּאַרטריבענע מחנה פון די קינדער פון ישראל
וואָס צווישן די כּנענים ביו צרפת,
און די פּאַרטריבענע פון ירוּשָׁלַם וואָס אין ספרד,
וועלן אַרבן די שטעט פון דרום.
²¹און העלפער וועלן אַרויפגיין אויפן באַרג ציון,
צו משפטן דעם באַרג עשו,
און די מלוכה וועט זיין ביי גאַט.

יִרְבֵּה

יונה

א יאון דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו יונה דעם זון פון אמתיין, אזוי צו זאָגן: ²שטיי אויף, גיי צו דער גרויסער שטאָט נינה, און רוף אויס אויף איר, וואָרום זייער שלעכטיקייט איז אויפגעגאָנגען פאַר מיר.

³איז יונה אויפגעשטאָנען צו אַנטלויפן קיין תרשיש פון פאַר גאָט, און ער האָט גענידערט קיין יפו, און האָט געפונען אַ שיף וואָס גייט קיין תרשיש; האָט ער אָפגעצאָלט איר לויין, און האָט גענידערט אין איר, כדי צו גיין מיט זיי קיין תרשיש פון פאַר גאָט. ⁴האָט גאָט אָנגעוואָרפן אַ גרויסן ווינט אויפן ים, און עס איז געוואָרן אַ גרויסער שטורעם אויפן ים, און די שיף האָט געהאַלטן ביים צעבראָכן ווערן. ⁵האָבן די שיפלייט זיך דערשראָקן, און זיי האָבן געשריען איטלאַכער צו זיין גאָט, און זיי האָבן אַריינגעוואָרפן די זאַכן וואָס אויפן שיף, אין ים, כדי זיך לייכטער צו מאַכן. און יונה האָט אַראָפגענידערט אין ווינקל שיף, און האָט זיך געלייגט און איז אַייגעשלאַפן. ⁶האָט דער עלצטער פון די שיפלייט גענענט צו אים, און האָט געזאָגט: וואָס איז מיט דיר, וואָס דו שלאָפסט? שטיי אויף און רוף צו דיין גאָט, אפשר וועט זיך גאָט באַדאַכטן אָן אונדז, און מיר וועלן ניט אונטערגיין.

⁷און זיי האָבן געזאָגט איינער צום אַנדערן: קומט לאָמיר וואָרפן גורל, כדי מיר זאָלן וויסן איבער וועמען דאָסדאָזיקע ביז איז אויף אונדז. האָבן זיי געוואָרפן גורל, און דער גורל איז געפאַלן אויף יונה. ⁸האָבן זיי צו אים געזאָגט: זאָג אונדז

אַקאַרשט, דו איבער וועמען דאָסדאָזיקע בייז איז אויף אונדו: וואָס איז דיין טאָן? און פון וואָנען קומסטו? וואָס איז דיין לאַנד? און פון וואָסער פּאָלק ביסטו? ⁹האַט ער צו זיי געזאָגט: אַ עבריין בין איך, יהוה דעם גאָט פון די הימלען טו איך פּאַרכטן, דעם וואָס האָט געמאַכט דעם ים און די יבשה. ¹⁰האַבן די מענטשן מורא געקראָגן אַ גרויס מורא, און זיי האָבן צו אים געזאָגט: וואָס האָסטו דאָ געטאָן? וואָרום די מענטשן האָבן פאַרשטאַנען אַז ער אַנטלויפט פון גאָט, אַז ער האָט דאָס זיי געזאָגט.

¹¹האַבן זיי צו אים געזאָגט: וואָס זאָלן מיר טאָן מיט דיר, כדי דער ים זאָל זיך אַיינשטילן פאַר אונדו? וואָרום דער ים איז געוואָרן אַלץ שטורעמדיקער. ¹²האַט ער צו זיי געזאָגט: הייבט מיך אויף און וואַרפט מיך אַריין אין ים, און דער ים וועט זיך אַיינשטילן פאַר אַיך; וואָרום איך ווײס אַז איבער מיר איז דער דאָזיקער גרויסער שטורעם אויף אַיך.

¹³און די מענטשן האָבן גערודערט זיך אומצוקערן צו דער יבשה, אָבער זיי האָבן ניט געקענט, וואָרום דער ים האָט נאָכ אַנאָנד געשטורעמט אַקעגן זיי. ¹⁴האַבן זיי גערופֿן צו גאָט, און האָבן געזאָגט: מיר בעטן דיך, גאָט, לאַמיר ניט אונטערגיין פאַר דעם לעבן פון דעמדאָזיקן מענטשן, און זאָלסט ניט ברענגען אויף אונדו אומשולדיק בלוט, וואָרום דו גאָט, אַזוי ווי דו באַגערסט טוסטו.

¹⁵און זיי האָבן אויפגעהויבן יונה, און האָבן אים אַרייַנגעוואַרפֿן אין ים, און דער ים האָט זיך אָפּגעשטעלט פון זיין שטורעמען. ¹⁶און די מענטשן האָבן מורא געהאַט אַ גרויס מורא פאַר גאָט און זיי האָבן געשלאַכט אַ שלאַכטאַפּפער צו גאָט, און גענומען אויף זיך נדרים.

ב יאון גאָט האָט אָנגעברייט אַ גרויסן פיש אַיינצושלינגען
 יונה, און יונה איז געווען אין די אינגעווייד פון פיש דריי
 טעג און דריי נעכט. ² און יונה האָט מתפלל געווען צו גאָט זיין
 האָר, פון די אינגעווייד פון דעם פיש. ³ און ער האָט געזאָגט:
 איך האָב גערופן פון מיין גויט צו גאָט,
 און ער האָט מיר געענטפערט;
 פון דעם בויך פון אונטערערד האָב איך געשריען,
 האָסטו צוגעהערט מיין קול.
⁴ וואָרום האָסטו מיך אַריינגעוואָרפן אין דער טיפעניש,
 אין האַרצן פון די ימען,
 און דער שטראָם האָט מיך אַרומגענומען;
 אַלע די ינע וועלן און אינדן
 זיינען אַריבערגעגאנגען איבער מיר.
⁵ און איך האָב געוועסט געזאָגט:
 איך בין פאַרטריבן פון פאַר די ינע אויגן;
 אָבער איך וועל ווידער נאָך קוקן
 אויף דיין הייליקן טעמפל.
⁶ וואָסערן האָבן מיך אַרומגערינגלט ביזן נפש,
 דער תקוּם האָט מיך אַרומגענומען,
 טייכגראָז איז געווען געוויקלט אַרום מיין קאָפּ.
⁷ צו די גרונטן פון די בערג האָב איך גענידערט,
 די ערד וואָס פאַרשלאָסן פאַר מיר
 אירע ריגלען אויף אייביק.
 אָבער דו האָסט אויפגעבראַכט פון גרוב מיין לעבן,
 דו גאָט מיין האָר.
⁸ ווען מיין זעל איז געווען פאַרחלשט אין מיר,
 האָב איך אָן גאָט געדאַכט,
 און מיין תפילה איז געקומען צו דיר,

אין דיין הייליקן טעמפל.
 9 די וואָס האַלטן זיך אָן פאַלשע נישטיקייטן
 פאַרלאָזן זייער גענאָדיקן;
 10 מאַכער איך וועל שלאַכטן צו דיר,
 מיט אַ קול פון דאַנקעניש;
 וואָס איך האָב אַ נדר געטאָן וועל איך באַצאָלן.
 די ישועה איז ביי גאָט.

11 און גאָט האָט געהייסן דעם פיש, און ער האָט אויסגעשפיגן
 יונה אויף דער יבשה.

ג און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו יונה אַ צווייט מאָל,
 אזוי צו זאָגן: 2 שטיי אויף, גיי צו דער גרויסער שטאָט נינה,
 און רוף אויס צו איר די אויסרופונג וואָס איך רעד צו דיר.
 3 איז יונה אויפגעשטאַנען, און ער איז געגאַנגען קיין נינה,
 אזוי ווי דאָס וואָרט פון גאָט; און נינה איז געווען אַ געוואַלטיק
 גרויסע שטאָט פון דריי טעג גאַנג. 4 און יונה האָט אָנגעהויבן
 אַריינגיין אין שטאָט איין טאָג גאַנג, און ער האָט אויסגערופן און
 האָט געזאָגט: נאָך פערציק טעג און נינה ווערט איבערגעקערט.
 5 און די מענטשן פון נינה האָבן געגלויבט אין גאָט, און זיי
 האָבן אויסגערופן אַ פאַסטטאָג, און האָבן זיך אָנגעטאָן אין זאַק
 פון זייער גרעסטן ביז זייער קלענסטן. 6 און די זאַך האָט דער-
 גרייכט צום מלך פון נינה, און ער איז אויפגעשטאַנען פון זיין
 טראָן, און האָט אויסגעטאָן זיין מאַנטל פון זיך, און האָט זיך
 צוגעדעקט מיט זאַק, און זיך געזעצט אויף אַש. 7 און ער האָט
 געלאָזט אויסרופן און אָנגעזאָגט אין נינה אויף דעם באַפעל פון
 דעם מלך און זיינע גרויסע לייט, אזוי צו זאָגן: קיין מענטש און
 קיין בהמה, רינדער אָדער שאַף, זאָל ניט פאַרווכן דאָס
 מינדסטע; ניט זיי זאָלן זיך פיטערן, און ניט זיי זאָלן טרינקען

וואַסער. °מענטשן און בהמות זאָלן זיין צוגעדעקט מיט זאָק; און מע זאָל רופן צו גאָט מיט שטאַרקייט, און מע זאָל זיך אומד קערן איטלאַכער פון זיין שלעכטן וועג, און פון דעם אומרעכט וואָס אין זייערע הענט. °ווער ווייס, אפשר וידער וועט גאָט חרטה האָבן, און זיך אָפקערן פון זיין גרימצאָרן, און מיר וועלן ניט אונטערגיין.

°האָט גאָט געזען זייערע מעשים, אַז זיי האָבן זיך אומד געקערט פון זייער שלעכטן וועג, און גאָט האָט חרטה געהאַט אויף דעם ביז וואָס ער האָט גערעדט זיי צו טאָן, און ער האָט עס ניט געטאָן.

ך יאון יונה האָט פאַרדראָסן אַ גרויס פאַרדראָס, און אים האָט געערגערט. °און ער האָט מתפלל געווען צו גאָט, און האָט געזאָגט: איך בעט דיך, גאָט, זייען דאָס ניט געווען מינע ווערטער, ווען איך בין נאָך געווען אויף מיין ערד? דרום האָב איך זיך געפעדערט צו אַנטלויפן קיין תּרשיש, ווייל איך האָב געוואוסט אַז דו ביסט אַ לייטזעליקער און דערבאַרימדיקער גאָט, אַיינגעהאַלטן אין צאָרן, און רייך אין גענאָד, און האָסט חרטה אויף דעם ביז. °און אַצונד, גאָט, נעם צו, איך בעט דיך, פון מיר מיין נפש, וואָרום בעסער איך זאָל שטאַרבן, איידער איך זאָל לעבן.

°האָט גאָט צו אים געזאָגט: ערגערט דיך גיט?

°און יונה איז אַרויסגעגאַנגען פון שטאָט, און האָט זיך געזעצט אין מזרח פון שטאָט, און ער האָט זיך דאָרטן געמאַכט אַ ביידל, און איז געוועסן אונטער אים אין שאָטן, ביז ער וועט זען וואָס וועט געשען מיט דער שטאָט. °האָט גאָט דער האַר אַנגעברייט אַ ריצנבוים, און ער איז אויסגעוואַקסן איבער יונה צו זיין אַ שאָטן איבער זיין קאַפּ, כדי אים אַרויסצונעמען פון

זיין בייו געמיט, און יונה האָט זיך געפרייט מיטן ריצנבוים אַ גרויס פרייד.

7האָט גאָט אָנגעברייט אַ וואַרעם, ווען דער פרימאָרגן איז אויפגעגאַנגען אויפן אַנדערן טאָג, און ער האָט צענאָגט דעם ריצנבוים, און ער איז פאַרטריקנט געוואָרן. 8און עס איז געווען, ווי די זון איז אויפגעגאַנגען, אַזוי האָט גאָט אָנגעברייט אַ שטילן מזרח־זויגט, און די זון האָט געשלאָגן אויף יונהס קאָפּ, און ער איז פאַרחלשט געוואָרן, און האָט געבעטן אויף זיך דעם טויט, און האָט געזאָגט: בעסער איך זאָל שטאַרבן, איידער איך זאָל לעבן.

9האָט גאָט געזאָגט צו יונה: ערגערט דיך גוט וועגן דעם ריצנבוים? האָט ער געזאָגט: מיך ערגערט גוט, ביז צום טויט. 10האָט גאָט געזאָגט: דיר איז אַ שאַד אויף דעם ריצנבוים, וואָס ניט דו האָסט זיך אויף אים געמיט, און ניט דו האָסט אים אויפֿגעבראַכט; וואָס איז איבער נאַכט געוואָרן, און איבער נאַכט אונטערגעגאַנגען; 11און מיר זאָל ניט זיין אַ שאַד אויף דער גרויסער שטאָט ניננה, וואָס אין איר זיינען דאָ מער ווי צוועלף מאָל צען טויזנט מענטשן, וואָס ווייסן ניט צווישן זייער רעכטער האַנט און זייער לינקער, און אויך בהמות אַ סך?

מיכה

מיכה

א דאָס וואָרט פון גאָט וואָס איז געווען צו מיכהן פון מורשת,
אין די טעג פון יוֹתָם, אָחֹז, יחזקִיָּה, די מלכים פון יהודה,
וואָס ער האָט געזען אויף שומרון און ירושלים.

²הערט איר פעלקער אלע,

פאַרנעם דו ערד און איר פולקייט;

און גאָט דער האַר וועט זיין צום עדות קעגן אײך,
גאָט פון זיין הייליקן טעמפל.

³וואָרום זע, גאָט גייט אַרויס פון זיין אָרט,

און וועט נידערן און טרעטן אויף זיי הייבן פון דער ערד.

⁴און די בערג וועלן צעגיין אונטער אים,

און די טאָלן וועלן זיך שפאַלטן,

ווי וואַקס פאַרן פייער,

ווי וואַסער אויסגעגאַסן אין אַ נידערונג.

⁵איבער דעם פאַרברעך פון יעקב איז דאָס אַלץ,

און איבער די זינד פון דעם הויז פון ישראל.

ווער איז דער פאַרברעך פון יעקב

אויב ניט שומרון?

און ווער די בָּמוֹת פון יהודה

אויב ניט ירושלים?

⁶דרום וועל איך מאַכן שומרון פאַר אַ פעלדהויפן,

פאַר פלאַנצונגען פון וויינגערטנער.

און איך וועל שלײַדערן צום טאָל אירע שטיינער,^a

^a וואָרטשפּיל: וְהָרַתִּי לָיִ.

און אירע גרונטפעסטן וועל איך אַנטפלעקן.
 יאָן אַלע אירע געשניצטע געצן
 וועלן צעהאַקט ווערן,
 און אַלע אירע זונה־לוינען
 וועלן פאַרברענט ווערן אין פייער,
 און אַלע אירע געצנבילדער
 וועלן איך מאַכן צו וויסט;

וואָרום פון זונה־לוינ האָט זי זיי אויפגעקליבן,
 און צו זונה־לוינ זאָלן זיי ווידער ווערן.
 דערויף וועלן איך קלאַגן און יאָמערן,
 איך וועל אומגיין באַרוועס און נאַקעט,
 איך וועל מאַכן אַ קלאַג ווי די שאַקאַלן,
 און אַ טרויער ווי שטרויספויגלען.
 וואָרום שווער זיינען אירע שלעק,
 וואָרום עס איז געקומען ביז יהודה,
 עס גרייכט ביזן טויער פון מיין פּאָלק,
 ביז ירושלים.

¹⁰ניט דערציילן זאָלט איר אין גת,
 וויינען זאָלט איר ניט וויינען;

אין בית־לעפּרה אין שטויב^ב טו זיך קייקלען.
¹¹גי' דיר אַוועק, באַווינערן פון שפּיר,
 נאַקעט צו שאַנד;

ניט אַרויסגיין דערוועגט זיך
 די באַווינערן פון צאַן;
 אַ קלאַג איז אין בית־אַצֶל;

מע נעמט פון אייך אָפּ זיין באַשטאַנד.

¹²יאָ, געאַנגסט נאָך גוטס האָט די באַווינערן פון מְרוֹת,

אַבער גענידערט האָט ביזן פון גאַט צום טויער פון ירושלים.

^א האַרטשפּיל: בנת־מגדו. ^ב עָמַר, האַרטשפּיל אויף עֶסְרָה. ^ג האַרטשפּיל: נְאֻה־צַאֲנָה.

13 שפאן דעם רייטוואָגן צו די לויפפערד¹³,
 באַווינערן פון לְכִישׁ;
 זי איז דער אָנהייב זינד געווען
 פאַר דער טאַכטער צִיון;
 וואָרום בײַ דיר זײנען געפונען געוואָרן
 די פאַרברעכן פון ישראל.
 14 דרום וועסטו געזענגמתנות געבן צו מוֹרְשֵׁת־נָתִי;
 די הייזער פון אַכּוּיב וועלן ווערן צום אָפּנאַרִי
 פאַר די מלכים פון ישראל.
 15 איך וועל נאָך ברענגען אַ יורש אויף דיר,
 באַווינערן פון מְרֻשָׁה,
 ביז קיין עַדְוָלָם וועט קומען דער כבוד פון ישראל.
 16 מאַך דיר אַ פּלִיך און שער דִּיך אָפּ,
 איבער דייע געצערטלטע קינדער,
 מאַך ברייט דיין פליך ווי דער גייערפויגל,
 וואָרום זיי זײנען אין גְלוּת אַוועק פון דיר.

ב יווי צו די וואָס טראַכטן אומרעכט,
 און אַרבעטן אויס ביז אויף זייערע געלעגערס!
 אין ליכט פון פרימאַרגן פירן זיי עס אויס,
 ווייל עס איז אין דער מאַכט פון זייער האַנט.
 2 און זיי גלוסטן פעלדער און גולען,
 און הייזער און געמען צו;
 און באַרויבן אַ מאַן מיט זיין הויז,
 און אַ מענטשן מיט זיין נחלה.
 3 דרום האָט גאַט אַזוי געזאָגט:
 זע, איך טראַכט אויף דערדאָזיקער משפּחה אַ ביז
 וואָס איר וועט ניט קענען אָפּטאַן דערפון אייערע העלדזער,
 4 דער האַרטשפּיל: רַכְשֵׁלְכִישׁ. ד. ה. זיך געווענען מיט. ד. לאַכּוּב, וואַרטשפּיל אויף אַכּוּיב.

און איר וועט ניט גיין מיט אן אויפגעהויבענעם קאָפּ,
 וואָרום אַ בייזע צייט וועט דאָס זיין.
 אַינ יענעם טאָג וועט מען אויפהייבן אויף אײך אַ שפּרוך,
 און מע וועט קלאַגן אַ קלאַג פון באַקלאַגעניש,
 מע וועט זאָגן: פאַרוויסטן פאַרוויסט ווינען מיר געוואָרן;
 דעם טייל פון מיין פּאָלק טוט ער בייטן.
 ווי טוט ער מיך דערווייטערן!
 דעם אַוועקרויבער צעטיילט ער אונדזערע פעלדער.
 פאַרוואָר, קיינער פון דיר וועט ניט וואַרפן
 אַ שנור לויט גורל אין דער עדה פון גאָט.
 „איר זאָלט ניט דרשען!“ דרשען זיי;
 מע דאַרף ניט דרשען צו דיִדאָויקע,
 וועט מען קיין חרפות ניט קריגן.
 יטו איך זיך דען בייטן, הויז פון יעקב?
 צי איז קורץ געוואָרן דאָס געמיט פון גאָט?
 זיינען דאָס זיינע טואונגען?
 טוען ניט מיינע ווערטער גוטס מיט דעם וואָס גייט גלייך?
 אָבער מיין פּאָלק פון אַנוסטן
 שטעלט זיך אויף פאַר אַ פיינט;
 פון דעם וואָס קומט אַנטקעגן
 ציט איר קלייד און מאַנטל אַראָפּ,
 פון רואיקע דורכגייער,
 אַפגענייגטע פון מלחמה.
 די ווייבער פון מיין פּאָלק פאַרטרייבט איר
 פון זייער נחתדיקער היים;
 פון זייערע עופעלאַך נעמט איר אַוועק
 מיין צירונג אויף אייביק.
 וישטייט אויף און גייט,

וואַרום ניטאָ דאָ קיין רואונג,
פון וועגן דער טומאה וואָס צעשטערט,
און אַ שטאַרקע צעשטערונג.

¹¹אָו אַ מאַן וואָס גייט אום מיט ווינט און ליגן, זאָל פעלשן:
„איך וועל דיר דרשען פון וויין און פון טרונק“,
וואָלט ער ווערן אַ דרשן ביי דעמדאָויקן פּאָלק.

¹²וואַמלען אַיינזאַמלען וועל איך דיר, יעקב, אין גאַנצן,
קלייבן אויפקלייבן וועל איך דעם איבערבלייב פון ישראל.
איך וועל זיי צונויפטאָן אין איינעם ווי שאָף אין געהעפט,
ווי אַ סטאַדע אין איר פיטערפלאַץ;
זיי וועלן רוישן מיט מענטשן.
¹³דער דורכברעכער גייט אַרויף זיי פאַרויס,
זיי ברעכן דורך און גייען ווייטער,
דורך דעם טויער און אַרויס דורך אים,
און זייער מלך גייט זיי פאַרויס,
און גאָט איז זייער אָנפירער.

ג' און איך האָב געזאָגט:
הערט אַקאָרשט צו, איר קעפּ פון יעקב,
און פירער פון הויז פון ישראל;
ליגט ניט אויף אַיך צו וויסן גערעכטיקייט?
יאר וואָס האָט פּיינט גוטס און האָט ליב שלעכטס,
וואָס גלחט זייער הויט פון זיי,
און זייער פלייש פון זייערע ביינער;
³און וואָס האָט געגעסן דאָס פלייש פון מיין פּאָלק,
און זייער הויט פון זיי אָפּגעשוונדן,

און זייערע ביינער צעבראָכן,
 און צעהאַקט אַזוי ווי אין אַ טאַפּ,
 און ווי פלייש אין אַ קעסל.
 דרום וועלן זיי שרייען צו גאָט,
 און ער וועט זיי ניט ענטפערן;
 און ער וועט פאַרבאָרגן זיין פנים פון זיי אין יענער צייט,
 אַזוי ווי זיי האָבן שלעכטס געטאָן אין זייערע מעשים.

אַזוי האָט גאָט געזאָגט אויף די נביאים וואָס פאַרפירן מײן
 פֿאַלק,
 וואָס שרייען: „שלום!“ ווען זייערע ציין האָבן צו בייסן,
 און דער וואָס גיט זיי ניט אין מויל,
 ברייטן זיי אָן אויף אים אַ מלחמה.
 דרום וועט אײך זיין נאַכט, אָן אַ זעאונג,
 און אײך וועט זיין פינצטער, אָן וואַרזאָגן,
 און אונטערגיין וועט די ווין אויף די נביאים,
 און שוואַרץ ווערן וועט דער טאָג אויף זיי.
 און די זעער וועלן זיין צו שאַנד,
 און די וואַרזאָגער וועלן זיך שעמען,
 און זיי וועלן אַלע פאַרדעקן זייערע אויבערשטע ליפּ,
 ווייל קיין ענטפער פון גאָט וועט ניט זיין.
 אָבער פאַרוואַר, איך בין פול מיט כוח דורך דעם גייסט פון
 גאָט,
 און מיט גערעכטיקייט און גבורה,
 צו זאָגן יעקבן זיין פאַרברעך,
 און ישראלן זיין זינד.

יערט דאָס צו אַקאַרשט, איר קעפּ פון דעם הויז פון יעקב,
 און פירער פון הויז פון ישראל,

וואָס פאַראַומווערדיקט גערעכטיקייט,
 און פאַרדרייט אַלץ וואָס איז גלייך;
¹⁰מע בויט ציִון מיט בלוט,
 און ירוּשָׁלַיִם מיט אומרעכט.
¹¹אירע קעפּ משפטן פאַר שוחד,
 און אירע פּהנים לערנען פאַר געצאַלט,
 און אירע נביאים וואַרוואַגן פאַר געלט.
 און זיי לענען זיך אויף גאַט, אַזוי צו זאָגן:
 פאַרוואַר, גאַט איז צווישן אונדז,
 אויף אונדז וועט ניט קומען קיין ביז.
¹²דרום וועט איבער אַייך ציִון ווי אַ פעלד צעאַקערט ווערן,
 און ירוּשָׁלַיִם וועט ווערן הויפּנס,
 און דער באַרג פון [גאַטס] הויז—וואַלדיקע הייכן.

ד און עס וועט זיין אין סוף פון די טעג,
 וועט שטיין פעסט דער באַרג פון גאַטס הויז,
 אויבנאָן פון די בערג,
 און ער וועט זיין דערהויבן איבער די הייכן;
 און אומות וועלן צו אים שטראַמען.
²און פיל פעלקער וועלן גיין און וועלן זאָגן:
 קומט און לאַמיר אַרויפגיין צום באַרג פון יהוה,
 און צום הויז פון דעם גאַט פון יעקב,
 און ער וועט אונדז לערנען פון זיינע וועגן,
 און מיר וועלן גיין אין זיינע שטעגן;
 וואַרום פון ציִון וועט אַרויסגיין אַ תּוֹרָה,
 און גאַטס וואַרט פון ירוּשָׁלַיִם.
³און ער וועט משפטן צווישן פיל אומות,
 און אַנטשיידן איבער מאַכטיקע פעלקער

ב'ז אין דער חייט;
 און זיי וועלן איבערשמידן זייערע שווערדן אויף אַקעראַייזנס,
 און זייערע שפיין אויף צווייגמעסערס;
 אַ פּאַלק קעגן אַ פּאַלק וועט ניט הייבן אַ שווערד,
 און מע וועט ניט מער לערנען מלחמה.
 און זיי וועלן ויצן איטלאַכער
 אונטער זיין חיינשטאַק און אונטער זיין פיינגבוים,
 און קיינער וועט ניט שרעקן;
 וואָרום דאָס מויל פון גאַט פון צבאות האָט גערעדט.

וואָרום אַלע פעלקער מעגן גיין
 איטלאַכס אין נאַמען פון זיין גאַט,
 אָבער מיר וועלן גיין אין נאַמען פון יהוה
 אונדזער גאַט אויף אייביק און שטענדיק.

אין יענעם טאָג, וואָגט גאַט,
 וועל איך אַיינזאַמלען די וואָס הינקט,
 און צווייפקלייבן די וואָס איז פאַרשטויסן,
 און די וועמען איך האָב שלעכטס געטאָן.
 און איך וועל מאַכן די הינקעדיקע פאַר אַן איבערבלייב,
 און די דערווייטערטע פאַר אַ מאַכטיקן פּאַלק,
 און גאַט וועט קייניגן איבער זיי אויפן באַרג ציון
 פון אַצונד און ביז אייביק.

און דו מגדל-עדר, פעסטונגבאַרג פון טאַכטער ציון,
 צו דיר וועט עס אַנקומען;
 יא, קומען וועט די פריערדיקע ממשלה,
 די מלוכה פון טאַכטער ירושלים.
 אַצונד נאָך וואָס שרייטו מיט געשרייען?

איז קיין מלך נישט אין דיר,
 איז דיין בעל-יועץ אונטערגעגאנגען,
 וואָס ווייעניש האָט דיר אָנגענומען ווי אַ געווינערן?
¹⁰ דײַ זיך און האָב ווייען, טאַכטער ציין,
 אזוי ווי אַ געווינערן,
 וואָרום אַצונד וועסטו אַרויסגיין פון דער שטאָט,
 און וועסט וווינען אין פעלד,
 און וועסט קומען קיין בבל;
 דאָרטן וועסטו ניצול ווערן,
 דאָרטן וועט דיר אויסלייזן גאָט.
 פון דער האַנט פון דינע פיינט.

¹¹ און אַצונד האָבן זיך אַיינגעזאַמלט אויף דיר פיל פעלקער,
 וואָס זאָגן: זאָל זי פאַרשוועכט ווערן,
 און זאָל אונדזער אויג זיך אָנקוקן אויף ציין.
¹² אַבער זיי ווייסן ניט די טראַכטונגען פון גאָט,
 און זיי פאַרשטייען ניט זיין באַראַט,
 אז ער האָט זיי אַיינגעזאַמלט ווי אַ גאַרב אין שייער.
¹³ שטיי אויף און דרעש, טאַכטער ציין,
 וואָרום דיין האָרן וועל איך מאַכן אַיין,
 און דינע קלויען וועל איך מאַכן קופער,
 און וועסט צעשטויסן פיל פעלקער,
 און מאַכן חרם צו גאָט זייער רויב,
 און זייער פאַרמעג צום האָר פון דער גאַנצער ערד.
¹⁴ אַצונד וועסטו זיך דעם לייב שניידן, טאַכטער פון מחנות,
 אַ באַלעגערונג האָט מען געמאַכט אויף אונדו;
 מיט אַ רוט אויפן באַק
 שלאַגט מען דעם ריכטער פון ישראל.
 * וואָרטשפּיל: תּוֹמְדוֹדִי בְּתוֹדוֹד.

ה יאון דו, בית־לחם אין אַפֿרת,
 וואָס קליין ביסטו צווישן די טויזנטן פון יהודה,
 פון דיר וועט מיר אַרויסגיין
 דער וואָס וועט זיין אַ געוועלטיקער איבער ישראל,
 און זיין אַפּשטאַם איז פון פּאַרצייטן, פון אַמאָליקע טעג.
² פאַרוואָר, ער וועט זיי איבערגעבן
 ביז דער צייט ווען די געווינערן האָט געווינען;
 אָבער דער איבערבלייב פון זיינע ברידער
 וועט זיך אומקערן מיט די קינדער פון ישראל.
³ און ער וועט אויפּשטיין און פּיטערן מיט מאַכט פון גאָט,
 מיטן שטאַלצן נאָמען פון גאָט זיין האַר;
 און זיי וועלן זיצן רואיק,
 וואָרום ער וועט דענסמאָל זיין גרויס ביז די עקן פון דער ערד.
⁴ און אַזאָ וועט זיין דער שלום:
 אַז אַשור וועט קומען אין אונדזער לאַנד,
 און אַז ער וועט טרעטן אין אונדזערע פּאַלאַצן,
 וועלן מיר אויפּשטעלן אויף אים זיבן פּאַסטוכער*,
 און אַכט פּירשטלאַכע לייט.
⁵ און זיי וועלן צעברעכן* דאָס לאַנד אַשור מיטן שווערד,
 און לאַנד נמרוד מיט אירע אייגענע קלינגען.
 און מע וועט אונדז מציל זיין פון אַשור,
 אַז ער וועט קומען אין אונדזער לאַנד,
 און אַז ער וועט טרעטן אין אונדזער גבול.
⁶ און דער איבערבלייב פון יעקב וועט זיין צווישן די פּיל אומות,
 ווי טוי פון גאָט, ווי שפּרייענן אויף גראָו,
 וואָס האָפט ניט אויף אַ מענטשן,
 און וואָרט ניט אויף מענטשןקינדער.
 * האַרטשפּיל: רַעִים־רַעִי.

7' און דער איבערבלייב פון יעקב וועט זיין צווישן די פעלקער,
 אין מיטן פון די פיל אומות,
 ווי אַ לייב צווישן די חיות פון וואַלד,
 ווי אַ יונגלייב צווישן סטאָדעס שאָף,
 וואָס אַז ער גייט דורך צעטרעט ער און פאַרצוקט,
 און גיט אַ ווער וואָל מציל זיין.
 8' דײַן האַנט וועט זיין דערהויבן איבער די ינע דריקער,
 און אַלע די ינע פיינט וועלן פאַרשניטן ווערן.

9' און עס וועט זיין אין יענעם טאָג, וואָנט גאָט,
 וועל איך פאַרשניידן די ינע פערד פון צווישן דיר,
 און איך וועל אונטערברענגען די ינע רייטוועגן.
 10' און איך וועל פאַרשניידן די שטעט פון דיין לאַנד,
 און צעשטערן אַלע די ינע פעסטונגען.
 11' און איך וועל פאַרשניידן די כישופן, פון דיין האַנט,
 און ביי דיר וועלן גיט זיין קיין וואַרזאָגערס.
 12' און איך וועל פאַרשניידן די ינע געשניצטע געצן,
 און די ינע זיילשטיינער פון צווישן דיר,
 און וועסט זיך מער גיט בוקן
 צום ווערק פון די ינע הענט.
 13' און איך וועל אויסרייסן די ינע געצנבויער פון צווישן דיר;
 און איך וועל פאַרטיליגן די ינע פיינט.
 14' און איך וועל נקמה נעמען מיט כעס און מיט גרימצאָרן
 פון די פעלקער וואָס האָבן גיט צוגעהערט.

ך' י' הערט אַקאַרשט צו וואָס גאָט וואָנט:
 שטיי אויף, טענה פאַר די בערג,
 און וואָלן הערן די הייכן דיין קול.

2הערט צו, איר בערג, דעם קריג פון גאָט,
 און איר מאַכטיקע, די גרונטפעסטן פון דער ערד;
 וואָרום גאָט האָט אַ קריג מיט זיין פּאָלק,
 און מיט ישראל וועט ער אַ וויכוח האָבן.
 3מיין פּאָלק, וואָס האָב איך דיר געטאָן?
 און מיט וואָס האָב איך דיר מיד געמאַכט?
 זאָג עדות אַקעגן מיר.
 4וואָרום איך האָב דיר אויפגעבראַכט פון לאַנד מצרים,
 און פון דעם הויז פון קנעכטשאַפט דיר אויסגעלייזט,
 און דיר פאַרויס געשיקט משהן, אַהרענען, און מרימען.
 5מיין פּאָלק, דערמאָן זיך אַקאַרשט
 וואָס בַּלֶק דער מלך פון מואָב האָט באַראָטן,
 און וואָס אים האָט געענטפערט בַלעָם דער זון פון בְּעוֹרָן;
 וואָס איך האָב געטאָן פון שטים ביז גלגל,
 כּדי מע זאָל וויסן די גערעכטיקייט פון גאָט.
 6מיט וואָס זאָל איך קומען פאַר יהוה,
 זיך בייגן פאַר גאָט אין דער הייך?
 זאָל איך קומען פאַר אים מיט בראַנדאָפּפער,
 מיט קעלבער אייניאַריקע?
 7וועט יהוה באַוויליקן טויוונטן ווידערס,
 צענטויוונטן טייכן מיט אייל?
 זאָל איך געבן מיין בָּכוֹר פאַר מיין פאַרברעך,
 די פרוכט פון מיין לייב פאַר דער זינד פון מיין זעל?
 8מע האָט דיר אָנגעזאָגט, מענטש, וואָס איז גוט,
 און וואָס יהוה פאַרלאַנגט פון דיר:
 נאָר בלויו טאָן גערעכטיקייט און ליב האָבן גענאָד,
 און אומגיין שטיל פאַר דיין גאָט.

9 האָרד! יהוה רופט צו דער שטאַט—
 און דער קלוגער וועט אַכטן אויף דיין נאָמען—
 הערט דעם שטעקן, און ווער דאָס האָט באַשערט.
 10 קען איך נאָכאַנאַנד פאַרגעסן דאָס הויז פון דעם אומגע־רעכטן,
 די שאַצן פון אומרעכט און די קאַרגע מאָס די פאַרשאַלטענע?
 11 קען איך ריין מאַכן פאַר אומגע־רעכטע וואַגשאַלן,
 און פאַר אַ בייטל מיט פאַלשע וואַגשטיינער?
 12 וואָרום אירע רייכע לייט זיינען פול מיט רויב,
 און אירע באַווינער רעדן פאַלש,
 און זייער צונג איז באַטרוג אין זייער מויל.
 13 דרום האָב איך אויך דיך געשלאָגן ביז קראַנק,
 דיך פאַרוויסט פאַר דייע זינד.
 14 דו וועסט עסן און ניט זאַט ווערן,
 און דיין הונגער וועט זיין אין דייע אינגעווייד;
 און וועסט טראַגעדיק ווערן, און ניט געווינען,
 און וואָס דו וועסט געווינען וועל איך צום שווערד איבערגעבן.
 15 דו וועסט זייען, און ניט שניידן,
 דו וועסט טרעטן איילבערטן, און זיך ניט זאַלפן מיט אייל,
 און טרויבמאַפט, און ניט טרינקען קיין וויין.
 16 ווייל אַפּגעדיט ווערן די מנהיגים פון עמרין,
 און אַלדי טועניש פון אַחאַבס הויז,
 און איר זייט געגאַנגען אין זייערע עצות;
 דרום וועל איך דיך מאַכן פאַר אַ שרעק,
 און אירע באַווינער פאַר אַ שמוצערונג;
 און די שאַנד פון מיין פאַלק וועט איר טראַגן.

ז יחיי מיר, וואָס איך בין ווי ביים נאָכזאַמל פון זומער,
 ווי ביים נאָכקלייב פון דער לעז!

נִיטָא אַ הענגל צום עסן,
 אָן ערשטפרוכט וואָס מיין זעל געלוסט.
 2 אונטערגעגאַנגען איז דער פרומער פון לאַנד,
 און קיין רעכטפאַרטיקער צווישן מענטשן איז נִיטאָ;
 אַלע לויערן זיי אויף בלוט,
 איינער דעם אַנדערן פאַנגען זיי אין נעץ.
 3 אויף שלעכטס טאָן זיינען די הענט וואָס דאַרפן גוטס טאָן;
 דער שררה פאַרלאַנגט, און דער ריכטער איז פאַר באַצאַלט,
 און דער גרויסער מאַן, ער רעדט די געריקייט פון זיין זעל;
 אַזוי האָבן זיי עס פאַרדרייט.
 4 דער בעסטער פון זיי איז ווי אַ דאַרן,
 דער רעכטפאַרטיקער, ערגער פון אַ שטעכיקער צאַם.
 דער טאָג פון דייע זעער, דיין רעכנשאַפט, איז געקומען;
 אַצונד וועט געשען זייער צעטומלעניש.
 5 זאָלט איר ניט גלויבן אין אַ חבר,
 זאָלט איר אַיך ניט פאַרויכערן אויף אַ גוטן פריינט;
 פון דער וואָס ליגט אין דיין בוזעם,
 היט די טירן פון דיין מויל.
 6 וואָרום אַ זון באַנוולט אַ פאַטער,
 אַ טאָכטער שטעלט זיך קעגן איר מוטער,
 אַ שנור קעגן איר שוויגער,
 די שונאים פון אַ מענטשן זיינען זיינע הויזלייט.
 7 אָבער איך קוק אויס אויף יהוה,
 איך האָר צום גאָט פון מיין הילף,
 מיין גאָט וועט מיך צוהערן.
 8 ניט פרייען זאָלסטו זיך אויף מיר, מיין שונאטע,
 אַז איך בין געפאַלן, וועל איך אויפשטיין,
 אַז איך זיך אין פינצטערניש,

איז גאָט מיר אַ ליכט.
 9 דעם צאָרן פֿון גאָט וועל איך טראָגן,
 וואָרום איך האָב געזינדיקט צו אים;
 ביז ער וועט קריגן מיין קריג,
 און וועט טאָן מיין רעכט;
 ער וועט מיך אַרויספירן אין ליכטיקייט,
 איך וועל זען זיין גערעכטיקייט.
 10 און מיין שוואַטע וועט זען, און אַ בושה וועט זי באַדעקן,
 די וואָס זאָגט צו מיר: וווּ איז ער, יהוה דיין גאָט?
 מיניע אויגן וועלן זיך אָנווען אויף איר;
 אַצונד וועט זי צעטראָטן ווערן ווי קויט פֿון די גאַסן.

11 אַ טאָג וועט זיין צו בויען דיניע מויערן,
 מעג יענער טאָג זיין זייער ווייט.
 12 אַ טאָג וועט דאָס זיין ווען מע וועט קומען צו דיר,
 פֿון אַשור און די שטעט פֿון מצרים,
 און פֿון מצרים און ביזן טייך,
 און פֿון ים ביז ים, און פֿון באַרג ביז באַרג.
 13 און די ערד וועט זיין וויסט פֿאַר אירע באַווינער,
 פֿון וועגן דעם פֿרוכט פֿון זייערע מעשים.

14 פיטער דיין פּאַלק מיט דיין רוט,
 די שאַף פֿון דיין אַרב,
 וואָס וווינען באַוונדער
 אַ וואַלד אין מיטן פֿרמל;
 לאַזן זיי זיך פיטערן אין בָשן און גלעד,
 ווי אין די טעג פֿון אַמאָל.

¹⁵ווי אין די טעג פון דיין אַרויסגיין פון לאַנד מצרים, וועל איך אים ווונדער באַווייזן.

¹⁶פעלקער וועלן זען און זיך שעמען מיט אַל זייער גבורה, זיי וועלן אַרויפּטאָן די האַנט אויפן מויל, זייערע אויערן וועלן טויב ווערן.
¹⁷זיי וועלן לעקן דעם שטויב ווי אַ שלאַנג, ווי די וואָס קריכן אויף דער ערד; זיי וועלן ציטערן פון זייערע פעסטונגען, צו יהוה אונדזער גאָט וועלן זיי אַנגסטן, און זיי וועלן מורא האָבן פאַר דיר.

¹⁸ווער איז אַ גאָט ווי דו, וואָס פאַרגיט זינד, און גייט פאַרביי דעם פאַרברעך פון דעם איבערבלייב פון זיין אַרב?
 ער האַלט ניט אויף אייביק זיין צאָרן, וואָרום ער האָט ליב גענאָד.
¹⁹ער וועט אונדז ווידער דערבאַרימען, ער וועט פאַרדריקן אונדזערע זינד;
 און וועסט אַריינזאָרפן אין די טיפענישן פון ים אַלע זייערע חטאים.
²⁰וועסט ווייזן טריישאַפט צו יעקבן, חסד צו אַברהמען, ווי דו האָסט געשוואָרן אונדזערע עלטערן פון די טעג פון פאַרצייטן.

נחום

נְחוּם

א ידי נבואה אויף נינה; דאָס בוך פון דער זעאונג פון נחום
דעם אַלקוּשי.

אָ גאָט אַ צערענער און אַ ראַכענעמער איז יהוה,
יהוה איז אַ ראַכענעמער און פּוּל מיט גרימצאָרן,
יהוה איז זיך נאָם אָן זיינע פיינט,

און ער האַלט דעם כּעס צו זיינע שוואַים.
יִהוּה איז אַיינגעהאַלטן אין צאָרן,
און גרויס אין מאַכט,

און שענקען שענקט ער ניט;

יהוה—מיט חיינט און מיט שטורעם איז זיין וועג,
און וואַלקן דער שטויב פון זיינע פיס.

ער שרייט אָן אויפן ים, און טריקנט אים אויס,
און אַלע טייכן מאַכט ער טרוקן;

פאַרוועלקט ווערט דער בָּשָׁן און בַּרְמֶל,
און די בליאונג פון לבָּנוֹן ווערט פאַרוועלקט.
די בערג ציטערן פאַר אים,

און די טאָלן טוען זיך וואַקלען,

און די ערד ווערט אויפגעטרייסלט פון זיין פנים,
אי די וועלט אי אַלע ווינער אין איר.

פאַר זיין כּעס ווער קען זיך שטעלן?

און ווער קען באַשטיין אין זיין גרימצאָרן?
זיין צאָרן גיסט זיך אויס ווי פייער,

און די פעלדן ווערן צעשטויסן פאַר אים.

7 ג׳נט איז יהודה,
 פאַר אַ פעסטונג אין טאַג פון נױט;
 און ער װײס די װאָס שײצן זײך אין אים.
 8 אָבער מיט אַ שטראַמיקער פּלײצונג
 װעט ער מאַכן אַ פאַרלענדונג פון איר אָרט,
 און זײנע פײנט װעט נאָכיאָגן פּינצטערניש.
 9 װאָס טראַכט איר אַקעגן גאָט?
 אַ פאַרלענדונג װעט ער מאַכן,
 די צרה װעט ניט אױפשטײן אַ צװײט מאָל.
 10 װאָרום בעת זײ זײנען װי דערנער אײגעפלאַכטענע,
 און װי זײ שײכורן פאַרשײכורטע,
 װעלן זײ אין גאַנצן פאַרצערט װערן
 װי טרוקענע שטרױ.
 11 פון דיר איז אַרױסגעקומען
 דער װאָס טראַכט בײז אַקעגן גאָט,
 װאָס באַראַט נידערטרעכטיקײט.
 12 אַזױ האָט גאָט געזאָגט:
 װי געזונט און אַזױ פּיל װי זײ זײנען,
 אַזױ װעלן זײ פאַרשניטן װערן און פאַרגײן;
 הגם אײך האָב דײך געפײניקט,
 װעל אײך מער דײך ניט פײניקן.
 13 און אַצונד װעל אײך צעברעכן זײן יאָכשטאַנג פון דיר,
 און דײנע בײנדשטריק װעל אײך צערייסן.

14 און גאָט האָט באַפּוילן װעגן דיר,
 אַז פון דײן נאָמען זאָל מער קײן זאָמען ניט זײן;
 פון הױז פון דײן גאָט װעל אײך פאַרשניידן
 געשניצטע און געגאָסענע געצן;
 * װאָרטשפּיל: סײרים סבבּים וּכְסבּבּים סבּבּים.

איך וועל דיר אַ קבר מאַכן,
ווייל דו ביסט צו שאַנד געוואָרן.

ב יזע אויף די בערג די פיס פון דעם אָנוואַגער
וואָס מאַכט הערן שלום!
פייער, יהודה, דייע פייערטעג,
באַצאָל דייע נדרים,
וואָרום מער וועט ניט דורכגיין
אין דיר דער נידערטרעכטיקער,
ער איז אין גאַנצן פאַרשניטן.

² אַ צעברעכער גייט אַרויף אַקעגן דיר;
היט די פעסטונג.

קוק אויס אויפן וועג,
פעסטיק די לענדן,

שטאַרק זייער דיין כוח.

³ וואָרום גאַט קערט אום דעם שטאַלץ פון יעקב
זיי דעם שטאַלץ פון ישראל;

וואָרום אויסליידיקער האָבן זיי אויסגעליידיקט,
און זייערע צווייגן פאַרדאַרבן.

⁴ דער שילד פון זיינע גיבורים איז גערויטיקט,
די קריגסלייט אין ווערמילפאַרב,

אין פייערדיקן שטאַל די רייטוועגן,
אין טאַג פון זייער צוגרייטונג;

און די ציפרעסשפיין ווערן געפאַכט.
⁵ דורך די גאַסן ווילדעווען די רייטוועגן,

זיי שטורעמען דורך די מערק,

^a האַרטשפּיל: נצור מצודה. ^b סאַרבנדט ויך מיט פּסוק ו.

זייער אַנבליק איז ווי פלאַמען,
ווי די בליצן לויפן זיי אום.

⁶ער טראַכט אָן זיינע מאַכטיקע,
אַבער זיי ווערן געשטרויכלט אין זייער גאַנג;
מע אַיילט צו דעם מויער,
און צוגעגרייט ווערט דער שירעמדאָך.
⁷די טויערן פון די טייכן זיינען געעפנט,
און דער פאַלאַץ ווערט צערווען.
⁸און די מלכה ווערט אַן אַפגעדעקטע אַוועקגענומען,
און אירע דינסטן קלאָגן
אַזוי ווי דער קול פון טויבן,
זיך קלאַפנדיק אויף די הערצער.
⁹און נינה איז ווי אַ טייך וואַסער
פון זינט די טעג וואָס זי איז;
אַבער זיי אַנטלויפן;
„שטייט! שטייט!“
אַבער קיינער קערט זיך ניט אום.
¹⁰רויבט זילבער, רויבט גאָלד,
ניטאָ קיין שיעור צו דעם אויסשטאַט,
אַ רייכטום פון אַלע גלוסטיקע זאַכן.
¹¹זי ווערט פּוּסט און וויסט און פאַרוויסט,
און דאָס האַרץ ווערט צעגאַנגען,
און אַ וואַקלעניש פון קני,
און אַ ציטערניש אין אַלע לענדן;
און זייערע אַלעמענס פּנימער
נעמען אָן אַ פינצטערניש.

⁶ וואָרטשפּיל: בוקה וּבְבִקָּה וּבְבִלְקָה.

12 וווו איז די ווינונג פון די לייבן,
 וואָס איז געווען דער פיטערפלאַץ פאַר יונגלייבן,
 וואָס דאַרטן איז אומגעגאַנגען דער לייב, די לייבנטע,
 דאָס קליינע לייבל, און קיינער האָט ניט געשראַקן?
 13 דער לייב פלעגט פאַרצוקן גענוג פאַר זיינע יונגע,
 און ווערן פאַר זיינע לייבנטעס,
 און האָט אָנגעפילט מיט פאַרצוקונג זיינע לעכער,
 און זיינע ווינונגען מיט פאַרצוקטע.
 14 זע, איך וועל קומען אויף דיר, זאָגט גאָט פון צבאות,
 און איך וועל פאַרברענען אויף רויך אירע רייטוועגן,
 און דינע יונגלייבן וועט פאַרצערן די שווערד;
 און איך וועל פאַרשניידן פון דער ערד דיין רויב,
 און מער וועט ניט געהערט ווערן דער קול פון דינע שלוחים.

ג יווי די בלוטיקע שטאַט,
 אין גאַנצן מיט פאַלשקייט, מיט רויב, אָנגעפילט!
 עס טוט זיך ניט אָפּ די פאַרצוקונג.
 2 אַ קנאַל פון בייטשן,
 און אַ רעשגעפילדער פון רעדער,
 און פערד יאָגן,
 און רייטוועגן שפרינגען;
 3 רייטער שטורעמען אַרויף,
 און פלאַם פון שווערד,
 און בליץ פון שפיז,
 און אַ סך דערשלאָגענע,
 און אַ הויפן פגרים,
 און אָן שיעור טויטע לייבער;
 און זיי שטרויכלען אָן זייערע טויטע לייבער.

4 פון וועגן די פיל זנותן
 פון דער וויל-הנעוודיקער זונה,
 דער מיינסטערן פון פישוף,
 וואָס פאַרקויפט פעלקער מיט אירע זנותן,
 און משפחות מיט אירע פישופן.
 5 זע, איך קום צו דיר, זאָגט גאָט פון צבאות,
 און איך וועל אויפדעקן דייע ברעגן אויף דיין פנים,
 און וועל ווייזן די פעלקער דיין נאַקעטקייט,
 און די קיניגרייכן דיין שאַנד.
 6 און איך וועל אַרויפזאַרפן אויף דיר אומווערדיקייטן,
 און וועל דיך פאַרמיאוסן, און דיך מאַכן ווי מיסטאָ.
 7 און עס וועט זיין, אַלע וואָס זעען דיך,
 וועלן ווייכן פון דיר,
 און זאָגן: „פאַרוויסט געוואָרן איז גיננה;
 ווער קען זי באַקלאַנגן?
 פון וואַנען זאָל איך זוכן טרייסטער פאַר דיר?“
 8 ביסטו דען בעסער פון נאַאַמון,
 וואָס איז געזעסן צווישן טייכן, מיט וואַסער אַרום איר;
 וואָס איר פעסטונג איז געווען דער ים,
 פון ים איז געווען איר מויער?
 9 כּוּש איז געווען אַ שטאַרקייט, און מצרים אַן שיעור,
 פוט און לובים זיינען געווען דיר צו הילף.
 10 אַבּער אויך זי איז אין גלות,
 אין געפאַנגענשאַפט איז זי געגאַנגען;
 אויך אירע קליינע קינדער זיינען צעהאַקט געוואָרן
 אין אַלע עק גאַסן;
 און אויף אירע נכבדים
 האָט מען גורל געוואָרפן,
 * וואָרטשפּיל: קראַדראַנד.

און אַלע אירע גרויסע לייט
 זיינען אין קייטן געשמידט געוואָרן.
 11 דו אויך וועסט שיכור ווערן,
 וועסט זיין אַ געחלשטע,
 דו אויך וועסט זוכן
 אַ באַשיצונג פון פיינט.

12 אַלע דיינע פעסטונגען וועלן זיין
 ווי פייגנבויםער מיט ערשטפייגן:
 וואָס אַז זיי ווערן געטרייסלט,
 פאַלן זיי דעם עסער אין מויל.
 13 זע, דיין פאַלק אין דיר זיינען ווייבער,
 אָפן געעפנט געוואָרן פאַר דיינע פיינט
 זיינען די טויערן פון דיין לאַנד,
 פאַרצערט האָט אַ פייער דיינע ריגלען.
 14 וואָסער פאַר באַלעגערונג שעפּ דיר אָן,
 פאַרשטאַרק דיינע פעסטונגען,
 גיי אין ליים און טרעט וואַפנע,
 נעם אָן די ציגלפורעם.
 15 דענסמאַל וועט דיך אַ פייער פאַרצערן,
 אַ שווערד וועט דיך פאַרשניידן;
 זי וועט דיך אויפעסן ווי דער היישעריק;
 מעגסט זיך מערן ווי דער היישעריק,
 מעגסט זיך מערן ווי דער גריל.
 16 האָסט געמערט דיינע האַנדלסלייט מיין פון די שטערן פון
 הימל—
 האָט דער היישעריק זיך אויסגעשפרייט און איז אַוועקגעפלוין.
 17 דיינע געקרוינטע זיינען ווי גרילן,

און דיינע פירער ווי אַ מחנה הייטעריקן,
 וואָס לאַגערן אויף די פּלויטן אין אַ קאַלטן טאַג;
 גייט אויף די זון, אזוי פליען זיי אַוועק,
 און מע ווייסט נישט זייער אָרט וווּ זיי זיינען.
¹⁸אַיינגעשלאָפן זיינען דיינע פּאַסטוכער, מלך פון אַשור,
 עס רוען דיינע מאַכטיקע,
 צעשפּרייט אויף די בערג איז דיין פּאַלק,
 און נישטאָ ווער זאָל אַיינזאַמלען.
¹⁹ניטאָ קיין לינדערונג פאַר דיין בראַך,
 שווער איז דיין ווונד;
 אַלע וואָס הערן דיין הערונג,
 קלאַפּן מיט די הענט אויף דיר,
 וואָרום אויף וועמען איז נישט אַריבער תּמיד דיין בייד?

חב קוק

חִבְּקוּק

א יְדֵי נְבוּאָה וּחָס חִבְּקוּק דְּעַר נְבִיא הָאֵס גְּעוּזֵן.

² בִּיזוּ וּחְאָנְעֵן, גַּאָט, וּחְעַל אִיךְ רוֹפֵן,

און דו וועסט ניט הערן?

שרייען צו דיר געוואַלט,

און דו וועסט ניט העלפן?

³ פֶּאַרוּחָס לְאֹטוּ מִיךְ זַען אומרעכט,

און קוקסט צו אומגליק?

און רויב און גולה זיינען פֶּאַר מיר,

און עס איז קריג, און שטרייט הייבט זיך אויף.

⁴ דרום איז אָפּגעשלאָפּט די תּוֹרָה,

און קיינמאַל קומט ניט אַרויס אַ משפּט;

ווייל דער רשע רינגלט אַרום דעם צדיק,

דרום קומט אַרויס דער משפּט פֶּאַרדרייט.

⁵ זעט ביי די פעלקער און קוקט צו,

און ווונדערן פֶּאַרוּונדערט אַיך,

וואָרום אַ טואונג טוט מען אין אַייערע טעג

איר וועט ניט גלויבן, אַז עס וועט דערציילט ווערן.

⁶ וואָרום זעט, איך מאַך אויפשטיין די כּשדים,

דאָס ביטערע און דאָס האַסטיקע פֶּאַלק,

וואָס גייט איבער דער ברייט פון דער ערד,

צו אַרבן ווינונען ניט זיינע.

⁷ פֶּאַרכטיק און מוראדיק איז ער,

⁸ וואָרטשפּיל: הַמֶּר וְהַמְּקֵר.

פון אים אליין גייט אַרויס זיין רעכט און זיין מאַכט.
⁸ און פלינקער פון לעמפערטן זיינען זיינע פערד,
און שאַרפער פון אָונטוועלף;
און זיינע רייטער פאַרשפרייטן זיך,
יאָ, זיינע רייטער קומען פון דער ווייטן,
זיי פליען ווי אַן אַדלער וואָס אַיילט צו פאַרצערן.
⁹ זיי אַלע קומען אויף רויב,
דאָס ציען פון זייערע פנימער איז פאַרויס צו;
און ער זאַמלט ווי זאַמד געפאַנגענע.
¹⁰ און ער שפּאַט פון מלכים,
און פירשטן זיינען אַ שפּילכל ביי אים;
ער לאַכט פון איטלאַכער פעסטונג,
וואָרום ער שיט אָן ערד, און באַצווינגט זי.
¹¹ דענסמאָל גייט אים אַריבער אַ גייסט,
און ער טרעט איבער און פאַרשולדיקט זיך;
זיין דאָזיקער כּוח ווערט ביי אים צום גאַט.
¹² פאַרוואָר, דו ביסט דאָך פון אייביק אָן,
גאַט מיין האַר, מיין הייליקער,
לאַמיר ניט אומקומען;
גאַט, דו האָסט אים פאַר אַ משפט געמאַכט,
און דו, פעלו, האָסט אים צו שטראַפן געשטעלט.
¹³ דייןע אויגן זיינען צו ריין צו זען שלעכטס,
און צוקוקן אומרעכט קענסטו ניט;
פאַרוואָס קוקסטו צו די וואָס פעלשן,
שוויגסט ווען דער רשע שלינגט אַיין
דעם וואָס איז גערעכטער פון אים?
¹⁴ און האָסט געמאַכט מענטשן ווי די פישן פון ים,

ווי ווערעם אָן אַ געוועלטיקער איבער זיי;
 15 ער ציט זיי אַלע אַרויף מיט אַ ווענטקע,
 ער שלעפט זיי אַרויף אין דער נעץ,
 און ער זאַמלט זיי אַיין אין זיין פּאַנגנעץ;
 דרום פרייט ער זיך און קוועלט.
 16 דרום שלאַכט ער צו זיין נעץ,
 און רייכערט צו זיין פּאַנגנעץ,
 וואָרום דורך זיי איז פעט זיין חלק,
 און זיין עסן איז זאַפטיג.
 17 זאָל ער דרום אויסליידיקן זיין נעץ,
 און תמיד הרגען פעלקער אָן דערבאַרימונג?

ב יאִיך שטיי אויף מיין וואַך,
 און איך שטעל זיך אויפן טורעם,
 און קוק צו זען וואָס ער וועט מיט מיר רעדן,
 און איך זאָל ענטפערן, אויף דער טענה צו מיר.
 2 האָט מיר גאַט געענטפערט און געזאָגט,
 פאַרשרייב די זעאונג,
 און פאַרצייכן קלאָר אויף טאַוולען,
 כדי מע זאָל עס געלויפיק לייענען.
 3 וואָרום די זעאונג איז נאָך אויף אַ צייט,
 און זי רעדט פון דעם קיץ,⁴ און זאָגט ניט קיין ליגן;
 אויב ער וועט זיך זאַמען, טו האַרן אויף אים,
 וואָרום קומען וועט ער קומען, ער וועט ניט פאַרשפעטיקן.

זע, האַפּערדיק, ניט רעכטפאַרטיק, איז זיין זעל אין אים,
 אָבער דער גערעכטער לעבט מיט זיין אמונה.
 4 און פאַרוואָר, ווי דער וויין טוט פעלשן,
 * דער קיץ, די טילה.

אזוי וועט דער שטאַלצער מענטש ניט אָנהאַלטן;
 דער וואָס מאַכט ברייט ווי די אונטערערד זיין באַגער,
 און ער ווערט ווי דער טויט ניט זאָט,
 און זאַמלט צו זיך אַלע פעלקער,
 און קלייבט צו זיך אַלע אומות.
 פֿאַרוואָר, די אַלע וועלן אויפהייבן אַ משל אויף אים,
 און אַ שפּאַטרעטעניש איבער אים,
 און מע וועט זאָגן: וויי, דער וואָס מערט ניטזיינס-
 ביז וואָנען?—און לאָדט אויף זיך חובות!
 פֿאַרוואָר, פּלוזלינג וועלן אויפשטיין דייע צינמאָנער,
 און דערוועקן וועלן זיך דייע אויפטרײסלער,
 און וועסט ווערן צו רויב פֿאַר זיי.
 ווייל דו האָסט באַרויבט פּיל פעלקער,
 וועלן דיך באַרויבן אַלע איבעריקע אומות;
 פון וועגן מענטשנס בלוט, און דעם אומרעכט צום לאַנד,
 צו דער שטאַט און אַלע ווינער אין איר.

וויי, דער וואָס האַזעט נאָך ביזן געווען פֿאַר זיין הויז,
 צו מאַכן אין דער הייך זיין געסט,
 ניצול צו ווערן פון דער האַנט פון בייז!
 האָסט באַראָטן שאַנד פֿאַר דיין הויז;
 פֿאַרשניטן פּיל פעלקער,
 און פֿאַרוינדיקט דיין זעל.
 וואָרום אַ שטיין פון דער וואַנט וועט שרייען,
 און אַ באַלקן פון דעם האַלץ וועט אים ענטפערן.
 וויי, דער וואָס בויט אַ שטאַט מיט בלוט,
 און שטעלט אויף אַ כּרֶך אויף אומרעכט!
 פֿאַרוואָר, זע, עס איז פון גאָט פון צבֿאות,¹²

אַז פּעלקער זאָלן זיך מאַטערן פאַרן פייער,
 און אומות זאָלן זיך מיען אומנישט.
 14וואָרום די ערד וועט פּויל ווערן מיט דערקענונג פון גאָטס
 פּראַכט,
 אַזוי ווי די וואַסערן באַדעקן דעם ים.

15וויי, דער וואָס טרינקט אָן זיין חבר!
 מישטטצו דיין גיפט, און מאַכסט אויך שיכור,
 כּדי צו קוקן אויף זייער נאַקעטקייט!
 16האַסט זיך געזעטיקט מיט שאַנד אַנשטאַט כּבוד—
 טרינק דו אויך און ווער אָפּגעדעקט.
 אומדרייען וועט זיך צו דיר דער בעכער פון גאָטס רעכטער
 האַנט,

און קויט וועט זיין אויף דיין כּבוד.
 17וואָרום דאָס אומרעכט צום לבנון וועט דיך צודעקן,
 און די פאַרוויסטונג פון די חיות וואָס האָט זיי צעבראַכן;
 פון וועגן מענטשנס בלוט, און דעם אומרעכט צום לאַנד,
 צו דער שטאַט און אַלע ווינער אין איר.

18וואָס נוצט דער געשניצטער געץ,
 אַז זיין פּורעמער האָט אים אויסגעשניצט?
 וואָס דער געגאַסענער געץ, און דער פּאַלשער לערער,
 אַז דער פּורעמער פון זיין פּורעמונג האָט זיך פאַרוזיכערט
 דערויף,

צו מאַכן אָפּגעטער שטומען?
 19וויי, דער וואָס זאָגט צו אַ האַלץ: כאַפּ זיך אויף!
 דערוועק דיך! צו אַ שטיין אַ שטומען.
 ער זאָל לערנען?

זע, ער איז אַיינגעפאַסט אין גאַלד און זילבער,
און אַ שום אָטעם איז אין אים נישטאָ.
20 אָבער יהוה איז אין זיין הייליקן טעמפל;
שטיל פאַר אים, די גאַנצע ערד!

ג יא תפילה פון חבקים דעם נביא אויף שגיונות.
2 גאַט, איך האָב געהערט דיין הערונג; איך שרעק מיך;
גאַט, לעב אויף דיין ווערק אין די גאַנטע יאָרן,
אין די גאַנטע יאָרן מאַך עס באַקאַנט;
אין צאָרן געדענק אָן דערבאַרימען.

3 גאַט קומט פון תימן,
און דער הייליקער פון באַרג פּאַרן. סָלָה.
זיין גלאַנץ באַדעקט די הימלען,
און מיט זיין ליכטיקייט איז פול די ערד.
4 און דער שימער איז ווי זונליכט,
שטראַלן האָט ער פון זיין זייט;
און דאָרטן איז די באַהעלטעניש פון זיין מאַכט.
5 אים פאַרויס גייט די פעסט,
און דער בליץ גייט אַרויס נאָך זיינע פיס.
6 ער שטייט אויף, און צעטרייסלט די ערד,
ער גיט אַ קוק, און מאַכט שפּרינגען די פעלקער,
און די אייביקע בערג ווערן צעפיצלט,
די אוראַלטע הייכן פאַלן אַגידער;
דאָס זיינען זיינע אייביקע וועגן.
7 אונטער אומגליק זע איך די געצעלטן פון כושן,
די פאַרהאַנגען פון מִדְיָן־לאַנד ציטערן.
8 האָט אויף די טייכן, גאַט,

האָט אויף די טייכן געגרימט דיין צאָרן?
 צי איז אויף דעם ים דיין כעס?
 וואָס דו רייטסט אויף דיין פערד,
 אויף דיין רייטזעגן פון זיג?
 בלויז אַנטבלייזט איז דיין בויגן,
 באַשוואַרן די פייִלן פון דיין וואָרט. סָלָה.
 אין טייכן צעשפּאַלטסטו די ערד.
 געזען דיך—ציטערן די בערג,
 אַ פלייצונג וואָסער איז אַריבערגעגאַנגען.
 דער תְּהוֹם האָט אַרויסגעלאָזט זיין קוֹל,
 ער האָט אויפּגעהויבן אין דער הייך זיינע הענט.
 די זון, די לְבָנָה, האָט זיך אָפּגעשטעלט אין איר ווינונג,
 פאַר דעם שייַן פון דיין פייִלן וואָס לויפן,
 פאַר דעם שימער פון דיין בליציקן שפּיץ.
 מיט צאָרן שפּרייזטו איבער דער ערד,
 מיט כעס דרעססטו די אומות.

ביסט אַרויס צו הילף דיין פּאָלק,
 צו הילף דיין געזאַלבטן;
 האָסט צעהאַקט דעם קאַפּ, פון דעם רשעס הויז,
 האָסט אויפּגעדעקט דעם גרונט ביון האַלדו. סָלָה.
 האָסט צעלעכערט מיט זיינע פייִלן דעם קאַפּ פון זיינע פירער,
 וואָס שטורעמען מיך צו צעשפּרייטן;
 וואָס זייער פרייד איז ווי אויפּצוּעסן
 דעם אַרעמאַן אין פאַרבאַרגעניש.
 האָסט געטרעטן דעם ים מיט דיין פערד,
 דעם שוים פון די גרויסע וואָסערן.

¹⁶איך האָב געהערט, און מיין לייב האָט געציטערט,
פון דעם קול האָבן מיינע ליפן געקלאָפֿט;
אַ פּוילונג איז אַריין אין מיינע ביינער,
און איך ציטער אויף מיין אָרט:
אַז איך זאָל זיין באַרוט אין טאָג פון נויט,
ווען מע קומט אויפן פּאָלק אים צו באַפּאַלן.

¹⁷פאַרוואָר, דער פייגנבוים בליט נויט,
און נישטאָ קיין פּרוכט אויף די וויינשטאַקן,
געפעלשט האָט דער אַיינקום פון איילבערטבוים,
און די פעלדער גיבן נויט קיין שפייז,
פאַרשניטן פון געהעפט איז די שאַף,
און נישטאָ קיין רינדער אין די שטאַלן.
¹⁸אַבער איך וועל מיך פרייען מיט יהוה,
און לוסטיק זיין מיט דעם גאָט פון מיין הילף.
¹⁹יהוה מיין גאָט איז מיין שטאַרקייט,
און ער מאַכט מיינע פיס ווי די הינדן,
און אויף מיינע הייכן מאַכט ער מיך טרעטן.

פאַר דעם געזאַנגמיסטער. מיט מיין סטרונעשפּיל.

צפניה

צפניה

א ידאָס וואָרט פון גאָט וואָס איז געווען צו צפניה דעם זון פון כושי, דעם זון פון גדליה, דעם זון פון אמריה, דעם זון פון חזקיהו, אין די טעג פון יאשיהו דעם זון פון אמונען, דעם מלך פון יהודה.

ב פארלענדן וועל איך פארלענדן אלצדינג פון דעם געזיכט פון דער ערד, זאגט גאָט.

ג איך וועל פארלענדן מענטשן און בהמות, איך וועל פארלענדן די פויגלען פון הימל, און די פישן פון ים, און די שטרויכלונגען אין איינעם מיט די רשעים; און איך וועל פארשניידן דעם מענטשן פון געזיכט פון דער ערד, זאגט גאָט.

ד און איך וועל אויסשטרעקן מיין האנט אויף יהודה, און אויף אלע באווינער פון ירושלים, און איך וועל פארשניידן פון דעמדאויקן אָרט דעם איבערבלייב פון בעל, דעם נאָמען פון די פריסטער מיט די כהנים; און די וואָס בוקן זיך אויף די דעכער צו דעם חיל פון הימל, און די וואָס אי זיי בוקן זיך און שווערן צו יהוה, אי זיי שווערן ביי מלכָם;

און די וואָס טרעטן אָפּ פון הינטער יהוה,
און וואָס זוכן ניט יהוה, און פּרעגן זיך ניט אויף אים.

ישטיל פאַר גאָט דעם האַר!
וואָרום נאָנט איז דער טאָג פון גאָט,
וואָרום גאָט האָט אָנגעברייט אַ שלאַכטונג,
פאַרבעטן ווינע גערוּפּענע.
און עס וועט זיין אין דעם טאָג פון גאָטס שלאַכטונג,
וועל איך זיך רעכענען מיט די האַרן,
און מיט דעם מלכס זין,
און מיט אַלע וואָס קליידן זיך אין פּרעמדלענדישע קליידער.
און איך וועל זיך רעכענען אין יענעם טאָג
מיט אַלע וואָס שפּרינגען איבערן שוועל,
וואָס פילן אָן דאָס הויז פון זייער האַר
מיט אומרעכט און באַטרוג.

און אין יענעם טאָג, זאָגט גאָט,
וועט זיין אַ קול פון געשריי פון דעם פּישטויער,
און אַ יללה פון צווייטן שטאַטפּערטל,
און אַ גרויסער בראַך פון די בערג.
יאַמערט, איר באַוווינער פון מַכְתֵּשׁ,
וואָרום אומגעקומען איז דאָס גאַנצע האַנדלפּאַלק,
פאַרשניטן געוואָרן אַלע אָנגעלאַדענע מיט זילבער.
און עס וועט זיין אין יענער צייט,
וועל איך דורכזוכן ירושלים מיט ליכט,
און איך וועל זיך רעכענען מיט די לייט
וואָס גליווערן אויף זייערע הייזן,
וואָס זאָגן אין זייער האַרצן:

נִיט גוּטס טאָן קען גאָט און נִיט שלעכטס טאָן.
¹³ און זייער פאַרמעג וועט זיין צו רויב,
 און זייערע הייזער צו וויסט;
 און זיי וועלן בויען הייזער, און נִיט באַזוּינען,
 און פּלאַנצן וויינגערטנער, און נִיט טרינקען זייער וויין.
¹⁴ נאָנט איז דער גרויסער טאָג פון גאָט,
 נאָנט און געשווינט זייער;
 האַרץ! דער טאָג פון גאָט!
 ביטער שרייט דענסמאָל דער גיבור.
¹⁵ אַ טאָג פון צאָרן איז יענער טאָג,
 אַ טאָג פון נִיט און קלעם,
 אַ טאָג פון וויסטקייט און פאַרוויסטונג,
 אַ טאָג פון חושך און פינצטערניש,
 אַ טאָג פון וואַלקן און נעבל,
¹⁶ אַ טאָג פון שופר און שאַלונג
 אַקעגן די באַפעסטיקטע שטעט,
 און אַקעגן די הויכע טורעמס.
¹⁷ און איך וועל ענג מאַכן די מענטשן,
 און זיי וועלן אומגיין ווי בלינדע,
 זייל זיי האַבן צו גאָט געזינדיקט;
 און זייער בלוט וועט פאַרגאָסן ווערן ווי שטויב,
 און זייער פלייש ווי מיסט.
¹⁸ אַפילו זייער זילבער, אַפילו זייער גאָלד,
 וועט זיי נִיט קענען מציל זיין אין טאָג פון גאָטס צאָרן;
 און אין דעם פּייער פון זיין פעס
 וועט פאַרצערט ווערן די גאַנצע ערד,
 וואַרום אַ פאַרלענדונג אַזש אַ שרעקלאַכע,
 וועט ער מאַכן פון אַלע באַזוּינער פון דער ערד.

ב יזאמלט אייך איין און פארזאמלט אייך,
 איר אומפארשעמט פאלק,
 איידער דער גור ווערט געבארן
 חי שפריי פארגייט דער טאג
 איידער עס קומט אויף אייך דער גרימצארן פון גאט,
 איידער עס קומט אויף אייך דער טאג פון גאטס כעס.
 זוכט גאט, איר אלע פארליטענע פון לאנד,
 וואָס האָט געטאָן זיין געזעץ;
 זוכט גערעכטיקייט, זוכט צניעות,
 אפשר וועט איר פאַרבאַרגן ווערן אין טאָג פון גאָטס כעס.
 וואָרום צוה וועט אַ פאַרלאָזענע זיין,
 און אַשקלון אַ וויסטעניש;
 אַשדוד, זי וועט מען אין מיטן טאָג אַרויסטרייבן,
 און עקרון וועט אויסגעריסן ווערן.
 וויי, איר באַזווינער פון דעם ים־געגנט,
 איר פּאָלק פון כּרתים!
 דאָס וואָרט פון גאָט איז אויף אייך,
 כּנען, דו לאַנד פון די פּלשתים;
 און איך וועל דיך אונטערברענגען
 אַז קיין באַזווינער זאָל ניט זיין.
 און די געגנט פון ים וועט זיין פיטער־פלעצער,
 לאַנקעס פאַר פּאַסטוכער, און געהעפטן פאַר שאַף,
 און עס וועט זיין אַ חלק
 פאַר דעם איבערבלייב פון דעם הויז פון יהודה;
 זיי וועלן זיך דערויף פיטערן;
 אין די הייזער פון אַשקלון וועלן זיי הויערן אין אַחנט;
 וואָרום יהוה זייער גאָט וועט זיך דערמאָנען אָן זיי,
 און וועט אומקערן זייער געפאַנגענשאַפט.

* וואָרטשפּיל: עטָה-צוּכָה. ב וואָרטשפּיל: עקרון־מַעֲקָר.

8 אִיךְ הָאָב גַּעְהֶרֶט דִּי לַעֲסֵטֶרוֹנִג פֿון מוֹאָב,
 און די זידלערייען פֿון די קינדער פֿון עֲמֹן,
 וואָס זיי הָאָבן געלעסטערט מײַן פֿאַלק,
 און זיך געגרייסט אַקעגן זייער געמאַרק.
 9 דרום אַזוי ווי איך לעב,
 זאָגט יְהוָה, דער גאָט פֿון צְבָאוֹת, דער גאָט פֿון יִשְׂרָאֵל,
 אַז מוֹאָב וועט ווי סדום ווערן,
 און די קינדער פֿון עֲמֹן ווי עֲמוֹרָה,
 אַ ווירטשאַפט פֿון דערנער, און אַן אויסגראָבונג פֿון זאַלץ,
 און אַ וויסטעניש אויף אייביק;
 דער איבערבלייב פֿון מײַן אומה וועט זיי צערויבן,
 און דער רעשט פֿון מײַן פֿאַלק וועט זיי אַרבן.
 10 דאָס וועט זיי זיין פֿאַר זייער שטאַלץ,
 וואָס זיי הָאָבן געלעסטערט, און זיך געגרייסט
 קעגן דער אומה פֿון גאָט פֿון צְבָאוֹת.
 11 מוֹרְאֲדִיק איז גאָט אַקעגן זיי,
 וואָרום ער מאַכט אַייגניין אַלע אָפּגעטער פֿון דער ערד,
 און בוקן וועלן זיך צו אים, איטלאַכער פֿון זיין אָרט,
 אַלע אינזלען פֿון די פעלקער.
 12 אויך איר כּוֹשִׁים,
 וועט זיין דערשלאַגענע פֿון מײַן שווערד.

13 און ער וועט אויסשטרעקן זיין האַנט אַקעגן צפֿון,
 און וועט אונטערברענגען אַשור,
 און מאַכן גיננה פֿאַר אַ וויסטעניש,
 אַ טריקעניש אַזוי ווי אַ מדבר.
 14 און הויערן אין איר וועלן סטאַדעס,
 חיות פֿון יעטוועדער מיין;

אי דער פעליקאָן אי דער זומפבוש
 וועלן נעכטיקן אויף אירע זיילנקעפ;
 קולות וועלן זינגען אין פענצטער,
 אַ חורבן וועט זיין אויף דער שוועל,
 וואָרום איר צעדער ווערק דעקט מען אָפּ.
¹⁵דאָס איז די לוסטיקע שטאַט
 וואָס איז געזעסן אין זיכערקייט,
 וואָס האָט געזאָגט אין איר האַרצן:
 איך, און אַחוץ מיר איז מער ניטאָ.
 ווי איז זי געוואָרן צו וויסט,
 אַ הויער אַרט פאַר חיות!
 איטלאַכער וואָס גייט איר פאַרביי,
 וועט שמוצערן, וועט וויגן זיין האַנט.

ג יווי, די קויטיקע און אומווערדיקע,
 די דריקערישע שטאַט!
 זי האָט ניט צוגעהערט דעם קול,
 זי האָט ניט גענומען קיין מוסר,
 זי האָט זיך ניט פאַרוזכערט אויף יהוה,
 זי האָט זיך ניט דערנענטערט צו איר גאָט.
 אירע האַרן אין איר זינגען ליבן ברומיקע,
 אירע ריכטער זינגען אַזונטוועלף,
 זיי לאָזן ניט אַ ביין ביז פרימאָרגן.
 אירע נביאים זינגען לויזגעלאָזט,
 מענטשן אומגעטרייע;
 אירע כהנים פאַרשוועכן די הייליקייט,
 פאַרברעכן אַקעגן דער תּוֹרָה.
 גאָט דער גערעכטער איז אין איר מיט,

ער טוט ניט קיין אומרעכט;
 פרימאָרגן אין פרימאָרגן לאָזט ער אַרויס
 זיין גערעכטיקייט אין ליכט, ניט פאַרפעלט;
 אָבער דער פאַרברעכער ווייס ניט פון קיין בושה.
 אַיך האָב פאַרשניטן פעלקער,
 פאַרחיסט געוואָרן זיינען זייערע ווינקלען;
 איך האָב חָרָב געמאַכט זייערע גאַסן,
 אַז קיינער גייט ניט דורך;
 צעשטערט זיינען זייערע שטעט,
 אָן אַ מענטשן, אָן אַ באַווינער.
 'האָב איך געטראַכט: וועסט געוויס מורא האָבן פאַר מיר,
 וועסט אַ מוסר געמען;
 כּדי איר ווינוג זאָל ניט פאַרשניטן ווערן,
 לויט אַלץ וואָס איך האָב באַפוילן וועגן איר;
 אָבער זיי האָבן זיך געפעדערט
 פאַרדאַרבן צו זיין אין אַלע זייערע מעשים.

'דרום ריכט זיך אויף מיר, זאָגט גאָט,
 אויף דעם טאָג וואָס איך שטיי אויף צום רויב,
 וואָרום מיין משפּט איז אַיינצוואַמלען די פעלקער,
 איך זאָל אויפקלייבן די קייניגרייכן,
 אויסצוגיסן אויף זיי מיין כּעס,
 מיין גאַנצן גרימצאָרן;
 וואָרום אין דעם פייער פון מיין פאַרדראָס
 וועט פאַרצערט ווערן די גאַנצע ערד.
 'וואָרום דענסמאָל וועל איך איבערמאַכן די פעלקער
 אַ ליפּ אַ ריינע,
 אַז זיי זאָלן אַלע רופן צום נאָמען יהוה,

אים צו דינען אַזוי ווי איין מאַן.
 10 פון יענער זייט טייכן פון כּוּש
 וועלן זיי ברענגען מיינע בעטער,
 די טאַכטער פּוּצִיָּה,
 אַ מתנה צו מיר.
 11 אין יענעם טאַג וועסטו זיך מער ניט שעמען
 וועגן אַלע די ינע מעשים,
 וואָס דו האָסט פאַרבראַכן קעגן מיר,
 וואָרום דענסמאַל וועל איך אָפּטאַן פון צווישן דיר
 די ינע שטאַל צלוּסטיקע,
 און וועסט זיך מער ווידער ניט גרייסן,
 אויף מיין הייליקן באַרג.
 12 און איך וועל איבערלאָזן אין דיר
 דאָס געדריקטע און אַרעמע פּאַלק,
 און זיי וועלן זיך באַשיצן
 אין דעם נאַמען יהוה.
 13 דער איבערבלייב פון ישראל וועט ניט טאַן קיין אומרעכט,
 און ניט רעדן קיין ליגן,
 און אין זייער מויל וועט זיך ניט געפינען
 אַ צונג פון באַטרוג;
 יאָ, זיי וועלן זיך פיטערן און הויערן,
 און קיינער וועט ניט שרעקן.

14 זינג, טאַכטער ציון,
 טוט שאַלן, ישראל;
 פריי זיך און זיי לוסטיק פון גאַנצן האַרצן,
 טאַכטער ירוּשָׁלַיִם.
 15 גאַט טוט אָפּ די ינע משפּטים,

* ד.ה. מיינע פּאַרשפּרייטע, ישראל.

ער ראַמט אָפּ דיינע פיינט;
 דער קיניג פון ישראל, גאָט, איז צווישן דיר,
 זאָלסט מער ניט מורא האָבן פאַר בייו.
¹⁶ אין יענעם טאָג וועט געזאָגט ווערן צו ירוּשָׁלַם:
 זאָלסט ניט מורא האָבן;
 ציון, ניט שלאָף ווערן זאָלן דיינע הענט.
¹⁷ גאָט דיין האַר איז צווישן דיר,
 אַ גיבור וואָס העלפט;
 ער וועט זיך פרייען מיט שמחה אויף דיר,
 ער וועט פאַרשווייגן אין זיין ליבשאַפט,
 ער וועט זיך פרייען אויף דיר מיט געזאָנג.
¹⁸ איך זאַמל אַיין די דערווייטערטע פון אַ יום־טובֿ—
 די וואָס זיינען אַוועק פון דיר,
 וואָס דו האַסט געטראָגן וועגן דעם שאַנד.
¹⁹ זע, איך רעכנן זיך מיט אַלע דיינע פייניקער,
 אין יענער צייט,
 און איך וועל העלפן די וואָס איז הינקעדיק,
 און די פאַרשטויסענע וועל איך אַיינוזאַמלען;
 און איך וועל זיי מאַכן פאַר אַ לויב און פאַר אַ שם,
 די וואָס איבער דער גאַנצער ערד איז געווען זייער שאַנד.
²⁰ אין יענער צייט וועל איך אַיך ברענגען,
 און אין יענער צייט טו איך אַיך אַיינוזאַמלען;
 וואָרום איך וועל אַיך מאַכן פאַר אַ שם און פאַר אַ לויב
 צווישן אַלע פעלקער פון דער ערד,
 ווען איך קער אום אַייער געפאַנגענשאַפט
 פאַר אַייערע אויגן, זאָגט גאָט.

חגי

חגי

א אין צווייטן יאר פון מלך דרינש, אין זעקסטן חודש, אין ערשטן טאג פון חודש, איז געווען דאס ווארט פון גאט דורך חגי דעם נביא צו זרובבל דעם זון פון שאַלתיאלן, דעם פירשט פון יהודה, און צו יהושוע דעם זון פון יהוָצֶדֶקן, דעם פהך גדול, אזוי צו זאָגן:

אזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבאות, אזוי צו זאָגן: דאָס־דאָזיקע פּאָלק זאָגט: די צייט איז נאָך נישט געקומען, די צייט אז דאָס הויז פון גאָט זאָל געבויט ווערן—איז דאָס וואָרט פון גאָט געווען דורך חגי דעם נביא, אזוי צו זאָגן: איז דאָס אַיך אַ צייט, איר זאָלט זיצן אין אייערע צוגעדעקטע הייזער, בעת דאָס־דאָזיקע הויז איז חָרֵב? און אַצונד האָט גאָט פון צבאות אזוי געזאָגט:

נעמט אַיך צום האַרצן אייערע וועגן:
איר נײַט פיל, און ברענגט אַריין ווינציק,
איר עסט, אָבער נישט צו זאָט,
איר טרינקט, אָבער נישט גענוג זיך אַנצוטרינקען,
איר קליידט זיך, און קיינעם איז נישט וואָרעם,
און דער וואָס פאַרדינט,
פאַרדינט אין אַ לעכערדיקן בייטל.

אזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבאות:
נעמט אַיך צום האַרצן אייערע וועגן.
גײט אַרויף אין דעם געבערג, און איר זאָלט ברענגען האַלץ,

און בויט דאָס הויז, און איך וועל עס באַווייליקן,
און איך וועל געערלאַכט ווערן, זאָגט גאָט.
⁹איר ריכט זיך אויף פיל, ערשט עס ווערט ווינציק,
און אַז איר ברענגט עס אַהיים, בלאַז איר עס אַוועק.
איבער וואָס? זאָגט גאָט פון צבָאות;
איבער מיין הויז וואָס איז חָרָב,
בעת איר לויפט איטלאַכער אין זיין הויז.
¹⁰דרום האָבן די הימלען איבער אַיך פאַרמיטן דעם טוי,
און די ערד האָט פאַרמיטן איר געוועקס.
¹¹און איך האָב אויסגערוּפֿן אַ טריקעניש
אויפֿן לאַנד, און אויף די בערג,
און אויף דער תּבוּאה, און אויפֿן וויין, און אויפֿן אייל,
און אויף וואָס נאָר די ערד ברענגט אַרויס,
און אויפֿן מענטשן, און אויף דער בהמה,
און אויף יעטוועדער מי פון די הענט.

¹²האָט זרוּבַבֶּל דער זון פון שְׁאַלְתִּיאֵלן, און יהושוע דער זון
פון יהוֹצָדָקן, דער כּהֵן־גָּדוֹל, און דער גאַנצער איבערבלייב
פון דעם פּאָלק, צוגעהערט צו דעם קוֹל פון יהוה זייער גאָט,
און צו די ווערטער פון חַגִי דעם נביא, אַזוי ווי גאָט זייער האָר
האָט אים געשיקט; און דאָס פּאָלק האָט מורא געהאַט פאַר יהוה.
¹³און חַגִי דער שליח פון גאָט האָט געזאָגט אין דער שליחות פון
גאָט צום פּאָלק, אַזוי צו זאָגן: איך בין מיט אַיך, זאָגט גאָט.
¹⁴און גאָט האָט דערוועקט דעם גייסט פון זרוּבַבֶּל דעם זון
פון שְׁאַלְתִּיאֵלן, דעם פירשט פון יהודה, און דעם גייסט פון
יהושוע דעם זון פון יהוֹצָדָקן, דעם כּהֵן־גָּדוֹל, און דעם גייסט
פון גאַנצן איבערבלייב פון דעם פּאָלק, און זיי זיינען געקומען,
און האָבן געטאַן אַרבעט אויף דעם הויז פון יהוה פון צבָאות

זייער גאָט, ¹⁵אין פיר און צוואַנציקסטן טאָג פון חודש, אין זעקסטן חודש, אין צווייטן יאָר פון מלך דָרִינָש.

ב יאין זיבעטן חודש, אין איין און צוואַנציקסטן טאָג פון חודש, איז דאָס וואָרט פון גאָט געווען דורך חגי דעם נביא, אזוי צו זאָגן: זאָג נאָר צו זרוּבַבֶל דעם זון פון שאַלתיאַלן, דעם פירשט פון יהודה, און צו יהושוע דעם זון פון יהוֹצָדָק, דעם כהֶן־גָדוֹל, און צום איבערבלייב פון פּאָלֶק, אזוי צו זאָגן: זויער צווישן אייך איז געבליבן,

וואָס האָט געזען דאָסדאָזיקע הויז אין זיין ערשטן פּראַכט? און ווי קוקט איר עס אָן אַצונד?

איז עס ניט ווי גאַרנישט אין אייערע אויגן?

אַבער זיי שטאַרק אַצונד, זרוּבַבֶל, זאָגט גאָט,

און זיי שטאַרק, יהושוע זון פון יהוֹצָדָק, דו כהֶן־גָדוֹל,

און זייט שטאַרק, דאָס גאַנצע פּאָלֶק פון לאַנד, זאָגט גאָט,

און טוט, וואָרום איך בין מיט אייך, זאָגט גאָט פון צבָאות,

¹⁶לויט דעם וואָרט וואָס איך האָב געשלאָסן מיט אייך

ביי אייער אַרויסגיין פון מצרים;

און מיין גייסט, שטייט צווישן אייך;

איר זאָלט ניט מורא האָבן.

¹⁷וואָרום אזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבָאות:

נאָך איין קליין ווילע,

און איך שטורעמאויף די הימלען און די ערד,

און דעם ים און די יבשה.

¹⁸און איך וועל אויפשטורעמען אַלע פעלקער,

און אַנקומען אהער וועלן די גלוסטיקסטע זאכן פון אַלע

פעלקער,

און איך וועל אַנפילן דאָסדאָזיקע הויז מיט פּראַכט,

זאָגט גאָט פון צבָאות.
 םײַן איז דאָס זילבער, און םײַן איז דאָס גאלד,
 זאָגט גאָט פון צבָאות.
 גרעסער וועט זײַן די פראַכט פון דעמדאָזיקן לעצטן הויז
 ווי פון דעם ערשטן, זאָגט גאָט פון צבָאות;
 און אין דעמדאָזיקן אָרט וועל איך געבן שלום,
 זאָגט גאָט פון צבָאות.

¹⁰ אין פיר און צוואַנציקסטן טאָג אין נײַנטן חודש, אין צוײַטן
 יאָר פון דרײַןשן, איז דאָס וואָרט פון גאָט געווען דורך מײַ דעם
 נביא, אַזוי צו זאָגן: ¹¹אַזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבָאות: פרעג
 אַקאָרשט די פּהנים אַ דין, אַזוי צו זאָגן: ¹²אַז אַ מאַן וועט טראָגן
 הײליק פלייש אין ברעג פון זײַן קלייד, און וועט זיך אַנרירן
 מיט זײַן ברעג אָן ברויט, אַדער אָן געקעכץ, אַדער אָן וײַן,
 אַדער אָן אײל, אַדער אָן וואַסער עס איז עסנוואַרג, וועט עס
 הײליק ווערן? האָבן געענטפערט די פּהנים און האָבן געזאָגט:
 נײַן! ¹³האָט מײַ געזאָגט: אויב אײַנער וואָס איז אומרײַן פון אַ
 טויטן, וועט זיך אַנרירן אָן אַלדעמדאָזיקן, וועט עס ווערן אומ-
 רײַן? האָבן געענטפערט די פּהנים און האָבן געזאָגט: עס וועט
 ווערן אומרײַן. ¹⁴האָט מײַ זיך אָפּגערוּפּן און האָט געזאָגט:

אַזוי איז דערדאָזיקער עולם,
 און אַזוי איז דאָסדאָזיקע פּאַלק פאַר מיר,
 זאָגט גאָט,

און אַזוי איז יעטוועדער טואונג פון זײַערע הענט;
 און וואָס זײ זײַנען דאָרטן מקריב, איז אומרײַן.
¹⁵און אַצונד לײַגט צו, איך בעט אײך,
 אײַער האַרץ פון הײַנטיקן טאָג אָן און וײַטער.
 אײַדער מע האָט געלײַגט אַ שטײַן אויף אַ שטײַן

אין דעם טעמפל פון גאָט,
¹⁶אָז מע פלעגט קומען צו אַ הויפן פון צוואַנציק מאָס,
 פלעגט זיין צען;
 מע איז געקומען צום קעלטער אָנשעפן פופציק פּוּרָה,
 און עס פלעגט זיין צוואַנציק.
¹⁷איך האָב אַיך געשלאָגן מיט קאַרנבראַנד
 און מיט וועלקעניש און מיט האַגל
 אין אַלדער אַרבעט פון אַייערע הענט,
 אָבער איר האָט זיך ניט געקערט צו מיר, זאָגט גאָט.
¹⁸לייגט צו, איך בעט אַיך, אַייער האַרץ
 פון היינטיקן טאָג אָן און ווייטער;
 פון פיר און צוואַנציקסטן טאָג אין ניינטן חודש,
 פון דעם טאָג אָן וואָס דער טעמפל פון גאָט איז געגרונטפּעסט
 געוואָרן,
 לייגט צו אַייער האַרץ.
¹⁹איז דען נאָך דאָ זאַמען אין שפּייכלער?
 און צומאָל דער וויינשטאַק, און דער פייגנבוים,
 און דער מילגרוימבוים, און דער איילבערטבוים, האָט ניט
 געטראָגן;
 פון היינטיקן טאָג אָן וועל איך בענטשן.

²⁰און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען אַ צווייט מאָל צו חגי,
 אין פיר און צוואַנציקסטן טאָג פון חודש, אַזוי צו זאָגן: ²¹זאָג צו
 זרובָבל דעם פירשט פון יהודה, אַזוי צו זאָגן:
 איך שטורעמאויף די הימלען און די ערד.
²²און איך וועל איבערקערן דעם טראָגן פון מלוכות,
 און וועל פאַרטיליגן די שטאַרקייט פון די מלוכות פון די
 פעלקער,

און וועל איבערקערן דעם רייטוואָגן מיט זיינע רייטער,
 און נידערן וועלן פּערד מיט זייערע רייטער,
 איינער דורכן אַנדערנס שווערד.
 אַין יענעם טאָג, זאָגט גאָט פון צבאות,²³
 וועל איך דיך נעמען,
 זרובָבל זון פון שאַלתיאַלן, מיין קנעכט, זאָגט גאָט,
 און איך וועל דיך מאַכן ווי אַ זיגלרינג,
 וואָרום דיך האָב איך אויסדערוויילט, זאָגט גאָט פון צבאות.

זכריה

זכריה

א יאין אכטן חודש, אין צווייטן יאָר פון דריַנשן, איז דאָס
וואָרט פון גאָט געווען צו זכריה, דעם זון פון בִּרְכִיָּה, דעם
זון פון עֲדוֹן, דעם נביא, אַזוי צו זאָגן: גאָט האָט געצערנט אויף
אַייערע עלטערן אַ צערענונג.

דרום זאָלסטו זאָגן צו זיי:

אַזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבאות:

קערט אַיך אום צו מיר, זאָגט גאָט פון צבאות,

און איך וועל זיך אומקערן צו אַיך,

זאָגט גאָט פון צבאות.

איר זאָלט ניט זיין אַזוי ווי אַייערע עלטערן,

וואָס די פריערדיקע נביאים האָבן צו זיי גערופן,

אַזוי צו זאָגן: אַזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבאות:

קערט אַיך אום פון אַייערע שלעכטע וועגן

און אַייערע שלעכטע מעשים.

און זיי האָבן ניט געהערט

און ניט צוגעהאַרכט צו מיר, זאָגט גאָט.

אַייערע עלטערן, ווו זיינען זיי?

און די נביאים, לעבן זיי דען אייביק?

אַבער מיינע ווערטער און מיינע משפטים

וואָס איך האָב אָנגעזאָגט מיינע קנעכט די נביאים,

פאַרוואָר, זיי זיינען אָנגעקומען אַייערע עלטערן,

און זיי האָבן תשובה געטאָן, און האָבן געזאָגט:

אַזוי ווי גאָט פון צבאות האָט געטראַכט צו טאָן צו אונדו,

לויט אונדזערע וועגן און לויט אונדזערע מעשים,
אזוי האָט ער מיט אונדז געטאָן.

יאין פיר און צוואַנציקסטן טאָג פון עלפטן חודש, דאָס איז
חודש שבט, אין צווייטן יאָר פון דריַנשן, איז דאָס וואָרט פון
גאָט געווען צו זכריה, דעם זון פון בָּרְכָהוּ, דעם זון פון צדון.
דעם נביא, אזוי צו זאָגן:

8א איך האָב געווען די נאכט, ערשט אַ מאָן רייט אויף אַ רויטן
פערד, און ער שטייט צווישן די מירטן וואָס אין דער טיפעניש,
און הינטער אים זיינען געווען רויטע, געלרויטע, און ווייסע
פערד. 9א האָב איך געזאָגט: וואָס זיינען די דאָזיקע, מיין האָר?
האָט צו מיר געזאָגט דער מלאַך וואָס האָט מיט מיר גערעדט:
איך וועל דיר ווייזן וואָס די דאָזיקע זיינען. 10און דער מאָן
וואָס איז געשטאַנען צווישן די מירטן, האָט זיך אָפגערופן און
האָט געזאָגט: דאָס זיינען די וואָס גאָט האָט געשיקט אַרומצוגיין
אויף דער ערד. 11און זיי האָבן זיך אָפגערופן צו דעם מלאַך
פון גאָט וואָס איז געשטאַנען צווישן די מירטן, און האָבן געזאָגט:
מיר זיינען אַרומגעגאַנגען אויף דער ערד, ערשט די גאַנצע ערד
זיצט רואיק. 12האָט זיך אָפגערופן דער מלאַך פון גאָט און
האָט געזאָגט: גאָט פון צבאות, ביז וואָנען וועסטו זיך גיט
דערבאַרימען אויף ירושלים, און אויף די שטעט פון יהודה,
וואָס דו האָסט פאַרשאַלטן שוין זיבעציק יאָר? 13און גאָט האָט
געענטפערט דעם מלאַך וואָס האָט מיט מיר גערעדט, גוטע
ווערטער, טרייסטווערטער. 14און דער מלאַך וואָס האָט מיט
מיר גערעדט, האָט געזאָגט צו מיר: רוף אויס אזוי צו זאָגן:

אזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבאות:

מיך פאַרדריסט וועגן ירושלים און וועגן ציון אַ גרויס
פאַרדראָס.

¹⁶און אַ גרויס צאָרן צערן איך אויף די רואיקע פעלקער, וואָרום איך האָב בלויו געצערנט אַ ביסל, און זיי האָבן אונטערגעהאַלפן צום בייון.
¹⁶דרום האָט גאָט אַזוי געזאָגט:
 איך קער זיך אום צו ירושלים מיט דערבאַרימונג;
 מיין הויז וועט געבויט ווערן אין איר,
 זאָגט גאָט פון צבאות,
 און אַ בוישנור וועט געצויגן ווערן אויף ירושלים.
¹⁷ווייטער רוף אויס אַזוי צו זאָגן:
 אַזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבאות:
 מיינע שטעט וועלן ווידער איבערפלייצן מיט גוטס,
 און גאָט וועט נאָך טרייסטן ציין,
 און וועט ווידער אויסדערוויילן ירושלים.

ב יאון איך האָב אויפגעהויבן מיינע אויגן און האָב געזען, ערשט פיר הערנער. ²האָב איך געזאָגט צו דעם מלאַך וואָס האָט מיט מיר גערעדט: וואָס זיינען די דאָזיקע? האָט ער צו מיר געזאָגט: דאָס זיינען די הערנער וואָס האָבן צעשפרייט יהודה, ישראל, און ירושלים.

³און גאָט האָט מיר געוויזן פיר מיינסטערס. ⁴האָב איך געזאָגט: וואָס קומען די דאָזיקע טאָן? האָט ער געזאָגט אַזוי צו זאָגן: יענע זיינען די הערנער וואָס האָבן צעשפרייט יהודה, אַזוי אַז קיינער האָט ניט געקענט אויפהייבן אַ קאַפּ, און די דאָזיקע זיינען געקומען אויף זיי אַ שרעק אַנצוואַרפן, אַפּ צוהאַקן די הערנער פון די פעלקער וואָס האָבן אויפגעהויבן דעם האָרן קעגן לאַנד יהודה, כדי עס צו צעשפרייטן.
⁵און איך האָב אויפגעהויבן מיינע אויגן און האָב געזען, ערשט אַ מאַן, און אין זיין האַנט אַ מעסטשנור. ⁶האָב

איך געזאָגט: וווהין גייסטו? האָט ער צו מיר געזאָגט: צו מעסטן ירושלים, כדי צו זען וויפיל איז איר ברייט, און וויפיל איר לענג. יערשט דער מלאַך וואָס האָט מיט מיר גערעדט איז אַרויסגעגאַנגען, און אַן אַנדער מלאַך איז אַרויסגעגאַנגען אים אַנטקעגן. ⁹ און ער האָט געזאָגט: לויף זאָג צו יענעם יונגמאַן אַזוי צו זאָגן:

אַפן וועט ירושלים זיין באַזעצט,
פון פיל מענטשן און בהמות אין איר.
⁹ און איך וועל איר זיין, זאָגט גאָט,
אַ מויער פון פייער רונד אַרום,
און פאַר אַ כבוד וועל איך זיין אין איר מיט.

¹⁰העי, העי! און אַנטלויפט פון דעם לאַנד פון צפון,
זאָגט גאָט,
וואַרום אַזוי ווי די פיר ווינטן פון הימל האָב איך אײך
צעשפּרייט,
זאָגט גאָט.

¹¹העי ציון, אַנטרין,
דו וואָס ווינסט ביי טאַכטער בבל.
¹²וואַרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבאות,
וואָס האָט מיך געשיקט פון וואַיערן כבוד ווען
צו די פעלקער וואָס באַרויבן אײך:
פאַרוואַר, דער וואָס רירט אײך אָן
רירט אָן דעם שוואַרצאַפל פון זיין אויג.
¹³וואַרום זע, איך פאַך מײן האַנט אויף זיי,
און זיי וועלן ווערן אַ רויב צו די וואָס האָבן זיי געדינט,
און איר וועט וויסן אַז גאָט פון צבאות האָט מיך געשיקט.

14 זינג און פריי זיך, טאָכטער ציון,
 וואָרום זע, איך קום, און וועל רוען צווישן דיר,
 זאָגט גאָט.
 15 און פיל פעלקער וועלן זיך באַהעפטן אָן גאָט אין יענעם טאָג,
 און זיי וועלן מיר זיין צום פאַלק,
 און איך וועל רוען אין דיין מיט;
 און וועסט וויסן אז גאָט פון צבאות האָט מיך געשיקט צו דיר.
 16 און גאָט וועט אַרבעטן יהודה פאַר זיין חלק,
 אויף דער הייליקער ערד,
 און וועט ווידער אויסדערוויילן ירושלים.
 17 שטיל יעטוועדער לייב פאַר גאָט
 וואָרום ער וועקט זיך פון זיין הייליקער ווינונג.

און ער האָט מיר געוויזן יהושוע דעם פּהַגְדוֹל ווי ער שטייט
 פאַר דעם מלאַך פון גאָט, און דער שטן שטייט אויף זיין
 רעכטער זייט, אים צו פאַרקלאָגן. ² האָט גאָט געזאָגט צום
 שטן: גאָט שרייט אָן אויף דיר, שטן, יא, גאָט וואָס האָט אויס-
 דערוויילט ירושלים, שרייט אָן אויף דיר; איז ניט דערדאָזיקער
 אַ שייט אַרויסגעריסן פון פייער? ³ און יהושוע איז געווען אָנגעטאָן
 אין קויטיקע בגדים, און איז געשטאַנען פאַרן מלאַך. ⁴ האָט
 ער זיך אָפּגערופן און האָט געזאָגט צו די וואָס זיינען געשטאַנען
 פאַר אים, אזוי צו זאָגן: טוט אויס פון אים די קויטיקע בגדים.
 און צו אים האָט ער געזאָגט: זע, איך האָב אָפּגעטאָן פון דיר
 דינע זינד, און וועל דיר אַנטאָן מלבושים. ⁵ האָב איך געזאָגט:
 זאָל מען אים אַנטאָן אַ ריינע הויב אויפן קאָפּ. און זיי האָבן
 אים אָנגעטאָן די ריינע הויב אויפן קאָפּ, און האָבן אים אָר-
 געקליידט בגדים; און דער מלאַך פון גאָט איז געשטאַנען

דערביי. ⁶און דער מלאך פון גאט האט געווארנט יהושוען,
אזוי צו זאגן:

⁷אזוי האט געזאגט גאט פון צבאות:

אויב אין מיינע וועגן וועסטו גיין,

און אויב מייך היטונג וועסטו היטן,

און דו וועסט אויך משפטן מייך הויז,

און וועסט אויך היטן מיינע הויפן,

וועל איך דיר געבן אן אומגאנג

צווישן די דאזיקע וואס שטייען דא.

⁸הער נאר צו, יהושוע כהן גדול,

דו און דייע חברים וואס זיצן פאר דיר—

ווארום פאר א צייכן מענטשן זיינען זיי—

ווארום זע, איך ברענג מייך קנעכט דעם „שפראך“.

⁹ווארום אט איז דער שטיין וואס איך האב געלייגט פאר יהושוען

אויף דעם איין שטיין זיינען זיבן אויגן.

זע, איך קרייז אויס זיין אויסקריצונג,

זאגט גאט פון צבאות:

און איך וועל אפטאן די זינד פון דעמדאזיקן לאנד

אין איין טאג.

¹⁰אין יענעם טאג, זאגט גאט פון צבאות,

וועט איר רופן איינער דעם אנדערן

אונטער א וויינטאק און אונטער א פייגנבוים.

ך און דער מלאך וואס האט גערעדט מיט מיר, האט זיך

אומגעקערט, און ער האט מיך אויפגעוועקט, אזוי ווי א

מענטש ווערט אויפגעוועקט פון זיין שלאף. ⁹און ער האט צו

מיר געזאגט: וואס זעסטו? האב איך געזאגט: איך האב געזען,

ערשט א מנורה, אין גאנצן פון גאלד, און אויבן ביי איר א בעקן.

• זָמַח •

און אירע זיבן לעמפלֶאך אויף איר, מיט זיבן, יא זיבן רערן
 צו די לעמפלֶאך וואָס ביי איר אויבן. ³און צוויי איילבערט
 בוימער לעבן איר, איינער פון דער רעכטער זייט פון דעם
 בעקן, און איינער פון זיין לינקער זייט. ⁴און איך האָב זיך אָפֿ
 גערופן און האָב געזאָגט צו דעם מלאַך וואָס האָט מיט מיר
 גערעדט, אַזוי צו זאָגן: וואָס זיינען די דאָזיקע, מיין האַר? ⁵האָט
 געענטפערט דער מלאַך וואָס האָט מיט מיר גערעדט, און האָט
 געזאָגט צו מיר: וויסטו נישט וואָס די דאָזיקע זיינען? האָב איך
 געזאָגט: ניין, מיין האַר. ⁶האָט ער זיך אָפּגערוּפּן און האָט
 געזאָגט צו מיר, אַזוי צו זאָגן: דאָס איז דאָס וואָרט פון גאָט צו
 זורֶבבלן, אַזוי צו זאָגן:

נישט מיט חיל און נישט מיט כּוּח,

נאָר מיט מיין גייסט, זאָגט גאָט פון צבָאות.

ז'וער ביסטו, גרויסער באַרג?

פאַר זורֶבבלן וועסטו ווערן אַ גלייכער פּלאַץ;

און ער וועט אַרויסברענגען דעם קאָפּשטיין מיט געשרייען:

חן, חן צו אים!

⁸און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

⁹די הענט פון זורֶבבלן האָבן געגרוּנטפּעסט דאָס דאָזיקע הויז,

און זיינע הענט וועלן עס ענדיקן,

און וועסט וויסן אַז גאָט פון צבָאות

האָט מיך געשיקט צו אַיך.

¹⁰וואָרום ווער נאָר עס האָט פאַראַכט

דעם טאָג פון קליינע אָנהייבן,

זיי וועלן זיך פרייען אַז זיי וועלן זען

דאָס בלייגעזיכט אין זורֶבבלס האַנט.

די דאָזיקע זיבן דאָס זיינען די אויגן פון גאָט

וואָס וואַנדערן איבער דער גאַנצער ערד.

¹¹הָאָב אִיך זיך אָפּגערוּפּן און הָאָב צו אים געזאָגט: וואָס זיינען די דאָזיקע צוויי איילבערטבויםער אויף דער רעכטער זייט פון דער מנורה און אויף איר לינקער זייט? ¹²און אִיך הָאָב זיך אָפּגערוּפּן אַ צווייט מאל און הָאָב געזאָגט צו אים: וואָס זיינען די צוויי איילבערטצווייגן וואָס לעבן די צוויי גילדערנע גיסרערן וואָס ליידיקן אַרויס פון זיך דאָס גילדערנע בוימל? ¹³הָאָט ער געזאָגט צו מיר, אַזוי צו זאָגן: ווייסטו ניט וואָס די דאָזיקע זיינען? הָאָב אִיך געזאָגט: ניין, מיין האָר. ¹⁴הָאָט ער געזאָגט: דאָס זיינען די צוויי געזאַלבעטע וואָס שטייען לעבן דעם האָר פון דער גאַנצער ערד.

ך יאון אִיך הָאָב ווידער אויפגעהויבן מיינע אויגן און הָאָב געזען, ערשט אַ פליעדיקע מגילה. ²הָאָט ער צו מיר געזאָגט: וואָס זעסטו? הָאָב אִיך געזאָגט: אִיך זע אַ פליעדיקע מגילה; איר לענג צוואַנציק איילן, און איר ברייט צען איילן. ³הָאָט ער צו מיר געזאָגט:

דאָס איז די קללה וואָס גייט אַרויס איבער דעם געזיכט פון דער גאַנצער ערד; וואָרום איטלאַכער וואָס גנבעט, ווערט פון דאָנען אַוועקגעראַמט לויט איר, און איטלאַכער וואָס שווערט ופאַלשן, ווערט פון דאָנען אַוועקגעראַמט לויט איר. ⁴אִיך הָאָב זי אַרויסגעלאָזט, זאָגט גאָט פון צבָאוֹת, און זי וועט קומען אין הויז פון דעם גנב, און אין הויז פון דעם וואָס שווערט ביי מיין נאָמען צום פאַלשן, און זי וועט בלייבן אין זיין הויז, און זי וועט עס פאַרלענדן מיט זיינע האַלצן און מיט זיינע שטיינער. * אין טעקסט: בְּיַד הַזֵּקֶה, די זין פון אייל.

און דער מלאך וואָס האָט גערעדט מיט מיר, איז אַרויס געזאָגנען, און האָט צו מיר געזאָגט: הייב אַקאָרשט אויף דינע אויגן, און זע וואָס איז דאָס דאָזיקע וואָס גייט אַרויס? ⁹האָב איך געזאָגט: וואָס איז דאָס? האָט ער געזאָגט: דאָס איז די אַיפּה⁹ וואָס גייט אַרויס. און ער האָט געזאָגט: דאָס איז זייער אָנבליק אין גאַנצן לאַנד—ערשט אַ רונד שטיק בליי האָט זיך אויפֿ געהויבן—און דאָס איז אַ פּרוי וואָס ויצט אין דער אַיפּה. ¹⁰און ער האָט געזאָגט: דאָס איז די שלעכטיקייט. און ער האָט זי אַריינגעוואָרפֿן אין דער אַיפּה, און האָט אַרויפגעוואָרפֿן דאָס שטיק בליי אויף איר עפענונג.

¹¹און איך האָב אויפגעהויבן מיינע אויגן און האָב געזען, ערשט צוויי ווייבער גייען אַרויס, און אַ ווינט איז אין זייערע פליגלען, און די פליגלען ביי זיי זיינען ווי די פליגלען פון אַ שטאָרך; און זיי האָבן געטראָגן די אַיפּה צווישן ערד און הימל. ¹²האָב איך געזאָגט צו דעם מלאַך וואָס האָט גערעדט מיט מיר: ווהיין טראָגן זיי די אַיפּה? ¹³האָט ער געזאָגט צו מיר: איר צו בויען אַ הויז אין לאַנד שְׁנָעֵר; און אַז עס וועט צוגעברייט ווערן, וועט זי דאָרטן אַנידערגעשטעלט ווערן אויף איר אָרט.

ן יאון איך האָב ווידער אויפגעהויבן מיינע אויגן און האָב געזען, ערשט פיר רייטוועגן גייען אַרויס פון צווישן צוויי בערג, און די בערג זיינען קופּערנע בערג. ²אין ערשטן רייט וואָגן רויטע פּערד, און אין צווייטן רייטוואָגן שוואַרצע פּערד, ³און אין דריטן רייטוואָגן ווייסע פּערד, און אין פּירטן רייטוואָגן געשפּרענקלטע ברוינע פּערד. ⁴האָב איך זיך אָפּגערוּפֿן און האָב געזאָגט צו דעם מלאַך וואָס האָט מיט מיר גערעדט: וואָס זיינען די דאָזיקע, מיין האַר? ⁵האָט דער מלאַך געענטפּערט און האָט געזאָגט צו מיר: די דאָזיקע גייען אַרויס צו די פיר ווינטן פון הימל, ⁶ אַ געוויסע מאָס בליי.

נאך דעם ווי זיי האָבן זיך געשטעלט פאַר דעם האַר פון דער גאַנצער ערד. ⁶ דער וואָס אין אים זיינען די שוואַרצע פערד גייט אַרויס צום לאַנד פון צפון, און די ווייסע זיינען אַרויס געגאַנגען צום לאַנד פון דרום. יאויך די ברוינע זיינען אַרויסגעגאַנגען, און זיי האָבן געוואָלט גיין אומוואַנדערן איבער דער ערד; האָט ער געזאָגט: גייט וואַנדערט אום איבער דער ערד. און זיי האָבן אומגעוואַנדערט איבער דער ערד. ⁸ און ער האָט צוגעשריען צו מיר, און האָט גערעדט צו מיר, אַזוי צו זאָגן: זע, די וואָס זיינען אַרויסגעגאַנגען צום לאַנד פון צפון, האָבן באַרוט מיין געמיט אין לאַנד פון צפון.

⁹ און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן: ינעם פון די גלות־לייט, פון חלדין, פון טוביהן, און פון ידעיהן, וואָס זיינען געקומען פון בבל, און זאָלסט גיין אין דעם אייגענעם טאָג, און קומען אין הויז פון יאשיה דעם זון פון צפניהן—¹⁰ וואָלסט נעמען זילבער און גאָלד, און מאַכן קרוינען, און אַנטאָן אויפן קאָפּ פון יהושוע דעם זון פון יהוֹצָדָקן, דעם כהן־גדול. ¹² און זאָלסט זאָגן צו אים, אַזוי צו זאָגן:

אַזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבאות,

אַזוי צו זאָגן:

אַט איז אַ מאַן וואָס זיין נאָמען איז „שפראַץ“,

און וואָס וועט אַרויסשפראַצן פון זיין אַרט,

און וועט בויען דעם טעמפל פון גאָט.

¹³ יא, ער וועט בויען דעם טעמפל פון גאָט,

און ער וועט טראָגן דעם גלאַנץ,

און וועט זיצן און געוועלטיקן אויף זיין טראָן,

און אַ כהן וועט זיין ביי זיין טראָן;

זָמח *

און אַ פּרידלאַכע באַראַטונג וועט זיין צווישן זיי ביידן.
 14 און די קרוינען זאלן זיין חלמען, און טוביהן,
 און ידעיהן, און חן דעם זון פון צפניהן,
 פאַר אַ געדעכעניש אין דעם טעמפל פון גאָט.
 16 און ווייטע וועלן קומען,
 און וועלן בויען אין דעם טעמפל פון גאָט;
 און איר וועט וויסן אז גאָט פון צבאות
 האָט מיך געשיקט צו אײך.
 און עס וועט זיין, אויב הערן וועט איר צוהערן
 צו דעם קול פון יהוה אײער גאָט.

¶ יאון עס איז געווען אין פירטן יאָר פון מלך דָרְיֹוֹשׁ, איז דאָס
 וואָרט פון גאָט געווען צו זכריהן אין פירטן טאָג פון ניינטן
 חודש, אין כסלו, ווען בית־אל, שראָצַר, און רַגְמ־מֶלֶךְ און זיינע
 מענטשן, האָבן געשיקט צו בעטן פאַר גאָט, און צו זאָגן צו די
 כהנים וואָס אין הויז פון גאָט פון צבאות, און צו די נביאים,
 אַזוי צו זאָגן: זאַל איך וויינען אין דעם פינפטן חודש אָפֿ־
 געזונדערטערהייט, אַזוי ווי איך האָב געטאַן שוין פון כַּמָּה יאָרן?
 4 איז דאָס וואָרט פון גאָט פון צבאות געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
 5 זאַג צו דעם גאַנצן פּאָלק פון לאַנד, און צו די כהנים, אַזוי צו
 זאָגן: אַז איר האָט געפּאַסט און געקלאָגט אין פינפטן און אין
 זיבעטן חודש שוין זיבעציק יאָר, האָט איר פּאַסטן דען מיר
 געפּאַסט? 6 און אַז איר עסט, און אַז איר טרינקט, זייט איר ניט
 די וואָס עסט, און איר די וואָס טרינקט? 7 דאָס זיינען דאָך די
 ווערטער וואָס גאָט האָט גערופן דורך די פּריערדיקע נביאים,
 ווען ירושלים איז געווען באַזעצט און בשלונה, מיט אירע שטעט
 רונד אַרום איר, און דער דרום און די נידערונג זיינען געווען
 באַזעצט.

8 און דאָס וואָרט פון גאָט איז געווען צו זכריהן, אזוי צו זאָגן:
 9 אזוי האָט געהאַט געזאָגט גאָט פון צבאות,
 אזוי צו זאָגן:
 משפט אָן אמתן משפט,
 און טוט חסד און דערבאַרימונג איינער מיטן אנדערן,
 10 און אַן אַלמנה און אַ יתום, אַ פרעמדן און אַן אַרעמאָן,
 זאָלט איר ניט דריקן,
 און איינער דעם אנדערנס רעה
 זאָלט איר ניט טראַכטן אין אייער האַרצן.
 11 זאָבער זיי האָבן ניט געוואָלט האַרכן,
 און זיי האָבן געקערט אַ ווידערשפעניקן רוקן,
 און זייערע אויערן האָבן זיי פאַרשטאַפט ניט צו הערן.
 12 און זייער האַרץ האָבן זיי געמאַכט אזוי ווי דימענטשטיין,
 ניט צו הערן די תּוֹרָה און די ווערטער
 וואָס גאָט פון צבאות האָט געשיקט מיט זיין גייסט
 דורך די פּריערדיקע נביאים;
 דרום איז געוואָרן אַ גרויסער צאָרן פון גאָט פון צבאות.
 13 און עס איז געווען:
 אזוי ווי ער האָט גערופּן, און זיי האָבן ניט צוגעהערט,
 אזוי וועלן זיי רופּן, און איך וועל ניט צוהערן,
 האָט געזאָגט גאָט פון צבאות.
 14 און איך וועל זיי צעשטורעמען איבער אַלע פעלקער
 וואָס זיי האָבן זיי ניט געקענט.
 אזוי איז דאָס לאַנד וויסט געוואָרן נאָך זיי,
 אַן אַ גייער און אַן אַ קומער;
 און זיי האָבן געמאַכט דאָס גלוסטיקע לאַנד אַ וויסטעניש.

ח יאון דאָס וואָרט פון גאָט פון צבאות איז געווען אַזוי צו זאָגן:

² אַזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבאות:

מיך פאַרדריסט וועגן ציון אַ גרויס פאַרדראָס,
און מיט גרויס גרימצאָרן פאַרדריסט מיך וועגן איר.

³ אַזוי האָט גאָט געזאָגט:

איך קער זיך אום קיין ציון,
און איך וועל רוען אין ירושלים,
און ירושלים וועט גערופן ווערן די שטאָט פון אמת,
און דער באָרג פון גאָט פון צבאות, דער הייליקער באָרג.

⁴ אַזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבאות:

עס וועלן נאָך זיצן זקנים און זקנות אין די גאַסן פון ירושלים,
איטלאַכער מיט זיין שטעקן אין זיין האַנט, פון גרויס עלטער.

⁵ און די גאַסן פון דער שטאָט

וועלן זיין פול מיט אינגלאַך און מיידלאַך
וואָס שפילן זיך אין אירע גאַסן.

⁶ אַזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבאות:

אויב דאָס וועט זיין ווונדערלאַך אין די אויגן
פון דעם איבערבלייב פון דעמדאָויקן פאָלק אין יענע טעג,
זאָל עס אויך אין מיינע אויגן זיין ווונדערלאַך?
זאָגט גאָט פון צבאות.

⁷ אַזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבאות:

זע, איך העלף מיין פאָלק, פון דעם לאַנד פון זונאויפגאַנג,
און פון דעם לאַנד פון זונאונטערגאַנג.

⁸ און איך וועל זיי ברענגען,

און זיי וועלן ווינען אין ירושלים,
און זיי וועלן מיר זיין צום פאָלק,

און איך וועל זיי זיין צום גאָט,
מיט אמת און מיט גערעכטיקייט.

⁹אָזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבָאות: זאָלן געשטאַרקט זיין
אַייערע הענט, איר וואָס הערט אַיין אין די דאָזיקע טעג די
דאָזיקע ווערטער פון דעם מויל פון די נביאים וואָס זיינען
געווען אין דעם טאָג וואָס דאָס הויז פון גאָט פון צבָאות, דער
טעמפל, איז געגרונטפּעסט געוואָרן געבויט צו ווערן. ¹⁰וואָרום
פאַר יענע טעג איז קיין לוי פאַרן מענטשן ניט געווען, און קיין
לוי פאַר דער בהמה איז ניט געווען, און פאַר דעם אַרויסגייער
און פאַר דעם אַריינגייער איז ניט געווען קיין זיכערקייט פון
דעם פּיינט, און איך פלעג אָנשיקן אַלע מענטשן אַינעם אויפן
אַנדערן. ¹¹אַבער אַצונד וועל איך ניט זיין צו דעם איבערבלייב
פון דעמדאָזיקן פּאַלק אָזוי ווי אין די פּריערדיקע טעג, זאָגט
גאָט פון צבָאות.

¹²וואָרום דער זאַמען פון שלום וועט זיין,
אַז דער וויינשטאַק וועט געבן זיין פּרוכט,
און די ערד וועט געבן איר געוועקס,
און די הימלען וועלן געבן זייער טוי;
און איך וועל דעם איבערבלייב פון דעמדאָזיקן פּאַלק,
מאַכן אַרבן אַלדאָסדאָזיקע.
¹³און עס וועט זיין,

אָזוי ווי איר זייט געווען אַ קללה צווישן די פעלקער,
איר הויז פון יהודה און הויז פון ישראל,
אָזוי וועל איך אַיך העלפן,
און איר וועט ווערן אַ ברכה;
איר זאָלט ניט מורא האָבן;
זאָלן געשטאַרקט זיין אַייערע הענט.

¹⁴וואָרום אָזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבָאות:

אַזוי ווי איך האָב באַדאַכט אײַך שלעכטס צו טאָן,
 ווען אײַערע עלטערן האָבן מיך דערצערנט,
 זאָגט גאָט פון צבֿאות,
 און איך האָב ניט חרטה געהאַט,
 אַזוי האָב איך ווידער באַדאַכט אין דיִדאָזיקע טעג
 צו באַגײטיקן ירוּשָׁלַיִם און דאָס הויז פון יהודה;
 איר זאָלט ניט מורא האָבן.
 דאָס זײַנען די זאַכן וואָס איר זאָלט טאָן:
 רעדט אמת אײַנער מיטן אַנדערן,
 אמת און אַ פרידלאַכן משפט
 טוט משפטן אין אײַערע טויערן.
 און אײַנער דעם אַנדערנס רעה״
 זאָלט איר ניט טראַכטן אין אײַער האַרצן,
 און קײן פאַלשע שבוּעה זאָלט איר ניט ליב האָבן,
 וואָרום דאָס אַליץ איז וואָס איך האָב פֿײַנט,
 זאָגט גאָט.

און דאָס וואָרט פון גאָט פון צבֿאות איז געווען צו מיר,
 אַזוי צו זאָגן: ¹⁹אַזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבֿאות: דער תְּעִנִית
 פון פירטן חודש, און דער תְּעִנִית פון פינפטן, און דער תְּעִנִית
 פון זיבעטן, און דער תְּעִנִית פון צענטן, וועט זײַן דעם הויז פון
 יהודה פאַר אַ פרייד און פאַר אַ שמחה, און פאַר יוֹסֵטוֹבִים;
 נאָר האָט ליב אמת און שלום.

²⁰אַזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבֿאות:
 עס וועט נאָך געשען,
 אַז קומען וועלן פעלקער
 און באַווײַנער פון פיל שטעט:
 * האָרטשפּיל: רַעַת-רַעַת.

²¹און די באַווינער פון איין שטאָט
וועלן גיין צו דער אַנדערער, אַזוי צו זאָגן:
גיין לאַמיר גיין צו בעטן פאַר גאָט,
און צו זוכן דעם גאָט פון צבאות;
איך וויל אויך גיין.
²²און קומען וועלן פיל אומות און מאַכטיקע פעלקער
צו זוכן גאָט פון צבאות אין ירושלים,
און צו בעטן פאַר גאָט.

²³אַזוי האָט געזאָגט גאָט פון צבאות:
איך יענע טעג וועט געשען,
אַז אַננעמען וועלן צען מענטשן
פון אַלערליי לשונות פון די פעלקער—
אַננעמען דעם ברעג קלייד פון אַ אידן,
אַזוי צו זאָגן:
לאַמיר גיין מיט אַיך,
וואַרום מיר האָבן געהערט אַז גאָט איז מיט אַיך.

ו די נבואה פון גאָטס וואָרט:
אין לאַנד נודוך און דמָשק
וועט זיין זיין לאַגערונג—
וואַרום צו גאָט איז דאָס אויג פון מענטשן,
ווי פון אַלע שבטים פון ישראל—
²און אויך אין חמת וואָס גרענעצט זיך דערמיט,
און אין צור און צידון ווי זייער קלוג זי איז.
³און צור האָט זיך אַ פעסטונג געבויט,^א
און אַננעקליבן זילבער ווי שטויב,
און גינגאַלד ווי קויט פון די גאַסן.

^א וואָרטשפּיל: צור-קצור.

4זע, גאָט וועט זי פאַראַרעמען,
 און ער וועט שלידערן אין ים איר מאַכט;
 און זי וועט אין פייער פאַרצערט ווערן.
 5אַשקלון וועט זען און וועט מורא האָבן,
 און עָנָה—און זי וועט ציטערן זייער,
 און עָקרון—ווייל צו שאַנד געוואָרן איז איר אויסקוק;
 און אונטערגיין וועט אַ מלך פון עָנָה,
 און אַשקלון וועט זיין גיט באַחזינט.
 6און אַ ממזר-פּאָלק וועט זיצן אין אַשדוד,
 און איך וועל פאַרשניידן דעם שטאַלץ פון די פּלשתיים.
 7און איך וועל אָפּטאָן זיין בלוט פון זיין מויל,
 און זיינע אומווערדיקייטן פון צווישן זיינע ציין,
 און ער אויך וועט בלייבן ביי אונדזער גאָט;
 און ער וועט זיין ווי אַ פּירשט אין יהודה,
 און עָקרון וועט זיין ווי דער יבּוסי.
 8און איך וועל לאַגערן אַרום מיין הויז אַקעגן חיל;
 אַקעגן גייער און אַקעגן קומער,
 און מער וועט גיט דורכגיין דורך זיי קיין דריקער;
 וואָרום אַצונד האָב איך געזען מיט מיינע אויגן.

9פריי זיך זייער, טאַכטער ציין,
 שאַל, טאַכטער ירושלים,
 זע, דיין מלך וועט קומען צו דיר,
 אַ גערעכטער און אַ זיגער איז ער;
 אַן עָנָה, און רייט אויף אַן אייזל,
 אויף אַ יונגן זון פון אַן אייזעלין.
 10און איך וועל פאַרשניידן אַ רייטוואָגן פון אפרים,
 און אַ פּערד פון ירושלים,

און פאַרשניטן וועט ווערן דער בויגן פון מלחמה;
 און ער וועט רעדן שלום צו די פעלקער,
 און זיין געוועלטיקונג וועט זיין פון ים ביז ים,
 און פון טייך ביז די עקן פון דער ערד.
¹¹ און דו—פאַר דעם בלוט פון דיין בונד,
 לאַז איך אַרויס דינע געפאַנגענע
 פון דער גרוב אָן וואַסער דרינען.
¹² קערט אַיך אום צו באַפעסטיקייט,
 איר געפאַנגענע פון האַפענונג;
 נאָך היינט זאָג איך אָן:
 טאַפל וועל איך דיר אומקערן.
¹³ וואַרום איך שפּאַן מיר אָן יהודה,
 ווי אַ בויגן צי איך אָן אפרים,
 און איך וועל דערוועקן דינע קינדער, ציִון,
 אויף דינע קינדער, יִן.
 און איך וועל דיר מאַכן ווי די שווערד פון אַ גיבור.
¹⁴ און גאָט וועט זיך באַווייזן איבער זיי,
 און אַרויסגיין ווי אַ בליץ וועט זיין פּייל;
 און גאָט דער האַר וועט בלאָזן אין שופּר,
 און וועט קומען מיט שטורעמס פון דרום.
¹⁵ גאָט פון צבָאות וועט זיי באַשירעמען,
 און זיי וועלן פאַרצערן, און צעטרעטן די שלייִדערשטיינער,
 און זיי וועלן טרינקען און טומלען ווי פון וויין,
 און זיי וועלן פּול זיין ווי די בעקנס,
 ווי די ווינקלען פון מזבח.
¹⁶ און גאָט זייער האַר וועט זיי העלפּן אין יענעם טאָג,
 ווי שאַף—זיין פּאַלק;
 וואַרום ווי קרוינשטיינער גלאַנציקע
 * פּרָת.

וועלן זיי זיין אויף זיין ערד.
 יפאָרוואָר, וואָס פאַר אַ ווילקייט וועט זיין זייערס!
 און וואָס פאַר אַ שיינקייט וועט זיין זייערס!
 ווי קאַרן די בחורים,
 ווי זיין וואָס טוט יירן די יונגפרויען.

¶ יבעט ביי גאָט רעגן אין דער צייט פון שפעטערעגן,
 ביי גאָט וואָס מאַכט בליצן;
 און ער וועט זיי געבן אַ גוסרעגן,
 איטלאַכן-גראָז אויפן פעלד.
 וואָרום די תּרָפִים האָבן גערעדט נישטיקייט,
 און די וואָרוואָגער האָבן געזען ליגן,
 און די חלומות רעדן פאַלש,
 נישטיק טוען זיי טרייסטן.
 דרום האָבן זיי אומגעוואַנדערט אַזוי ווי שאָף,
 זיי פּלאַגן זיך, ווייל קיין פּאַסטוך איז נישטאָ.

¶ אויף די פּאַסטוכער גרימט מיין צאַרן,
 און מיט די בעק וועל איך זיך אָפּרעכענען;
 וואָרום גאָט פון צבָאות האָט געדאַכט אָן זיין סטאַדע,
 דעם הויז פון יהודה,
 און מאַכט זיי ווי זיין פּראַכטפערד אין מלחמה.
 פון אים דער ווינקלשטיין,
 פון אים דאָס פּלעקל,
 פון אים דער בויגן פון מלחמה,
 פון אים וועט אַרויסגיין יעטוועדער געוועלטיקער באַגלייך.
 און זיי וועלן זיין ווי גיבורים
 וואָס טרעטן דעם קויט פון די גאַסן אין מלחמה,

און זיי וועלן בייקומען, וואָרום גאָט וועט זיין מיט זיי,
 און די רייטער אויף פּערד וועלן פּאַרשעמט ווערן.
 און איך וועל שטאַרקן דאָס הויז פון יהודה,
 און דאָס הויז פון יוסף וועל איך העלפן,
 און איך וועל זיי אומקערן, וואָרום איך טו זיי דערבאַרימען;
 און זיי וועלן זיין ווי איך וואָלט זיי קיינמאָל ניט פאַרלאָזט,
 וואָרום איך בין יהוה זייער גאָט, און וועל זיי ענטפּערן.
 און אפּרים וועט זיין ווי אַ גיבור,
 און זייער האַרץ וועט זיין פּריילאָך ווי פון וויין;
 און זייערע זין וועלן זען און זיך פּרייען,
 זייער האַרץ וועט זיין לוסטיק מיט גאָט.
 און וועל שמוצערן צו זיי, און וועל זיי אַיינואַמלען,
 וואָרום איך טו זיי אויסלייזן;
 און זיי וועלן זיך מערן ווי זיי האָבן זיך געמערט.
 און איך וועל זיי צעזייען צווישן די פעלקער,
 אָבער אין די וויטענישן וועלן זיי מיך דערמאָנען,
 און זיי וועלן דערלעבן מיט זייערע קינדער,
 און וועלן זיך אומקערן.
 און איך וועל זיי אומקערן פון לאַנד מצרים,
 און פון אַשור וועל איך זיי אַיינואַמלען;
 און קיין לאַנד גלעד און לבנון וועל איך זיי ברענגען,
 און עס וועט זיי ניט קלעקן.
 און אַן אַנגסט וועט אַריבערגיין איבערן ים,
 און ער וועט שלאָגן וועלן אויפן ים,
 און אויסגעטריקנט וועלן ווערן אַלע טיפענישן פון גילוס,
 און גענידערט וועט ווערן דער שטאַלץ פון אַשור,
 און דער צעפּטער פון מצרים וועט אָפּגעטאָן ווערן.
 און איך וועל זיי שטאַרקן מיט גאָט,

און אין זיין נאָמען וועלן זיי גיין,
זאָגט גאָט.

יא יעפן, לבנון, דיינע טירן,
און זאָל אַ פֿייער פאַרזערן דיינע צעדערן;
זינאָמערט, ציפרעס, וואָרום דער צעדער איז געפאלן,
ווייל די מאַכטיקע זיינען פאַרוויסט געוואָרן;
זינאָמערט, אייכנבויםער פון בָּשָׁן,
וואָרום דער פעסטער וואַלד איז גענידערט.
האַרד! אַ יללה פון די פּאַסטוכער,
וואָרום פאַרוויסט געוואָרן איז זייער פּראַכט.
האַרד! אַ געבריל פון יונגלייבן,
וואָרום פאַרוויסט געוואָרן איז דאָס געוועלד פון ירדן.
אַזוי האָט געזאָגט גאָט מיין האַר:
פיטער די שאַף פון טייטונג,
וואָס זייערע קויפער טייטן זיי, און ווערן ניט שולדיק,
און זייערע פאַרקויפער זאָגן:
געלויבט איז גאָט, וואָרום איך ווער רייך;
און זייערע פּאַסטוכער דערבאַרימען זיך ניט אויף זיי.
וואָרום איך וועל זיך ניט מער דערבאַרימען
אויף די באַזונדער פון לאַנד, זאָגט גאָט,
און זע, איך ענטפער איבער דעם מענטשן,
איטלאַכן אין דער האַנט פון זיין חבר,
און אין דער האַנט פון זיין מלך,
און זיי וועלן צעשטויסן דאָס לאַנד,
און איך וועל ניט מציל זיין פון זייער האַנט.
זאָגט געפיטערט די שאַף פון טייטונג, פאַרוואָר,
די אַרעמסטע פון די שאַף, און איך האָב מיר גענומען צו זיי

שטעקנס, איינעם האָב איך גערופן „לייטזעליקייט“, און איינעם האָב איך גערופן „פאַרבינדונג“, און איך האָב געפיטערט די שאַף. ⁹ און איך האָב פאַרטיליגט די דריי פאַסטוכער אין איין חודש. און מיין זעל איז געוואָרן אומגעוילדיק מיט זיי, און אויך זייער זעל האָט זיך געעקלט מיט מיר. ¹⁰ און איך האָב געזאָגט:

איך וועל אַיך ניט פיטערן;

די וואָס שטאַרבט, זאָל שטאַרבן,

און די וואָס ווערט פאַרטיליגט, זאָל פאַרטיליגט ווערן,

און די איבעריקע זאָלן עסן איינע דער אַנדערנס פלייש.

¹⁰ און איך האָב גענומען מיין שטעקן „לייטזעליקייט“, און האָב אים צעהאַקט, כדי צו פאַרשטערן מיין בונד וואָס איך האָב געשלאָסן מיט אַלע פעלקער. ¹¹ און ער איז פאַרשטערט געוואָרן אין יענעם טאָג, און די אַרעמסטע פון שאַף וואָס האָבן זיך געהאַלטן אָן מיר, האָבן געוויסט זיכער אַז דאָס איז דאָס וואָרט פון גאָט. ¹² און איך האָב צו זיי געזאָגט: אויב עס איז גוט אין אַייערע אויגן, גיט מיר מיין לויב, און אויב ניט, פאַר-מיינט אַיך. האָבן זיי אָפגעוויגן מיין לויב דרייסיק זילבער-שטיק. ¹³ האָט גאָט געזאָגט צו מיר: וואָרף אים אַריין אין דער שאַצקאַמער, דעם שיינעם ווערט וואָס איך בין ווערט ביי זיי. און איך האָב גענומען די דרייסיק זילבערשטיק, און האָב עס אַרײַנגעוואָרפן אין הויז פון גאָט, אין דער שאַצקאַמער. ¹⁴ און איך האָב צעהאַקט מיין צווייטן שטעקן, „פאַרבינדונג“, כדי צו פאַרשטערן די ברידערשאַפט צווישן יהודה און צווישן ישראל. ¹⁵ און גאָט האָט צו מיר געזאָגט:

נעם דיר נאָך די כלים פון אַ נאַרישן פאַסטוך.

¹⁶ וואָרום זע, איך שטעל אויף אַ פאַסטוך אין לאַנד,

וואָס אים די פאַרטיליגטע וועט ער זיך ניט קימערן;

* נעם. * חקלים.

די יונגע וועט ער ניט אויפזוכן,
 און די צעבראָכענע וועט ער ניט היילן,
 די געזונטע וועט ער ניט שפייזן,
 און דאָס פלייש פון דער פעטער וועט ער אויפעסן,
 און זייערע קלויזען וועט ער צעקנאַקן.

¹⁷זיין צו דעם נישטיקן פאַסטויך,
 וואָס פאַרלאָזט די שאַף!
 אַ שווערד אויף זיין אַרעם,
 און אויף זיין רעכטן אויג!
 זיין אַרעם זאָל דאַרן אַיינגעדאַרט ווערן,
 און זיין רעכט אויג זאָל טונקל פאַרטונקלט ווערן!

יב ידי נבואה פון גאָטס וואָרט אויף ישראל:
 אזוי זאָגט גאָט, וואָס האָט אויסגעשפּרייט די הימלען,
 און געגרוינטפעסט די ערד,
 און געפורעמט דעם גייסט פון מענטשן אין אים.
²זע, איך מאַך ירושלים פאַר אַ בעכער פון פאַרטומלעניש
 פאַר אַלע אומות רונד אַרום;
 און אויך יהודה וועט מוזן זיין
 אין באַלעגערונג אויף ירושלים.
³און עס וועט זיין אין יענעם טאָג,
 וועל איך מאַכן ירושלים אַ לאַסטשטיין פאַר אַלע אומות,
 אַלע וואָס לאָדן זי אויף זיך
 וועלן זיך חונדן אָנרײַסן;
 און אַיינזאַמלען וועלן זיך אַקעגן איר
 אַלע פעלקער פון דער ערד.
⁴אין יענעם טאָג, זאָגט גאָט,

וועל איך שלאָגן איטלאַך פּערד מיט צעדולטקייט,
 און זיין רייטער מיט משוגעת;
 און אויף דעם הויז פון יהודה
 וועל איך האַלטן אָפּן מיינע אויגן.
 און איטלאַך פּערד פון די אומות
 וועל איך שלאָגן מיט בלינדקייט.
 און די פירשטן פון יהודה וועלן זאָגן אין זייער האַרצן:
 אַ שטאַרקייט זיינען צו מיר די באַזווינער פון ירוּשָׁלַיִם,
 דורך גאָט פון צבָאוֹת זייער האַר.
 אין יענעם טאָג וועל איך מאַכן די פירשטן פון יהודה
 ווי אַ פּייערטאָפּ צווישן האַלץ,
 און ווי אַ בראַנד־האַלץ צווישן גאַרבן,
 און זיי וועלן פאַרצערן אויף רעכטס און אויף לינקס
 אַלע אומות רונד אַרום;
 און ירוּשָׁלַיִם וועט ווידער זיצן אויף איר אָרט—אין ירוּשָׁלַיִם.
 און גאָט וועט העלפֿן די געצעלטן פון יהודה צום ערשטן,
 כדי די פּראַכט פון דעם הויז פון דוד,
 און די פּראַכט פון די באַזווינער פון ירוּשָׁלַיִם,
 זאָל זיך ניט גרייסן איבער יהודה.
 אין יענעם טאָג וועט גאָט באַשירעמען די באַזווינער פון
 ירוּשָׁלַיִם,
 און דער געפּאַלענער צווישן זיי וועט אין יענעם טאָג זיין ווי
 דוד,
 און דאָס הויז פון דוד ווי אַ גאָט,
 און ווי אַ מלאַך פון יהודה פאַר זיי.
 און עס וועט זיין אין יענעם טאָג,
 וועל איך זוכן צו פאַרטיליגן אַלע פעלקער
 וואָס קומען אויף ירוּשָׁלַיִם.

10 און איך וועל אויסגיסן אויף דעם הויז פון דוד,
 און אויף די באַווינער פון ירושלים,
 אַ גייסט פון לייטזעליקייט און געבעט,
 און זיי וועלן קוקן צו מיר
 וועגן איטלאַכן וואָס זיי האָבן דערשטאַכן,
 און וועלן קלאַנגן אויף אים
 חי מע קלאַנט אויף אַן איינאַיינציקן,
 און זיך ביטערן נאָך אים חי מע ביטערט זיך נאָך אַ בכור.
 11 אין יענעם טאָג וועט גרויס זיין די קלאַנג אין ירושלים,
 אזוי ווי די קלאַנג פון הַדְרָמוֹן אין טאַל מגדון.
 12 און דאָס לאַנד וועט קלאַנגן משפחות משפחות באַזונדער;
 די משפחה פון דעם הויז פון דוד באַזונדער,
 און זייערע ווייבער באַזונדער;
 די משפחה פון דעם הויז פון נְתָן באַזונדער,
 און זייערע ווייבער באַזונדער;
 13 די משפחה פון דעם הויז פון לוי באַזונדער,
 און זייערע ווייבער באַזונדער;
 די משפחה פון די שמעיים באַזונדער,
 און זייערע ווייבער באַזונדער;
 14 אַלע משפחות וואָס זיינען געבליבן,
 משפחות משפחות באַזונדער,
 און זייערע ווייבער באַזונדער.

יב 1 אין יענעם טאָג וועט זיך עפענען אַ קוואַל
 פאַר דעם הויז פון דוד, און פאַר די באַווינער פון ירושלים,
 פאַר רייניקן און פאַר שפרענגען.
 2 און עס וועט זיין אין יענעם טאָג,
 זאָגט גאָט פון צבאות,

וועל איך פאַרשניידן די נעמען פון די געצונבילדער, פון לאַנד,
און זיי וועלן מער ניט געדאַכט ווערן;
און אויך די נביאים און דעם גייסט פון אומריינקייט
וועל איך אָפּשאַפן פון לאַנד.

און עס וועט זיין, אַז עמיצער וועט נאָך אַלץ נביאות זאָגן,
וועלן זאָגן צו אים זיין פּאָטער און זיין מוטער וואָס האָבן אים
געבאַרן: טאַרסט ניט בלייבן לעבן, וואָרום ליגן האָסטו געזאָגט
אין נאָמען פון גאָט; און זיין פּאָטער און זיין מוטער וואָס האָבן
אים געבאַרן, וועלן אים שטעכן, אַז ער וועט נביאות זאָגן. און
עס וועט זיין אין יענעם טאָג, וועלן זיך די נביאים שעמען
איטלאַכער מיט זיין זעאוונג, ווען ער וועט נביאות זאָגן; און זיי
וועלן ניט אַנטאָן אַ האַריקן מאַנטל פּדי צו נאָרן. און ער וועט
זאָגן: ניט קיין נביא בין איך, אַ מאַן אַן ערדאַרבעטער בין איך,
וואָרום פאַר אַן ערדמענטשן האָט מען מיך געמאַכט פון מיין
יונגט אָן. און אַז מע וועט זאָגן צו אים: וואָס זיינען די דאָזיקע
וונדן צווישן דייע הענט? וועט ער זאָגן: דאָס האָב איך געקריגן
געשלאָגן אין הויז פון מיינע גוטע פריינט.

דערוועק זיך, שווערד, אויף מיין פּאַסטוך,
און אויף דעם מאַן וואָס איך האָב מיר צוגעחברט!
זאָגט גאָט פון צבאות;
שלאַג דעם פּאַסטוך, און די שאַף זאָלן צעשפּרייט ווערן;
און איך וועל קערן מיין האַנט אויף די יונגען.
און עס וועט געשען אין גאַנצן לאַנד, זאָגט גאָט;
צוויי טיילן דערין וועלן פאַרשניטן ווערן און פאַרגיין,
און אַ דריט-חלק וועט בלייבן דערין.
און איך וועל ברענגען דעם דריט-חלק אין פייער,
און וועל זיי לייטערן ווי מע לייטערט זילבער,

און וועל זי פרווון ווי מע פרוווט גאלד;
 ער וועט רופן מיין נאָמען, און איך וועל אים ענטפערן;
 איך זאָג: ער איז מיין פאָלק,
 און ער וועט זאָגן: יהוה איז מיין גאָט.

יך יזע, אַ טאָג קומט ביי גאָט,
 און דיין רויב וועט צעטיילט ווערן אין דיר.
 און איך וועל אַינזאַמלען אַלע פעלקער
 קיין ירושלים אויף מלחמה;
 און די שטאָט וועט באַצווונגען ווערן,
 און די הייזער וועלן צערויבט ווערן,
 און די הייבער וועלן געשענדט ווערן;
 און אַ האַלבע שטאָט וועט אין גלות אַוועק,
 אָבער דער רעשט פון דעם פאָלק
 וועט ניט פאַרשניטן ווערן פון שטאָט.
 און גאָט וועט אַרויסגיין,
 און וועט מלחמה האַלטן מיט יענע פעלקער,
 ווי בעת זיין מלחמה האַלטן אין טאָג פון שטרייט.
 און זיינע פיס וועלן שטיין אין יענעם טאָג אויפן הַר־הַגִּיטִים,^א
 וואָס פאַר ירושלים פון מזרח,
 און דער הַר־הַגִּיטִים וועט זיך שפאַלטן איבער העלפט,
 צו מזרח און צו מערב,
 אויף זייער אַ גרויסן טאָל;
 און אַ העלפט באַרג וועט זיך אַוועקרוקן קיין צפון,
 און אַ העלפט פון אים קיין דרום.
 און איר וועט אַנטלויפן צום טאָל פון די בערג,
 א דער באַרג טון איילבערטבויםער.

וואַרום דער טאָל פון די בערג וועט גרייכן ביז אַצל;
און איר וועט לויפן ווי איר זייט געלאָפן פון דער ערד-
ציטערניש

אין די טעג פון עוֹזִיָה דעם מלך פון יהודה;
און גאָט מײן האַר וועט קומען,

און אַלע הייליקע מיט דיר.

⁶און עס וועט זיין: אין יענעם טאָג,

וועט ניט זיין קיין ליכטיקייט,

נייערט אַ שווערקיט און פאַרגלייזערטקייט.

⁷און עס וועט זיין איין [לאַנגער] טאָג,

וואָס וועט זיין באַווסט ווי גאָטס [טאָג],

ניט טאָג און ניט נאַכט;

אַבער עס וועט זיין, צו אַזונטצייט וועט ווערן ליכטיק.

⁸און עס וועט זיין אין יענעם טאָג,

וועלן אַרויסגיין לעבעדיקע וואַסערן פון ירוּשָׁלַם,

העלפט פון זיי צום פעדערשטן ים,

און העלפט פון זיי צום הינטערשטן ים;

אום זומער און אום ווינטער וועט עס זיין.

⁹און יהוה וועט זיין צום מלך איבער דער גאַנצער ערד;

אין יענעם טאָג וועט יהוה זיין איינער, און זיין נאָמען איינער.

¹⁰דאָס גאַנצע לאַנד וועט פאַרקערט ווערן ווי דער פלוין,

פון גָבֵע ביז רמוֹן, אין דרום פון ירוּשָׁלַם;

און זי וועט זיצן דערהויבן אויף איר אָרט,

פון דעם טויער פון בנימין ביז דעם אָרט פון ערשטן טויער,

ביז דעם ווינקלטויער,

און פון דעם טורעם פון חֲנַנְאֵל ביז דעם מלכס קעלטערן.

¹¹און זיי וועלן זיצן דערין.

און קיין פאַרוויסטונג וועט מער ניט זיין,
 און ירושלים וועט זיצן אין זיכערקייט.
¹² און דאָס וועט זיין די פּלאַג וואָס גאַט וועט פּלאַגן
 אַלע אומות וואָס זיינען אַרויס אין קריג אויף ירושלים:
 זייער פלייש וועט צעקריכן ווי זיי שטייען אויף זייערע פיס,
 און זייערע אויגן וועלן צעקריכן אין זייערע לעכער,
 און זייער צונג וועט צעקריכן אין זייער מויל.
¹³ און עס וועט זיין אין יענעם טאָג,
 וועט ווערן אויף זיי אַ גרויסע מהומה פון גאַט,
 און זיי וועלן אָנכאַפּן איינער דעם אַנדערנס האַנט,
 און איינעמס האַנט וועט זיך אויפהייבן קעגן אַנדערנס האַנט.
¹⁴ און אויך יהודה וועט מלחמה האַלטן אויף ירושלים;
 און איינגעזאַמלט וועט ווערן
 דער פאַרמעג פון אַלע פעלקער רונד אַרום,
 גאַלד און זילבער און קליידער זייער פיל.
¹⁵ און אזוי אויך וועט זיין די פּלאַג פונעם פּערד,
 פונעם מוילאייזל, פונעם קעמל, און פונעם אייזל,
 און פון איטלאַכער בהמה וואָס וועט זיין אין יענע מחנות—
 אזוי ווי די דאָזיקע פּלאַג.
¹⁶ און עס וועט זיין, איטלאַכער וואָס איז געבליבן
 פון אַלע פעלקער וואָס זיינען געקומען אויף ירושלים,
 וועט אַרויפגיין יאָר פאַר יאָר
 זיך צו בוקן צו דעם קיניג, גאַט פון צבאות,
 און צו האַלטן דעם זום טוב פון סוכות.
¹⁷ און עס וועט זיין, ווער פון די משפחות פון דער ערד
 עס וועט ניט אַרויפגיין קיין ירושלים
 זיך צו בוקן צו דעם קיניג, גאַט פון צבאות,
 וועט אויף זיי ניט זיין קיין רעגן:

¹⁸און אויב די משפחה פון מצרים וועט ניט אַרויפגיין, און קומט
ניט,

וועט אויף זיי ניט ואַרויפגיין דער גילוס;
 דאָס וועט זיין די פּלאַג וואָס גאַט וועט פּלאַגן
 די פעלקער וואָס וועלן ניט אַרויפגיין
 צו האַלטן דעם יום־טוב פון סוכות.
¹⁹דאָס וועט זיין די שטראַף פון מצרים,
 און די שטראַף פון אַלע פעלקער וואָס וועלן ניט אַרויפגיין
 צו האַלטן דעם יום־טוב פון סוכות.

²⁰אין יענעם טאָג

וועט אויף די גלעקלאַך פון די פּערד שטיין „הייליק צו גאַט“;
 און די טעפּ אין גאַטס הויז וועלן זיין
 אַזוי ווי די שפּרענגבעקנס וואָס פאַרן מוּבּח.
²¹און יעטוועדער טאָפּ אין ירוּשָׁלַיִם און אין יהודה
 וועט זיין הייליק צו גאַט פון צבאות,
 און אַלע וואָס ברענגען אַ שלאַכטאָפּפּער
 וועלן קומען און נעמען פון זיי, און קאַכן אין זיי;
 און עס וועט מער ניט זיין קיין הענדלער
 אין הויז פון גאַט פון צבאות אין יענעם טאָג.

מלאכי

מלאכי

א ידי נבואה פון גאָטס וואָרט צו ישראל דורך מלאַכין:
אײַך האָב אײַך ליב געהאַט, זאָגט גאָט.

און איר זאָגט: מיט וואָס האָסטו אונדז ליב געהאַט?

איז ניט צעשו יעקבס אַ ברודער? זאָגט גאָט,

פון דעסטוועגן האָב איך יעקבן ליב געהאַט,

און צעשו האָב איך פיינט געהאַט,

און געמאַכט זיינע בערג אַ וויסטעניש,

און זיין נחלה פאַר מדבר־שאַקאַלן.

אויב אָדום זאָגט:

„מיר זיינען צעשטערט געוואָרן,

אַבער מיר וועלן ווידער אָפּבויען די חורבות”,

האָט גאָט פון צבאות אַזוי געזאָגט:

זיי וועלן בויען, און איך וועל צעשטערן,

און מע וועט זיי רופן דער געמאַרק פון שלעכטיקייט,

און דאָס פאַלק וואָס גאָט האָט פאַרשאַלטן אויף אייביק.

און אײערע אויגן וועלן זען,

און איר וועט זאָגן:

גאָט איז גרויס אַריבער דעם געמאַרק פון ישראל.

אָ זון גיט כבוד אַ פאַטער,

און אַ קנעכט זיין האַר;

איז אויב איך בין אַ פאַטער,

אָווו איז מײן כבוד?

און אויב איך בין אַ האַר ,
 אַוווּ איז די מורא פאַר מיר?
 זאָגט גאָט פון צבאות
 צו אַיך , פֿהנים , וואָס זייט מבזה מיין נאָמען .
 און איר זאָגט : מיט וואָס זיינען מיר מבזה דיין נאָמען?
 איר ברענגט אויף מיין מזבח אומווערדיקע שפּייז .
 און איר זאָגט : מיט וואָס האָבן מיר דיך פאַראומווערדיקט?
 מיט אַייער זאָגן : דער טיש פון גאָט איז נמאס .
 און אַז איר ברענגט אַ בלינדס צו שלאַכטן ,
 איז קיין ביזו נישט !
 און אַז איר ברענגט אַ הינקעדיקס און אַ קראַנקס ,
 איז קיין ביזו נישט !
 גענען עס אַקאַרשט צו דיין פירשט ,
 צי ער וועט דיך באַזעליקן ,
 אָדער וועט דיך אויפנעמען ?
 זאָגט גאָט פון צבאות .
 און אַצונד בעט אַקאַרשט ביי גאָט ,
 ער זאָל אונדז לייטזעליקן !
 דורך אַייער האַנט איז דאָס געשען :
 קען ער אויפנעמען דעם פנים פון עמיצן פון אַיך ?
 זאָגט גאָט פון צבאות .
 וואָלט גאָר ווער פון אַיך צושליסן די טירן ,
 און איר זאָלט נישט אָנצינדן פייער אויף מיין מזבח אומזיסט !
 איך וויל אַיך נישט האָבן ,
 זאָגט גאָט פון צבאות ,
 און וועל נישט באַזעליקן קיין קרבן פון אַייער האַנט .
 וואָרום פון אויפנאָגן פון דער זון און ביז איר אונטערגאַנג
 איז מיין נאָמען גרויס צווישן די פעלקער ,

און אין איטלאַכן אָרט ווערט ווירויך געבראַכט צו מיין נאָמען
 און שפּיזאָפּפּער ריינע;
 חייל מיין נאָמען איז גרויס צווישן די פעלקער,
 זאָגט גאָט פון צבָאות.
¹²יאון איר פאַרשוועכט אים מיט אַייער זאָגן:
 דער טיש פון גאָט איז אומווערדיק,
 און זיין פּרוכט, זיין שפּיז, איז נמאס.
¹³יאון איר זאָגט: זע, וואָס פאַר אַ טירחא!
 און איר בלאָזט דערויף,
 זאָגט גאָט פון צבָאות;
 און איר ברענגט אַ געמולטס,
 און אַ הינקעדיקס און אַ קראַנקס;
 און אַז איר ברענגט דעם קרבן,
 זאָל איך אים באַוויליקן פון אַייער האַנט?
 זאָגט גאָט.
¹⁴יאון פאַרשאַלטן זאָל זיין דער ליסטיקער,
 וואָס אין זיין סטאַדע איז דאָ אַ זכר,
 און ער איז מגדר און שלאַכט אַ געפעלערטס צו גאָט;
 וואָרום אַ גרויסער קיניג בין איך,
 זאָגט גאָט פון צבָאות,
 און מיין נאָמען איז פאַרכטיק צווישן די פעלקער.

ב יאון אַצונד, צו אַיך,

איז דערדאָזיקער אָנוואַג, איר פּהנים:

²אויב איר וועט ניט צוהערן,

און אויב איר וועט ניט אַריינעמען אין האַרצן,

צו געבן כבוד צו מיין נאָמען,

זאָגט גאָט פון צבָאות.

וועל איך אָנשיקן אויף אַיך אַ קללה,
 און איך וועל פאַרשילטן אַייערע גערעטענישען,
 יאָ, איך טו זיי פאַרשילטן,
 ווייל איר נעמט ניט צום האַרצן.
 זעט, איך וועל אָנשרייען ביי אַיך אויף דער זריעה;
 און איך וועל צעשיטן מיסט אויף אַייערע פּנימער,
 דעם מיסט פּון אַייערע וָום־טוב־קרבנות;
 און מע וועט אַיך אַזעקטראָגן מיט אים.
 און איר וועט וויסן אַז איך האָב אַיך געשיקט
 דעמדאָזיקן אָנאַג,
 כדי מיין בונד זאָל בלייבן מיט לוי,
 זאָגט גאָט פּון צבאות.
 מיין בונד איז מיט אים געווען
 אויף לעבן און פּריד, און איך האָב זיי אים געגעבן,
 אויף מורא, און ער האָט פאַר מיר מורא געהאַט,
 און פאַר מיין נאָמען האָט ער געאַנגסט.
 די תּורה פּון אמת איז געווען אין זיין מויל,
 און קיין אומרעכט האָט זיך ניט געפונען אויף זיינע ליפּן;
 אין פּריד און אין רעכטפאַרטיקייט איז ער מיט מיר געגאַנגען,
 און פּיל האָט ער אָפּגעקערט פּון זינד.
 יוואָרום די ליפּן פּון כּהן דאַרפן היטן קענשאַפּט,
 און די תּורה דאַרף מען זוכן פּון זיין מויל,
 ווייל דער שליח פּון גאָט פּון צבאות איז ער.
 אָבער איר האָט זיך אָפּגעקערט פּון וועג,
 איר האָט געמאַכט שטרויכלען פּיל אין דער תּורה,
 איר האָט פאַרדאַרבן דעם בונד פּון לוי,
 זאָגט גאָט פּון צבאות.
 דרום האָב איך אויך אַיך געמאַכט

גבנה און שפּל ביי דעם גאַנצן פּאָלק,
וועדליק ווי איר היט ניט מיינע וועגן,
און שאַנעוועט מענטשן אין געזעץ.

¹⁰איז ניט איין פּאָטער ביי אונדז אַלעמען?

האַט אונדז ניט איין גאָט באַשאַפּן?

פאַרוואָס זאָלן מיר פעלשן איינער אָן אַנדערן,

צו פאַרשוועכן דעם בונד פון אונדזערע עלטערן?

¹¹געפעלשט האָט יהודה,

און אומווערדיקייט איז געטאָן געוואָרן

אין ישׂראל און אין ירוּשָׁלַיִם,

וואָרום פאַרשוועכט האָט יהודה

די הייליקייט פון יהוה וואָס ער האָט ליב געהאַט,

און האָט באַמאַנט די טאַכטער פון אַ פּרעמדן גאָט.

¹²גאָט וועט פאַרשניידן ביי דעם מאָן וואָס טוט דאָס,

אַ רופּער און אַן ענטפּערער פון די געצעלטן פון יעקב,

און דעם וואָס ברענגט אַ קרבן צו גאָט פון צבָאות.

¹³און צווייטנס טוט איר אָטוואָס:

איר באַדעקט דעם מזבּח פון גאָט מיט טרערן.

מיט געוויין און מיט זיפּצעניש,

ביז ער קען זיך מער ניט קערן צום קרבן,

און אים אָננעמען מיט באַוויליקונג פון אַייער האַנט.

¹⁴און איר זאָגט: פאַרוואָס?—

ווייל גאָט איז עדות

צווישן דיר און דער ווייב פון דיין יוגנט,

וואָס דו האַסט געפעלשט אָן איר,

הגם זי איז דיין חברטע,

און די ווייב פון דיין בונד.

¹⁵און קיין איינער וועט דאָס ניט טאָן
וואָס האָט אָן איבערבלײב פון גייסט.
וואָרום וואָס פאַרלאַנגט יעטוועדער איינער?
אַ זאַמען פון גאָט.

דרום זאָלט איר זיין אָפּגעהיט אין אַייער געמיט,
און אָן דער ווייב פון זיין יוגנט זאָל מען ניט פעלשן.
¹⁶וואָרום איך האָב פיינט שידונג,
זאָגט יהוה דער גאָט פון ישראל,
און דעם וואָס באַדעקט זיין קלייד מיט אומרעכט,
זאָגט גאָט פון צבָאות;
דרום זאָלט איר זיין אָפּגעהיט אין אַייער געמיט,
אַז איר זאָלט ניט פעלשן.

¹⁷איר האָט מיד געמאַכט גאָט מיט אַייערע רייד,
און איר זאָגט: מיט וואָס האָבן מיר מיד געמאַכט?
מיט אַייער זאָגן: איטלאַכער וואָס טוט ביזו,
איז גוט אין די אויגן פון גאָט,
און זיי וויל ער האָבן;
אַדער, וווּ איז דער גאָט פון גערעכטיקייט?

ג יזע, איך שיק מיין שליח,
און ער וועט אָפּראַמען דעם וועג פאַר מיר,
און פלוזלינג וועט קומען אין זיין טעמפל
דער האַר וועמען איר זוכט;
און דער שליח פון בונד וועמען איר באַגערט,
אַט קומט ער, זאָגט גאָט פון צבָאות.
²און ווער קען אויסהאַלטן דעם טאָג פון זיין קומען?
און ווער איז דער וואָס קען באַשטיין, ווען ער באַחזיזט זיך?

וְאָרוּם עַר אִיזוּ ווי פֿייער פֿון דעם שמעלצער,
 און ווי לויג פֿון וועשער.
 און ער וועט זיצן ווי אַ שמעלצער און אַ רייניקער פֿון וילבער,
 און וועט רייניקן די קינדער פֿון לוי,
 און זיי לייטערן ווי גאַלד און ווי וילבער;
 און זיי וועלן ברענגען צו גאָט
 קרבנות אין גערעכטיקייט.
 און אָנעלייגט וועט זיין ביי גאָט
 דער קרבן פֿון יהודה און ירוּשָׁלַיִם,
 ווי אין די טעג פֿון אַמאָל,
 און ווי אין פֿאַרצייטיקע יאָרן.
 און איך וועל גענענען צום משפט אויף אַיך,
 און איך וועל זיין אַ שנעלער עדות,
 אַקעגן די מכשפים, און אַקעגן די נאָפֿים,
 און אַקעגן די וואָס שווערן פֿאַלש,
 און אַקעגן די וואָס רויבן דעם לויטאַרבעטער פֿון זיין לוי,
 די אַלמנה און דעם יתום,
 און קרייודען דעם פרעמדן,
 און האָבן ניט קיין מורא פֿאַר מיר,
 זאָגט גאָט פֿון צבָאות.
 אַבער איך גאָט ענדער זיך ניט,
 און איר קינדער פֿון יעקב וועט ניט פֿאַרלענדט ווערן.

פֿון די טעג פֿון אַייערע עלטערן אָן
 האָט איר זיך אָפּגעקערט פֿון מיינע געזעצן, און זיי ניט געהיט;
 קערט אַיך אום צו מיר, און איך וועל זיך אומקערן צו אַיך,
 זאָגט גאָט פֿון צבָאות.
 אַבער איר זאָגט: וועגן וואָס זאָלן מיר זיך אומקערן?

8 צי דארף אַ מענטש באַרױבן גאַט,
 וואָס איר באַרױבט מיך?
 און איר זאָגט: אין וואָס באַרױבן מיר דיך?
 אין דעם מעשר און דער אָפּשײַדונג.
 9 איר זײַט מיט אַ קללה פאַרשאַלטן,
 פון דעסטוועגן באַרױבט איר מיך,
 דאָס גאַנצע פּאַלק.
 10 ברענגט דעם גאַנצן מעשר אין שאַצהויז,
 און זאָל זײַן שפּײַז אין מײַן הויז,
 און פּרוּווט מיך אַקאַרשט דערמיט,
 זאָגט גאַט פון צבאות,
 אויב איך וועל אײַך ניט עפענען די פענצטער פון הימל,
 און וועל אײַך ניט אַראַפּגיסן אַ ברכה
 ביז איבער גענוג.
 11 און איך וועל אַנשרײַען פון אײַערטוועגן אויף דעם פאַרצערער,
 און ער וועט אײַך ניט פאַרויסטן די פּרוּכט פון דער ערד,
 און אײַער חײַנשטאַק וועט ניט פאַרוואַרפן אין פעלד,
 זאָגט גאַט פון צבאות.
 12 און אַלע פעלקער וועלן אײַך שאַצן גליקלאַך,
 וואַרום איר וועט זײַן אַ געווינטשט לאַנד,
 זאָגט גאַט פון צבאות.
 13 פאַרשײַט זײַנען אײַערע רײד קעגן מיר,
 זאָגט גאַט.
 און איר זאָגט: וואָס האָבן מיר גערעדט אַקעגן דיר?
 14 איר האָט געזאָגט: „אומזיסט איז דינען גאַט,
 און וואָס קומט אַרויס אַז מיר האָבן געהײט זײַן היטונג,
 און אַז מיר זײַנען אומגעאַנגען פּינצטער
 פון וועגן גאַט פון צבאות?

15 איז, אַצונד שאַצן מיר גליקלאַך די מוטחיליקע;
 יאָ, אויפגעריכט געוואָרן זיינען די וואָס טוען שלעכטס,
 יאָ, זיי האָבן געפרוּווט גאָט, און זיינען אַנטרוּנען געוואָרן".
 16 דענסמאָל האָבן די גאָטספּאָרכטיקע
 גערעדט איינער צום אַנדערן,
 און גאָט האָט פּאַרנומען און צוגעהערט,
 און אַ בוך פּון דערמאָנונג איז אָנגעשריבן געוואָרן ביי אים,
 פאַר די וואָס פּאַרכטן גאָט, און טראַכטן אָן זיין נאָמען.
 17 און זיי וועלן מיר זיין אַ טייער אייגנס,
 זאָגט גאָט פּון צבָאות,
 אין דעם טאָג וואָס איך באַשער;
 און איך וועל זיך דערבאַרימען אויף זיי,
 ווי אַ מאַן דערבאַרימט זיך אויף זיין זון וואָס דינט אים.
 18 און איר וועט הידער אַיינווען
 צווישן דעם צדיק און דעם רשע,
 צווישן דעם וואָס דינט גאָט,
 און דעם וואָס דינט אים ניט.
 19 וואָרום זע, דער טאָג קומט,
 ער ברענט ווי אַן אויוון,
 און אַלע מוטחיליקע און אַלע וואָס טוען שלעכטס
 וועלן זיין שטרוי,
 און אַנצינדן וועט זיי דער טאָג וואָס קומט,
 זאָגט גאָט פּון צבָאות,
 אַז ער וועט זיי ניט איבערלאָזן
 אַ וואַרצל אָדער אַ צווייג.
 20 אַבער אַיך, וואָס האָט מורא פאַר מיין נאָמען,
 וועט אויפגיין די זון פּון גערעכטיקייט
 מיט היילונג אין אירע פליגלען;

און איר וועט אַרויסגיין און וועט שפּרינגען
 ווי קעלבער פון שטאַל.
²¹און איר וועט צודריקן די רשעים,
 וואָרום זיי וועלן זיין אַש אונטער אַייערע פּוסטריט
 אין דעם טאָג וואָס איך באַשער,
 זאָגט גאָט פון צבֿאות.

²²געדענקט די תּורה פון מיין קנעכט משהן,
 וואָס איך האָב אים באַפוילן אין חורב פאַר גאַנץ ישראל,
 חוקים און געזעצן.
²³זעט, איך שיק צו אַיך
 אַלִּיהוּ הַנְּבִיא,
 איידער עס קומט דער טאָג פון גאָט,
 דער גרויסער און דער מוראדיקער.
²⁴און ער וועט אומקערן דאָס האַרץ פון עלטערן צו קינדער,
 און דאָס האַרץ פון קינדער צו זייערע עלטערן,
 כּדי איך זאָל ניט קומען,
 און שלאָגן דאָס לאַנד מיט פאַרוויסטונג.

זעט, איך שיק צו אַיך
 אַלִּיהוּ הַנְּבִיא,
 איידער עס קומט דער טאָג פון גאָט,
 דער גרויסער און דער מוראדיקער.

